

இறக்கை: 9 இறகு: 1

காக்கைச் சுவாமி

இலக்கிய மாத இதழ்

ஜனவரி 2020 விலை ₹ 25

ஆதன் சுவரன்

காக்கை 100க

காங்கைச் சிறுகிணிலே
ஜனவரி 2020

காக்கைச் சிறுவன்

இறக்கை - 9

இறகு - 1

திருவள்ளுவராண்டு 2051

தை

ஜனவரி 2020

ஆசிரியர்
வி.முத்தையா

பொறுப்பாசிரியர்
க.சந்திரசேகரன்
9715146652

ஆசிரியர் குழு
இரா.எட்வின்
முகிலன்
அமரந்தா
கசன்

தொடக்க கால நெறியாளர்கள்
கி.பி.அரவிந்தன்
வீர.சந்தானம்

நெறியாளர்கள்
டிராட்ச்கி மருது
க.பஞ்சாங்கம்
கே.எம்.வேணுகோபால்

புலம்பெயர் நாடுகளுக்கான
தொடர்புக்கு:

கனடா :

வி.மகேந்திரன்

V. Mahenthiran

Mahenthiran_v@hotmail.com

ஐரோப்பா:

க.முகுந்தன்

K.Mukunthan

kmukunthan@gmail.com

காக்கையில் வெளியாகும் கதை,
கவிதை மற்றும் கட்டுரைகளின்
கருத்துகள், கட்டுரையாளர்களின்
கருத்தாகும். காக்கையின்
கருத்தாகாது.

உள்ளே...

நன்றி

வாழ்த்துங்கள் வளருகிறோம்

- வி.முத்தையா - 5

கட்டுரைகள்

'காக்கை' 100

- சு.இராமசுப்பிரமணியன் - 7

சரஸ்வதி வணக்கம்

- தொ.பரமசிவன் - 11

தமிழர் வாழ்வதற்குத் தமிழ் வாழவேண்டும்...

- க.பஞ்சாங்கம் - 12

எஸ்.டி.விவேகி: திராவிட இயக்கத்தின்

'சிறிய துணைக்கோள்'

- ஆ.இரா.வேங்கடாசலபதி - 17

குடியுரிமை

- என்.சரவணன் - 23

பேரிலக்கியத்திற்கும்

ஈழ விடுதலை அரசியலுக்குமான பங்களிப்பு!

- ரூபன் சிவராஜா - 36

ஜூலியா மார்க்ரெட் கமெரூன் - பொகவந்தலாவையில்

துயிலும் புகைப்படக் கலையின் முன்னோடி

- மு.நித்தியானந்தன் - 38

தமிழ் மரபில் புத்தரும் அவரது பௌத்தமும்

- கி.ஆரோக்யசாமி - 42

அருளர் - லங்கா ராணியின் ராஜா (1948 - 2019)

- இரா.மோகன்ராஜன் - 48

பாரதியின் கவிதை மரபும் நாட்டார் அழகியலும்

- ஆ.தனஞ்செயன் - 53

பண்டிதை, சரஸ்வதி மேரி ரமாபாய்

- ஜோசப் குமார் - 57

கழுவேற்றமும் சமயச் சார்பற்ற வழிபாடும்

- ஞா.குருசாமி - 65

க.கைலாசபதி (1933 - 1982)

- அ.கா.பெருமாள் - 68

நாட்டார் மக்கள் இலக்கியங்கள்

- கலைமாமாணி கைலாசமுர்த்தி - 72

ஜனநாயகக் குடியரசா? அடிமைகளின் முடியரசா?

- ஜமாலன் - 76

கீழடி மட்டுமல்ல...

- மு.செல்லா - 82

ஊர்சுற்றிக் காக்கையாரின் குஞ்சரம்

- தொகுப்பு: முகுந்தன் - 87

யாதும் ஊரே! யாவரும் கவிஞர்!

- தஞ்சாவூர்க் கவிராயர் - 95

காக்கை

காக்கைச் சிறுவனிலே
ஜனவரி 2020

3

ஒவ்வொரு மாதமும் 1ஆம் தேதி உங்கள் கைகளில்

ஒவ்வொரு மாதமும் 29 அல்லது 30ஆம் தேதியில் 'காக்கைச் சிறகிலே' அஞ்சல் செய்யப்படுகிறது. 5ஆம் தேதிக்குள் இதழ் கிடைக்கப்பெறாதவர்கள் தொடர்புகொள்ள வேண்டிய செல்பேசி எண்: 98414 57503.

உறுப்பினர் கட்டணம்

தனி இதழ் விலை	ரூ. 25
ஆண்டுக் கட்டணம்	ரூ. 275
இரண்டு ஆண்டுக் கட்டணம்	ரூ. 500
ஐந்தாண்டுக் கட்டணம்	ரூ. 1250
மாணவர் சந்தா	ரூ. 200

(மாணவர்கள், கல்வி நிறுவனத் தலைவர் அல்லது துறைத் தலைவர் சான்றிதழோடு விண்ணப்பிக்க வேண்டும்)

காசோலைகள், வங்கி வரைவோலைகள் அனைத்தும் KAAKKAI, (A/c No. 60111010005660, SYNDICATE BANK, Triplicane, Chennai - 5, IFSC: Synb0006011) என்ற பெயருக்கு, சென்னையில் மாற்றத்தக்கதாக அனுப்ப வேண்டும். பணவிடை (மணியார்டர்) மூலமும் சந்தா செலுத்தலாம்.

வெளிநாட்டு உறுப்பினர் கட்டணம்

ஆண்டுக் கட்டணம்	\$ 30
-----------------	-------

உறுப்பினர் கட்டணத்தை KAAKKAI, (A/c No. 60111010005660, SYNDICATE BANK, Triplicane, Chennai - 5, Swift Code: SYNBNBB031) என்ற பெயருக்கு, சென்னையில் மாற்றத்தக்கதாக அனுப்ப வேண்டும்.

தொடர்பு முகவரி:

காக்கை

288, டாக்டர் நடேசன் சாலை,
திருவல்லிக்கேணி, சென்னை - 600 005.

செல்பேசி: 98414 57503,

தொலைபேசி : 044-28471890,

மின்னஞ்சல்:

kaakkaicirakinile@gmail.com

முகநூல்:

[https://www.facebook.com/](https://www.facebook.com/kaakkai.cirakinile)

kaakkai.cirakinile

ஆயிரம் விழுக்காடு அநீதி

- இரா.எட்வின் - 99

குழுமர் புத்தருக்கு தலை இருந்தது

- ம.செல்வபாண்டியன் - 104

கவிஞர் இன்குலாப்: அரசியல் கவிதை

- ந.முத்துமோகன் - 110

கும்பினியார் ஆட்சியும்

தஞ்சை மராட்டிய அரசு வீழ்ச்சியும்

- டாக்டர் சு.நரேந்திரன் - 113

இரைத்தாவும் புள்ளுப் பாய்ச்சலும்...

- ஜோ டி குருஸ் - 116

வாசிப்பின் வலிமை: வேர்ஜீனியா மாநில

நீதிமன்றத்தின் ஒரு வித்தியாசமான தீர்ப்பு

- என்.செல்வராஜா - 119

பின்னை நவீனத்துவம், குதும் வாதும்

- தி.சு.நடராசன் - 126

மதத்தை முன்னிறுத்தும் குடியுரிமைச் சட்டம்

- டிராட்ஸ்கி மருது - 129

நாட்டார் தெய்வ வழிபாட்டு மரபு

- நா.இராமச்சந்திரன் - 133

கி.ராஜநாராயணன் மீது வன்கொடுமைச் சட்ட

வழக்கும் வரலாற்றுச் சிறப்புமிகு தீர்ப்பும்

- பா.செயப்பிரகாசம் - 139

படைப்புலகில் மாற்குவும் ஒரு பிரம்மனே!

- ஓவியர் ரமணி - 145

சிறுகதைகள்

முனகல் கண்ணி

- நாஞ்சில் நாடன் - 28

காவல்

- சோ.தர்மன் - 122

நேர்காணல்

நீதி வழங்கப்படும்வரை போரின் வடுக்கள் ஆறாது

- பெஞ்சமின் டிக்கல் நேர்காணல்,

நேர்கண்டவர் துஷி ஞானப்பிரகாசம் - 90

கவிதைகள்

நீங்கள் எங்களுக்கானவர் அல்ல

- ஜெயதேவன் - 33

மரணம் எந்த அடையாளத்தோடும் வருவதில்லை

- ஈரோடு தமிழன்பன் - 34

கவிஞர் மணி சண்முகம் கவிதைகள் - 64

அவர்கள் கனவுகாணும் நாடு - கோசின்ரா - 81

வானவில் புன்னகை

- அன்பாதவன் - 132

பாலையின் கனவுகள்

- புதியமாதவி - 138

காக்கை

வாழ்த்துங்கள், வளருகிறோம்!

அனைவருக்கும் இனிய புத்தாண்டு மற்றும் பொங்கல் நல்வாழ்த்துகள்.

தங்கள் கைகளில் தவழும் ஜனவரி 2020 காக்கை இதழ், 'காக்கைச் சிறகினிலே' இதழின் 100ஆவது இதழ். சிற்றிதழ் முயற்சியில் காக்கையின் வகிபாகம் குறிப்பிட்டுச் சுட்டத்தக்கது.

2011 அக்டோபரில் காக்கையின் முதல் இதழ் வெளியிடப்பட்டது. சிற்றிதழ் வரலாற்றில் கடந்த 100 மாதங்களில் மாதம் தவறாமலும் காலம் தவறாமலும் வெளிவந்த பெருமைக்குரியது காக்கை.

தமிழகம் மட்டுமல்லாது தமிழ் பேசும் மக்கள் வாழும் நிலப்பரப்பெங்கும் சிறகடித்துவரும் காக்கை, தாம் பறந்துவந்த பாதையை நன்றியுடன் நினைவுகூர்கிற வகையில் காக்கையின் வளர்ச்சியில் பங்களிப்புச்செய்த ஒவ்வொருவருக்கும் நன்றி சொல்வதை எனது கடமையாகக் கருதுகிறேன்.

காக்கையை ஒவ்வொரு மாதமும் அஞ்சலில் அனுப்புவதற்குத் தேவையான பணிகளை எங்களோடு இருந்து செய்துத்தோடு மிகுந்த ஆர்வத்துடனும் உற்சாகத்துடனும் காக்கை இதழ்களை அச்சுத்திலிருந்து தள்ளுவண்டியில் ஏற்றிக் கொண்டுவந்து நாம் எவ்வளவு சொன்னாலும் கருதிக்கொள்ளாமல் தனது 80 வயது முதுமையையும் பொருட்படுத்தாமல் தலையில் ஒரு சுட்டும் இடுப்பில் ஒரு சுட்டும் சுமந்து கொண்டு முதல்மாடிக்கு ஏறிவந்து அடுக்கிவைத்து உதவிய அமரர் பெரியவர் திரு. கபாலி, கபாலி விட்ட இடத்தைத் தொட்டுத் தொடரும் ஆட்டோ ஓட்டுநர் பட்டதாரி இளைஞர் தம்பி ரவி, ஒவ்வொரு மாதமும் அஞ்சலகத்துக்கு அனுப்புகின்ற இதழ்களைக் கட்டுகளாகக் கட்டி உதவுகிற கட்டுநர் தம்பி தேவன் ஆகியோருக்கு நன்றி.

காக்கை அலுவலகத்துக்கு வருகிற கடிதங்களை

யும் தகவல்களையும் இன்முகத்துடன் பெற்றுத் தந்துதவ்வதில் மகிழ்வடைகிற அலுவலகம் அமைந்துள்ள கட்டிடத்தின் உரிமையாளரும் நோடரின் மரக்கடை உரிமையாளருமான திரு. விவாகரன் அண்ணாச்சி அவர்களுக்கும் அவரைப் போலவே எங்கள் மீது அன்பையும் மதிப்பையும் பேணிவருகிற அவரது பணியாளர்கள் திரு. அன்பு, திரு. முருகேசன், திரு. செல்வராஜ், திரு. ஜெயராமன் ஆகியோருக்கும் நன்றி.

இரவு, பகல் என எந்த நேரத்தில் அழைத்தாலும் காலமுன்னுரிமை தந்து காக்கையை வடிவமைத்துத் தருவதில் கடின உழைப்பை அள்ளித்தருகிற தோழர் மாபாலமுருகன் அவர்களுக்கும் கடைசி நிமிடத்தில் கொடுத்தாலும் காலத்தின் அருமையைக் கருத்திற்கொண்டு உரிய காலத்தில் அச்சிட்டுத் தருகிற, சேகர் ஆப்செட் உரிமையாளர் திரு. தனசேகர் அண்ணாச்சி அவர்களுக்கும் எவ்வளவு முக்கியமான வேலைகள் இருந்தாலும் காக்கைக்குத் தனிமுன்னுரிமை கொடுத்து இதழை உரியகாலத்தில் அஞ்சலில் அனுப்புவதற்கு மதிப்புமிக்க ஒத்துழைப்பை நல்கி காக்கைக் குடும்பத்தில் கலந்துவிட்ட துர்கா பைண்டிங் நிறுவனர் திரு. சரவணன் அவர்களுக்கும் காக்கைக்குத் தோன்றாத துணையாய்க் கிடைத்த நண்பர் விவேகானந்தன் அவர்களுக்கும் நன்றி.

இதழ் தொடங்கிய காலத்திலிருந்து இன்று வரை காக்கையில் தொடர்ந்து எழுதிவருவதன் மூலம் காக்கையின் உள்ளடக்கச் செழிப்புக்கு அரிய பங்களிப்பைச் செய்துவருகிற தோழர் இரா.எட்வின், பேராசிரியர் க.பஞ்சாங்கம், பேராசிரியர் இராமகப்பிரமணியன், தோழர் மோகன்ராஜன் ஆகியோருக்கும் அட்டைப் படங்களுக்குத் தேவையான படங்களைத் தந்து காக்கையின் முகமதிப்பைக் கூட்டுவதில் தமது

காக்கை

காக்கைச் சிறகினிலே
ஜனவரி 2020

கோடுகளின் மூலம் ஒப்பிட்டுச் சுட்ட முடியாத பங்களிப்பைச் செய்துவருகிற ஓவியர் டிராட்ஸ்கி மருது அவர்களுக்கும் தேவைப்படும் பொழுதெல்லாம் படைப்புகளுக்குப் பொருத்தமான ஓவியங்களை வரைந்து உதவிவருகிற ஓவியர் லெசி, ஓவியர் கவிமணி ஆகியோருக்கும் கடல் கடந்த நாடுகளில் இருந்துகொண்டு காக்கைக்கு அரிய படைப்புகளைத் தந்துகொண்டிருக்கும் தோழர்கள் ரூபன் சிவராசா, என்.சரவணன், பேராசிரியர் மௌனகுரு ஆகியோருக்கும் நன்றி.

காக்கை தொடங்கிய முதல் ஆண்டிலேயே காக்கைக்கு விருதுதந்து அதன் சிறப்பையும் இருப்பையும் தமிழ்ப் பரப்புக்கு அடையாளப் படுத்திய கரிசல் இலக்கியத்தின் முன்னத்தி ஏர் பெருமதிப்பிற்குரிய திரு. கிரா. அவர்களுக்கும் அதைத் தொடர்ந்து மகாகவி ஈரோடு தமிழன்பன் விருது, வாழ்க்கைச் சட்டம் வழங்கிய வானதி விருது, உயிர்மையின் சுஜாதா விருது, தமிழ்நாடு ஊடகவியலாளர் சங்க ஊடகச் சிற்பி விருது, எஸ்.ஆர்.எம். பல்கலைக் கழக தமிழ்ப்பேராயம் வழங்கிய சுதேசமித்திரன் விருது, தமிழ்நாடு கலை இலக்கிய பெருமன்றமும் நியூசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் நிறுவனமும் இணைந்து வழங்கிய சிலம்புச் செல்வர் ம.பொ.சி. தமிழியல் ஆளுமை விருது, திருவள்ளூர் மாவட்ட கலை இலக்கியப் பெருமன்றம் வழங்கிய சிறந்த சிற்பித் தமிழ் விருது என ஆண்டு ஒரு விருது வழங்கி அங்கீகரித்துப் பெருமைப்படுத்திய பெருமக்களுக்கும் அதற்குக் காரணமான நண்பர்களுக்கும் நன்றி.

காக்கை நடாத்தும் போட்டிகளில் மதிப்புமிக்க நடுவர்களாகப் பங்கேற்று போட்டிகளை மிகச் சிறந்த முறையில் நடத்தி முடிப்பதில் பெரும் பங்களிப்பைச் செய்துவருகிற திரு. பத்மநாப அய்யர் உள்ளிட்ட தனித்துவமான ஆளுமைகள் அனைவருக்கும் நன்றி.

சுழத்திலும் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலும் உள்ள படைப்பாளர்களையும் எழுத்தாளர்களையும் ஓவியர்களையும் கலைஞர்களையும் தொடர்பு கொண்டு அரியபல படைப்பாக்கங்களைப் பெற்று காக்கைக்கு அனுப்பித் தருவதோடு புலம்பெயர்ந்து தமிழ்ச் சொந்தங்கள் வாழும் நாடுகளிலெல்லாம் காக்கையைக் கொண்டுசெல்வதற்கு வற்றாத தோழமை உணர்வோடு உதவிவருகிற தோழர்கள் கழுஞ்நன், விமகேந்திரன் ஆகியோருக்கு நன்றி.

காக்கையின் தொடக்க ஆண்டில் இதழாசிரியராயிருந்து இதழுக்கு நல்லதொரு உள்ளடக்கக் கட்டமைப்பை உருவாக்கித் தந்த தோழர் வைகறை, ஆசிரியர் குழுவில் இருந்து வருவதோடு புதுப்புதுப் பார்வையில் கட்டுரைகளைத் தந்த இரா.எட்வின், தோழர் அழகியபெரியவன் மற்றும் முகிலன், ச.முகில்நிலா, சரவணக்குமார், முத்துவேல், சுப்ரமணி ஆகியோருக்கும் அதன் பின்னர் சிறிதுகாலம் ஆசிரியர்குழுவில் இருந்து

அரிய பங்களிப்பைச் செய்துவந்த தோழர் ஏகன், தற்போது ஆசிரியர் குழுவில் இருந்து சிறந்த பங்களிப்பைச் செய்துவருகிற தோழர்கள் இரா.எட்வின், முகிலன், அமரந்தா, கசன் மற்றும் இதழ் தொடங்கிய காலத்திலிருந்து இதழ் வெளியீட்டுப் பணிகளில் என்னோடு நின்று பணியாற்றி வந்தது அண்மையில் இதழின் பொறுப்பாசிரியராய் பொறுப்பேற்றிருக்கிற தோழர் கசந்திரசேகரன் ஆகியோருக்கு நன்றி.

காக்கையின் தொடக்கக் கால நெறியாளர்களாயிருந்த கவிஞர் கி.பி.அரவிந்தன், ஞானாலயா கிருஷ்ணமூர்த்தி, செந்தலை சுவதமன், ஓவியர் வீரசந்தானம், ஓவியர் டிராட்ஸ்கி மருது ஆகியோருக்கும் தற்போது நெறியாளர்களாய்த் தொடரும் ஓவியர் டிராட்ஸ்கி மருது, பேராசிரியர் கபஞ்சாங்கம், முனைவர் கே.எம்.வேணுகோபால் ஆகியோருக்கும் நன்றி.

காக்கையின் முதல் இதழ் வெளியீட்டு விழாவில் கலந்துகொண்டு சிறப்பித்து எங்களைப் பெருமைப்படுத்திய கவிஞர் இன்குலாப், ஓவியர் வீரசந்தானம், பத்திரிகையாளர் ஞாதி, தோழர் அருள்மொழி, எழுத்தாளர் அழகியபெரியவன் உள்ளிட்ட தோழமை நெஞ்சங்களை இந்த நூறாவது இதழை ஏந்தி, எனது நன்றியைப் பதிவுசெய்கிறேன்.

காக்கையின் முதல் இதழை வெளியிட்டுச் சிறப்பித்ததோடு தனது கடைசி மூச்சு உள்ளவரை காக்கைக்கு அரிய பங்களிப்பைச் செய்துவந்த கவிஞர் இன்குலாப், பங்கேற்கும் மேடைகளில் எல்லாம் காக்கையின் சிறப்புக்குறித்து பெருமை பொங்கப் பேசி எங்களுக்குச் சிறப்புச் சேர்த்துவந்த பத்திரிகையாளர் ஞாதி, காக்கையைக் கொண்டாடி மகிழ்ந்துகொண்டிருந்த ஓவியர் வீரசந்தானம் கண்களை இறுதியாய் மூடுவதற்கு மூன்றுநாட்கள் முன்புவரைகூட காக்கையின் வளர்ச்சியையும் அதன் எதிர்கால இலக்குகளையும் விவாதித்துக் கொண்டிருந்த கவிஞர் கி.பி.அரவிந்தன் ஆகியோரை நெஞ்சில் நிறுத்துகிறோம்.

என்றாலும் இதழின் வளர்ச்சிக்கும் சிறப்புக்கும் பெருமைக்கும் காரணமானவர்கள் என்றென்றும் அருமை வாசிப்பாளர்கள்தாம். இந்த நேரத்தில் காக்கையின் சந்தாதாரர்களுக்கும் வாசிப்பாளர்களுக்கும் அவ்வப்போது காக்கைக்குப் பங்களிப்புச் செய்துவருவதன் மூலம் காக்கையோடு தொடர்ந்து தோழமை கொண்டிருக்கிற அனைத்து எழுத்தாளர்களுக்கும் படைப்பாளிகளுக்கும் கலைஞர்களுக்கும் ஓவியர்களுக்கும் நண்பர்களுக்கும் தோழர்களுக்கும் நெஞ்சார்ந்த நன்றி.

தோழமையுடன்
விழுத்தையா,
ஆசிரியர்

காக்கை 100

வாழ்த்து

சு.இராமசுப்பிரமணியன்
srsthovalai@gmail.com

‘காக்கை’ 100

எவ்விதப் பின்புலமும் இன்றி, நண்பர்களின் உதவியைமட்டுமே நம்பி, இலக்கியம் மற்றும் சமூகம்சார்ந்த ஆர்வம்காரணமாக, மிகவும் எளியவர்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட ‘காக்கைச் சிறகினிலே’ இதழ், மெல்லமெல்ல வளர்ந்து தனது நூறாவது இதழை எட்டியிருக்கிறது. முட்டையைவிட்டு வெளியில்வரும் காக்கைக் குஞ்சு, எப்படி தத்தித்தத்திப் பறக்க ஆரம்பிக்குமோ. அப்படியே கொஞ்சம்கொஞ்சமாகத் தனது சிறகை விரித்து, பறக்கும் எல்லையைப் பரவலாக்கி, உயரே உயரே பறந்துவருகிறது.

காக்கையின் முதல் இதழ்

காக்கை 100

காக்கைச் சிறகினிலே
ஜனவரி 2020

“வாழ்தல் வேண்டிப்

பொய் கூறேன்; மெய் கூறுவல்”

(புறம். 139, மருதன் இளநாகனார்)

தமிழ்ச்சிற்றிதழ் வரலாற்றின் ஆரம்பப் புள்ளியாக, சி.சு.செல்லப்பாவால், 1958-இல் துவங்கப்பட்ட ‘எழுத்து’ இதழைக் குறிப்பிடுகிறார்கள், இலக்கிய ஆய்வாளர்கள். அதனைத் தொடர்ந்து பலநூறு சிற்றிதழ்கள் வர ஆரம்பித்தன, வந்துகொண்டும் இருக்கின்றன.

ஒரெழுத்துத் தலைப்புகளுடன்கூடிய இதழ்கள், சங்க இலக்கியங்களில் இருந்து எடுக்கப்பட்ட தலைப்புகள், பாரதி கவிதைகளில் இருந்து பெறப்பட்ட தலைப்புகள், பகடி செய்யும் விதத்திலமைந்த நகைச்சுவைத் தலைப்புகள் என்று விதம்விதமான தலைப்புகளைத் தாங்கிய சிற்றிதழ்கள் வெளிவந்தன.

வணிகநோக்குடன் நடத்தப்படும் வெகுஜன இதழ்களில் இருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டதாகச் சிற்றிதழ்கள் இருந்து வருகின்றன. சமூகம், மொழி, இனம், வரலாறு போன்றவற்றைப் பேணும், பேசும் விதத்தில் கதை, கவிதை, கட்டுரை, திறனாய்வு, நேர்காணல், விமர்சனம், அறிமுகம், நகைச்சுவை, வாசகர் பின்னூட்டம் என்று பலதரப்பட்டதாகச் சிற்றிதழ்களின் உள்ளடக்கம் அமைகின்றது.

வாசிப்பின் தரத்தை உயர்த்தும் பணியில் பெரும்பங்கு வகிப்பவை, சிற்றிதழ்களே. வாசகர்களின் சிந்தனைத்திறனை தூண்டிவிடுவதிலும் சிற்றிதழ்களின் பங்கு மகத்தானது. சிற்றிதழ்களின் முதன்மையான நோக்கம், வாசகர்களுடனான, சமூக அக்கறையுடன்கூடிய ஆழமானக் கருத்துப்பதிவே அன்றி, பணம்பண்ணுதல் அல்ல.

வணிகநோக்கம் இல்லாத காரணத்தால், மலினமான, தரம்குறைந்த எழுத்துகளுக்கும், செய்திகளுக்கும் சிற்றிதழ்களில் இடம் இருப்பதில்லை. அதனால், வணிக இதழ்களுக்கு இருப்பதுபோல இலட்சங்களில், ஆயிரங்களில் என்று இல்லாமல், சிற்றிதழ்களுக்குச் சில நூறுகளில்தான் வாசகர் எண்ணிக்கையும் இருக்கும். சில பத்துகளில் மட்டுமே வாசகர் எண்ணிக்கையைக் கொண்ட சிற்றிலக்கிய இதழ்களும் உள்ளன.

பெரும்பாலான சிற்றிதழ்கள், சமூகத்தின் பால் அக்கறைகொண்ட, இலக்கிய ஆர்வமுள்ள,

பொருளாதாரப் பின்புலமற்றத் தனிநபர்களால் அல்லது ஒத்தக் கருத்துடையவர்களாலேயே துவங்கப்பட்டிருக்கின்றன.

சிற்றிதழ்கள், அறிவுசார் வாசகப்பரப்பில் ஏற்படுத்தும் தாக்கத்தை அவதானித்த வெகுஜன இதழ்களை நடத்தும் பணம்படைத்த பெருமுதலாளிகளும் அவ்வப்போது சிற்றிதழ்களைத் துவங்கி நடத்துவதும் உண்டு. ஆனாலும், அவர்களது ஒரே நோக்கம் பணம் ஈட்டுதல் என்பதால், அவர்கள் எதிர்பார்த்த பணம் கிடைக்காதபோது, அந்த இதழ்களில் பணியாற்றிய படைப்பாளிகளைப்பற்றிய எவ்வித கவலையும் இன்றி, துவங்கிய சில மாதங்களிலேயே இதழ்களை நிறுத்திவிடுவதும் நடக்கத் தான் செய்கிறது.

உண்மைகளைத் துணிந்து எழுதுவதும், அதிகாரத்தை நோக்கிக் கேள்வி எழுப்புவதும் கொள்கையாகக் கொண்ட சிற்றிதழ்கள் எப்போதுமே அரசின் (காவல்துறையின்) கண்காணிப்பு வளையத்திற்குள்ளேயே இருந்து வருகின்றன.

மாத்திரமல்ல, சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகளைக் களையவும், அவைசார்ந்த ஒடுக்குமுறைகளைக் கண்டிப்பதுமான சிற்றிதழ்கள், சமூகவிரோதிகளால் அவ்வப்போது அச்சுறுத்தப்படுவதும் வாடிக்கைதான். இவற்றையெல்லாம் துணிச்சலுடன் எதிர்த்தின்று, கடந்துசெல்லும் மனத்திண்மைகொண்டவர்கள் மட்டுமே தொடர்ந்து சிற்றிதழ்களை நடத்த முடிகிறது.

சில தினங்களுக்கு முன்பு, அடையாளம் தெரியாத ஒரு நபர் ‘காக்கை’ ஆசிரியர் முத்தையாவைத் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டிருக்கிறார். “உங்கள் பத்திரிகையில் எப்போதும் தலித்துகளுக்கு ஆதரவாகத்தான் எழுதுவீர்களா?” என்று ஒருவித மிரட்டும் தொனியில் கேட்டிருக்கிறார். அதற்கேற்றப் பதிலை அளித்தபிறகு, “உங்கள் முகவரியைக் கொடுத்தால், காக்கை இதழ் அனுப்பிவைக்கிறேன். நீங்களே வாசித்து அறிந்துகொள்ளலாம்” என்று ஆசிரியர் முத்தையா சொல்லவும் தொலைபேசி இணைப்புத் துண்டிக்கப் பட்டிருக்கிறது. காவல் துறையினராலும், கலாச்சாரக் காவலர்களாலும், சாதிமத வெறியர்களாலும் நேர்மையான இதழாசிரியர்கள் அச்சுறுத்தப்படுகிறார்கள் என்பதற்கு இந்நிகழ்வு ஒரு சான்று.

நான் அறிந்தவரை, படைப்பாளியின் பெயருக்குக் கொடுக்கும் முக்கியத்துவத்தை விடவும், படைப்புக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் இதழாக ‘காக்கைச் சிறகினிலே’ இதழ் வந்துகொண்டிருக்கிறது.

சிற்றிலக்கிய இதழ் ஒன்றில், எழுத்தாளர் ஒருவர், ஒரு கருத்தைப் பதிவு செய்யும் போது, அதற்குப் பதில் சொல்வது போல், அல்லது அதனைப் பகடி செய்வது போல், மற்றொரு எழுத்தாளர் வேறொரு இதழில் எழுதுவதும் உண்டு.

அதன்காரணமான 'இலக்கிய அக்கப் போர்களும்' அன்றிலிருந்து இன்றுவரை நடக்கத்தான் செய்கிறது. இதுபோன்ற சிற்றிதழ் முரணை, அதிகாரவர்க்கம் தங்களுக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்வதும் உண்டு என்னும் செய்தியை அறிந்தபோது, கொஞ்சம் அதிர்ச்சியாகவே இருந்தது.

இப்படிப்பட்டச் சூழலில்தான், துவங்கியது முதல், இடைநில்லாமல், தொய்வில்லாமல் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருக்கிறது, சாமானியர்களால் துவங்கப்பட்டக் 'காக்கைச் சிறகினிலே' சிற்றிதழ்.

ஜனவரி 2020 'காக்கைச் சிறகினிலே' இதழ், நூறாவது சிறப்பிதழாக, நூறு பக்கங்களில் வெளிவருகிறது என்று அதன் ஆசிரியர் முத்தையா சொன்னபோது மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. அந்த மகிழ்ச்சியைக் 'காக்கை' வாசகர்களிடமும் பகிர்ந்துகொள்ளலாம் என்னும் ஆசை வந்தபோது, 100-க்கு அப்படி என்ன தனிச்சிறப்பு என்னும் கேள்வியும் கூடவே எழுந்தது. மனிதர்களை வாழ்த்தும்போதுகூட, நூறுவயது வாழவேண்டும் என்றுதானே வாழ்த்துகிறோம்.

முன்பெல்லாம், 100 நாட்கள் ஓடிய திரைப்படங்கள் வெற்றிப்படங்களாகக் கருதப்பட்டன. நூற்றுக்கு நூறு மதிப்பெண் பெறும் மாணவர்கள், எப்போதுமே எல்லோராலும் பாராட்டப்படக்கூடியவர்களாக இருக்கிறார்கள். 100 ஓட்டங்கள் எடுக்கும் கிரிக்கெட் மட்டையடிவீரர், 100 விக்கெட்டுகளைச் சாய்க்கும் பந்துவீச்சாளர், ரசிகர்களால் கொண்டாடப்படுகிறார்கள்தானே? அவதானத்தில்கூட 100 (சதாவதானம்) பெரும் சாதனை அல்லவா? இப்போதெல்லாம் 100 நாட்கள் ஆட்சி செய்வதேகூட பெரும் சாதனையாகக் கருதப்படும் காலமாக அரசியல் சூழல் மாறியிருக்கிறது.

கவுரவர்கள் 100 பேர் என்றுதானே, பாரதமும் கதை சொல்கிறது. வரலாற்றைச் சொல்லும் போதுகூட, நூறு நூறு ஆண்டுகளாகத்தானே (நூற்றாண்டுகளாக) பிரிக்கிறார்கள்.

கணிதத்திலும்கூட, 100 என்னும் எண்ணுக்

நூறாவது 'காக்கை' இதழ் வெளிவந்திருக்கிறது என்பதோடு, பொதுச் சமூகத்தில், எப்போதுமே ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் பக்கம் நின்று தனது பயணத்தைத் தொடர்கிறது என்பது 'காக்கையின்' தனிச்சிறப்பாகும்.

கென்று சில தனிச்சிறப்புகள் இருக்கின்றன. அறிவியலிலும், 100-இன் சிறப்பு கருதியும், வசதி கருதியும் பல இடங்களில் பயன்படுத்தப் படுகிறது. நீரின் கொதிநிலை 100 டிகிரி செல்சியஸ். பூமியின் வளிமண்டலத்தை, புறவெளியி

லிருந்து (outer space) பிரிக்கும் 'காமன் கோடு' (Karman Line) 100 கி.மீ. உயரத்தில் உள்ளது.

இலக்கியத்தின்பக்கம் சென்றால், ஐங்குறு நூறு என்னும் தொகைநூல் நினைவுக்கு வருகிறது. ஒரு திணைக்கு 100 பாடல்கள் வீதம் ஐந்து திணைகளுக்கும் 500 பாடல்கள். அத்தனையும், சுற்றுப்புறத்தை காட்டாகக் கொண்ட அகப்பாடல்கள்.

ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக எங்கள் ஊரில் (சிவந்திபுரம், திருநெல்வேலி மாவட்டம்), சித்திரை மாதம் முழுநிலவு நாளன்று, பொது இடத்தில் சித்திரபுத்திரர் கதை வாசிக்கப்படுவதுண்டு. கதையில், 'சித்திரபுத்திரர் பிறந்தார்' என்ற இடம் வந்தபிறகுதான் உணவு இடைவேளைக்காக, கதைவாசிப்பு நிறுத்தப்படும்.. அப்போது பிற்பகல் மணி இரண்டாகக்கூட இருக்கலாம். ஆனாலும், சித்திரபுத்திரர் பிறந்த செய்தியைக் கேட்டபிறகுதான், பெண்கள் மதிய உணவுக்குச் செல்வார்கள்.

அந்தக் கதையில், சித்திரபுத்திரர், பறை அடிப்பவரிடம், "பூவிருக்க, பிஞ்சிருக்க, காயிருக்க, கனி உதிர" என்று அறிவிக்கச் சொல்லிக் கட்டளை இடுவார். இது மனிதர்களின் மரணம் பற்றிய அறிவிப்பு. ஆனால், 'கொளுக்கட்டை அத்தேரிப்பாச்சாவாக' மாறிய கதையாக, பறை அடிப்பவர், "பூவுதிர, பிஞ்சுதிர, காயுதிர, கனியுதிர" என்று மாற்றி அறிவிப்பு செய்துவிடுகிறார். மரண அறிவிப்பு மாற்ற முடியாதது. அதனால், அன்றுமுதல் தாயின் கருப்பையில் உருவாகும் 'கரு'-வில் துவங்கி, அனைத்து வயதினருக்கும் மரணம் வருவதாக சித்திரபுத்திர நயினார் கதை சொல்கிறது. "ஆறிலும் சாவு, நூறிலும் சாவு" என்னும் முதுமொழி அப்படி உருவானதுதான்.

இது கதை என்றாலும், மனித வாழ்வின் மகத்தான உண்மை. நூறுவயது வரை வாழ்வதென்பது மனிதர்களுக்கு பெரும்பாலும் எட்டாக்கனியாகவே இருந்திருக்கிறது. அதனால்தான், அறுபதையும், எண்பதையும்கூட கொண்டாடியிருக்கிறார்கள். அதன் பொருட்டே, நீண்ட ஆயுளைக்குறிக்கும் நூறாண்டு

வாழ்க்கையை வாழ வேண்டி வாழ்த்தியிருக்கிறார்கள். “நொருங்கத் தின்றால் நூறு வயது” என்று நூறாண்டு வாழ வழியும் சொல்லிச் சென்றிருக்கிறார்கள். மாத்திரைகளால் மனித வாழ்வு நீட்டிக்கப்பட்டிருக்கும் இன்றைய காலத்திற்கும் அது பொருந்துவதாகவே உள்ளது.

இந்த எழுபது வயதிலும், பொது இடமாகவே இருந்தாலும் தும்மல் வரும்போது ‘அம்மா’ என்று சொல்லித்தான் தும்முவது எனது வழக்கம். அப்படி எங்களைச் சிறுவயதில் பழக்கப்படுத்தியவர்கள், வீட்டிலிருந்த பெரியவர்கள். குழந்தைகள் தும்மும்போது, அருகில் உள்ள பெரியவர்கள், ஒவ்வொரு தும்மலுக்கும் ‘நூறு’ என்று சொல்வது வழக்கமாக இருந்தது. அடுத்தடுத்துத் தும்மல் வரும்போதும், ‘நூறு, நூறு,’ என்று சொல்லிக்கொண்டே இருப்பார்கள். பழங்காலத்தில், தும்மல்காரணமாகக்கூட இழப்புகள் ஏற்பட்டிருக்கக்கூடும். அது ஏற்படுத்திய அச்சம் காரணமாகவே, குழந்தை நூறு வயதுவரை வாழவேண்டும் என்னும் பாதுகாப்பு உணர்வுடன் அப்படிச் சொல்லும் வழக்கம் ஏற்பட்டிருக்கலாம்.

பணிநிறைவிற்குப் பிறகு, தோவாளைக்கு வசிக்க வந்தபோது, இங்குள்ள ஊர்ப்புற நூலகத்தில், சி.சு.செல்லப்பாவின் எழுத்தில் துவங்கி, தமிழில் வெளிவந்த இலக்கிய இதழ்கள் பற்றிய தரவுகளுடன் ஒரு நூல் வாசிக்கக் கிடைத்தது. அதனை வாசித்தபோதுதான், மனிதவாழ்வு மட்டுமல்ல, சிற்றிதழ் வாழ்விற்கும், “பூவுதிர், பிஞ்சுதிர், காயுதிர், கனியுதிர்” என்கிற சித்திரபுத்திரர் சதை பொருந்திப்போவதை அறிந்து வியந்தேன். குறை ஆயுளில் எத்தனையோ இதழ்கள் நின்றுபோயிருக்கின்றன. ஒரே ஒரு இதழ் வெளிவந்து நின்றுபோனதும் நடந்திருக்கிறது.

இப்படிப்பட்ட இலக்கியச்சூழலில்தான், எவ்விதப் பின்புலமும் இன்றி, நண்பர்களின் உதவியைமட்டுமே நம்பி, இலக்கியம் மற்றும் சமூகம்சார்ந்த ஆர்வம்காரணமாக, மிகவும் எளியவர்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட ‘காக்கைச் சிறகினிலே’ இதழ், மெல்லமெல்ல வளர்ந்து தனது நூறாவது இதழை எட்டியிருக்கிறது.

கணிதத்திலும்கூட, 100 என்னும் எண்ணுக் கென்று சில தனிச்சிறப்பு கள் இருக்கின்றன. அறிவி யலிலும், 100-இன் சிறப்பு கருதியும், வசதி கருதியும் பல இடங்களில் பயன் படுத்தப் படுகிறது. நீரின் கொதிநிலை 100 டிகிரி செல்சியஸ். பூமியின் வளி மண்டலத்தை, புறவெளியிலிருந்து (outer space) பிரிக்கும் ‘காமன் கோடு’ (Karman Line) 100 கி.மீ. உயரத்தில் உள்ளது.

முட்டையை விட்டு வெளியில்வரும் காக்கைக்குஞ்சு, எப்படி தத்தித் தத்திப் பறக்க ஆரம்பிக்குமோ. அப்படியே கொஞ்சம்கொஞ்சமாகத் தனது சிறகை விரித்து, பறக்கும் எல்லையைப் பரவலாக்கி, உயரே உயரே பறந்துவருகிறது.

நான் அறிந்தவரை, படைப்பாளியின் பெயருக்குக் கொடுக்கும் முக்கியத்துவத்தை விடவும், படைப்புக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் இதழாக ‘காக்கைச்

சிறகினிலே’ இதழ் வந்துகொண்டிருக்கிறது என்பதும், அதன் வளர்ச்சிக்கு அதுவும் ஒரு காரணம் என்பதும் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல வேண்டிய தனிக்கூறாகும்.

“பிரபலமான மனிதராக வாழ்வதை விடவும், பயனுள்ள மனிதராக வாழ்வதே சிறந்தது” என்று கூறுகிறார், ஆகச்சிறந்த அறிவியல் மாமேதை ஆல்பர்ட் அயின்ஸ்டைன். நூறுவயதுவரை வாழ்வதே சிறப்புத்தான். என்றபோதும், எப்படிப்பட்ட வாழ்க்கை வாழப்பட்டது என்பதும், அந்த வாழ்க்கை ஏதேனும் ஒருவிதத்திலாவது இந்த சமூகத்திற்குப் பயனுள்ள வாழ்க்கையாக இருந்ததா என்பதும் அதைவிடவும் கூடுதல் சிறப்புவாய்ந்தது.

அந்தவகையில், நூறாவது ‘காக்கை’ இதழ் வெளிவந்திருக்கிறது என்பதோடு, பொதுச் சமூகத்தில், எப்போதுமே ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் பக்கம் நின்று தனது பயணத்தைத் தொடர்கிறது என்பது ‘காக்கையின்’ தனிச்சிறப்பாகும். அது தொடர்பான மிரட்டல்கள் வந்தபோதும், அவற்றை எதிர்கொண்டு, அப்படியே தொடர வேண்டும் என்பதுதான், காக்கை வாசகர்கள் ஒவ்வொருவரின் விருப்பமும்கூட.

நூறாவது ‘காக்கை’ இதழ், பொங்கல் சிறப்பிதழாகவும் வருவது, மேலும் மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது. அனைவருக்கும் இனிய பொங்கல்வாழ்த்துகளும், ஆங்கில மற்றும் தமிழ்ப்புத்தாண்டு வாழ்த்துகளும்.

நூறு இதழ்கள் (மாதங்கள்) கண்ட “காக்கை” நூறாண்டுகள் ‘பறக்க’ வேண்டும் என்பது, ஒரு வாசகனாக எனது ஆசை. அது பேராசை என்றால், அப்படியேதான் இருக்கட்டுமே.

கட்டுரை

தொ.பரமசிவன்

சரஸ்வதி வணக்கம்

சரஸ்வதி வழிபாடு வைதீக மதத்திற்கு சமணம் தந்த கொடையாகும்.

தமிழ்நாட்டில் ஆண்டு தோறும் கொண்டாடப்படும் விழாக்களில் தசரா எனப்படும் நவராத்திரி விழா குறிப்பிடத் தகுந்தது. நவராத் திரி விழாவின் எட்டாம் நாள் கலைமகள் விழாவாகக் கொண்டாடப்படுகின்றது. மக்கள் வழக்கில் இது சரஸ்வதி பூஜை என்பதாகும்.

சரஸ்வதி, கலைமகள், வாணி, கலைவாணி எனப்படும் தெய்வத்திற்குத் தமிழ்நாட்டில் கோயில் வழிபாடு பெரிதாக இல்லை. தஞ்சை மாவட்டம் கூத்தனூர் என்னும் ஊரில் மட்டும் சரஸ்வதிக்கு ஒரே ஒரு கோயில் உள்ளது. இது தவிர சரஸ்வதிக்கு வேறு கோயில்கள் அறியப் படவில்லை. கி.பி. 11ஆம் நூற்றாண்டில் முதலாம் இராசேந்திரச் சோழன் எடுப்பித்த கங்கை கொண்ட சோழபுரம் கோயில் வடக்கு வாசலில் சண்டீசபதம் சிற்பத் திற்கு எதிராக எட்டடி உயரத்தில் ஒரு அழகான சரஸ்வதி சிற்பம் உள்ளது. கோயில் வழிபாட்டில் சரஸ்வதி தெய்வம் நுழைந்து விட்டதைக் காட்டும் ஒரே ஒரு சான்று இதுவாகும். கி.பி. 11ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னதாக இத்தெய்வம் பற்றிய சிற்பச் சான்றுகள் எதுவுமில்லை.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் மகாகவி பாரதியார் சரஸ்வதியை பல மடங்கு புகழ்கிறார். அவருக்கு வாணி என்ற பெயரினைச் சூட்டுகின்றார். இந்தப் பெயர் சமணமதம் தந்ததாகும். சமணமதம் கல்வியையும், ஆசிரியர்களையும், கல்விக் கொடையினையும் பெரிதும் கொண்டாடிய மதமாகும். பொதுவான உடை

வெள்ளை ஆடையாகும். “வெள்ளைக் கலையுடுத்தி வெள்ளை தாமரைப் பூவில்” இருப்பவளாக பாரதியார் பாடுகின்றார். கலைமகள் நாக்கில் உறைவதாக சமண மதம் நம்பியது. எனவே அவளுக்கு “நாமகள்” என்ற பெயரையும் இட்டு வழங்கியது. சீவகன் கல்வி கற்றதைக் குறிக்கும் சிந்தாமணி அந்தப் பகுதிக்கு நாமகள் இலம்பகம் என்று பெயரிட்டுள்ளது. சமண மதத்தில் சரஸ்வதிக்கு “வாக் தேவி” என்ற பெயரும் உண்டு.

விதிவிலக்காக நெல்லை மாவட்டம் உக்கிரன் கோட்டையில் அழிந்துவிட்ட கோட்டையின் அருகில் சரஸ்வதிக்கு ஒரு கருங்கற் சிலை உள்ளது. இத்தெய்வத்தைத் தொல்லியல் துறையினர் “வாமதேவி” என்று அழைக்கின்றனர். சுமார் இரண்டடி உயரத்தில் தாமரைப்பூவில் அமர்ந்தபடி வலதுகை உபதேச முத்திரையுடன் அமைந்துள்ளது இச்சிற்பம். அழகான இந்தச் சிற்பம் திறந்தவெளியில் பாது காப்பின்றி அமைந்துள்ளது. இது அமைந்துள்ள இடம் அழிந்துவிட்ட ஒரு சிவன் கோயிலின் வளாகமாகும். ஆசிரியர்களைக் கொண்டாடிய சமணமதம் பெண் ஆசிரியர்களுக்கும் இடம் தந்தது. சமணமதம் தந்த இந்த இடம் பிற்காலத்தில் வைதீக இந்து மதத்தில் நுழைந்துவிட்டது. குறிப்பிடத்தக்க செய்தி இத்தெய்வம் மார்புச் சேலை இல்லாமல் இருப்பதாகும். இத்தெய்வத் திற்கு சைவ உணவே படைக்கப்படும். சரஸ்வதி வழிபாடு வைதீக மதத்திற்கு சமணம் தந்த கொடையாகும்.

காக்கை

காக்கைச் சிறகினிலே
ஜனவரி 2020

கட்டுரை

க.பஞ்சாங்கம்

drpanju49@yahoo.co.in

தமிழர் வாழ்வதற்குத் தமிழ் வாழவேண்டும்...

பாரதிதாசனாரின் தமிழியக்கப் பாடல்களை முன்வைத்து...

இந்தத் தைத் திருநாளில் நம்முன் நிற்கும் முதல் கடமை, தமிழ்மொழி வழிக் கல்வியை மீட்டெடுப்பது, ஆக்ரமிப்பிற்கு எதிரான மொழிப்போரை நிகழ்த்திக்காட்ட இளைஞர் படை ஒன்றை உருவாக்குவது ஆகிய இரண்டே இரண்டுதான் என்பதை நினைவு கூர்வோம். சாதி, மதம், இனம், வட்டாரம், குலம், கோத்திரம் கடந்து செயல்பட முனைவோம், இலட்சக்கணக்கில் செலவழித்து மேடைபோட்டுக் கூட்டம் கூட்டி வெற்றுமுழுக்கங்கள் எழுப்புவதை நிறுத்துவோம்.

செ

ன்ற மாத இறுதியில் கோயம்புத்தூர் சென்றிருந்தேன். கோவை உலகத் தமிழ்ப் பண்பாட்டு மையத்தின் இயக்குநர் கவிஞர் சிற்பி அழைத்திருந்தார். 2019 ஆம் ஆண்டிற்கான விருதாளர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் குழுவில் ஓர் உறுப்பினராக என்னையும் சேர்த்திருந்தார். பேரா. கா.செல்லப்பன், பேரா. பமருதநாயகம், திருப்பூர் கிருஷ்ணன், மங்கையர் மலர் ஆசிரியர் மீனாட்சி ஆகியோர் மற்ற உறுப்பினர்கள் முறைப்படிப் பலவாறு கலந்துரையாடினோம். மூன்று மணி நேர விவாதத்திற்குப் பிறகு விருதாளர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து முடித்த பிறகு, உலகத் தமிழ்ப் பண்பாட்டு மையத்தின் நிறுவனரும் தலைவரு மான பெரும் மதிப்பிற்குரிய டாக்டர் நல்ல பழனிச்சாமி அவர்களோடு பொதுவாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தோம். அவருடைய தமிழினப் பற்றும் தமிழ்ப் பண்பாட்டின் மேல் கொண்ட ஈடுபாடும் பெரிதும் அலாதி யானது, அளவிட்டு உரைக்க முடியாதது. நம்மை ஆச்சரியப்படுத்தி விடுவார்.

பேச்சின் ஊடே கம்பராமாயணம் எல்லாம் வந்தது. பெண்ணென்றும் பாராமல் நெருப்பில் குளிக்கச் சொன்னது ஞாயமா என்றெல்லாம் அவர் கேட்கும்போது ஒரு மருத்துவருக்குள் கசிந்து கொண்டிருக்கும் ஈரத்தை உணர் முடிந்தது. தொடர்ந்து பாரதியார், பாரதிதாசன் பாடல்களின் சிறப்பினைக் குறித்தும் பேச்சு வந்தது. கவிஞர் சிற்பி இருவருக்கும் இடையே கவிதை யாப்பதில் உள்ள வேறுபாடுகளையும் தனிச் சிறப்புக்களையும் பாடல்களைச் சொல்லி விளக்கினார். இப்படித் தொடர்ந்து பலரும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் இருபெரும் கவிதை ஆளுமைகளைக் குறித்து உரையாடிக் கொண்டிருக்கும்போது பேச்சு வேறொன்றை நோக்கித் திரும்பிவிட்ட ஒரு கட்டத்தில் கவிஞர் சிற்பி எதிர்பாராமல் பாரதிதாசனாரின் 'தமிழியக்கம்' என்ற விருத்தப் பாவினாலான படைப்பு மிகச் சிறந்த ஒன்று என்றார். எனக்குள் மதுரை தியாகராயர் கல்லூரியில் படித்த காலங்களில் (1967-1970) அப்பாடல்களை ஆர்வத்தோடு மனப்பாடம் செய்து, அப்பாடல்கள் ஊட்டிய தமிழ் உணர்வினால் மனக்கிளர்ச்சியும் எழுச்சியும் அடைந்த அந்த அனுபவங்கள் நினைவுக்கு வந்து போயின. ஊருக்குப் போய் மீண்டும் அந்தப் படைப்பைப் படிக்க வேண்டுமென்று எண்ணிக் கொண்டேன். ஊருக்கு வந்தவுடன் வழக்கம்போல் மறந்து விட்டுச் சூழ்ந்து வரும் வேறு வேறு வேலைகளில் மூழ்கிவிட்டேன். நேற்றுதான் அந்தக் கோவை நிகழ்வில் கவிஞர் சிற்பி சொன்னது ஞாபகம் வந்தது. வந்தவுடன் அந்த நூற்றிருபது பாடல்களையும் ஒரே மூச்சில் படித்து முடித்தேன். இன்று செய்திகளைப் பார்த்தால் சென்னை

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனத்திற்கு இந்தி மொழியில் பெயர்ப்பலகை; இந்தி மொழி அந்நிறுவனத்தில் கற்பிக்கப்படும் என்கிற செய்திகள் வந்தவண்ணம் இருக்கின்றன. நொந்து நூலாகிப் போனேன். இந்த அதிகாரிகளுக்கும் தமிழக அமைச்சர் பெருமக்களுக்கும் பாரதிதாசனாரின் தமிழியக்கப் பாடல்கள் கண்ணிலும் நெஞ்சிலும் படவே இல்லையா? தாய்மொழியை ஆழக் குழிதோண்டிப் புதைக்கும் பலவாறான கொடூரங்களைக் கண்டும் வெறுமனே பார்வையாளராகப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கும்படி இந்த வாழ்க்கை நம்மைக் கொண்டு வந்து நிறுத்தி விட்டதே என்று வெந்து அவிந்து போனேன்.

பாவேந்தர் பாரதிதாசனும் இப்படியான ஒரு மனநிலையில் தான் கோபத்தோடு 'தமிழியக்கம்' படைத்துள்ளார். மதுரைத் தெருக்களில் தமிழ்ப் பெயர் இல்லாததைக் கண்டு, தமிழ் வளர்த்த மதுரையிலேயே தமிழுக்கு இந்தக் கதியா என்று வெகுண்டு தான் அமர்ந்திருந்த பாரதி புத்தக நிலையத்தின் உரிமையாளர் திரு. சாமிநாதனிடம் தான் வாங்கி வேகம் குறையாமல் கழிநெடிலடி ஆசிரியப்பாவில் படைத்துள்ளார். 1945 - வாக்கில் புதுக்கோட்டை மாவட்டம், இராமச்சந்திர புரத்தில் இருந்த செந்தமிழ் நிலையத்தார் இந்நூலைப் பதிப்பித்துள்ளனர். தானிருந்த 'நெஞ்சு பதைக்கும் நிலை' என்றே முதல் கவிதைக்குத் தலைப்பிட்டு எழுதுகிறார். தொடர்ந்து 'இருப்பதைவிட இறப்பது நன்று' என்றும், 'வரிப்புலியே, தமிழ் காக்க எழுந்திரு' என்றும் சிறிப் பாய்கிறது கவிதை.

ஒவ்வொரு ஆண்டும் தைத்திங்கள் பிறக்கும் போதெல்லாம் தமிழர் திருநாள் என்றும் தமிழர் வீரம் என்றும் திருவள்ளுவர் தினமென்றும் உலகம் முழுவதும் சிதறிக்கிடக்கும் தமிழர்கள் நடுவில் தமிழின உணர்ச்சி அருவியாய் ஆர்ப்பரித்துக் கொட்டுவதைப் பார்க்கிறோம். ஆனால் ஓரினத்தின் - அதன் பண்பாட்டின் - அடையாளமாக நின்று விளங்கும் தமிழ் மொழியின் இன்றைய நிலை என்ன என்பது குறித்த உரையாடல் எதுவுமின்றி ஒரு சடங்குபோல இந்தத் தமிழர் திருநாள் நிகழ்வுகள் வந்து போகின்றன. இத்தகையதொரு இருள் சூழ்ந்த நிலையில் பாரதிதாசனாரின் தமிழியக்கப் பாடல்களை நினைவுபடுத்திக் கொள்வது சிறப்பாக இருக்குமென்ற நம்பிக்கையில் இந்தக் கட்டுரை எழுதப்பட்டுள்ளது.

கழிநெடிலடி விருத்தப்பாவால் அமைந்த 120 பாடல்களை 24 தலைப்புக்களின் கீழ்ப் படைத்தனித்துள்ளார். ஒவ்வொரு தலைப்பிற்கும்

தமிழ் மொழியானது ஆங்கிலம், சமஸ்கிருதம், இந்தி ஆகிய மூன்றுமொழி ஆதிக்கத்தையும் ஆக்ரமிப்பையும் எதிர்கொள்ள வேண்டிய உயிர் நெருக்கடியில் சிக்கியுள்ளது.

5 பாடல்கள். அத்தனையும் உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பில் வெடித்துக் கிளம்பியவை. நெஞ்சு பதைபதைக்கத் தமிழைக் 'கரும்பு தந்த தீஞ்சாறே, கனிதந்த நறுஞ்சுளையே' என்றெல்லாம் பலவிதமாக அழைத்து மகிழ்ந்து, 'இரும்பு தந்த நெஞ்சுடையார் துறைதோறும் நின்னெழிலை ஈழித்து வரும்புதுமை நினைக்கையிலே நெஞ்சு பதைக் கும்சொல்ல வாய்பதைக்கும்' என்று துடிக்கிறார். தமிழை வைத்து அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றியவர்கள் இன்று அதை ஓர் இலக்கிய மொழியாக மட்டும் சுருக்கித் தொங்கப் போட்டு விட்டார்கள். ஆனால் ஒரு மொழி வளர்கிறது என்பதன் அடையாளம் எல்லாத் துறைகளிலும் - கணிதம், வேதியல், இயற்பியல், பொருளாதாரம், அரசியல், வரலாறு முதலிய அனைத்துத் துறைகளிலும் - தமிழ்வழிக் கல்வி நடைமுறையில் இருக்கும் பொழுதுதான் ஒரு மொழி பன்முகமாக விரிந்து பரந்து வளரும். இப்படியாக ஒரு மொழி வளரும் போதுதான் அந்த மொழி பேசும் பொதுமக்களும் தங்களை அறியாமலேயே தாங்கள் பேசும் மொழி மூலமாகவே மனிதம் சார்ந்த அனைத்து அறிவுகளையும் பெறுவர். அவ்வாறு பெறும்போதுதான் தன்னைக் குறித்தும் தன் சூழல் குறித்தும் பிரமாண்டமான இந்த இயற்கை நிகழ்வுகள் குறித்தும் அறிந்து கொள்ளுகிற அறிவுவளத்தை அடைந்து மேன்மையுறுவர். இதையுணர்ந்துதான் தேசத் தந்தை, இந்தியாவில் விடுதலைக்குப் பிறகு தாய் மொழி வழிக் கல்வியைத்தான் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்பதில் உறுதியாக இருந்தார். அதன் அடிப்படையிலேயே எல்லா மாநிலங்களிலும் மெக்காலே புகுத்திய ஆங்கிலவழிக் கல்வி அகற்றப்பட்டு அவரவர் தாய்மொழி வழிக்கல்வி கொண்டுவரப்பட்டது. ஆனால் மறதியில் மூழ்கி மோசம் போகும் இந்த மனிதர்கள், புதிய காலனித்துவத்தின் பிடியில் சிக்கி மீண்டும் ஆங்கிலவழிக் கல்வி எனும் படுகுழியில் போட்டி போட்டுக் கொண்டு வீழ்ந்து மடிக்கின்றனர். இந்தப் போக்கைப் பார்த்துதான் அன்றே துடிக்கிறார். வாணிகர்க்கும் தமிழென்றால் வெறுப்புண்டோ? அரசியல் சீர் வாய்க்கப் பெற்றோர் ஆண்நிகர்த்த பேடிகளோ? அரும்புலவர் ஊமைகளோ? யாவருமே உணர்வற்றுப் போனாரோ? பெருவாழ்வுக்கு ஓர் ஏணி பெற்றும் ஏறாத தமிழர் உயிர் வாழ்வதிலும் இறத்தல் நன்றே" என்கிறார். மேலும் தாய்த்தமிழ் இறந்தால், தமிழர்களும்த

இறந்துவிடுவர் என எச்சரிக்கிறார்.

"செந்தமிழே! உயிரே! நறுந்தேனே செயலினை மூச்சினை உனக்களித்தேனே நைந்தாய் எனில் நைந்துபோகும் என் வாழ்வு நன்னிலை உனக்கெனில் எனக்கும் தானே!"

என்று மனிதவாழ்வில் மொழிபெறும் முதலிடத்தை அறிந்து கொண்டவரல்லவா கவிஞர். அதனால்தான் தமிழியக்கத்தில், "உணர்ந்திருக்! தமிழ்த்தாய்க்கு வருந்தீமை உனக்கு வரும் தீமை அன்றோ!" எனவே "எது செய்ய நாட்டுக்கே எனத் துடித்த சிங்கமே! அதிர்ந்தெழுக்! தமிழுக்குத் துறைதோறும் துறைதோறும் அழகு காப்பாய்! இதுதான் நீ செயத்தக்க எப்பணிக்கும் முதற்பணியாம்" - எழுந்து வா வரிப்புலியே! தமிழ் காக்க என அழைப்பு விடுக்கிறார். எவ்வளவு அருமையாகத் தாய் மொழியின் முதன்மையை முழுமையாய் உணர்ந்து புலப்படுத்துகிறார்! மங்கையர்களும் வணிகர்களும் தமிழைக் காக்க முன்வர வேண்டுமென வேண்டுகிறார். ஒரு சமூகத்தின் பொருளாதாரத்தை நிர்ணயிக்கிற வணிகப் பெருமக்களும் குடும்பத்தையும் குழந்தைகளையும் கொண்டு செலுத்துகின்ற பெண்களும் இந்தப் போராட்டத்தில் பங்கெடுக்காமல் எதுவும் சாத்தியப்படாது என்கிற மேலான புர்தலோடு அவர்களுக்கும் அழைப்பு விடுக்கிறார். "ஆருயிரில் வாரியிட்டுப் பிசைந்ததான உரம்பெய்த செந்தமிழுக்கு ஒன்று இங்கு நேர்ந்ததென உரைக்கக் கேட்டால்", "தண்ணீரும் முதியோரே! குதித்து வாரீர்" என முதியவர்களையும் தமிழ் காக்கச் சேர்த்துக் கொள்ளுகிறார்.

வணிகர் எல்லாம் கடைத்தெருவில் தூய தமிழ்ப் பெயரைப் பயன்படுத்தினாலே தமிழ் வளருமே எனக் கருதுகிறார்:

மணக்கவரும் தென்றலிலே குளிரா இல்லை?
தோப்பில் நிழலா இல்லை?
தணிப்பரிதாம் துன்பம் இது! தமிழகத்தின்
தமிழ்த் தெருவில் தமிழ்தான் இல்லை

என்று அன்று வருந்துகிறார். இன்று "எங்கும் தமிழ்! எதிலும் தமிழ்" என்று முழங்கி நாற்காலியில் அமர்ந்தவர்கள், காலிழந்து போனவர்கள் போல் செயல்பட்டு எதிலும் எங்கும் தமிழே இல்லாமல் ஆக்கி விட்டார்களே! இதைப் பாரதி தாசன் பார்க்க நேர்ந்திருந்தால் எப்படித்

துடிதுடித்திருப்பார்!

அரசியல்வாதிகளைத் தன்னுடைய தமிழியக்கத்திற்குள் இழுப்பதற்கு நிறையப் பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். ஏனென்றால் அரசியல் அதிகாரமென்பது தூணிலும் இருக்கிறது, தூரும்பிலும் இருக்கிறது. எனவே அவர்கள் ஆதரவு இல்லாமல் தமிழைக் காப்பாற்ற முடியாது என்பதை அறிந்தவராய் இவ்வாறு எழுதுகிறார்:

“தமிழாய்ந்த தமிழன்தான் தமிழ்நாட்டின்
முதலமைச்சாய் வருதல் வேண்டும்

....

தமிழ் அல்லால் நம் முன்னேற்றம் அமையாது,
சிறிதும் இதில் ஐயமில்லை, ஐயமில்லை அறிந்து
கொண்டோம்”

...

தமிழுறியான் சுவையே காணான்!
சுமைசுமையாய் அரசியல்சீர் சுமந்தவர்கள்
இதுவரைக்கும் சொன்னதுண்டோ
தமிழ்க்கல்வி தமிழர் நாட்டில் கட்டாயம்
என்பதொரு சட்டம் செய்ய!”

தமிழ் மாநிலத்தில் மட்டும்தான் ஒருவர் தமிழே எடுத்துப் படிக்காமல் எல்லாவிதமான உயர்கல்வியையும் பெற்றுச் செல்ல முடியும். அதைவிடக் கொடுமை தமிழ்நாட்டுத் தலைமைச் செயலகத்தில் பணிபுரிய அடிப்படைத் தகுதியாக மேனிலைக் கல்வியில் 2வது மொழியாகத் தமிழ் எடுத்துப் படித்திருக்க வேண்டும் என்றொரு விதி இருக்கிறது. ஆனால் அப்படிப் படிக்காதவர்களும் விண்ணப்பிக்கலாம், தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டால் குறிப்பிட்ட மாதம் அல்லது ஆண்டு களுக்குள் தமிழைக் கற்றுக்கொண்டு கற்றதற்கான சான்றிதழை வழங்கினால் போதும் என்றொரு புதுமையான விதிவிலக்கும் இங்குதான் நடைமுறையில் இருக்கிறது. அதனால்தான் தமிழகத்தின் தலைமைச் செயலகத்தின் அரசு ஊழியர்களின் நடுவில் இருந்து தமிழ்க் குரலைக் கேட்பதை விட மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னட மொழிக்குரல்களையே நாம் கேட்க நேர்கிறது. தமிழாய்ந்த தமிழன் ஆட்சியில் இருந்தும் இதை ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை அல்லது செய்ய விரும்பவில்லை என்பது எவ்வளவு பெரிய சோகம். எந்த வேறு மாநிலத்திலும் நடக்காத கொடூரம் இங்கே நடந்து கொண்டிருக்கிறது. இதைக் கேட்க இங்கே நாதியில்லை, எவரும் புகழுக்கும் பரிசுக்கும் பணத்திற்கும் தமிழின் பேரால் நாக்கை, நாய் நாக்கைவிட அதிகமாகத் தொங்கப் போட்டுக்கொண்டு அலைகிறவர்களைத்தான் இங்கே அதிகமாகப் பார்க்க முடிகிறது. இத்தகைய நதிப் பிழைக்கும் போக்கைத் தான் கடுமையாகச் சாடுகிறார் பாவேந்தர்.

சோற்றுக்கென்றொரு புலவர்
தமிழ்எதிர்ப்பார், அடி வீழ்வார்
தொகையாம் செல்வப்
பேற்றுக்கென்றொரு புலவர்
சாஸ்திரமும் தமிழ் என்றே பேசி நிற்பார்

...

காற்றிற்போம் பதராகக் காட்சி அளிக்கின்றார்கள்
புலவர் சில்லோர்”

தமிழ்மொழி உணர்வை அரசியல் ஆதாயத்திற்குப் பயன்படுத்தியோர் ஆட்சிக் காலத்தில், புலவர் கூட்டம் நடுவே இத்தகைய பதர்கள்தானே பல்லோராகப் பெருகினர், பைந்தமிழ் பாழானதுதானே மிச்சம்.

தமிழ்நாட்டு இசை விழாக்களில் தெலுங்கும் கோவில்களில் சமஸ்கிருதமும் கல்வி நிலையங்களில் ஆங்கிலமும் கலை இலக்கியங்களிலும் குழந்தை முதல் பெரியோர் வரை அனைவரையும் ஆக்ரமிக்கும் தொலைக்காட்சி ஊடகங்களிலும் திரைப்படங்களிலும் கலப்புத் தமிழும் ஆக்ரமித்து அட்டூழியம் செய்து கொண்டிருக்கும் குழலில் ஒருசிறிதும் சொரணை இன்றி நாமும் தமிழர்கள் என்று நாணமின்றிச் சொல்லிக்கொண்டு திரிவதில் அர்த்தமுண்டா? தாயைச் சாகடிக்கிறவன் தமையனா? இவற்றையெல்லாம் தாங்கிக்கொள்ள முடியாமல் தன் கோபத்தைக் கொட்டித் தீர்க்கிறார் பாவேந்தர்.

‘மாங்கங்குச் செவிடன் எதிர் வடிகட்டி
ஊமையரை வைத்ததைப் போல்
தீங்கற்ற தமிழுறியான் செந்தமிழ் நாட்டு
அலுவலின் மேற் செல்ல லாமோ’

என்று கேட்கிறார்.

இதேபோல் குடும்பத்திலும் தமிழே பழக்கத்தில் இருக்க வேண்டும், இன்று படித்துச் சென்னை போன்ற பெருநகரங்களில் வாழும் தமிழர்களின் வீட்டில் தமிழின் இடம் என்ன? உண்மை சுடுகிறது. தன் வீட்டு வேலைக்காரர்களிடம் பேசுவதற்கு மட்டுமே தமிழ் பயன்படுகிறது, பிள்ளைகளிடம் கூடத் தமிழ் பேசினால் பெருமைக்குறைவாக நினைக்கும் மனநோய் எங்கும் நீக்கமற நிறைந்து கிடக்கிறது. எனவே பாரதிதாசனார்,

“திருமிக்க தமிழகத்தின் குடும்பத்தீர்!
இல்லறத்தீர்! செந்தமிழுக்கே
வருமிக்க தீமையினை எதிர்த்திடுவீர்!”

இல்லையென்றால்,

இருள்மிக்க தாகிவிடும் தமிழ்நாடும்
தமிழர்களின் இனிய வாழ்வும்

என்று எச்சரிக்கிறார். “தமிழெனில் எம்முயிர் பொருளாம் - இன்பத்தமிழ் குன்றுபோல் தமிழ்

நாடெங்கும் இருளாம்” என்று மற்றொரிடத்தில் எழுதுவார், குடும்பத்தில் நடக்கும் சடங்கு, திருமணம் போன்ற விழாக்களிலும் கூடத் தமிழ் இல்லை, சமஸ்கிருதமே கோலோச்சுகிறது, இந்த “பொருள் புரியா வடமொழிக் கூச்சல்” வேண்டுமா? எனக் கேட்கிறார்.

தொடர்ந்து கணக்காயர்கள், சொற் பொழிவாளர்கள் பாட்டு இயற்றுவோர், கூத்தர், பாடகர், எழுத்தாளர் முதலிய மொழியோடு நெருக்கமாகத் தொடர்புடைய அனைவரும் தமிழ்மொழியை வளர்க்க முன்வர வேண்டுமென்ப பாடும் பாவேந்தர், பெருஞ்செல்வந்தர்கள் எல்லாம் கோயில் கட்டுவதை வழக்கமாகக் கொண்டுள்ள பண்பை விட்டுவிட்டுத் தமிழ்ப் பள்ளிகளையும் கல்லூரிகளையும் தமிழ் இதழ்களையும் தமிழறிஞர் கழகங்களையும் நிறுவுங்கள் எனப் பாடுகிறார். இன்று பெருஞ்செல்வந்தர்கள் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதையெல்லாம் பார்க்காமலேயே மறைந்து விட்ட பாவேந்தர் கொடுத்து வைத்தவர் என்று நாமின்று சொல்லத் தோன்றுகிறது.

இறுதியாக மாணவர்கள் மற்றும் இளைஞர்களை எல்லாம் தென்னாட்டுச் சிங்கங்களே! எழுக! நம் தமிழ்த்தாய் மொழிப்போர் வேண்டுகிறாள்! அவளைக் காப்பாற்ற மொழிப்போரைத் தொடங்குவீர்! வெல்லீர் எனச் சொல்லி முடிக்கிறார் தமிழியக்கப் பாடல்களை. அன்றுபோல் இன்றும் ஒரு மொழிப்போரை மேலெடுக்காமல் தமிழையும் தமிழினத்தையும் காப்பாற்றிக் கொள்ள முடியாத சூழலே முன்பைவிட இன்னும் அடர்த்தியாக நிலவுகிறது. 1937இல் இராசகோபாலாச்சாரியாரின் அரசு, இந்தி மொழியைப் பள்ளிக்கூடங்களில் கட்டாயப் பாடம் ஆக்கியபோது முதன்முதலில் மொழிப் போர் நவீனத் தமிழக அரசியல் வெளியில் தொடங்கியது. நீதிக்கட்சியும் தந்தை பெரியாரும் அப்போராட்டத்தை முன்னின்று நடத்திக் கட்டாய இந்தி மொழிக் கல்வியை விலக்கினார்கள். தொடர்ந்து 1948 - 49ஆம் ஆண்டுகளிலும், இந்தித் திணிப்புக்கு எதிரான போராட்டத்தைப் பெரியார், அண்ணா, ம.பொ.சி., திரு.வி.க. முதலியோர் முன்னெடுத்தனர். 1965இல் அண்ணா தலைமையிலான திமுக நடத்திய இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டம், ஏறத்தாழ எண்பது ஆண்டு வரலாறு உடைய, நாட்டிற்கு விடுதலை வாங்கித் தந்த கட்சி என்று உரிமை கோரும் காங்கிரஸ் கட்சியை வெறும் 18 ஆண்டே வரலாறுடைய ஒரு கட்சித் தோற்கடித்து ஆட்சியைக் கைப்பற்றும் அளவிற்குக் கொண்டு போய்ச் சேர்த்தது.

தமிழ்மொழி ஏறத்தாழ 1500 ஆண்டுகளாகவே பிறமொழிகளில் ஆக்ரமிப்பிற்கு

எதிராகப் போராடிப் போராடித்தான் தன்னைத் தக்கவைத்துக் கொண்டு வந்திருக்கிறது என்பது வரலாறு. எனவேதான் இந்தி மொழியின் ஆக்ரமிப்பிற்கு எதிரான போராட்டம் தமிழ் நாட்டில் மட்டும் வெடித்துக் கிளம்பியது என்று கருதமுடியும். மொழி ஆக்ரமிப்பிற்கு எதிரான வரலாறு சார்ந்த ஓர் உளவியல் கூறு இம்மக்கள் மத்தியில் செயல்பட்டுக் கொண்டிருந்ததால்தான் மொழிப்போரை முன்னிறுத்தி நாற்காலியைக் கைப்பற்ற முடிந்தது. ஆனால் நாற்காலியில் அமர்ந்தவர்கள் இந்த மொழி உணர்வை மழுங்க அடிக்கத்தான் தங்களின் அரசியல் தந்திரங்களை எல்லாம் பயன்படுத்தினர் என்பதும் இன்று வரலாறாக முன்நிற்கிறது.

இன்றைக்குப் பார்ப்பனிய ஆதிக்கப் பின்னணியில் அரசாளும் ஆட்சியானது இந்தியை மட்டுமல்ல, சமஸ்கிருதத்தையும் வளர்த்தெடுக்க மக்களின் விரிப்பணத்தைக் கோடி கோடியாய்க் கொட்டித் தீர்க்கிறது, தமிழ்நாடும் தமிழ்மொழியும் நமது காலகட்டத்தில் திராவிட இயக்கங்கள் முன்னெடுத்த இருமொழிக் கொள்கையில் ஆங்கில மோகத்தில் சிக்கியுள்ளது. ஆக மொத்தத்தில் இன்றைக்குத் தமிழ் மொழியானது ஆங்கிலம், சமஸ்கிருதம், இந்தி ஆகிய மூன்றுமொழி ஆதிக்கத்தையும் ஆக்ரமிப்பையும் எதிர்கொள்ள வேண்டிய உயிர் நெருக்கடியில் சிக்கியுள்ளது. பிற மொழியை விருப்பப்பட்டுக் கற்றுக் கொள்வதென்பது அறிவுத்தேவின் ஒரு கூறு, அது வரவேற்கத் தக்கது, ஆனால் அந்த மொழியைப் பள்ளி செல்லும் குழந்தை முதல் அனைவரும் கட்டாயம் கற்றே ஆகவேண்டும் என்று அதிகார ஆணையிட்டுச் செயல்படுத்த முனையும்போது அது ஆக்கிரமிப்பு அரசியலின் அடிப்படைச் செயல்பாடாகிறது. ஆக்ரமிப்பாளர்கள் ஆக்ரமிக்கப்படுபவர்களின் உள்ளத்திற்குள் நுழைந்து அவர்களின் அடையாளத்தை அழித்து ஒழித்து கட்ட முயலும் முயற்சி. இதைத் தீப்போல உணர்ந்து புரிந்துகொண்டு தமிழ்மக்கள் ஒன்றுகூடிச் செயல்படத் தவறினால் வரலாற்றில் காணாமலேயே போய்விடுவார்கள், ‘தமிழினி மெல்லச் சாகும்’ என்பது உறுதியாகிவிடும்.

எனவே இந்தத் தைத் திருநாளில் நம்முன் நிற்கும் முதல் கடமை, தமிழ்மொழி வழிக் கல்வியை மீட்டெடுப்பது, ஆக்ரமிப்பிற்கு எதிரான மொழிப்போரை நிகழ்த்திக்காட்ட இளைஞர் படை ஒன்றை உருவாக்குவது ஆகிய இரண்டே இரண்டுதான் என்பதை நினைவு கூர்வோம். சாதி, மதம், இனம், வட்டாரம், குலம், கோத்திரம் கடந்து செயல்பட முனைவோம், இலட்சக்கணக்கில் செலவழித்து மேடை போட்டுக் கூட்டம் கூட்டி வெற்றுமுழக்கங்கள் எழுப்புவதை நிறுத்துவோம்.

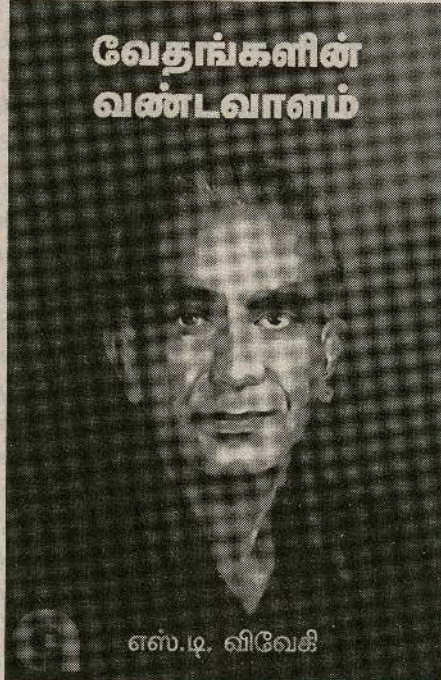
கட்டுரை

ஆ. இரா.வேங்கடாசலபதி
chalapathy@mids.ac.in

எஸ்.டி. விவேகி திராவிட இயக்கத்தின் 'சிறிய துணைக்கோள்'

பெரியாரியக்கத்தின் எதிரிகள், முக்கியமாக இந்துத்துவவாதிகள், பெரியார் இந்து மதத்தை மட்டுமே சாடினார் என்றும், இஸ்லாம், கிறிஸ்தவம் முதலான மதங்களை விமர்சிக்கவில்லை என்றும் தொடர்ந்து பொய்யுரை பரப்பிவருகின்றனர். திராவிட இயக்கம், தொடக்கம் முதல் அனைத்து மதங்களையும் சாடியே வந்துள்ளது. எடுத்துக்காட்டாக, 'புதுவை முரசு' இதழ் கிறிஸ்தவ மதத்திலுள்ள ஊழல்களை தொடர்ந்து கடிந்துவந்து, நீதிமன்ற வழக்குகளையும் சந்திக்க நேர்ந்திருக்கிறது. 'நான் ஏன் கிறிஸ்தவனில்லை' என்ற பெர்ட்ரண்ட் ரஸலின் புகழ்பெற்ற நூலை 1930களிலேயே தமிழாக்கி வெளியிட்டவர் பெரியார்.

வேதங்களின்
வண்டவாளம்

எஸ்.டி. விவேகி

ரூக் என்ற திராவிடர் விடுதலைக் கழகத் தோழர் கோவையில் இஸ்லாமிய அடிப்படைவாதிகளால் கொல்லப்பட்ட செய்தி 2017 மார்ச் மாதத்தில் வந்தபோது என் நினைவுகள் எஸ்.டி. விவேகி என்ற எஸ்.டி. பாட்சா அவர்களைச் சுற்றிப் பட்டிருந்தன. ஏறத்தாழ அரை நூற்றாண்டுக் காலம் திராவிடர் கழகத்தில் மும்முரமாகச் செயலாற்றியவர். எண்ணற்ற நூல்களை எழுதியவர். மேடைப் பேச்சாளர். வறுமையில் உழன்று மறைந்தவர். 'விவேகி வேகத்தைக் குறைத்துக் கொள்ள வேண்டும்' என்று பெரியாரே கண்டிக்கும் அளவுக்கு முனைப்புடன் பணியாற்றியவர். ஆனால் கெடுவாய்ப்பாக அவரைப் பற்றி இன்று அறிந்தவர் அதிகம் இல்லை. பெரியார் பரிதி என்றால் விவேகி அவரைச் சுற்றிய துணைக்கோள்களில் ஒருவர். எனவே, அடிமட்ட நிலையில் செயலாற்றி, சமூக மாற்றக் கருத்துகளை மக்களிடையே பரப்பிய விவேகி போன்றவர்களை நினைவுகூர்வது மட்டுமல்ல, அவர்களுடைய பணிகளைப் பதிவு செய்வது ஆய்வுக் கடமையோடு அரசியல் கடமையுமாகும். அவ்வகையில் ஒரு சிறு முன்னெடுப்பாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

பெரியாரியக்கத்தின் எதிரிகள், முக்கியமாக இந்துத்துவவாதிகள், பெரியார் இந்து மதத்தை மட்டுமே சாடினார் என்றும், இஸ்லாம், கிறிஸ்தவம் முதலான மதங்களை விமர்சிக்கவில்லை என்றும் தொடர்ந்து பொய்யுரை பரப்பிவருகின்றனர். திராவிட இயக்கம், தொடக்கம் முதல் அனைத்து மதங்களையும் சாடியே வந்துள்ளது. எடுத்துக் காட்டாக, 'புதுவை முரசு' இதழ் கிறிஸ்தவ மதத்திலுள்ள ஊழல்களை தொடர்ந்து கடிந்துவந்து, நீதிமன்ற வழக்குகளையும் சந்திக்க நேர்ந்திருக்கிறது. 'நான் ஏன் கிறிஸ்தவனில்லை' என்ற பெர்ட்ரண்ட் ரஸலின் புகழ்பெற்ற நூலை 1930களிலேயே தமிழாக்கி வெளியிட்டவர் பெரியார். லெனின் எழுதிய மதம் பற்றிய நூலையும் இதனுடன் சேர்த்துக்கொள்ளலாம். இன இழிவு நீங்க இஸ்லாமுக்கு மதம் மாறுவதே நன்மருந்து என்று மதமாற்றத்தை முன் மொழிந்த பெரியார் அச்சமயத்தையும் விட்டுவைத்ததில்லை. 1920களின் கடைசி முதல் தாம் மறையும் வரையில் துருக்கியின் கமால் பாஷாவையே இஸ்லாமிய உலகிற்கு முன்மாதிரியாக வழிமொழிந்தார் என்பதை நினைவில் கொள்ள வேண்டும். மதமாற்றம் என்பதை இந்துத்துவவாதிகளுக்கு அதிர்ச்சியூட்டும் தந்திரோபாயமாகவே அவர் கைக்கொண்டார் எனவும் வாதிட இடமுண்டு. இவற்றையெல்லாம் விரிப்பின் பெருகும். இஸ்லாமியரிடையே

எத்தகைய தாக்கத்தைப் பெரியார் ஏற்படுத்தினார் என்பதை உணரப் பருக்கைப் பதமாக விவேகியின் வாழ்வும் பணியும் அமைந்துள்ளன.

1940கள் முதல் 1960கள்வரை மிகத் தீவிரமாக எஸ்.டி. விவேகி இயங்கியிருக்கிறார். அதற்குப் பின்பு 1980கள் வரையும் கூட அவர் பணி தொடர்ந்திருக்கிறது. ஏராளமான சிறு வெளியீடுகளையும் நூல்களையும் எழுதி வெளியிட்டிருக்கிறார். அவை ஆயிரக்கணக்கில் விற்றிருக்கின்றன. மேடைப் பேச்சிலும் அவர் வல்லவராக இருந்திருக்கிறார்.

'திராவிட கலா நிலையம்' வழிப் பல நூல்கள் வெளிவந்திருக்கின்றன. சென்னை அண்ணா சாலையின் கிழக்குப் புறத்தில், முக்தாருன்னிஸா பேகம் தெருவிலிருந்து இப்பதிப்பகம் இயங்கியிருக்கின்றது.

என் பார்வைக்குக் கிடைத்த முதல் நூல் 'திராவிடமும் ஆரியமும்' என்ற பெயரிலான நூலின் இரண்டாம் பதிப்பு. முகப்பில் திராவிட நாடு நிலப்படமும் பெரியார், அண்ணா படங்களும் தாங்கிய இக்குறு நூல் (28 பக்கம்) 3,000 படிகள் அச்சாகியிருக்கின்றன. கிளி. இறையனார் என்பாரின் சிறப்புப் பாயிரத்துத் தேதியிலிருந்து 1946இல் இறுதியில் வெளிவந்திருக்கலாம் எனத் தெரிகிறது. அண்ணா அணிந்துரை எழுதியிருக்கிறார். திராவிட ஐக்கியக் குடியரசு ஒன்றை அமைப்பதற்கான கருத்துகளை முன்மொழியும் நூல் இது. முதல் பதிப்பு 2,000 படிகளும் விற்றுத் தீர்ந்ததாகப் பதிப்புரை தெரிவிக்கிறது.

1 ஜூலை 1947ஆம் நாளைத் திராவிட நாட்டுப் பிரிவினை நாளாகப் பெரியார் அறிவித்தபோது எழுதியது 'ஐக்கிய திராவிடம்'. 84 பக்கம் கொண்ட இந்நூல் 4,000 பிரதிகள் அச்சிடப்பட்டு 12 அணாவுக்கு விற்றிருக்கிறது.

அடுத்த நூல் இந்தியா விடுதலை பெற்ற சில காலத்திற்குள் வெளியான 'நாம் யார்?' (41 பக்கம்). 5,000 படிகள் அச்சாகியிருக்கின்றன. பெரியார் அணிந்துரை வழங்கியிருக்கிறார். 'வெள்ளைத் தாளைக் கறுப்பு மையால் ஒத்திக் குப்பைக் கூடைகளை நிரப்பிச் செல்வாக்கும், அறிவுத் திறனுமுள்ள பேச்சாளர், எழுத்தாளர் பெயர்களைச் சுமந்துகொண்டு வெகுவெகு வெற்றுரை நூல்கள் வெளிக்கிளம்பிக் கொண்டிருக்கும் இக்காலத்தில் அறிவும் பயனும் விளையும்' வெகு சில நூல்களில் ஒன்று இது என்று பெரியார் வாழ்த்தியிருந்தார். 'நாம் திராவிடர்கள்! நமது நாடு திராவிட நாடு!! நமது மார்க்கம் (மதம்) சன்மார்க்கம்!!!' என்று இந்த நூல் முழங்கியது.

1947இன் தொடக்கத்தில் 'கனவில் கண்ட கவி' என்ற கவிதை நாடகத்தையும் விவேகி வெளியிட்டிருக்கிறார். 40 பக்கம் கொண்ட இதன் விலை பத்து அணா. பாரதிதாசன் சிறு அணிந்துரை வழங்கியிருக்கிறார்: 'இந்நூல் என் பார்வைக்கு வந்தது. எழுதியவர் விவேகி என்பவர். கற்பனையுள்ளமுடையவர். உயர்ந்த கருத்துக்களைக் கவிதைகளில் காணுகின்றேன் இதை எல்லோரும் ஆதரிக்க வேண்டுகிறேன்.'

இடையில் ஓர் ஐந்தாண்டுகளுக்கு வெளி வந்த எந்த நூலும் என் பார்வைக்குக் கிடைக்க வில்லை. அடுத்து, 1952இல் வெளியான 'இயற்கை இறைவனா' என்ற 69 பக்க நூலைக் காண முடிகின்றது. இதற்குச் சிறப்புரை வழங்கியவர் கா.அப்பாத்துரை. இந்நூலின் குறிக்கோளாக விவேகி சுட்டுவது வருமாறு: 'இயற்கை என்றால் என்ன? இறைவன் என்றால் என்ன? இயற்கையே இறைவனா? இறைவனே இயற்கையா? இயற்கை இறைவனைக் கற்பித்ததா? அல்லது இறைவன் என்று ஒன்றிருந்து இயற்கையை ஆக்கிற்றா? இன்றேல், இயற்கையும் இறைவனும் ஒன்றா?' என்ற கேள்விகளை எழுப்பிக்கொள்ளும் விவேகி, 'இறைவன் அல்லது காட்டேரி, ஐயனார், கறுப்பன், முருகன், ஏழுமலையான், இராமன், கிருஷ்ணன், பிரம்மா, விஷ்ணு, சிவன், சக்தி, கடவுள், ஏஸு, ஆண்டவர், அல்லா என்பன போன்ற எண்ணங்களுக்கு இயற்கை', அல்லது கந்தகம் (sulphur), கனலம் (phosphorus), அனலம் (oxygen), கரி (carbon), உயிரகம் (nitrogen), நீரகம் (hydrogen) என்பன போன்றவைகளின் எண்ணங் களுக்கும், காரண காரியங்களுக்கும் என்ன சம்பந்தம் இருக்கின்றன என்பவைகளைத் துருவி ஆராய்ந்து அறிவதே இந்நூலைப் பயில்வதின் பயனாகும்' என்றும் விளக்குகிறார்.

'இயற்கை இறைவனா' நூலைப் பெரியா ருக்கு 'ஒப்புவிக்கை' (காணிக்கை) ஆக்கியிருக் கிறார் விவேகி. திக., தி.மு.க. என்று பிளவு பட்டிருந்த திராவிட இயக்கத்தை இணைத்து, ஐக்கிய திராவிடர் கழகம் என்ற புதுப்பெய ருடன் அமைத்து, 'ஒற்றுமையான அரசியல் போராட்டத்தைத் துவக்கிக் காஷ்மீர் தலைவர் திரு ஷேக் அப்துல்லாவைப் போல் நம் நாட்டுச் சட்டசபைகளைக் கைப்பற்றித் திராவிட நாட்டின் அரசியலை நிர்ணயிக்கும் உரிமை திராவிட மக்களுக்கே உரியது என்ற அளவுக் கேனும் வெற்றி அடைவதற்கு அறிகுறியாக', அண்ணாவுக்கு அழைப்பனுப்புமாறு 'திராவிடர் இயக்கத்தின் பெரும்பான்மை தோழர்களின் சார்பாகப் பெரியாருக்கு அவர் வேண்டுகோள் விடுத்திருக்கிறார்.

'இயற்கை இறைவனா' பின்னட்டையில் 'திராவிட பூபதி' என்றோர் 'இலட்சிய நாடகம்' வெளிவரவுள்ளதாக அறிவிப்பு உள்ளது. 'பூர்வீகத் திராவிடர்களின் வாழ்க்கை வரலாற் றுக்குப் புத்துயிருட்டவரும் ஓர் அரிய பெரிய நாடக நூல்' என்றும் விளம்பரம் மேலும் தெரிவிக்கிறது. நூல் வெளியானதா எனத் தெரிய வில்லை.

'வேதங்களின் வண்டவாளம்!' என்ற நூலுக்கு ஒரு விளம்பரம் வந்துள்ளது. 'ருக், யஜுர், சாமம், அதர்வணம், ஸ்மிருதம், இதிகாசம், புராணம், பைபிள் - பழைய புதிய ஏற்பாடுகள், தவ்றாத் ஜபூர், இன்ஜீல், குர்ஆன்' ஆகியவற்றைப் பரிசீலிக்கும் நூல் என்று அது விவரிக்கிறது. 2,000 பிரதிகள் அச்சிடப்பட்ட இந்நூற் பிரதிகள் அரசால் பறிமுதல் செய்யப் பட்டிருக்கின்றன. எனவே, அதனைப் பார்க்க இயலவில்லை.

இதற்கடுத்து 'நாஸ்திகம் நல்லதா, கெட்டதா?' என்ற நூல் வெளியாகும் என்ற அறிவிப்பு வந்துள்ளது. நூல் அச்சேறியதா எனத் தெரியவில்லை. ஆனால் இரண்டாண்டு களில் 'கடவுள் உண்டா, இல்லையா?' என்றொரு நூலை (32 பக்கம்) வெளியிட்டிருக் கிறார். 'எது கடவுள்? எங்கே கடவுள்? ஏன் கடவுள்? இதுவா கடவுள்?' என்ற கேள்வி களுக்கு விடையாக அத்தியாயங்களை எழுதும் விவேகி 'இல்லை கடவுள்!' என்ற விடையை முடிவுரையாக வழங்குகிறார். இந்நூலுக்குச் சிறப்புரை வழங்கிய பொதுவுடைமைக் கட்சித் தலைவர் ப.ஜீவானந்தம் கடவுள் இல்லை என்பது மிகப் பழைய தத்துவம் என்றாலும், காரல் மார்க்சுக்குப் பிறகே இது விஞ்ஞானபூர்வ மானது என்ற 'அறிய' கருத்தை முன்வைத்து விட்டு, 'மத நம்பிக்கையை (கடவுள் உண்மைக் கொள்கையை) அடியோடு தகர்ப்பதற்கு இந்நூல் சரியான வழியைக் காட்டவில்லை என்பதில் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை' என்ற முத்தினை உதிர்த்து, 'ஆயினும், மத நம்பிக்கைக்கு எதிரிடையான கருத்துப் பிரச்சாரம் செய்வதில் இந்நூல் குறிப்பிடத்தக்க அளவு பயன்படும் என்பது என் கருத்து' என்று பெரிய மனது பண்ணிப் பாராட்டியிருந்தார். இந்தச் சிறப்புரையை வெளியிட்டதிலிருந்து விவேகி பரந்துபட்ட கருத்தொற்றுமையை உருவாக்க விழைந்தார் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

1955இல் 'நரகத்தில் நாயன்' என்றொரு, ஒப்பீட்டளவில் பெரிய நூலை (144 பக்கம்) விவேகி எழுதியிருக்கிறார். இதனை 'நவீன நாவல்' என்றும் சுட்டுகிறார். உலகத் தோற்றம்

பற்றிய குர்ஆனின் 69ஆம் அத்தியாயத்தை பரிசீலனைக்கு எடுத்துக்கொள்கிறார் நூலாசிரியர். 'மறுமையை இல்லை என்று மறுப்பது ஒரு மாபெரும் குற்றமா? மறுமை உண்டென்று நிரூபித்தவர் யார்?' என்ற கேள்விகளை எழுப்பிக் கொண்டு, 'அல்லாஹ் நல்லோர்களுக்கு வறுமையும் நோயும் வாறையும் உண்டாக்கிச் சோதனை செய்து அவர்களைப் புண்ணிய சீலர்களாக்கி இன்பகரமான இனிய வாழ்வைத் துய்க்கச் செய்கிறான் என்று ஒரு புறமும், மற்றொரு புறம் இன்பகரமான இனிய வாழ்க்கை வசதிகளால் நல்லோர்களும் பொல்லாதவர்களாய் ஆகிவிடுகிறார்கள் என்றும் போதனை செய்திருக்கும்போது நரக-சொர்க்க நிகழ்ச்சிகள் அருத்தம் அற்றவைகளாய் போகவில்லையா?' என்று வினவுகிறார்.

1955இலேயே 'உலக வாழ்வு!' என்று வேறொரு நூலையும் (118 பக்கம்) விவேகி வெளியிட்டிருக்கிறார். பெண்ணை அடிக்கலாம் என்ற வசனத்தைக் குறிப்பிட்டு விட்டு இதுதான் 'பெண்களுக்கு உலக வாழ்வில் வேத மதங்கள் அளித்துள்ள உச்சஸ்தான நாகரிக அந்தஸ்தாகும்!' என்று தொடங்கும் விவேகி, 'மதவெறியர்களும் பத்தாம் பசலிக் கொள்கை உடைய மடிசஞ்சிகளும் மடாதிபதிகளும் பெண்களைத் தாழ்த்தி வைப்பதைக் கண்டிக்கிறார். பார்ப்பனீயம், கிறிஸ்தவம், இஸ்லாம் ஆகியவற்றையும் சாடுகிறார். 'ஆங்காங்குள்ள பூர்வ குடிகளோடு அடாத யுத்தங்கள் செய்து அவர்களைப் படாத பாடுகள் படுத்தி, இரத்த வெள்ளத்தில் தத்தம் மதத்தின் பேரால் மிதக்கவிட்டு விட்டுக் கர்த்தர் பேராலும் அல்லாஹ் பேராலும் கவிதை பாடிக்கொண்டு திரிந்திருக்கிறார்கள்' என துறவறத்தின் போலிமையைக் கண்டித்திருக்கிறார். எல்லா மதங்களையும் 'தடை செய்து சட்ட விரோதமான இயக்கம் என்று அவைகளைக் கட்டுப்படுத்திவிட வேண்டும்' அல்லது 'லைசன்ஸ்' கொடுத்துக் கண்காணித்து, இறுதியில் 'குதாட்டக் கம்பெனிகளையும் போட்டிக் கம்பெனிகளையும் முதலாளித்துவத்தையும் முடியாட்சியையும் ஒழித்துக்கட்டுவது போல் மதங்களையும் அறவே இல்லாமல் ஒழித்துவிட வேண்டும்' என்றும், இல்லாவிட்டால், 'மதங்களினால் மக்கள் அடைந்துள்ள பிற்போக்கை, அறியாமையை அகற்ற முடியாததோடு அத்தகைய கேடுகெட்ட மதங்களுக்குள் நடக்கும் போட்டா போட்டி, போராட்டங்கள்' முதலியவற்றால் சமூகம் அல்லலுற நேரிடும் என்றும் எச்சரிக்கிறார்.

1956இல் 'திருக்குறளின் குறிக்கோள்' என்றொரு நூலை விவேகி எழுதியிருக்கிறார். இதுவும் என் பார்வைக்குக் கிடைக்கவில்லை.

1961இல் 'உண்மை வரலாறு' என்று அளவில் சற்று பெரிய நூலை (170 பக்கம்) வெளியிட்டிருக்கிறார். இதுவும் திராவிட கலா நிலைய வெளியீடே. (இதனை வாலாசா வல்லவன் 2010இல் மறுபதிப்பு செய்திருக்கிறார்.)

...

இவ்வளவு தீவிரமாகக் கருத்துகளை வெளியிட்டால் எதிர்வினை இல்லாமலிருக்குமா?

அரசாங்கம் விவேகியைத் தொடர்ந்து கண்காணித்து வந்திருக்கிறது. 'வேதங்களின் வண்டவாளம்!' இஸ்லாம்

மட்டுமல்லாமல் எல்லா மதங்களையும் கடுமையாகத் தாக்குவதாக முஸ்லிம் கல்விச் சங்கம் 1955 ஜனவரியில் தமிழக முதலமைச்சருக்குப் புகார் அளித்ததன்பேரில் அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்க முற்பட்டது. இதே புத்தகத்தைப் பற்றி மலேயா பெனாங்கிலிருந்து ஐக்கிய முஸ்லிம் சங்கம் என்ற அமைப்பும் இந்திய அரசாங்கத்திற்குப் புகார் அளித்ததன் பேரில் மத்திய உள்துறை அமைச்சகமும் என்ன நடவடிக்கை எடுத்துள்ளீர்கள் என்று சென்னை அரசாங்கத்தைக் கேட்டிருக்கிறது. நூலைச் சீராய்ந்து பார்த்த அரசாங்கம் நூற்படிகளைக் கைப்பற்றினால் போதுமென்றும், நீதிமன்ற நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டாமென்றும் முடிவு செய்தது. அதன்படி 25 நூற் பிரதிகளையும், தைக்கப் படாத 81 பிரதிகளையும் காவல்துறை பறிமுதல் செய்தது. அதற்கு முன்பே கொழும்புக்கு 1,000, சிங்கப்பூருக்கு 200, நாகப்பட்டினத்திற்கு 275, மதுரைக்கு 150 என நூற்படிகள் விநியோகமாகி விட்டிருந்தன (G.O. No. 1183, Home, 30-4-1955; G.O. No. 1235, Public (Gen-B), Confidential, 9-4-1955).

இதே போல் 'திருக்குறளின் குறிக்கோள்' என்ற நூலும் அரசாங்கத்தின் பார்வைக்கு வந்திருக்கிறது. இம்முறை பார்ப்பனர் மீதும், இந்து மதம் மீதும் அவதூறு செய்யப்பட்டதாகப் புகார். தி.க., தி.மு.க., தத்துவத்தைப் பின்பற்றும் ஒருசிலரே இதைப் படிப்பார்கள் என்றும், 'பன்னிரண்டணா இதில் செலவிடுவதால் அவர்கள் புதிதாக எதையும் அறிந்து கொள்ளப் போவதில்லை' என்றும் குறிப்பெழுதிய டி.என். இலட்சுமிநாராயணன் (டி.என். சேஷனின் தமையன்) என்ற பொதுத்துறை அதிகாரி, ஏற்கெனவே 'வேதங்களின் வண்டவாளம்' நூற்படிகளை காவல் துறை பறிமுதல் செய்துவிட்டதால் இந்நூலைப் புறக்கணித்து விடலாம் என்றும் அரசை முடிவெடுக்க வைத்தார் (G.O. No. 2558, Public (Gen-B), Confidential, 27-7-56).

இவ்விரு நூல்களைத் தவிர விவேகியின் வேறு நூல்கள் அரசின் பார்வையில் பட்டனவா என்று தெரியவில்லை. ஆனால், விவேகியின்

மேடைப் பேச்சுகள் அரசின் கவனத்திற்கு வந்துள்ளன. இந்திய அரசியல் சாசனத்தை எரித்த குற்றத்திற்காகக் கைது செய்யப்பட்ட தி.க. தோழர்கள் சிறையில் இறந்ததற்காக 22 மே 1958இல் சென்னை புளியந்தோப்பில் நடந்த அனுதாபக் கூட்டத்தில் விவேகி ஆற்றிய உரை நீதிமன்ற அவமதிப்புக்குரியதாகக் கருதப்பட்டது. வழக்கு தொடர வேண்டும் என்று சட்டத் துறை உறுதிபடப் பரிந்துரைத்தும், நீதிமன்ற அவமதிப்பு வழக்குகளைக் கவனமாகத் தொடராவட்டால் தேவையற்ற விளம்பரமே பேசியவருக்குக் கிடைக்கும் என்ற அட்வகேட் ஜெனரல் கருத்தினை அரசாங்கம் ஏற்றுக் கொண்டது. எனவே நடவடிக்கை எதனையும் விவேகி எதிர்கொள்ள வேண்டியிருக்கவில்லை (G.O. No. 2349, Public (Gen-B) 25-8-1958).

இதே போல் சேலம் மாவட்டம் பொம்மிடி என்ற ஊரில் 27 டிசம்பர் 1959இல் விவேகி ஆற்றிய உரையைப் பரிசீலித்த சட்டத் துறை 'மக்கள் பிரிவினரிடையே பகைமையையும் வெறுப்பையும் விளைவிக்கக் கூடியது' என்று கருத்துரைத்தது. 'மீண்டும் மீண்டும் ஆட்சேபகரமானதும் நடவடிக்கைக்குரியதுமான உரைகளை திரு. விவேகி ஆற்றி வருவது உண்மையே என்றாலும் ஒப்பீட்டளவில் குறைந்த எண்ணிக்கையிலான கூட்டத்திலேயே அவர் பேசுகிறார்' என்றும் திகவின் 'மிகச் சிறிய துணைக்கோளான' இவர் மீது நடவடிக்கை எடுத்துக் கூடுதலான மக்களிடம் அக்கருத்துகளை எடுத்துச்செல்ல வேண்டியதில்லை என்ற பொதுத் துறைச் செயலர் அன்னா ஆர். ஜார்ஜ் (இவர் இந்தியாவின் முதல் பெண் ஐ.ஏ.எஸ். அதிகாரி) பரிந்துரையை அரசு ஏற்றுக் கொண்டது. (G.O. No. 2364, Public (Gen-B), Confidential, 24-8-1959).

1960களின் தொடக்கத்தில் குத்தாசி குருசாமி பெரியாரிடமிருந்து பிரிந்து சென்ற போது அவரோடு சில காலம் இருந்திருக்கிறார். அவ்வமயம் பெரியார் விடுத்த கண்டன அறிக்கையில் விவேகி பெயரும் காணப்படுகிறது. அதன் பிறகு ஒரு பத்து பதினைந்து

'வேதங்களின் வண்டவாளம்!' என்ற நூலுக்கு ஒரு விளம்பரம் வந்துள்ளது. 'ருக், யஜுர், சாமம், அதர்வணம், ஸ்மிருதம், இதிகாசம், புராணம், பைபிள் பழைய புதிய ஏற்பாடுகள், தவ்றாத் ஜபூர், இன்ஜீல், குர்ஆன்' ஆகியவற்றைப் பரிசீலிக்கும் நூல் என்று அது விவரிக்கிறது.

ஆண்டுக்கு அவரைப் பற்றி அதிகம் தகவல் இல்லை. விவேகி மறைந்தபோது 'விடுதலை'யில் (27-9-1993) வெளியான சிறு குறிப்பு அவரைக் 'கழகத்தின் முன்னாள் பேச்சாளர்' என்று மட்டுமே குறிப்பிடுவது மனங்கொள்ளத்தக்கது.

இடையில் 'அனாதை' என்றொரு திரைப் படத்திற்குத் திரைக்கதை வசனம் எழுதியதாகத் தெரிகிறது. திரைப்படம் வெளியானதா எனத் தெரியவில்லை.

நெடும் இடைவெளிக்குப் பிறகு விவேகியின் 'வேதமும் விஞ்ஞானமும்' (பெரியார் நூற்றாண்டு, 1978) என்ற நூலை அங்கப்பா அறிவகம் மதுரையிலிருந்து வெளியிட்டிருக்கிறது. 'பெரியார் அறிவரசாட்சியில் ஆண்ட வனே இல்லை' (1983) என்னும் ஒரு நூலை மணியன் 'ஞானபூமி' இதழில் எழுதிவந்த கட்டுரைகளுக்கு மறுப்பாக இவர் எழுதியிருக்கிறார். (இவ்விரண்டு நூல்களையும் அண்மையில் சென்னை அங்குசம் வெளியீடு மறுபதிப்புச் செய்துள்ளது.)

'பெரியார் பஞ்சசீலம்' என்ற பெயரில் கடவுள் ஒழிக; சாதி ஒழிக; காந்தி ஒழிக; காங்கிரஸ் ஒழிக; ஜனநாயகம் ஒழிக என்ற கருத்துகளை விளக்கிப் பல இடங்களில் பேசியதாகவும், அக்கருத்துகளை ஒரு நூலாக எழுதி வெளியிட விரும்பியதாகவும் தெரிகிறது. அதற்குப் பெரியார் தம் கைப்பட முன்னுரையும் அளித்திருக்கிறார்.

இளைஞர்கள் விவேகி பேச்சால் ஈர்க்கப் பட்டிருக்கிறார்கள். 1970களின் தொடக்கத்தில் மதுரை வேளாண் கல்லூரியில் மாணவராக இருந்த வீ.குமரேசன் அவருடைய உரையால் களின் மூலமாகவே இயக்கத்திற்குள் வந்ததாக நினைவு கூர்கிறார்.

வாலாசாபாதி 1985இல் விவேகியைக் கொண்டு ஒரு பகுத்தறிவுப் பரப்புரைக் கூட்டம் நடத்தியதாகவும், மதவாதிகள் மின் விளக்குகளையெல்லாம் அடித்து நொறுக்கிய பின்னரும் பெட்ரோமாக்ஸ் விளக்கொளியில் அனைத்து மதங்களையும் அவர் கண்டித்துப் பேசியதாகவும் வாலாசா வல்லவன் பதிவு செய்திருக்கிறார்.

...

இவ்வளவு முனைப்பாகச் செயல்பட்ட ஒருவரைப் பற்றி அடிப்படைச் செய்திகள்கூட அறிந்துகொள்வது கடினமாக இருக்கிறது.

நகைமுரணாக, அரசாங்கம் எடுத்த கண்காணிப்பு நடவடிக்கைகளின் கர்ரணமாகப் போலீஸ் விசாரிப்புகள் மூலமே விவேகி பற்றிச்

சில தகவல்கள் தெரியவருகின்றன. இவர் இயற்பெயர் எஸ்.டி.பாட்சா. (இவர் இயற்பெயர் சாகுல் அமீது என்றும் அதையே விவேகம் நிறைந்தவர் என்ற பொருளில் விவேகி எனப் புனைபெயர் சூடிக்கொண்டதாகவும் வாலாசா வல்லவன் கூறுகிறார். வேதமும் விஞ்ஞானமும், முன்னுரை). தந்தை பெயர் மீரான்கனி ராவுத்தர். சொந்த ஊர் இளையான்குடி. 1942இல் சென்னைக்கு வந்திருக்கிறார். தோல் பொருள் வியாபாரம் செய்திருக்கிறார். 'விடுதலை', 'தாருல் இஸ்லாம்' ஆகிய இதழ்களில் பங்களித்த தோடு 1943 முதல் 1948 வரை 'விடுதலை'யில் பணியாற்றியிருக்கிறார். (பின்பு விவேகி நாடக மன்றம் என்று பெயர் மாற்றப்பெற்ற) திராவிட இளைஞர் சங்கம் என்ற நாடகக் குழு வைத்து நாடகம் நடத்தியிருக்கிறார். இவை காவல் துறைத் தகவல்கள்.

குடும்பத்திலிருந்து பெற்ற தகவல்கள் வருமாறு: பிறந்த நாள்: 3-12-1919; இறந்த நாள்: 25-9-1993. சொந்த ஊர்: பரமக்குடி. இராணுவத்தில் பணி. மூன்று மகன்: கமர்தீன்; நியூட்டன்; நெபுலா. நான்கு மகன்: இராசியா பேகம்; இரகமத் குபேரி; பாத்திமா; ஆமினாள் பேகம்.

'மறக்கப்பட்ட மாவீரர்களின் மறக்க முடியாத வரலாறு' என்ற நூலில் திருச்சி செல்வேந்திரன் ஒரு குறிப்பு வரைந்துள்ளார். துல்லியமான விவரங்கள் இல்லாவிட்டாலும் பயனுடைய குறிப்பு. 'ஒரு நாள்கூட அவரை சலவை செய்த சட்டை வேட்டியோடு பார்த்ததே இல்லை. துவைத்துத் துவைத்து பழுப்பாயிருக்கும் வேட்டி, மொத்தமான துணியில் தைக்கப்பட்ட புஷ் சர்ட், கனமான கட் ஷூ, அவ்வப்போது ஓட மறந்துபோகும் கடிசாரம் கையில். கையில் ஒரு தோல் பை. மாற்றுடை இருக்காது. தலை துவட்டிக் கொள்ள ஒரு துண்டு மாத்திரம். அதிலும் அவர் எழுதிய சில நூல்களை விற்பனைக்காகக் கொண்டு வந்திருப்பார்' என்கிறார் திருச்சி செல்வேந்திரன்.

இறுதிக்காலத்தில் மதுரை ஹார்விபட்டியில் வாழ்ந்திருக்கிறார்.

...

(நன்றி: முனைவர் ஆ. திருநீலகண்டன்; வீ.குமரேசன் (திராவிடர் கழகப் பொருளாளர்); வாலாசா வல்லவன் (திராவிட இயக்க ஆய்வாளர்); விவேகி பற்றிய வாழ்க்கைக் குறிப்புகளைத் தேடி கண்டெடுத்து உதவிய பி.வரதராசன் (தாளாளர், மணியம்மையார் மழலையர் பள்ளி, மதுரை); கி.கோவிந்தன் (பெரியார் ஆய்வக நூலகர்))

கட்டுரை

என்.சரவணன்

nsarawanan@gmail.com

குடியுரிமை

இந்தியா ஒரு புறம் “எங்களுக்கு இந்த மக்கள் வேண்டாம்!” “மீண்டும் வரத் தேவையில்லை!”, “ஏற்கத் தயாரில்லை!” என்று கூறிக்கொண்டிருந்த காலத்தில் “எங்களுக்கும் இந்த மக்கள் வேண்டாம்! இவர்கள் நாட்டிலிருந்து வெளியேற வேண்டும். இல்லையேல் பலாத்காரமாக நாடு கடத்தப்படுவார்கள்” என்று இலங்கை எங்களைக் கைவிட்டிருந்த காலம் அது. எந்த நாட்டுக்கும் வேண்டப்படாதவர்களாக இந்திய வம்சாவளியினர் ஆக்கப்பட்டிருந்த காலம் அது. தெரியாத தமிழ் நாட்டுக்குப் போவதை விடப் பிறந்து வாழ்ந்து வளர்ந்து, வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்ட இதே நாட்டில் இருப்பதே நடைமுறை சாத்தியமான தெரிவு என்பதே எமது முடிவாக இருந்தது.

4 திய இந்திய குடியுரிமைச் சட்டம் பற்றிய சர்ச்சைகள் பெரும் வெடிப்பாக ஆகியிருக்கிறது. இந்த நிலையில் இந்தியாவில் பல்லாண்டுகளாக அகதிகளாக வாழும் ஈழத் தமிழர்களுக்கும் இந்தியக் குடியுரிமை வழங்கப்படாது என்று உள்துறை இணை அமைச்சர் நித்தியானந்த் ராய்யின் அறிவித்தலும் கொந்தளிப்பை அதிகரித்துள்ளது. இக்கட்டுரை அதைப் பற்றிய தல்ல. குடியுரிமையின் வலியையும், வலிமையையும் நான் அறிவேன். இது அதைப் பற்றியது.

0-0-0

2012ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் ஒரு நாள் நோர்வே அரசு எனக்கு ஒரு கடிதத்தை அனுப்பியது. நான் அன்று முதல் நோர்வேயின் குடியுரிமையைப் பெற்றுவிட்டதாகவும், இனி இதுநாள் வரை எனக்கு இருந்த குடியுரிமையை நான் இழப்பதாகவும் அந்த கடிதத்தில் இருந்தது.

ஒரு விதத்தில் அந்த செய்தி மகிழ்ச்சியைத் தந்தது. இனிமேல் நான் இலங்கையின் பிரஜை அல்ல என்பது மறுபுறத்தில் வலித்தது. சற்று நேரத்தில் இன்னொரு விடயமும் என்னை உறுத்தியது.

ஆம் நான் அதுவரை இலங்கையின் பிரஜையாக இருந்ததுமில்லை. எந்தவொரு நாட்டின் சட்டபூர்வமான குடியுரிமையும் எனக்கு இருந்ததுமில்லை. இன்னும் சொல்லப் போனால் நாடற்றவனாகவே இருந்திருக்கிறேன். இல்லாத குடியுரிமையை நான் இனி எவ்வாறு இழக்கப் போகிறேன்? எனக்குள் நகைத்துக் கொண்டேன்.

இந்த செய்தியையும், நகைப்பையும் ஒரு பதிவாக முகநூலில் இட்டிருந்தேன். சிறிது நேரத்தில் வாழ்த்துக்கள் பல குவிந்தன, அதேவேளை “அதெப்படி குடியுரிமை இல்லாமல் இதுவரை இருந்திருக்கிறீர்கள்? எப்படி கடவுச்சீட்டு எடுத்தீர்கள்? எப்படி நோர்வே வந்து சேர்ந்தீர்கள்? என்கிற அடுக்கடுக்கான கேள்விகளைப் பல நண்பர்கள் தொடுத்தார்கள்.

இந்த விவாதத்தைக் கண்ணுற்ற நண்பர் சீவகன் என்னுடன் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டார். அவர் அப்போது லண்டன் பிபிசியில் பணியாற்றிக்கொண்டிருந்தார். அவரும் அதே கேள்விகளைக் கேட்டார்.

எனது பதில் தந்த ஆச்சரியத்தில் இந்த விவகாரத்தை நாம் ஒரு பேசுபொருளாக்குவோம். என்று கூறி விட்டு என்னிடமும் இது குறித்து ஒரு நேர்காணலைச் செய்துவிட்டு இலங்கையில் இருந்து மனோகணேசன், காமினி வியங்கொட போன்றோரிடமும் இது தொடர்பி

லான உரையாடலைச் செய்து BBCயில் அன்று இரவு தமிழிலும் சிங்களத்திலும் பதிவு செய்தார். இந்த உரையாடலைத் தொடர்ந்து வேறு பத்திரிகைளும் நேர்காணல் செய்தன. “விகல்ப” (vikalpa.மாற்று) என்கிற இணையத்தளத்தில் இதை ஒரு கட்டுரையாகப் பதிவு செய்தார்கள்.

என்னைப் போலப் பலரும் அந்த நிலையில் இன்றும் இருக்கிறார்கள் என்கிற செய்தி மீண்டும் பேசுபொருளாக ஆனது.

0-0-0

எனது அம்மாவின் பெற்றோரும், அப்பாவின் பெற்றோரும் இந்தியாவில் பிறந்தவர்கள். இரு தரப்புமே இலங்கைக்குத் திருநெல்வேலி கட்டாரங்குளத்திலிருந்து வந்தவர்கள். என் அப்பாவும், அம்மாவும் அதற்குப் பின் வந்த மூன்று சந்ததியினரும் இலங்கையில் தான் பிறந்தார்கள். இவர்கள் இலங்கைக்கு வந்து இன்னும் ஓரிரு வருடங்களில் நூறாண்டுகள் ஆகப் போகின்றன.

அப்படி இருந்தும் எங்களுக்குக் குடியுரிமை இருக்கவில்லை. இலங்கையில் இரண்டு மூன்று சந்ததியினர் தோற்றம்பெற்றதன் பின்னர் தமிழ்நாட்டுடனான உறவே அற்றுப் போய் விட்டது. எப்போதாவது இந்தியாவில் இருந்து வரும் அந்தப் பச்சை நிற கடிதங்களை என் பாட்டிக்கு நான் படித்துக் காட்டியிருக்கிறேன். 92ஆம் ஆண்டு தான் என் தந்தை என்னை திருநெல்வேலிக்கு அழைத்துச் சென்று அங்கு வாழும் உறவுகளை எனக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தார். அதுதான் எனது முதலும் கடைசியுமான பயணமும். அவருக்கும் கூட அதற்கு ஒரு சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தான் அந்தத் தொடர்புகளும் கிடைத்திருந்தன.

இந்திய வம்சாவளியினரை விரட்டுவதற்காகக் கொண்டுவரப்பட்ட பல்வேறு ஒப்பந்தங்கள், சட்டங்கள் அனைத்திலிருந்தும் தப்பி வாழ்ந்து வந்தது எங்கள் குடும்பம்.

என் அம்மாவுடன் கூடப் பிறந்தவர்கள் பத்து பேர். அப்பாவோடும் கூடப் பிறந்தவர்கள் பத்து பேர் தான். சிறிமா சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தின் பேரில் வலுக்கட்டாயமாக நாய்களைப் போலப் பிடித்துக் கொண்டு நாடுகடத்தப்பட்ட அவலத்தை பெரும்பாலான இந்திய வம்சாவளியினர் எதிர்கொள்ள நேரிட்டது. நீண்ட பெயர் பட்டியலை எடுத்துக்கொண்டு சுற்றிய பொலிசாரின் கண்களில் படாமல் இருப்பதற்காகக் குறிப்பாக இரவு நேரங்களில் என் தாயாரின் மூத்த சகோதரனான எங்கள் அருச்சுனன் மாமா பல நாட்கள் மரங்களில் ஏறி இருந்து நித்திரை கொண்டதாக என் அம்மா கூறுவார்.

இந்தியா ஒரு புறம் “ஏங்களுக்கு இந்த மக்கள் வேண்டாம்!” “மீண்டும் வரத் தேவையில்லை!”, “ஏற்கத் தயாரில்லை!” என்று கூறிக் கொண்டிருந்த காலத்தில் “எங்களுக்கும் இந்த மக்கள் வேண்டாம்! இவர்கள் நாட்டிலிருந்து வெளியேற வேண்டும். இல்லையேல் பலாத்காரமாக நாடு கடத்தப்படுவார்கள்” என்று இலங்கை எங்களைக் கைவிட்டிருந்த காலம் அது. எந்த நாட்டுக்கும் வேண்டப்படாதவர் களாக இந்திய வம்சாவளியினர் ஆக்கப்பட்டிருந்த காலம் அது. தெரியாத தமிழ் நாட்டுக்குப் போவதை விடப் பிறந்து வாழ்ந்து வளர்ந்து, வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்ட இதே நாட்டில் இருப்பதே நடைமுறை சாத்தியமான தெரிவு என்பதே எமது முடிவாக இருந்தது.

எங்கள் குடும்பங்களிடம் இருந்த “சிகப்பு பாஸ்போர்ட்”களை (இந்தியக் கடவுச்சீட்டுகளை) எப்போதோ அழித்தும் விட்டனர். கேள்வி எழுப்பப்படும் தருணங்களில்; நாங்கள் இலங்கை குடியுரிமை பெற்ற இந்திய வம்சாவளியினர் தான் என்று கூறிக் கொள்வது வழக்கமாக இருந்தது. பிற காலத்தில் அதிகக் கெடுபிடி இல்லாமல் இருந்தது.

“எப்போதும் எந்த ஆவணங்களை நிரப்பும் போதும் இலங்கைத் தமிழர் என்றே நிரப்பு சரியா?” என்று என் அப்பா என்னிடம் அடிக்கடி நினைவு படுத்திக்கொண்டே இருப்பார். நானும் அப்படித் தான் செய்து வந்திருக்கிறேன்.

இந்தச் சூழ்நிலையில் தான் இலங்கையில் இந்தியப் பிரதமர் ராஜீவ்காந்திக்கும், இலங்கை ஜனாதிபதி ஜே.ஆர் ஜெயவர்த்தனவுக்கும்

இடையில் 1987 யூலை 29 அன்று செய்து கொள்ளப்பட்டது. இந்த ஒப்பந்தத்தின் இலங்கைக் குடியுரிமை இல்லாத இந்திய வம்சாவளியினர் இலங்கைக் குடிகள் அனுபவிப்பவற்றை அனுபவிக்கக்கூடிய வகையில் சில சட்ட ரீதியான ஏற்பாடுகள் அமுலுக்கு வந்தது. அதன் பிரகாரம் ஒரு பிரமாணப் பத்திரமொன்றை அந்தந்த மாவட்ட பாராளுமன்ற உறுப்பினரின் கையெழுத்துடன் பெற்று கடவுச் சீட்டையும் பெறும் வாய்ப்பு கைகூடியது.

80களின் இறுதி என்று நினைக்கிறேன் அப்பா ஒரு நாள் என்னைக் கொழும்பு கொள்ளுபிட்டியிலுள்ள இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸ் அலுவலகத்துக்கு அழைத்துச் சென்றார். அங்கு பாராளுமன்ற உறுப்பினரும் அமைச்சருமான செல்லச்சாமியை சந்தித்து இந்த பிரமாணப் பத்திரத்தில் கையெழுத்து வாங்கிக் கொண்டு வந்தோம். அப்பா அப்போது எந்தளவு மகிழ்ச்சியுடன் அங்கிருந்து வெளியே வந்தார் என்பது எனக்கு இன்னமும் நினைவில் உண்டு. இந்த வழியில் தான் நானும் கடவுச் சீட்டையும் பெற்றுக்கொண்டேன். இதன் அர்த்தம் உத்தியோகப்பூர்வமாகப் பூரண பிரஜாவுரிமையைப் பெற்றுக்கொண்டேன் என்கிற அர்த்தமல்ல. ஆனால் 80 களுக்குப் பின் இந்திய வம்சாவளியினருக்குக் குடியுரிமை குறித்த கெடுபிடிகள் நிறையவே குறைந்திருந்தது. எனவே பிரஜாவுரிமைக்கு விண்ணப்பிக்கப் போய் அடையாளம் காட்டிக்கொள்வதன் மூலம் புதிய சிக்கல்களில் மாட்டிக்கொள்வோமோ என்கிற அச்சத்தின் காரணமாகவும், அறியாமையின் காரணமாகவும் அதற்கான முயற்சிகளைப் பலர் செய்து கொண்டதில்லை. நாங்களும் முயற்சிக்கவில்லை.

என்னை முதன் முறை யாக ஒரு நாடு; நீ இனி எங்கள் நாட்டுப் பிரஜை, இப்போதி லிருந்து உனக்கும் ஒரு நாடு இருக்கிறது, நீயும் இந்த நாட்டின் சகல பிரஜைகளைப் போலவே சமமான சக பிரஜை என்று எனக்கு அறிவிக்கும் போது எனக்கு வயது 39 ஆகியிருந்தது. அந்த உரிமையை எனக்கு நோர்வே என்கிற ஒரு வெள்ளைக்கார நாடு தரும் வரை நான் “நாடற்றவனே”. எனக்கு அரசியல் தஞ்சம் கொடுத்து,

காக்கை

காக்கைகள் சிறுவனின்

ஜனவரி 2020

என்னை ஆதரித்து, எனக்கு எனது நாட்டிலிருந்து எனது குடும்பத்தை அழைக்கவும், எனது அடுத்த சந்ததி நோர் வேஜியராக பிறக்கவும் அந்த நாடு வாய்ப்பைத் தந்தது.

மூன்று தலைமுறையாக இலங்கையில் பிறந்து வாழ்ந்தும் தராத குடியுரிமையை; நாட்டுக்கு வந்த ஒரு சில ஆண்டுகளிலேயே தந்துவிட்ட நோர்வே நாட்டின் பெருந்தன்மையையும், மனிதாபிமான உணர்வையும் - ஜனநாயக நடத்தையையும் நான் கொண்டாடவே செய்கிறேன்.

0-0-0

2011ஆம் ஆண்டு கிட்டத் தட்ட 10 ஆண்டுகளாக நாட்டுக்குத் திரும்ப முடியாதவனாக நோர்வேயில் வாழ்ந்து வந்த காலம் அது. கொழும்பில் உள்ள எங்கள் வீட்டுக்கு வந்து ஒரு இளைஞன் கதவைத் தட்டினான். எனது அம்மா வெளியே வந்து

“நீங்க யாரு தம்பி?” என்று கேட்டார்.

சித்தி தெரியலயா சித்தி... நான் முத்து கிருஷ்ணன் உங்க அக்கா மகன். என்று சுதறிக் கொண்டேகிட்ட நெருங்க. அம்மாவும் அணைத்தபடி அழுதபடி அந்த அறிமுகம் நடந்தது.

ஆம். எங்கள் சித்தி. சிறிமா சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தின் காரணமாக யாருக்கும் தெரியாமல் காணாமலாக்கப்பட்ட வர்களில் ஒருவர். அவரின் இளம் வயதில் அவர் இந்தியாவுக்கு பிடித்தனுப்பட்ட போது குடும்பத்தினர் எவருக்கும் தெரியப்படுத்தியிருக்கவில்லை. காணாமல் போன அவரைப் பற்றி தேடிக் கொண்டிருந்த போது ஒரு சில மாதங்களின் பின்னர் அவர் ஊர் வந்து சேர்ந்துவிட்டதாகத் தமிழகத்திலிருந்து உறவினர்கள் தகவல் அனுப்பியிருந்தார்கள். தமிழகத்தை அறியாத எங்கள் சித்தி இலங்கையில் இருந்த குடும்பத்துடனான உறவு அறுக்கப்பட்டு தனியாக அங்கே சிக்கிக் கொண்டார். அங்கேயே பின்னர் திருமணமாகி குடும்பமானார். அப்படி தொப்புள்கொடி உறவு அறுக்கப்பட்டு பிரித்தெடுக்கப்பட்ட என் சித்தியின் மகன் தான் முத்துக்கிருஷ்ணன்.

கொழும்பில் தொடங்கப்பட்டிருந்த தமிழக “சூரியா ஹோட்டல்” இல் பணி புரிவதற்காக முத்து கிருஷ்ணன் இலங்கை வந்திருந்தார்.

எங்கள் விலாசத்தைத் தேடி ஒரு வழியாக வீட்டைக் கண்டு பிடித்து வந்திருந்தார். 2012 ஆம் ஆண்டு இலங்கை சென்றிருந்த வேளை முதற் தடவையாக என் தம்பி முத்துக்கிருஷ்ணனைச் சந்தித்து கண்ணீர் மல்க ஆரத் தழுவித் கொண்டேன்.

ஒட்டுமொத்த இலங்கையின் தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் விடுதலைக்காக நான் என்னை இடதுசாரி செயற்பாட்டாளனாக 90களில் ஆக்கிக்கொண்டேன். அதுபோல இலங்கையில் தமிழீழ மக்களின் விடுதலை சாத்தியமில்லாமல் இலங்கையில் ஒரு புரட்சிகர மாற்றமும் சாத்தியமில்லை என்று

நம்பினேன். அதனாலேயே தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தில் என்னை இணைத்துக் கொண்டு இரகசிய, தலைமறைவு வேளைகளில் ஈடுபட்டிருக்கிறேன். அப்போராட்டத்தில் பொறுப்புகளையும் வகித்திருக்கிறேன்.

எதிர்காலத் தமிழீழத்தில் குடியேற விரும்பும் மலையக மக்கள் அனைவரும் வரவேற்கப்படுவார்கள் என்று எனது இயக்கம் உள்ளிட்ட அனைத்து விடுதலை இயக்கங்களும் கூறின. தமிழீழ விடுதலை இயக்கத்தில் என்னை இணைத்துக் கொள்வதென்பது சக தேச மொன்று ஒடுக்கப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் போது; சமத்துவத்துக்காகப் போராடிக்கொண்டிருக்கும் எவராலும் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியாது, எதிர்காலத் தமிழீழத்துக்காக என்னை இப்போது கொடுத்தாலும் அங்கே நான் வந்து குடியேறப்போவதில்லை. இலங்கையே எனது நாடு அடுத்த போராட்டத்தில் எனது பங்களிப்பு தொடரும் என்றே என் சக போராளிகளுக்குக் கூறிக்கொண்டேன்.

இப்படியெல்லாம் கூறிக்கொண்ட காலத்தில் நான் பூரண பிரஜை அல்லாத ஒரு நாடற்றவனாகவே இருந்திருக்கிறேன் என்பதை இங்கு குறிப்பிட்டாக வேண்டும்.

நோர்வே எனக்கு ஒரு கையரீல் குடியுரிமையைத் தந்துவிட்டு மறு கையரீல் உன்னிடம் வைத்திருந்த முன்னைய குடியுரிமையைத் தா என்று என்று கேட்டபோது என்னிடம் கொடுப்பதற்கு ஒன்றும் இருக்கவில்லை என்கிற உண்மையை அவர்கள் அறிந்திருக்கவில்லை. என் முன்னைய குடியுரிமையை இயல்பாகவே நான் இழப்பதாக அவர்கள்

கருதிக் கொண்டதால் அவர்களுக்கு அது அவசியப்படவுமில்லை. அக்கறைப்படவுமில்லை.

ஆனால் என்னிடம் இருந்திராத ஒரு குடியரிமையை இழக்கப்போவதைப் பற்றிய அந்த அறிவிப்பு என்னை உலுக்கவே செய்தது. என் நாட்டிலிருந்து வேரோடு பிடுங்குவதான ஒரு உணர்வு எனக்கு இருக்கவே செய்தது.

இதை எழுதிக்கொண்டிருக்கும் இந்த தருணம் வரை எனது உடல் இங்கேயும் உயிர் எனக்கு உரித்தில்லாத என் தேசத்திலும் தான் இருந்துகொண்டிருக்கிறது. என் சக ஓடுக்கப் படும் மக்களுக்காகவே நிதமும் நினைத்தபடி இந்த எழுத்தாயுதத்தை இங்கிருந்து தவமாகச் செய்து கொண்டிருக்கிறேன்.

பிற்குறிப்பு

“2009ஆம் ஆண்டின் 5ஆம் இலக்க நாடற்ற ஆட்களுக்குப் பிரசாவுரிமை வழங்குதல் (சிறப்பேற்பாடுகள்) திருத்தச் சட்டம்” என்கிற சட்டம் 2009 பெப்ரவரி மாதம் பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டது. இச்சட்டத்தை முன்மொழிவதில் பிரதான பாத்திரத்தை ஜே.வி.பி ஆற்றியிருந்தது. குறிப்பாக அப்போது ஜே.வி.பியின் பாராளுமன்ற உறுப்பினராக இருந்த மலையகத்தைச் சேர்ந்த ராமலிங்கம் சந்திரசேகர் இதனை நிறைவேற்றுவதில் முக்கிய வகிபாகத்தை ஆற்றியிருந்தார்.

1971 ஜே.வி.பி கிளர்ச்சி காலத்தின்போது இந்திய வம்சாவழியினரை இந்தியாவின் ஐந்தாம் படை என்று வர்ணித்து இந்திய வம்சாவழியினருக்கு எதிரான ஒரு போக்கைக் கொண்டிருந்த ஜே.வி.பி 2009 ஆம் ஆண்டு இந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்ததன் மூலம் பிராயச்சித்தத்தைத் தேடிக்கொண்டது என்றே கூறவேண்டும். இந்தச் சட்டத்தின் படி அதுவரை நாடற்றவர்களாக இருந்த அனைத்து இந்திய வம்சாவழியினரும் இலங்கைப் பிரஜைகள் ஆக்கப்பட்டனர்.

மேலும் இந்தச் சட்டத்தின் மூலம் இந்திய அகதி முகாம்களில் வாழ்ந்து வந்த இந்திய வம்சாவழியினர் பலரும் கூட இலங்கைப் பிரஜாவுரிமையைப் பெரும் வாய்ப்பைப் பெற்றார்கள். அவர்கள் இலங்கை திரும்பி இலங்கையர்களாக வாழ வழிவகுக்கப்பட்டது. தமிழக அகதி முகாம்களில் வாழ்ந்து வந்த 80,000 இந்திய வம்சாவழியினரில் 28,500 இலங்கை பிரஜாவுரிமை பெற விரும்பியோருக்கு விமோசனம் உண்டானது.

பின்னிணைப்பு

1. இலங்கைக் குடியரிமைச் சட்டம், 1948 என்பது 1948 ஆம் ஆண்டில் இலங்கை பிரித்தானியரிடமிருந்து விடுதலை பெற்றதும். அதன் குடிமக்கள் யாரென வரையறுப்பதற்காகக் கொண்டுவரப்பட்ட சட்டமாகும். இது 1948 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 15 ஆம் தேதி அப்போதைய ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசினால் பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டது. மேலோட்டமாகப் பார்க்கும்போது இது புதிதாக விடுதலை பெற்ற நாடொன்றிற்குத் தேவையான ஒரு நடவடிக்கையாகவே தோன்றினாலும் சிங்களத் தேசியவாதிகள் இந்தச் சட்டத்தின் மூலம் இன்னொரு நோக்கத்தையும் நிறைவேற்றினார்கள். அதாவது இலங்கையின் மத்திய மலைநாட்டுப் பகுதிகளில், இந்தியாவின் தமிழ் நாட்டிலிருந்து பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களாகக் கொண்டுவரப்பட்டுக் குடியேற்றப்பட்ட இலட்சக் கணக்கான தொழிலாளர்களின் வாக்குரிமையைப் பறித்து அவர்களை நாடற்றவர்கள் ஆக்குவதில் அவர்கள் வெற்றிபெற்றார்கள். நாடு விடுதலை பெற்றதிலிருந்து படிப்படியாக வளர்ச்சி பெற்றுவந்த இன முரண்பாடுகளின் தொடக்க வெளிப்பாடுகளில் ஒன்றாக, இந்தச் சட்டம் அமைந்தது எனலாம். இச் சட்டம் நாடாளுமன்றத்தில் கொண்டு வரப்பட்டபோது இலங்கைத் தமிழ் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களுடன் சேர்ந்து இடதுசாரிக் கட்சியினரும் எதிர்த்தனர்.

1948 ஆம் ஆண்டின் 18 ஆம் இலக்க இலங்கைக் குடியரிமைச் சட்டம் இரண்டு விதமான இலங்கைக் குடியரிமைகளை வரையறுக்கிறது. இவை:

1. வம்சாவழிக் குடியரிமை
2. பதிவுக் குடியரிமை

2. சிறிமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் என்பது, இலங்கையில் நாடற்றவர்களாக இருந்த 975,000 இந்திய வம்சாவணித் தமிழர்களின் எதிர் காலம் தொடர்பாக, அப்போதைய இலங்கைப் பிரதமராக இருந்த சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்காவுக்கும், இந்தியப் பிரதமரான லால் பகதூர் சாஸ்திரிக்கும் இடையில் 1964ஆம் ஆண்டில் அக்டோபர் 30இல் கையெழுத்தான ஒப்பந்தத்தைக் குறிக்கும். இந்த ஒப்பந்தத்தின் படி மேற் குறிப்பிட்டவர்களில் 525,000 பேரை இந்தியா ஏற்றுக்கொள்வதெனவும், 300,000 பேருக்கு இலங்கைக் குடியரிமை வழங்குவதெனவும் முடிவானது. மீதி 160,000 பேர் விடுபட்டுப் போயினர். 1967 முதல் அமலாகத் தொடங்கிய இந்த ஒப்பந்தம் அம்மக்களை இந்தியக் குடியரிமை பெறுவோர், இலங்கை குடியரிமை பெறுவோர், நாடற்றவர்கள் என மூன்று கூறாகப்பிரித்தது.

(ருனறி : விக்கிபீடியா)

காக்கை
யட்களைக் கிறகிலிலே
ஜனவரி 2020

சிறுகதை

நாஞ்சில் நாடன்

முனகல் கண்ணி

“அதுக்கு நான் இப்பம் ஒண்ணும் சொல்லலியே வே! தமிழ் எழுத்தாளன்னா உங்களுக்கெல்லாம் என்ன நெனப்புண்ணு எனக்கு மனசிலாகாதா? குளி முறியிலே சறுக்கி விழுந்து இடுப்பு எலும்பு முறிஞ்சாக் கூட, சுவத்துக்குப் பொறந்த பய சாவட்டும்னு ஸ்டேட்டஸ் போடக்கூடிய ஆளுதானவே நீங்க?”

கொ த்தமல்லி, மிளகாய் வத்தல், நெற்றுத் தேங்காய்த் துருவல் எல்லாம் வறுத்து, நல்ல மிளகு, காயம், கடுகு, ஓமம், பூண்டு, சின்ன உள்ளி, கருவேப்பிலை, சுக்கு எல்லாம் வெதுப்பி, தனித்தனியாக அரைத்து குழம்பு கூட்டிவைத்து, மஞ்சள் பொடி, உப்பு சேர்த்து, புளி ஊற்றாமல், மொளவச்சம் வைக்கலாம் என்ற கணக்கில் வாசல் படிப்புரையில் உட்கார்ந்து உள்ளியும் பூண்டும் உரித்துக் கொண்டிருந்தார் தவசிப் பிள்ளை. கட்டமண் சுவரோரம் தாளாத வளர்ந்திருந்த பச்சையுடன் ஏழெட்டுக் காய்கள் கிடந்தன. பறிக்கும்போது சூதானமாக செடியைப் பிடிக்க வேண்டும். காம்புமுள் சுருக்கென விரலில் ஏறிவிடும்.

‘சவம் கண்டங்கத்திரி ஊருப்பட்ட கசப்புத்தான். என்ன செய்ய? கசப்பைப் பாத்தா முடியுமா? தேகத்துக்கு நல்லதுல்லா!’ என்று மனம் ஆற்றிக் கொண்டது. பரணியில் கொஞ்சம் சுண்டைக்காய் வற்றலும் குட்டித் தக்காளி வற்றலும் கிடந்தன. கிழவன் சாப்பிட இருக்கும்போது இரண்டு பப்படம் கூட்டுப் போட்டால் போதும் என்று நினைத்தார். அவர் கவலை அவருக்கு.

“படிக நிறமும் பலளச் செவ்வாயும்
கடிகமழ் பூந்தாமரை போல் கையும் - துடியிடையும்
அல்லும் பகலும் அனவரதமும் துதித்தால்
கல்லும் சொல்லாதோ கவி”

என்ற கம்பரின் சரசுவதி அந்தாதிப் பாடலைத் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார் வாய்விட்டுக் கும்பமுனி. சற்றே சாய்வான சூரல் நாற்காலியில், சித்தூர் தென்காசி மகாராசா சாஸ்தாவின் யோக நிலையில் சாய்ந்து அமர்ந்திருந்தார்.

குனிந்து மலைப் பூண்டு உரித்துக் கொண்டிருந்த தவசிப்பிள்ளை கேட்டார் -

“பாட்டா நேத்தைக்கு சங்குமுகம் பத்திரிகையிலே வாசிச்சேன்... நல்ல அழகின மாம்பழத்தை தோலுரிச்சு, சதைப் பத்தைப் பிசைஞ்சு மேல எல்லாம் தேச்சா தோல் கேன்சர் வராதாம்...”

நகக்கண்ணில் குண்டு ஏறியதுபோல, வெடுக்கெனப் பார்த்தார் கும்பமுனி. பொக்கென ஓர் கணத்தே சொன்னார் -

“நானும் வாசிச்சேன் வே! நல்ல கனிஞ்ச தாழம்பழத்தை ரெண்டு விரக்கடை விட்டத் திலே ஆழமாச் சூர்ந்து, அதுக்குள்ள சக்கரையை நாப்பத்தோரு நாளு நுழைச்ச வச்சிருந்தா, அதுக்கு நீளம் முணு இஞ்ச வரைக்

கூட்டுமாம்...”

“அப்பம் மூத்திரம் போறதுக்கு?” என்று குறுக்கு வெட்டினார் தவசிப்பிள்ளை கண்ணு பிள்ளை.

“அதுக்கு அப்பப்பம் வெளில எடுத்துக் கிடணும்...”

“அப்பம் நாப்பத்தோரு நாளு வெளில போக முடியாது!”

“போலாமே... சின்ன மண்கலயத்துக்கு கழுத்திலே நாடு சுத்தி, அதுக்குள்ள தாழஞ் சக்கையும் சக்கரையும் போட்டு, இடுப்பைச் சுத்தி கெட்டி, அதுக்கு மேலே வேட்டியைக் கெட்டிக்கிடலாம்...”

“ஓதப்புடுக்கன் மாதிரி இருக்காதா பாட்டா?”

“இருந்திட்டுப் போட்டுமே! முணு இஞ்ச நீளம் சும்மாவா கெடைக்கும்?”

“வேணும்னா செய்து பாக்கேரா பாட்டா?” என்றார் தவசிப்பிள்ளை குறுஞ் சிரிப்புடன்.

தவசிப்பிள்ளை அப்படிச் சொல்வா ரெனத் தெரியும் கும்பமுனிக்கு. அப்படிச் சொல்லாவிட்டால் அவர் பெயரை மாற்றி வைக்க வேண்டும் சிரித்துக் கொண்டே சொன்னார், “சீனி சக்கரை சித்தப்பா, சின்னப் பொண்ணு எனக்குப்பா’ங்கிற கதையாட் டல்லாவே இருக்கும்?”

“பாட்டா! சொல்லுகனேண்ணு வெசண்டையா நெனக்கப்பிடாது. நீரு என்ன எழுதினாலும், பேசினாலும், நேர்காணல் குடுத்தாலும் ஒட்டுப்போட்டாலும் போடாட் டாலும் ஒம்மால ஒரு புல்லும் புடுங்கீர முடியாது... பின்ன என்னத்துக்குக் கெடந்த பெடங்கி அடிச்சுக்கிட்டு வரணும்? இல்லே, தெரியாமத்தான் கேக்கேன்! இளைய தளபதியா உம்மை அறிவிச்சா, உம்மைக் கொண்டு ஏலுமா? ஒரு வீல் செயர் வாங்கப்பட்ட காசு உண்டா உம்ம கோமணத்துக்கு உள்ளே? என்னத்துக்குப் போட்டு வெப்ராள் படுகேரு?”

“அதுக்கு நான் இப்பம் ஒண்ணும் சொல்லல்லியே வே! தமிழ் எழுத்தாளன்னா உங்களுக்கெல்லாம் என்ன நெனப்புண்ணு எனக்கு மனசிலாகாதா? குளி முறியிலே சறுக்கி விழுந்து இடுப்பு எலும்பு முறிஞ்சாக் கூட, சவத்துக்குப் பொறந்த பய சாவட்டும்னு ஸ்டேட்டஸ் போடக்கூடிய ஆளுத்தானவே நீங்க?”

காக்கைச் சிறுநிலை

காக்கைச் சிறுநிலை
ஜனவரி 2020

தான் செத்துப்போனால் தவசிப்பிள்ளை என்ன செய்வார் என்று யோசித்தார் கும்பமுனி. புற நானூற்றில் வன்பரணர் பாடிய பாடல் மனத் தடாகத்தில் நெளிந்தது கும்பமுனிக்கு. காட்டில் இறந்துபோன கணவனுக்கு ஈகத்தாழி செய்யச் சொல்லும் மனைவி, 'கலம் செய் கோவே! கலம் செய் கோவே!' என்று குயவ னிடம் வேண்டும் பாடல். முதுமக்களைப் புதைக்கும் தாழியைச் சற்றுப் பெரியதாக, வாயகன்றதாக, தனக்கும் சேர்த்து வனையச் சொன்னதைப் போல. அல்லது தமிழ்நாட்டு முற்போக்கு, மார்க்சிய, அம்பேத்காரிய, பெரியாரியக் கவிஞன் போல 'எழுந்து வா! எழுந்து வா!' என்று அம்மாடி - தாயரே அடித்துக் கூவலாம். அல்லது தனது எரியும் சிதையின் கொடுத்துயில் பாய்ந்து உயிர் விட்டு, தீப்பாய்ந்த ஐயனும் ஆகலாம்.

சற்றே மென் முறுவல், புன்முறுவல், பொன் முறுவல், நன்முறுவல், இன்முறுவல், நெய்ரோஸ்ட் முறுவல் பூத்தார் கும்பமுனி.

"அப்படி எல்லாம் சொப்பனம் காணாண்டாம், கேட்டே ரா? கெட்டின பொஞ்சாதியே ஒருவேளை பட்டினி கெடக்க மாட்டா..." என்றார் தவசிப்பிள்ளை.

ஒருவேளை தான் செத்துப் போனால், தவசிப்பிள்ளை, கூடு விட்டுக் கூடு பாய்ந்து விடுவாரோ என்ற அச்சம் எழுந்தது கும்ப முனிக்கு. அங்ஙனமே ஆகி, கும்பமுனி II, தனது எழுத்துப் பணியையும் தொடர்ந்தால், இன்றைய சில மூத்த எழுத்தாளர்களில் ஒருவர் போல ஆகிவிடுவாரே என்ற சந்தேகமும். சிரிப்பாகவும் வந்தது, தன்னுடலில் புகும் தவசிப்பிள்ளையின் ஆவி ஆற்றப் போகும் தமிழ்த் தொண்டினை ஓர்த்து. என்ன சங்கடம் என்றால் கும்பமுனி II இறந்த பிறகேதான் தனக்கான இரங்கல் கட்டுரை எழுதப்படும், அப்போது தனது இரண்டாம் இன்னிங்கம் கணக்கில் கொள்ளப் படும்.

"அப்பம் எனக்கு நானே கட்டஞ் சாயா போட்டு, கஞ்சி வச்சு, காணத் தொவையலும் அரச்சுக்கிட வேண்டியதுதான் போல... கெதி கேடு" என்று சலித்துக்கொண்டார் தவசிப் பிள்ளை.

கும்பமும் நானே தவசியும் நானே காவலும் நானே ஏவலும் நானே இழவும் நானே இருப்பும் நானே கலையும் நானே கொலையும் நானே குற்றமும் நானே நீதியும் நானே நோயும் நானே மருந்தும் நானே மன்னனும் நானே கள்ளனும் நானே

என்று தளை தட்டி ஓடியது கும்பமுனியின் பாவினம். அவரது சிந்தனை பழையாற்றுக் கயத்தின் சுழிபோன்றதென தவசிப்பிள்ளை அறிவார். உள்ளே இழுத்துக்கொண்டு விட்டது என்றால், ஊதிப் பெருத்துத்தான் இரண்டாம் நாள் சவம் எங்கோ கரையொதுங்கும்.

உடனே ஓராயிரம்பேர் முகநூலில் பதிவிடுவார்கள். இந்துத்துவ, முதலாளித்துவ, பிற்போக்கு அராஜகவாதியான கும்பமுனிக்கு இந்தச் சாவு தக்கதே என்று.

"தக்கார் தகவிலர் என்பது அவரவர் எச்சத்தால் காணப் படும்"

என்றார் கும்பமுனி. தலையை இடவல மாக உதறியவாறு, சாமி வந்தாற் போன்று.

"அது எப்படிப் பாட்டா சரியாகும்? ஆளு நல்லவனா இல்லையாங்கதை அவன் வாரிசை வச்சுத் தீர்மானிக்க முடியுமா?"

"வள்ளுவரு கெடக்கட்டும், நீரு சொல்லும்! காந்திக்கு, மார்க்சுக்கு, பெரியாருக்கு இண்ணைக்கு அவருக்குள்ள சீடர்களை வச்சு அவர்களைத் தக்கார் என்பேரா, தகவிலர் என்பேரா?"

"வே! நீரு பீடம் தெரியாம ஆடப் பிபாது... ஆட்டைக் கடிச்சு மாட்டைக் கடிச்சு, மார்க்சிங்கு, அம்பேத்காரிங்கு, பெரியாரிங் குண்ணு கடிக்கப்பிபாது கேட்டேரா?"

"ஏன்? உமக்குத் தந்த பைந்தமிழ்ச் செம்மல் விருதையும் லெச்ச ருவா காசையும் திரும்பக் கேப்பாம்பனு பயமா இருக்கா? அது கெடக்கட்டும்... இருவதாவது உலகத் தமிழா ராய்ச்சி மாநாட்டுக்கு பிரேசில் போறேரா?"

"ஓமக்கு குண்டல கொழுப்பு ஏறி அடிக்குவே! ஏதோ இதுவரை பத்தொன்பது மாநாட்டுக்கும் போயிட்டு வந்த மாதிரி கேக்கேரு? நம்மள உள்ளூர் கலை மருத்துவ இலக்கிய எழுத்தாளர் மாநாட்டுக்கே எவனும் கூப்பிட மாட்டாம்கான்..."

"அதுக்கு நீரு இந்துத்துவால்லா?"

"அப்பம் ஒரு பத்ம விபூஷண் தந்திருக் காண்டாமா? ஏதாம் யூனியன் பிரதேசத்துக் காவது வெப்பினன்ட் கவர்னர் ஆக்கீருக் காண்டாமா?"

"சரி, நான் கேட்டதுக்குப் பதில் சொல்லலை இன்னும்..."

"என்ன கேட்டேரு? மட்டன் சாப்பிட்டா மலத்திலே தெரியும்ணா?"

“இந்தத் தற்குத்தறம் தாலா வேண்டாம்ங் கறது!”

“நீரு என்ன கேட்டேரு?”

“இருவதாம் உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுக்கு நீரு ஏம் போகல்லே?”

“வே! இது நல்ல சீராட்டுல்லா இருக்கு! நான் ஏன் எட்டாயிரம் கோடல சினிமா எடுக்கல்லேண்ணு கேப்பேரு போலிருக்கே!”

“அது உம்மால ஆகப்பட்ட காரியம் இல்லேண்ணு தெரியும். ஆனா உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடு அப்பிடியா பாட்டா?”

“பின்னே! கண்ணுவிள்ளே... நீரு ஒரு காரியம் மனசிலாக்கணும்...”

“என்னா?”

“நான் எம்பி. அல்லது எம்.எல்.ஏ.வா?”

“இல்ல”

“முன்னாள் அமைச்சரா?”

“நல்ல கூத்து...”

“கவர்ச்சி நடிகையா?”

“கெக்கக்கெக்கே... என்ன பாட்டா?”

“பட்டி மன்றப் பேச்சாளரா?”

“உம்ம பேச்சை எவனாம் கிறுக்கன் கேப்பானா?”

“பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியனா?”

“ஓம்மாண இல்ல”

“ஆளும் கட்சி, எதிர்க்கட்சித் தலைவனுக்கு மாமன் மச்சானா? எடுபிடியா? தரகனா? வைப்பாட்டி மகனா?”

“இல்ல பாட்டா... அதுக்கும் இதுக்கும் என்னா?”

“விபச்சாரம் எனக்கு உபதொழிலா வே?”

“ஓய் கெழட்டு மனுசா! உமக்கே இது நல்லாருக்கா?”

“பின்ன எப்பிடிவே நம்மக் கொண்டு தமிழாராய்ச்சி செய்ய ஓக்கும்?”

“இல்ல பாட்டா... நீரு மூத்த எழுத்தாளர்லா?”

“மூத்த எழுத்தாளன், மூதேவி எழுத்தாளனெல்லாம் மாத்தி வையும்... குசு மூத்தா மணக்குமா வே? மொழியையும் இலக்கியத்தையும் பண்பாட்டையும் முன்னெடுத்து, உயிரைக் குடுத்து எறுதப்பட்டவனாக நூறு பேரு சொல்லவா வே? ஓய்வு பெற்றவன், சாவக்

கெடக்கிறவன், படிக்கதை நிறுத்தி முப்பது வருசம் ஆனவன் எல்லாவனையும் விட்டுத் தள்ளும் வே! வவுச்சர் போடப்பட்ட கூட்டத் திலே ஆராய்ச்சியாவது புண்ணாக்காவது? பட்டி மண்டபத்திலே என்ன ஆராய்ச்சி செய்வானுவ வே? சினிமா நடிகை கிட்ட எங்கிண வே தமிழ் தேடுவான்?”

“பாட்டா... சும்மா எல்லாத்தையும் திட்டிக் குட்டையிலே அள்ளாதேயும்... உமக்கும் இரங்கல் கட்டுரை எழுதப்பட்ட காலம் வந்தாச்சு பாத்துக்கிடும்...”

“இப்பமே எழுதித்தான் வச்சிருக்கான் வே... செத்து சேதி வந்த உடன் ஒரு காப்பி எடுத்து ஊடகத்துக்குக் கொடுக்க வேண்டியது தான் பாக்கி. எங்கிட்ட வந்து கேக்கேரு பாரும், மா நாட்டுக்கு ஏம் போகல்லேண்ணு? மீன் கடையிலே ஆட்டுக்கு என்ன வே வேலை? இதுவரைக்கும் ஜானகிராமன், எம்.வி.வெங்கட்ராம், கிரா, சுந்தர ராமசாமி, ஜெயகாந்தன், அசோகமித்திரன், க.நா.சு, வெங்கட் சாமி நாதன்னு எந்த உலகத் தமிழ் மாநாட்டுக்கும் போயிருக்காளா? நாய்க்குப் பூழல்லே தேன் வடியுதுண்ணா எழுத்தாளன் போய் நக்குவானா வே? அவன் போனான், இவன் போனான்னு உசிரை எடுக்கப்பிடிாது, கேட்டேரா? அதெல்லாம் ஒரு தனி இனம் வே! மாடு செத்தா கழுக்கு யாராம் சொல்லியா விடுகா? ஆடி பவுண்டேஷன் எந்த ஊர்ல இருக்குண்ணு ஒமக்குத் தெரியுமாவே? அதுக்கு அவனவன்னு உண்டும் கேட்டேரா? கெடந்து வெப்ராள்ப் படாம, மொளவச்சத்துக்கு வறுத்து அரைக்கப் பாரும்...”

தயங்கித் தயங்கி தவசிப்பிள்ளை கேட்டார், “பாட்டா!”

“என்னவே செல்லம் கொஞ்சதேரு?”

“ஒண்ணு சொன்னா சாடி விழுந்து கடிக்கப்பிடிாது!”

“சொல்லும் வே! ஒண்ணுமே சொல்லாதது மாதிரி, பெரிசாப் படம் போடாதேயும்...”

“நாமே ஒரு உலகத் தமிழ் மாநாடு நடத்திற்றா என்னா?”

“ஏம் வே? அஞ்சாறு சினிமாக்காரிகளைக் கூப்பிட்டு, மொலயும் குண்டியும் ஆட்டி குத்தாட்டம் போட்டு தொல்காப்பயிர் காலம் என்னாண்ணு கணக்குப் போடலாம்ணா? போவும் வே. போயி சூடா கடுப்பம் கூட்டி ஒரு கட்டன் சாயா எடும்.”

முற்றத்தின் கருங்காகம் ஒன்று, செத்த எலியொன்றைத் தூக்கி வந்து கொத்திக்

கொண்டிருந்தது. சீதாப் பிராட்டியின் முலை களைக் குறிப்பார்த்துக் கொத்த வந்த காகா சுரனின் வாரிசு ஏன் செத்த எலியைக் கொத்த வேண்டும்? குடுமி அறுத்த, பூணூல் அறுத்த, நாமத்தை நக்கி அழித்தவர்களின் வாரிசுகள் ஏன் அத்தி வர்தர் காண வரிசையில் நிற்க வேண்டும்? எல்லாம் காலப்பிழை. இது எதன் குறியீடு என்று பின்னவீனத்துவ மண்டையைச் சொறிந்தார் கும்பமுனி.

தபால் சேவகர், வாசல் படலையைத் தள்ளித் திறந்து, உள்ளே நடந்து வந்து தபால் உறையொன்றைக் கொடுத்தார். கும்பமுனியின் புத்தக வெளியீட்டகம் அனுப்பிய கடித உறை. 2018-2019 ஆண்டுக்கான உரிமைத் தொகைக்காக மூன்று நினைவூட்டுக் கடிதங்களின் பலன் என எண்ணி, கர்வத்துடன் உரையின் ஓரம் கிழித்து, உள்ளிருப்பை உருவினார்.

துண்டுக் கடிதத்துடன் காசோலை ஒன்றும் வந்தது. பார்த்ததுமே காசோலை என்று தெரிந்ததும், தொகுதித் திட்டப் பணிக்கான நிதி ஒதுக்கீட்டைப் பார்க்கும் சட்டமன்ற உறுப்பினர்போல, தவசிப்பிள்ளை எட்டிப் பார்த்தார். காகம் உகக்கும் பிணம்

என்றும் உவமை சொல்லலாம். காசோலையில் எழுதப்பட்டிருந்த தொகை காண கும்பமுனிக்கும் தவசிப் பிள்ளைக்கும் கனத்த மௌனம் உருத்திரண்டது.

இணைக்கப்பட்டிருந்த துண்டுச் சீட்டில், உரிமைத் தொகையின் சுணக்கு இருந்தது.

ஆசிரியர் : கும்பமுனி

உரிமைத்தொகை : 2018 - 2019

நூலின் பெயர் : வாலென்பது ஐந்தாம் கால்

7 படிகள் x Rs. 90.00 = Rs. 630.00

முலைக்கோட்டு விலங்கு

9 படிகள் x Rs. 105.00 = 945.00

மொத்தம் Rs. 1,575.00

உரிமம் @ 10% = Rs. 157.50

(காசோலை இணைக்கப்பட்டுள்ளது)

தவசிப்பிள்ளை, கும்பமுனியைப் பார்த்தார். கும்பமுனி, தவசிப்பிள்ளையைப் பார்த்தார். படைப்புக் கடவுள், சகலகலாவல்லி, இருவரையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

சந்தா விவரம்

தனி இதழ் விலை	ரூ.	25
ஆண்டுக் கட்டணம்	ரூ.	275
இரண்டு ஆண்டுக் கட்டணம்	ரூ.	500
ஐந்தாண்டுக் கட்டணம்	ரூ.	1250
மாணவர் சந்தா	ரூ.	200

(மாணவர்கள், கல்வி நிறுவனத் தலைவர் அல்லது துறைத் தலைவர் சான்றுபெற்று விண்ணப்பிக்க வேண்டும்)

வெளிநாட்டு சந்தா

ஆண்டுக் கட்டணம் (வெளிநாடு)	\$	30
----------------------------	----	----

விளம்பரக் கட்டண விவரம்

அட்டை (வண்ணப் பக்கம்)	
பின்அட்டை (வண்ணம்)	ரூ. 10,000
உள் அட்டை (வண்ணம்)	ரூ. 7,500

உள் பக்கம் (கருப்பு வெள்ளை)	
முழுப் பக்கம்	ரூ. 2,000

காசோலைகள், வங்கி வரைவோலைகள் அனைத்தும் KAAKKA, (A/c No. 60111010005660. SYNDICATE BANK, Triplicane, Chennai - 5. IFSC: Synb0006011) என்ற பெயருக்கு சென்னையில் மாற்றத்தக்கதாக அனுப்ப வேண்டும்.

பணவிடை (மணியார்டர்) மூலமும் சந்தா செலுத்தலாம்.

தொடர்பு முகவரி:

காக்கை

288, டாக்டர் நடேசன் சாலை, திருவல்லிக்கேணி, சென்னை - 600 005.

செல்பேசி: 9841457503, தொலைபேசி : 044-28471890, மின்னஞ்சல்: kaakkaicirakinile@gmail.com

ஜெயதேவன்

நீங்கள் எங்களுக்கானவர் அல்ல

உங்களிடமிருந்து அந்நியமாகிக்
கொண்டிருக்கிறோம்
நீங்கள் எங்களுக்கானவர் அல்ல.

உங்கள் குதிரைகளின் லாடங்கள் ஏறி
எங்கள் வண்ணத்துப் பூச்சிகள் மடிகின்றன.

உங்கள் ரதங்களின் ஒலியில்
மகரந்தத் துளிகளோடு அச்சமுற்று
பறக்கின்றன பூஞ்சிறை வண்டுகள்
உங்கள் அரியணை எங்களுக்கான
சிலுவை ஆவதை உணர்கிறோம்.

நமக்கான நாட்டின் மலைகளை கடல்களை
கனிமங்களை உங்கள்
பெட்டகப் பணமாக நினைத்து விட்டீர்கள்
அவைகள் நம் மூதாதையருக்கானது
நம் பேரனுக்கும் பேரனுக்கும் பேரனுக்கும் கூட.

உங்கள் சட்டங்கள் எங்களுக்கு வலைகளாகின்றன
எங்கள் கடலில் நாங்கள் நீந்தவிடாமல்
துரத்துகின்றன.

வெனிஸ் நாட்டு வர்த்தகனைப் போல நீங்கள்
சதைகளை கேட்கிறீர்கள்
எங்கள் இறுதிச் சொட்டு குருதியையும் தின்று
தீர்க்க நினைக்கிறது உங்கள் அரசு

எல்லைக் கோடு இருவருக்கும் உண்டு
எந்த எல்லை வரை உங்கள் பாதம் வரலாம்
என்றும்

எங்கள் பாதம் நகரலாம் என்றும்
நீங்கள் எல்லைக் கோட்டை தாண்டி விட்டீர்கள்

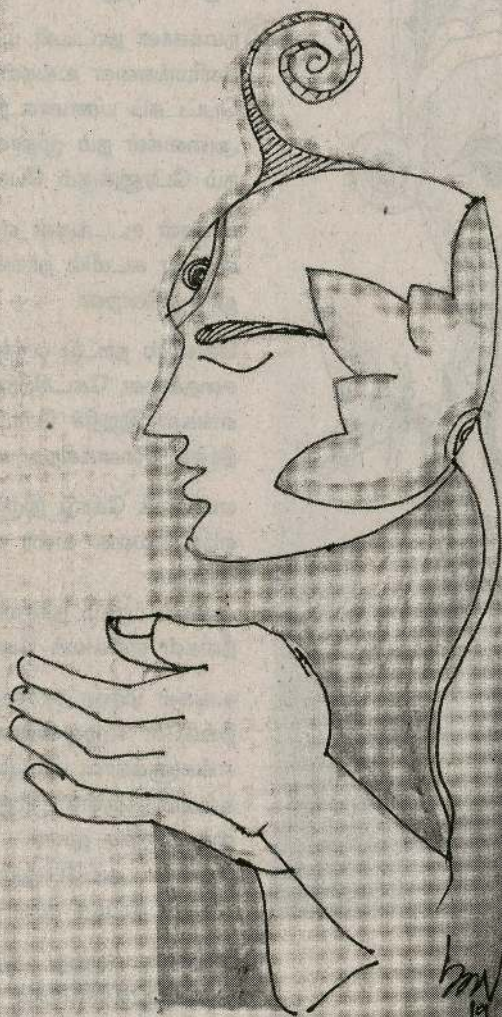
உங்கள் மரண சாசனத்தை
நீங்களே எழுதுகிறீர்கள்
எங்களுக்கான கல்லறைகளை மரணம் தருகிறது.
கல்லறைக்குள்ளிருந்து கூட நாங்கள் உங்களோடு
கை குலுக்க தயார்
ஆனால் அப்போதும் உங்கள் கையில் இருக்கிறது
வேதம் தீட்டித் தந்த வாள்

உங்களிடமிருந்து அந்நியமாகிக்
கொண்டிருக்கிறோம் மரணத்தின்
பின்னும் கூட

ஏனெனில் நீங்கள் எங்களுக்கானவர் அல்ல*

ஈரோடு தமிழன்பன்

மரணம்
எந்த மத அடையாளத்தோடும்
வருவதில்லை

நியாயவாதிகளால்

உண்மை
நிலைகுலைந்து போவதில்லை
அறிவுவாதிகளால்
வெள்ளைத் தாமரைவீடு
இடிந்து
விழுவதில்லை
நாத்திகவாதிகளால்
கோயில் கோபுரங்கள்
கறுத்து விடுவதில்லை

ஆனால்
மதவாதிகளால்
கடவுள்

மனமுடைந்து போகாத
நாளே இல்லை

கடவுள்
இருப்பானெனில் அவன்
மதங்களுக்கு
அப்பாற்பட்டவன்
வானம்போல் மழையைப்போல்
யாவர்க்கும்
பொதுவானவன்
மதங்களுக்கும் அவனுக்கும்
தொடர்பில்லை
கடவுளைக்
கைகழுவிவன்தான்
மதங்களைத் தொழுகிறான்

குழந்தைகள்
எந்த மதச்சின்னத்தோடும்
பிறப்பதில்லை
மரணம்
எந்த மத அடையாளத்தோடும்
வருவதில்லை

வாழ்வில்
ஏன்? எதற்கு
மதத்தின்குறுக்கீடு.

வெளிச்சத்தைத் துண்டுதுண்டாய்
வெட்டிப் பிரிக்கும்
அதிகார இருளுக்கா
அரசாங்கம் என்றுபெயர்?

குளத்தின்
குடியுரிமை தாமரைக்கே
என்பதென்ன நியாயம்?
அல்லியின் கொட்டியின் உரிமைகள்
எட்டி உதைக்கப்பட்டால்
அந்தக் குளத்தை
வானம் எதிர்க்கும்
பூமி எதிர்க்கும்
காற்று எதிர்க்கும்
நெருப்பு எதிர்க்கும்
நீரும் எதிர்க்கும்

தாய்மொழிபோலத்
தாய்மதம் மனிதனுக்கு
இல்லை
தாய்க்கடவுளும்
இல்லை

கண்ணீரில்
புன்னகையில்
தாகத்தில் பசியில்
உறக்கத்தில்
விழிப்பில்
இல்லாத மதத்தைச்
சமூகத்தில் நச்சுமரமாக
நட்டவர் யார்?

மதஅடிப்படையில்
அதிகாலையும் அந்தியும்
வருவதில்லை
மதஅடிப்படையில்
வசந்தமும் கோடையும்
வருவதில்லை

நகம் வளர்க்க
விரல்வெட்டும் கதையாய்
மதம்வளர்க்க மனிதனைப் பலியிடும்
மூளை முடங்கிய நடைமுறையை
முதலில் தடுத்துநிறுத்துவோம்.

காக்கை

காக்கைச் சிறுகிணிலே
ஜனவரி 2020

கட்டுரை

ஸ்ரூபன் சிவராஜா

svrooban@gmail.com

போரிலக்கியத்திற்கும் ஈழ விடுதலை அரசியலுக்குமான பங்களிப்பு!

குணா கவியழகனின் நாவல்கள் : ஓர் அறிமுகக் குறிப்பு!

பரந்த சமூக, அரசியல், வாழ்வியல், உலகப் பார்வையோடும் பிரக்ஞையோடும் தொடர்ச்சியாகப் படைப்புகளை வெளிக்கொணர்வதென்பது கடும் உழைப்பையும் ஆக்கத்திறனையும் அர்ப்பணிப்பினையும் நேரத்தினையும் இயங்குசத்தியையும் கோருகின்ற செயற்பாடு.

சமகாலத்தில் அத்தகைய இலக்கியப் படைப்புகளைத் தொடர்ச்சியாக எழுதிவருபவர் குணா கவியழகன். இதுவரை ஐந்து நாவல்கள் வெளிவந்துள்ளன. இவற்றில் நான்கு நாவல்கள் பின் - முள்ளிவாய்க்கால் காலத்தில் வெளிவந்தவை.

அவருடைய 5 நாவல்களும் ஈழத்தின் போரிலக்கியத்தில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்திய நாவல்கள். தமிழிலக்கியத்திற்கும் ஈழ விடுதலை அரசியலுக்கும் முக்கியமான பங்களிப்புகள் அவை.

முதலாவது நாவல் நஞ்சுண்ட காடு. தமிழ்

இலக்கியப்பரப்பில் பரவலான கவனத்தினைப் பெற்றமை பலரும் அறிந்ததே. முதற்படைப்பின் மூலமே கவனத்தையீர்த்தது. தேர்ந்த கதை சொல்லியாக குணா கவியழகனை அடையாளப்படுத்தியது.

குணாவினுடைய 5 நாவல்கள் பற்றிய சுருக்கமான ஒரு அறிமுகத்தினை இந்தப் பதிவில் தருகிறேன்.

1) 'நஞ்சுண்ட காடு'

கதையின் களமும் கதை மாந்தர்களும் கற்பனையில் புனையப்பட்டவையல்ல. விடுதலைப் போராட்ட இயக்க வாழ்க்கையின் சில பக்கங்கள் பேசப்பட்டன. அதற்காக விலை கொடுத்த சமூகத்தையும் பற்றிய கதை.

போராளிகளாக இணைந்த இளைஞர்களும், அவர்களின் குடும்ப உறவுகளும், போராட்ட இயக்கத்தின் அகப்பக்கமும், அதிகார உறவுநிலைகளும் 'நஞ்சுண்ட காடு'

நாவலில் பேசுபொருளானது.

அவர்களின் உணர்வுகளும், கனவுகளும், ஏக்கங்களும், இயலாமைகளும், ஓர்மமும், வாழ்தலின் மீதான பிடிமானமும், தியாகமும், நூலை நிறைத்துள்ளன. ஒரு காலகட்டத்தின் சில அத்தியாயங்கள் மிக இயல்பாக இதில் பிரதிபலித்திருக்கின்றது.

இயல்புத்தன்மை கெடாமல் அதேவேளை படைப்பிலக்கியத்திற்குத் தேவையான அழகியலை அதற்குள் கொண்டு வருதல் சவால் மிக்கது. 'நஞ்சுண்ட காடு' நாவலில் இயல்பான சொல்லாடல்களின் ஊடாக அழகியல் செதுக்கப்பட்டுள்ளது.

அவருடைய நான்கு நாவல்களிலும் master piece நஞ்சுண்ட காடு என்பது என்போன்றவர்களின் வாசிப்பு அனுபவக் கருத்து.

2) விடமேறிய கனவு

மே 2009 சிறைப்பட்ட போராளிகளைப் பற்றிய நாவல். விடுதலைக்காக நிமிர்ந்து நின்று போராடியவர்கள் தலைகுனிவோடு சரணடைய நேர்ந்த, கைதுசெய்யப்பட நேர்ந்த அவலத்தைப் பேசியது.

விசாரணைகளென்ற பேரில் நடந்தேறிய உத்தரிப்புகளை சிறைப்பட்ட போராளிகளுக்கிடையிலான சந்தேகங்களைக் காட்டிக் கொடுப்புகளை விரக்திகளைப் பேசியது. முள்ளி வாய்க்கால் பேரவலத்தைப் பதிவுசெய்தது. போராட்டத்தின் இறுதி நாட்களை விசாரணை செய்தது அந்த நாவல்.

கவுதமன் என்ற பாத்திரத்தின் பார்வையில் சிறை அனுபவங்களை முன்வைத்து அதன் கதை நகர்ந்தது. சுரேன், ராசு அண்ணர், ஜோன், வர்மன், நிசானி என அதன் கதை மாந்தர்கள் மனதில் நிற்கும் பாத்திரப்படைப்புகள்.

விடமேறிய கனவு கடந்த ஆண்டு பெப்ரவரியில் சர்வேந்திராவின் நெறியாள்கையில், நோர்வேக் கலைஞர்களின் பங்கேற்பில் அரங்க ஆற்றுகையாக மேடையேற்றப்பட்டது.

3) 'அப்பால் ஒரு நிலம்'

போர்வாழ்வை இரத்தமும் சதையுமாக உள்ளார்ந்த பார்வையுடன் பதிவுசெய்த நாவல் அது. வேவுப்போராளிகளும் வேவு நடவடிக்கைகள் சார்ந்த சம்பவ விபரிப்புகளும் இந்த நாவலின் மையப்புள்ளி. பல இடங்களில் திகில் நிறைந்த சம்பவங்களுடன் கதை நகர்கிறது.

போர் நிலத்தின் வீரம், அர்ப்பணிப்பு, சாகசம், தோல்வி மட்டுமல்ல. கசிந்துருகும் காதல், போர்வாழ்வின் உத்தரிப்புகளோடு

பிரிவுத்துயரும் அதில் விரவிக்கிடக்கிறது. கொடும் போருக்கு முகம்கொடுத்தவாறு, விடுதலை வாழ்வை அவாவி நின்றவர்களின் பாடுகளை நாவல் பேசியது.

ரோமியோ, மணி, வீரா, வீராவின் அம்மாவும் மனதை விட்டு அகலாத அழுத்தமான பாத்திரப்படைப்புகள். அன்றைய போர் நிலத்தின் மாந்தர்களைக் கண்முன் கொண்டு வரும் இன்னும் பல கனதியான பாத்திரங்களையும் தரிசிக்க முடிகிறது

4) 'கர்ப்ப நிலம்'

கவியழகனின் நான்கு நாவல்களிலும் அதிக பாத்திரங்களைக் கொண்டிருக்கும் நாவல் கர்ப்பநிலம். பிரதான பாத்திரங்களிலிருந்து சிறிய பாத்திரங்கள் வரை மனதில் நிற்கின்றன. கதை நகர்வில் வாசகரை உள்ளிழுக்கவும் ஒன்றச்செய்யவும் பாத்திரங்களை மனதில் பதியச் செய்தல் அடிப்படையானது.

கர்ப்ப நிலம் தனித்துவமான பல கிளைக் கதைகளோடு சமாந்தரமாக நகர்கிறது. கிளைக் கதைகளும் பாத்திரங்களும் கதையோட்டத்தின் மையப்புள்ளிகளில் இணைகின்றன.

இந்த நாவல் தமிழ் வாழ்வைப் பேசுகின்றது. சிங்கள வாழ்வைப் பேசுகின்றது. அனைத்திற்கும் பொதுவான ஆதிவேரான மானிட நேயத்தைப் பேசுகின்றது. போரைப் பேசுகின்றது, உரிமையைப் பேசுகின்றது. தொன்மத்தைப் பேசுகின்றது. போர் அவலத்தைப் பேசுகின்றது. காதலை, காமத்தை, அன்பை, அரவணைப்பை, பிரிவைப் பேசியது.

5) 'போருழல் காதை'

யாழ் இடப்பெயர்வுக்கு முந்திய போராட்ட காலமும், யாழ் இடப்பெயர்வும் புனைவின் மைப்பொருளாகி - வன்னிப் பெருநிலத்திற்குள்ளும் அதன் காடுகளுக்குள்ளும் - மக்கள் சென்றடையும் வரையான வாழ்வியலைத் தாங்கியிருந்தது கர்ப்பநிலம். இடம்பெயர்ந்த அதே மக்களையும், வன்னியின் பூர்வீக மக்களையும் பாத்திரங்களாகக் கொண்டு - வன்னி வாழ்வின் பக்கங்களை பேசுகின்றது போருழல் காதை.

'நாகமணி'யை மையப்பாத்திரமாகக் கொண்டு நகர்ந்த கதையில், 'மாதவன் ஐயா' மையமாகி இணைகின்றார். வன்னி வாழ்வும், போரும், அரசியலும், உறவுகளும், உறவுச் சிக்கல்களும், அலைந்துழல்வும், உத்தரிப்பும், தொன்மமும், காதலும், பிரிவும், ஏக்கமும், குதூகலமும், நம்பிக்கையும் என வாழ்வின் பாடுகளையும் உணர்வுகளையும் பேசுகின்றது.

காக்கை

காக்கைச் சிறுகிணிலை
ஜனவரி 2020

கட்டுரை

மு.நித்தியானந்தன்

ஜூலியா மார்கரெட் கெமரூன் பொகவந்தலாவையில் துயிலும் புகைப்படக் கலையின் முன்னோடி

புகைப்படக் கலையின் நெளிவுகளிடுகள் பூர்ணமாகத் தெரியவராத காலத்தில், தானே சரியான ஒளியில், கூர்மையான focusஇல் படத்தை எடுத்து, அதனைக் கடுமையான ரசாயனக்கலவை கொண்டு இருட்டறையில் கழுவி, காயவைத்து, பிரிண்ட் போட்டு, தனது படங்களுக்குப் பதிப்புரிமை கோரி, ஐரோப்பா, அமெரிக்கா, அவுஸ்திரேலியா ஆகிய நாடுகளில் புகைப்படக் கண்காட்சிகளையும் நடத்திய பெரும் கலைஞர் அவர்.

ஜூலியா மார்கரெட் கெமரூன் (1815 - 1879)

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் புகைப்படக்கலையின் மேதையாகக் கருதப்படும் ஜூலியா மார்கரெட் கமெரூன் (Julia Margaret Cameron) என்ற விக்டோரியாகாலப் பெண் ஆளுமையின் கல்லறை, பொகவந்தலாவையில் அமைந்துள்ள சென். மேரிஸ் அங்கிலிக்கன் தேவாலயத்தில் உள்ளது. அதன் அயலிலேயே அவரது கணவர் சார்ள்ஸ் கமெரூன் கல்லறையும் காணப்படுகிறது.

கமெரா (Camera) என்பது ஆண் கலைஞர் களுக்கே உரிய ஒன்றாகக் கருதப்பட்ட காலத்தில், தனது 48ஆவது வயதில் தனது மகள் தனக்கு கிறிஸ்மஸ் பரிசாக வழங்கிய பெரிய மரச்சட்ட கத்திலான புகைப்படக்கருவியைக் கொண்டு அற்புதமான, கலாபூர்வமான புகைப்படங்களை எடுத்துத்தள்ளினார் திருமதி கமெரூன்.

“அம்மா, நீ தனிமையில் இருக்கும்போது, புகைப்படங்களை எடுப்பது உனக்கு உற்சாக மளிக்கக்கூடும்” என்று மகள் வழங்கிய புகைப்படக்கருவி கமெரூனின் கலை வாழ்க்கையையே மாற்றிப்போட்டது.

புகைப்படக் கலையின் நெளிவுகளிவுகள் பூரணமாகத் தெரியவராத காலத்தில், தானே சரியான ஒளியில், கூர்மையான focusஇல் படத்தை எடுத்து, அதனைக் கடுமையான ரசாயனக்கலவை கொண்டு இருட்டறையில் கழுவி, காயவைத்து, பிரிண்ட் போட்டு, தனது படங்களுக்குப் பதிப்புரிமை கோரி, ஐரோப்பா, அமெரிக்கா, அவுஸ்திரேலியா ஆகிய நாடுகளில் புகைப்படக் கண்காட்சிகளையும் நடத்திய பெரும் கலைஞர் அவர்.

“நான் ஒன்றும் அவ்வளவு பிரபல்யம் பெற்றவன் அல்ல. கலாபூர்வமான கண் கொண்டு, எனது புகைப்படங்களை ரசிக்கத் தெரிந்தவர்களே அவற்றைப் பாராட்டக்கூடும்” என்று அவர் கூறுகிறார்.

இந்தியாவில் கிழக்கிந்திய கம்பெனியில் உயர் அதிகாரியாகத் திகழ்ந்த ஜேம்ஸ், அடெலின் தம்பதியருக்கு நான்காவது மகளாக கல்கத்தாவில் பிறந்த கமெரூன், பிரான்சிலும் இங்கிலாந்திலும் கல்வி பயின்று, இளம் பெண்ணாக இந்தியா திரும்புகிறார். கல்கத்தாவில் செல்வாக்கு மிக்க ஆங்கிலோ-இந்திய சமூகத்தில் அழகும் அறிவும் கொண்ட பெண்களாக கமெரூனும் அவரது சகோதரிகளும் திகழ்ந்துள்ளனர். கமெரூன் தென் ஆபிரிக்காவிற்கு சென்றிருந்தபோதுதான் சார்ள்ஸை சந்தித்து அவரைத் திருமணம் செய்கிறார். அப்போது சார்ள்ஸ், கமெரூனை விட 20 வயது மூத்தவர்; தனது முதல் மனைவியை இழந்திருந்தார். சிறந்த சட்ட வல்லுநரான சார்ள்ஸ், இந்திய சட்ட கமிஷனின் முதல்

தண்ணீர்க்குடங்களை ஏந்தியவாறு நிற்கும் மலையகப்பெண்கள் - 1870

தலைவராகத் திகழ்ந்தவராவார். இலங்கையின் கோல்புறாக்-கமெரூன் சட்ட வரைபுகளில் சார்ள்ஸ் பெரும் பங்கு வகித்திருக்கிறார். இலங்கையில் அவர் பெரும் கோப்பி, ரப்பர் தோட்டங்களை உடைமையாகக் கொண்டிருக்கிறார். இந்தியாவில் ஓய்வுபெற்று, அவர் லண்டன் திரும்பியபோது, இலங்கைப் பெருந்தோட்ட வருமானங்களிலேயே அவர் வாழ்ந்திருந்தார்.

சார்ள்ஸ் கமெரூன் இங்கிலாந்து திரும்பிய பின், லண்டனிலிருந்து தெற்கே 80 மைல் தொலைவில் அமைந்த Isle of Wight என்னும் அழகிய கடற்கரையோரத்தை ஒட்டியிருந்த Freshwater என்ற இடத்திலேயே வாழ்ந்திருந்தார். அவர்கள் வாழ்ந்த அந்த இல்லம், இன்று ஜூலியா மார்கரெட் கமெரூனின் கண்காட்சியகமாகத் திகழ்கிறது. உள்ளூர் மீனவரிடமிருந்து அடுத்தடுத்த இரண்டு குடிக்களை வாங்கி Gothic அமைப்பில் அந்த இல்லத்தைக் கட்டி, Dimbola Lodge என்று வீட்டிற்குப் பெயருமிட்டார். இந்த Dimbola என்ற பெயர், கமெரூன் இலங்கையில் கோப்பித் தோட்டமாக வாங்கி, பின் தேயிலைத் தோட்டமாக மாற்றம் பெற்ற Dimbola Estate என்ற பெயரிலிருந்து பெறப்பட்டதாக, இருபதாம் நூற்றாண்டின் இணையற்ற நாவலாசிரியராகவும், சிறுகதை எழுத்தாளராகவும் திகழ்ந்த Virginia Woolf, தனது பூட்டியான ஜூலியா கமெரூன் பற்றி எழுதிய கட்டுரையொன்றில் குறிப்பிடுகிறார். இந்த இல்லத்தில் கமெரூன் 1860லிருந்து

1875 வரை பதினைந்து ஆண்டுகள் வாழ்ந்திருக்கிறார். அங்கு நிலக்கரி சேமித்து வைக்கப்பட்டிருந்த அறையை dark room ஆகவும், இன்னுமொரு கோழிக்குடாப்பை glass house ஆகவும் மாற்றி அமைத்தார் கமெரூன். இங்குதான் இவரது புகழ் மிக்க புகைப்படங்கள் தயாராகின. முடிக்கப்பெறாத, தனது சுயவரலாறு போன்ற கட்டுரை ஒன்றை ஜூலியா கமெரூன் The Annals of My Glass House என்ற தலைப்பில் 1874இல் எழுதியிருக்கிறார். இந்த இல்லம் அக்கால உயர்குடி விக்டோரிய விழுமியங்களுக்கெல்லாம் மாறானதாகவே இருந்திருக்கிறது. ஆறு பிள்ளைகளின் தாயாராகத் திகழ்ந்த கமெரூன் இலக்கிய, நாடக, ஓவியத் துறைகளில் எல்லாம் பேரார்வம் கொண்டவராக இருந்திருக்கிறார். கடிதங்கள் எழுதுவதில் அவரை யாரும் விஞ்ச முடியாது. அவர் கொஞ்சம் eccentric என்றும் கூறப்படுகிறது.

கமெரூன் அக்காலகட்டத்தில் வாழ்ந்த மிகப்பெரும் இலக்கிய ஆளுமைகளுடன், விஞ்ஞானிகளுடன், ஓவியர்களுடன் மிக நெருங்கிய தொடர்புகள் கொண்டவராக இருந்திருக்கிறார். பிரித்தானியாவின் ஆஸ்தான கவிஞராகத் திகழ்ந்த அல்பிரட் டென்னிஸன், இவர்களது வீட்டுக்கு அடுத்த வீட்டிலேயே வாழ்ந்திருக்கிறார்.

சேர் ஹென்றி டெய்லர் (Sir Henry Taylor) என்ற பிரபல ஆங்கிலக் கவிஞர் கமெரூனின் புகைப்படங்களின் ஆண் மொடலாக இருந்திருக்கிறார். ஷேக்ஸ்பியரின் பல நாடகங்களின் கதைமாந்தராக ஹென்றி டெய்லரை அமர்த்தி வைத்து, நீண்ட நேரம் pause கொடுக்கவைத்து, அவரைப் பாடாய்ப்படுத்தி இருக்கிறார். பிரித்தானியாவின் ஆஸ்தான கவிஞராக நியமிக்கப்படலாம் என்று ஹென்றி டெய்லர் கருதப்பட்டிருக்கிறார். அவர் கமெரூனின் மிக நெருக்கமான நண்பராக இருந்து, அவருக்குப் பெரும் உற்சாகம் கொடுத்திருக்கிறார். ஹென்றி டெய்லர் தனது கவிதைகளைச் சொல்லச் சொல்ல, கமெரூன் உட்கார்ந்திருந்து தாளில்

எழுதியிருக்கிறார். கவிஞர் டென்னிஸனிடம் குரலை உயர்த்திச் சத்தம் போடும் அளவிற்கு அவரோடும் கமெரூன் நெருக்கமாக இருந்திருக்கிறார். கவிஞர் டென்னிஸனும் கமெரூனும் ஆழ்ந்த உரையாடல்களில் இறங்கிவிட்டால், டென்னிஸனின் மனைவி 'இனி தனக்கு இங்கு வேலை இல்லை' என்பதுபோல் இவர்களை விட்டுவிட்டுப் போய்விடுவார்.

இங்கிலாந்தின் பிரபல கணிதவியலாளரும், வானியல் விஞ்ஞானியுமான Sir John Herschel கமெரூனின் ஆசிரியரும், சமய குருவும், நெருங்கிய நண்பரும் ஆவார். முப்பது ஆண்டு களுக்கு மேலான உறவு அவர்களுடையது. ஜோன் ஹெர்செலை வைத்து கமெரூன் எடுத்த படம் மிகப் பிரசித்தமானது. தனது கமெராவின் முன்னால் நிற்கும் பெரும் மனிதர்களின் உள்ளார்ந்த பெரும் பண்புகளையும் அவர்களின் புற உருவத்தினையும் சிறப்பாகக் கொண்டுவந்து விட வேண்டும் என்று தனது ஆத்மா முனைப்புக் கொள்ளும் என்று கமெரூன் தனது கட்டுரையிலே கூறுகிறார்.

1868இல் டென்னிஸன் Henry Longfellow என்ற அமெரிக்கக் கவிஞரை கமெரூனின் ஸ்டுடியோவிற்கு அழைத்துச்சென்றிருக்கிறார். “லோங்பெலோ, அவன் என்னென்ன சொல்கிறானோ அதையெல்லாம் நீ செய்தாக வேண்டும். நான் விரைவில் திரும்பி வருகிறேன். அப்போது உன்னில் என்ன மிச்சமிருக்கிறது என்று பார்த்துக்கொள்கிறேன்” என்று டென்னிஸன் சொல்லிவிட்டுச் சென்றிருக்கிறார்.

கூர்ப்புத் தத்துவத்தினை உலகிற்குத் தந்த சார்ள்ஸ் டார்வின், வரலாற்று அறிஞரான தோமஸ் கார்லைல் ஆகிய பிரபலஸ்தர்களும் கமெரூனின் கமெராவிற்குள் சிக்கியிருக்கிறார்கள்.

கமெரூன் எப்போதுமே மனிதர்களைத் தான் கமெராவிற்குள் கொண்டுவந்திருக்கிறார். பெண்கள், சிறுவர், பிரபலங்கள் என்று மனித உருக்களே அவர் கவனத்தை ஈர்த்திருக்கின்றன. பைபின், ஷேக்ஸ்பியர் நாடகங்களிலிருந்து கதாபாத்திரங்களைத் தேர்ந்து, அந்த நாடக பாத்திரங்களுக்கேற்ற உடைகளைப் புனைந்து அவர் நிறையப் படங்களை எடுத்திருக்கிறார். அவை பல சமயங்களில் வேண்டுமென்றே out of focus ஆகவும் இருந்துள்ளன. நிலத்தோற்றங்கள் அவை எத்துணை அழகியவையாகத் தோன்றிய போதும் கமெரூன் தனது கமெராவை அவற்றை நோக்கித் தூக்கியதில்லை.

லண்டனில் வாழ்க்கையைக் கொண்டு நடத்துவது கஷ்டம் என்ற நிலை வந்தபோது, 1875இல் சார்ள்ஸ் கமெரூன் இலங்கைக்குத் திரும்பத் தீர்மானித்துவிட்டார். தனது தோட்டங்

களைப் பார்க்கவும், தனது மூன்று புதல்வர் களோடு இருக்கவும் என்று கூறி அவர்கள் Dimbola Lodgeஇற்கு பிரியாவிடை கொடுத்தனர்.

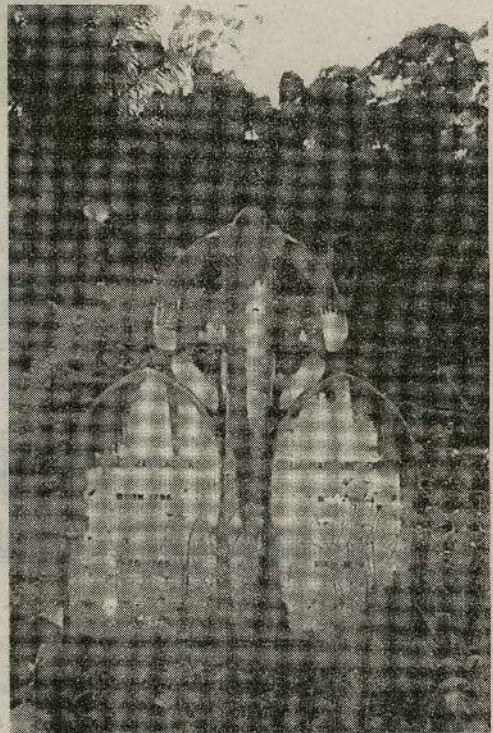
சவப்பெட்டிகளை இலங்கையில் பெற்றுக் கொள்வது கடினம் என்று கருதி, இரண்டு சவப் பெட்டிகளுடன், கூடவே ஒரு பசு மாட்டிணையும் கப்பலில் ஏற்றிக்கொண்டு களுத்துறைக்கு வந்துசேர்ந்தனர்.

இலங்கை வந்துசேர்ந்ததும் சார்ன்ஸ் கமெரூன் மிகுந்த உற்சாகம் கொண்டு காணப் பட்டார். நூல்களை வாசிப்பதும் பைரனின் கவிதைகளை உரத்துக்கூறியவாறு வீட்டினைச் சூழ்ந்த தோட்டத்தில், நீண்ட வெள்ளைத் தலைமுடி முதுகில் புரள, தந்தக் கைத்தடியுடன் அவர் மகிழ்ச்சியாக இருந்திருக்கிறார்.

இலங்கையின் ஆளுநராக அவர் வர விரும்பியிருந்தாலும், அவரின் உடல்நிலை அதற்கு இடந்தரவில்லை என்று கூறப்படுகிறது. கண்டிக்கு அருகில் ஹேவஹெட்டவில் Rathoongodde என்ற 320 ஏக்கர் தேயிலைத் தோட்டம் அவருக்கு இருந்தது. களுத்துறையில் அவர் இருந்த வீடு, சிறு மலைக்குன்றில், நதிக்கரை ஓரம் தென்னை, மாமரம், சவுக்குமரம், ஈரப்பிலா மரங்கள் சூழ அமைந்திருந்தது. மைனாக்கள் அச்சமின்றி வீட்டுக்கு உள்ளேயும் வெளியேயும் பறந்து திரிந்து கொண்டிருந்தன.

இலங்கை வாழ்வில் இவர்களிடம் வந்த ஒரேயொரு ஐரோப்பிய ஓவியப் பெண்மணியான Marianne North, இவர்களின் வீட்டில் இருந்து, தண்ணீர்க்குடத்தைத் தோளில் சுமந்தவண்ணம் வெற்று மேனியுடன் சிறுவன் ஒருவன் நின்று கொண்டிருப்பதை ஓவியமாகத் தீட்டுவதைக் கமெரூன் தனது கமெராவில் கிளிக் பண்ணி யிருக்கிறார்.

மலைநாட்டில் கமெரூன் வாழ்ந்த காலத்தில் தோட்டத் தொழிலாளர்கள், தோட்டத்துப் பெண்கள், தங்களின் தோட்ட பங்களா என்று எடுத்த புகைப்படங்கள் நமக்கு முக்கிய ஆவணங் களாகக் கிடைக்கின்றன. கதிர்காமத்திற்குச் செல்வதுபோல் காணப்படும் கமெரூனின் ஒரு புகைப்படத்தில் ஒன்பது பேர் காணப்படு கின்றனர். ஒருவர் படியில் உட்கார்ந்திருக்க, அவரின் மடியில் ஒரு சிறுவன் உறங்கியவண்ணம் காணப்படுகிறான். கையில் பறையை ஏந்தியவாறு ஒருவர் நிற்குகொண்டிருக்கிறார். காட்டுவழியே போகும்போது வனவிலங்குகளை விரட்டுவதற்கு இந்தப் பறை அவர்களுக்கு உதவியிருக்கக்கூடும். ஏனைய ஆண்கள் தங்கள் தலைகளில் மாலைகள் சுற்றிய செம்புகளைச் சுமந்தவாறு நிற்கின்றனர். நல்ல வெள்ளை வேஷ்டி, சட்டைகளுடன் தலையில் உருமா கட்டியவாறு அவர்கள் காணப்

பொகவந்தலாவையில் அமைந்துள்ள கெமரூன் தம்பதியின் கல்லறை

படுகின்றனர். கமெராவை கமெரூன் தரையை ஒட்டி வைத்திருக்க வேண்டும். படத்தில் உள்ள வர்கள் ஒரே இடத்தை நோக்கிப் பார்வையைச் செலுத்துவதற்காக அவர் இந்த யுக்தியைக் கையாண்டிருக்க வேண்டும்.

கமெரூனின் புகைப்படங்கள் எவ்வளவு தூரம் காலனித்துவ மேலாண்மையை வெளிப் படுத்துகிறது என்பது குறித்துப் பெருமளவில் ஆய்வுக் கட்டுரைகள் வெளிவந்துள்ளன. லண்டனிலும் அமெரிக்காவிலும் அவரது புகைப் படங்கள் காட்சிக்கு வைத்துப் பேணப்பட்டு வருகின்றன.

ஜூலியா மார்கரெட் கமெரூன் 1979ஆம் ஆண்டு, தனது 64ஆவது வயதில் Glenairn Estateஇல் மரணமுற்றார். அங்கிருந்து அவரது உடலை தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தாங்களே சுமந்தும், பின் மாட்டுவண்டியில் ஏற்றி, 16 மைல் கடந்து, பொகவந்தலாவை சென். மேரிஸ் அங்கிலிகன் தேவாலயத்தில் அவருக்கு இறுதிக் கிரியைகள் நிகழ்த்தப்பட்டன. அதற்கு அடுத்த ஆண்டிலேயே அவரது கணவர் சார்ன்ஸ் கமெரூனும் மறைய, இருவரது கல்லறைகளும் அடுத்தடுத்து வைக்கப்பட்டுள்ளன.

மலையகத் தொழிலாளர்களைப் புகைப் படத்தில் எடுத்த முதல் பிரித்தானியப் பெண் ணாக ஜூலியா மார்கரெட் கமெரூன் திகழ்கிறார்.

நன்றி: பத்மநாப ஐயர், லண்டன்

நாங்கள் கிறிஸ்துவம்
சாக்கைச் சிறுவனின்
ஜனவரி 2020

கட்டுரை

சி.ஆரோக்யசாமி
adhidhee@gmail.com

தமிழ் மரபில் புத்தரும் அவரது பௌத்தமும்

தீண்டாமையை மையமாகக் கொண்ட, பிறப்பில் ஏற்றதாழ்வைக் காணும் வர்ணாசிரம சாதிய சமூகத்தை பார்ப்பனிய சமூகம் எனலாம். “பார்ப்பனியம் என்பது ஒரு சமூகக் கோட்பாடு. எப்படி முதலாளியம், மார்க்சியம், சூழலியம் போன்றவை ஒரு கோட்பாடோ, அதுபோன்றே இதுவும் ஒரு கோட்பாடு. சிலர் திரிப்பது போல இது இனவெறுப்புச் சொல்லல்ல. பெரியார் திரும்பத் திரும்பச் சொன்னது போல, எதிரி ‘பார்ப்பனர்’ அல்ல, ‘பார்ப்பனியம்’ என்கிற கோட்பாடு மட்டுமே. ஏனெனில் இந்தக் கோட்பாடுதான் ‘சாதியம்’ என்கிற அறமற்ற சிந்தனையை இம்மண்ணில் விதைத்தது” என்கிறார் நக்கீரன்.

“திண் கதிர் மதாணி ஒண் குறு மாக்களை
ஒம்பினர்த் தழீஇ தாம் புணர்ந்து முயங்கி
தாது அணி தாமரை போது பிடித்தாங்கு
தாமும் அவரும் ஓராங்கு விளங்கக்
காமர் கவினிய பேரிளம் பெண்டிர்
பூவினர் புகையினர் தொழுவனர் பழிச்சிச்
சிறந்து புறங்கட்கும் கடவுட் பள்ளியும்”

மதுரை காஞ்சியின் [461-467] இந்த வரிகள் அந்தக் காலத்தில் புத்தர் வழிபாட்டுப் பள்ளிகள் தமிழகத்தில் சிறப்புற்று இருந்ததையும் தமிழர்கள் பெருமளவில் மலர்கள் தூவி, புகைகள் போட்டு புத்தத்தின் சிறப்புகளை ஒதி வழிபட்டதையும் காட்டுகிறது.

பதியப்பட்டுள்ள தொல்தமிழர் மரபு

சங்கப் பாடல்கள் 2361 இல் சுமார் 30 பாடல்களில், வேள்விகள், பார்ப்பனர்கள், நான்கு வேதங்கள் குறித்துக் குறிப்பிடுகின்றன என்கிறார் அசௌனசம்பந்தம் தனது பெரிய புராண ஆய்வு நூலில். அதே நேரம் வைதீகருக்கு முன்பே தமிழகம் வந்த பௌத்த சமணர்கள் பற்றிய குறிப்புகள் சங்க நூல்களில் இல்லாதது வியப்பே. தமிழகத்தில் இதுவரை கிடைத்துள்ள தொடக்ககால கல்வெட்டுகளில் கி.பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டை சேர்ந்தவையே ஆகப் பழமையானவையாக இருப்பினும், இவற்றில் பௌத்த சமணம் பற்றிக் கூறப்பட்டிருந்தாலும், சங்க இலக்கியங்களில் பௌத்தம் குறித்த தகவல்கள் நேரடியாக இல்லாமல் இருப்பது அவை பின்னால் நீக்கப்பட்டிருக்கலாம் என்று ஐயம் கொள்ளவைக்கிறது.

சங்க காலத்திற்கு பின் தோன்றிய கன்னடம், தெலுங்கு மொழிகளில் சங்கம் பற்றிய குறிப்புகள் இல்லை. தமிழிலும் சங்கம் பற்றிய குறிப்புகள் பக்தி இயக்க காலத்தை ஒட்டி எழுந்த ‘இறையனார் களவியல் நக்கீரர் உரையில் மட்டுமே காணப்படுகிறது. தமிழர் களின் முச்சங்கம் பற்றிய குறிப்புகள் மேற்படி நக்கீரர் நூலுக்கு முன் இல்லை. எனவே சங்க நூல்கள் என்பன வற்றை தொல்தமிழ் நூல்கள் என்பதே சரியாக இருக்கும். தமிழர் மரபை பேசும் இந்த நூல்கள் தமிழர் மரபைப் பேசுகின்றன. வாய்மொழி மரபாக பலகாலம் இருந்து வந்த இவைகள் கி.பி முதல் நூற்றாண்டைச் சுற்றி தொகுக்கப்பட்டிருக்கலாம். கிடைத்து வரும் தொல்லியல் தரவுகள் இதை பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் கொண்டு செல்லலாம்.

தொல்தமிழ் இலக்கியங்கள், அக்காலத் தமிழர்கள் இனக்குழு வாழ்வில் இருந்ததையும், அந்த சமூகத்தின் அறங்களையும் பேசுகின்றன. இந்த விழுமியங்கள் வீழ்ந்து விடாமல் அடுத்து வந்த சமூகங்களில் பேணப்பட்டன. ‘உயிர்ம

நேய’த்தையும், மானுட சமத்துவத்தையும் முன்வைத் தவை தமிழ் மரபு. ‘பிறப்பொக்கும்’ “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” ‘தெண்கடல் வளாகம் பொதுமை இன்றி ஆள்வோருக்கும் உண்பது நாழி உடுப்பது நான்கு முழம்” ‘ஆசையை அறுமின்’. ‘ஈசனோடாயினும் ஆசையை அறுமின்” “பற்றைவிடுமின்” ‘மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு’ “இரந்தும் உயிர் வாழ்தல் வேண்டின் பரந்து கெடுக உலகு இயற்றியான்” “வாடிய பயிரைக் கண்டபோ தெல்லாம் வாடினேன், வாடி வதங்கினேன்” ‘ஈதல் இசைபட வாழ்தல்’ ‘பகுத்துண்டு வாழ்தல்’ ‘பல்லுயிர் ஒம்புதல்’ ‘தாயிற் சிறந்ததொரு கோயிலு மில்லை’ ‘மனத்துக் கண் மாசிலன் ஆதல் அனைத்து அறன் ஆகுல நீர பிற’ குறள் 34] ‘செம்புலப் பெயல் நீர்போல அன்புடை நெஞ்சம் தாம் காலத்தால்’ போன்ற அற உணர்வுகளை, அறவாழ்வை சிறிய அளவி லேனும் காணத்தோறும் வாழையடி வாழையாய் தக்கவைத்துக் கொண்டு வருவது.

இனக்குழு வாழ்க்கையும் அரசுகளின் தோற்றமும்

மக்கள் இனக்குழுவாக வாழ்ந்தபோது அங்கு சுதந்திரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம் என்பன இருந்தன என்பதை தொல்சங்கப் பாடல்கள் தெரிவிக்கின்றன. இந்த இனக்குழுக்கள் அழிந்த நிலையில், அரசுகள் தோன்றின. அரசுகளுக்கு சுதந்திரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம் ஆபத்தானவை என்பதால் இவை மீண்டுவிடாமல் இருக்க இனக்குழுக்கள் வேட்டையாடப் பட்டன. மூவேந்தர்களும் சேர்ந்து “பாரி”யை அழித்தது ஒரு சான்று. இனக்குழு ஒழிப்புப் போர்களில் பெரும் சூறையாடல்கள் நடைபெற்றன. ஊர்கள், வீடுகள், விளைச்சல்கள் எரிக்கப்பட்டன. இவற்றை தொல்தமிழ் இலக்கியங்கள் பேசுகின்றன. இன்றும் மேற்படி முழுக்கங்கள் பயங்கர வாதமாக யாரால் பார்க்கப்படுகின்றன என்பதை கவனிக்க வேண்டும்.

வைதீகம் சாரா புத்தர் தமிழகத்தில் ஐக்கியமானார்

புத்தர் இந்த நாட்டின் வைதீகம் சாரா மரபை முன்னெடுத்த முதன்மையானவர்களில் ஒருவர். நமது காலத்தில் புத்தரையும் வழி மொழிந்தவர் பெரியார். புத்தருக்கு முன்பே தமிழ் மரபு வைதீக வாசனையற்ற மரபாக இருந்து வந்துள்ளது. வைதீகம் மிகத் திட்டமிட்டு தமிழ் மரபில் ஊடுருவல் செய்தது. சமயம் என்ற சொல்லற்று வாழ்ந்த தமிழ் மரபில் வைதீகத்தை புகுத்தி, அதன் தனித்தன்மைகளை சிதைத்து, வைதீக மரபாகவே காட்ட அன்றி லிருந்தும், இன்றும் முயன்று வருகின்றனர். ஆனாலும் தமிழ் மரபை முற்றாக வீழ்த்த

முடியவில்லை.

புத்தமத்தின் ஆரம்பகால வெற்றிக்கு மிக முக்கிய காரணங்களாக இருந்தவற்றுள் முன் சொன்ன இனக்குழு வாழ்க்கையின் முழுக்கங் களும் அடங்கும் என்கிறார் தேவிபிரசாத் சட்டோ பாத்தியாயா. மேலும் வர்க்கங்கள் உருவாவதற்கு முன்னிருந்த சமூகத்தை முன் மாதிரியாகக் கொண்டு புத்தர் தமது சங்கத்தை அமைத்தார் என்றும் 'தத்துவத்தின் தொடக்கங் கள்' நூலில் தேவிபிரசாத் கூறுகிறார். இனக்குழு சமூகத்தையே இங்கு தேவிபிரசாத் குறிப்பிடு கிறார்.

தமிழும் பௌத்தமும் வைதீகமயமாக்கப்பட்டது

"பௌத்தமதம் தமிழ் நாட்டில் மறைந்து விட்டபோதிலும் அக்கொள்கை தமிழோடு தமிழாய்ப் போய்விட்டது. புத்தர் திருமாலின் அவதாரமாகி விடுகிறார். சாத்தனார், ஐயனார், தர்மராசா, போதிராசர் என்று தமிழ் நாடு வழிபடுவது பழைய புத்தரையே எனலாம்" என்ற மயிலை சீனி வெங்கடசாமியின் கருத்தை எடுத்துக் காட்டுகிறார் நாவானாமலை தனது 'தமிழர் பண்பாடும் தத்துவமும்' நூலில்.

"சமண பௌத்த சார்வாக ஆசீவக கருத்தியல்கள் தமிழ் நிலத்தில் குடிமரபுகளில் வேரோடிய தற்கு, மாற்றுக்கள் தேடிய மக்கள் வரலாறு காரணமாகிறது. சைவ வைணவ உருவாக்கம் வைதீகத்திற்கு பாதுகாப்பளிக்கும், சாதி சமூக அமைப்பிற்கு அடிப்படையாக அமைந்து விட்டது. பௌத்த சமணத்தை புறச் சமயம் என்பவர்கள் ஆரிய வைதீக அடிப்படை கொண்ட சைவ வைணவத்தை தமிழ்ச் சமயம் என்னும் வேடிக்கை இன்றும் நடந்து வருகிறது. தொல்தமிழ் குடி சமயங்களை வைதீகம் உள்ளிழுத்துக் கொண்ட வரலாறு அனைவருக் கும் தெரியும்" என்று பிரேம் தனது 'அயோத்தி தாசர் தொடங்கி வைத்த அறப்போராட்டம்' நூலில் குறிப்பிடுகிறார்.

இன்றும் தமிழ் நாட்டில் உள்ள கோவில்களில் இறைவன், இறைவி பெயர்கள் சமஸ்கிருதப் பெயர்களாக மாற்றப்படுகின்றன. ஆனால் தமிழர்களிடம் சிறப்புப் பெற்ற முருகன், வள்ளி, கொற்றவை என்ற பெயர்களை பார்ப்பனர்கள் வைத்துக் கொள்ள மாட்டார்கள். பார்ப்பனர் கள் தங்களை "பிராமணர்கள்" என்றும், மொழி "சமஸ்கிருதம்" என்றும் தமது வர்ண உயர்வை மட்டுமே அடையாளப்படுத்திக் கொள்கிறார் கள். வாழும் பகுதியின் மொழியை தாய்மொழி என்பதில்லை. அவர்களுக்கு அவை 'நீச பாசை கள்'. விதி விலக்குகள் இருப்பது இயல்பு.

கடைச்சங்க காலத்தில், தமிழ் நாட்டி

லிருந்த பௌத்தர்கள் 'சாத்தன்' என்னும் பெயரைப் பெரும் பாலும் கொண்டிருந்தனர் என்பது தொல்தமிழ் நூல்களினின்றும் தெரிய வருகின்றது. இவ்வாறே, தாராதேவி, மங்கல தேவி, சிந்தாதேவி முதலான பௌத்த தெய்வங் களின் கோயில்களும், பிற்காலத்தில் இந்துக் களால் பகவதி கோயில்களாகவும் கிராம தேவதை கோயில்களான அம்மன் கோயில் களாகவும் மாற்றப்பட்டனவாகத் தெரிகின்றன. தாராதேவி கோயில் திரௌ பதையம்மன் கோயிலென இப்பொழுது வழங்கப்படுகின்றது, 'தருமராஜா' என்னும் பெயருள்ள புத்தர் கோயில், பிற்காலத்தில், பாண்டவரைச் சேர்ந்த தருமராஜா கோயிலாக்கப் பட்டது போல, 'தாராதேவி' என்னும் பௌத்த அம்மன் கோயில், தருமராஜாவின் மனைவியாகிய திரௌபதை யின் கோயிலாக்கப்பட்டது,

"காஞ்சி காமாட்சியம்மன் கோயிலில் இருந்த சாத்தன் (புத்தன்) உருவத்தைப் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கோபி நாதராயர் அவர்கள் கண்டுபிடித்து அதைப் படம்பிடித்து வெளியிட்டார்கள். (Indian Antiquary, Vol. XLIV) அந்த உருவத்தைச் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கச்சிக்காம கோட்டத்தில் நேரில் சென்று பார்த்திருக்கிறேன். அது சுமார் ஐந்தடி உயர முள்ள கருங்கற் சிலையுருவம். புத்தர் பெருமான் நின்ற வண்ணம் உபதேசம் செய்வதுபோல அமைந்துள்ளது. காமகோட்டத்து இந்த புத்தர் உருவச்சிலையை, இப்போது சென்னை அரசாங்க பொருட்காட்சிச் சாலையில் வைத்து விட்டு, அஃது இருந்த இடத்தில் ஐயப்பன் உருவத்தைப் புத்தம்புதிதாகச் செய்து வைத்திருக் கிறார்கள்." என்கிறார் மயிலை சீனி வேங்கட சாமி தனது 'பௌத்தமும் தமிழும்' நூலில். நாகபட்டினத்தில் இருந்த சூடாமணி பௌத்த விகாரையை அழித்து, அங்கிருந்த பொன்னும் பொருளும் கொண்டு திருமங்கை ஆழ்வார் திருவரங்கத்தில் மதில் சுவர்க்கட்டினார் என்று அவர்களே எழுதி வைத்துள்ளனர்.

காஞ்சிபுரம்

தமிழ் நாட்டில் பௌத்தத் தலைநகராக காஞ்சிபுரம் இருந்தது. பௌத்தம் இங்கு செல்வாக் கோடு இருந்ததை மறைக்க, வைதீகர் தமது 7 மோட்சபுரிகளில் ஒன்றாகக் காஞ்சியைச் சேர்த்தனர். [மற்றவை காசி, அயோத்தி, மதுரா, ஹரித்துவார், அவந்தி, துவாரகை] 2500 ஆண்டு களுக்கு முன்பு வாழ்ந்த ஆதி சங்கரர் காஞ்சியில் காமாட்சி அம்மனைப் பிரதிஷ்டை செய்தார் என்பது வரலாறு என்கின்றனர். ஆனால் ஆதிசங்கரரின் காலம் கி.பி. 8ஆம் நூற்றாண்டு என்கின்றனர் வரலாற்று அறிஞர்கள்.

பதினெண் கீழ்க்கணக்கு காலத்தில்
[கி.பி.250 - கி.பி.650] பௌத்தம் தமிழர்கள்
மத்தியில் மிகச் செல்வாக்கோடு விளங்கியது.
“கி.பி. 2 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி. 7 ஆம்
நூற்றாண்டு முடிய தமிழ் நாட்டில், ‘பௌத்த

சநாதனம் - வைதீகம் - இந்துமதம் எனப் படுவது எல்லாம் பார்ப்பனர் நலனை முன் வைத்தவை என்பதே நடப்பு உண்மையுமாகும். இது இன்று ஆர்.எஸ்.எஸ். வடிவில் தேசியத்தை

யும் தனதாக்கிக் கொண்டு, அண்மைக்காலத்தில் ஒரு புது அவதாரம் எடுத்துள்ளது. தீண்டா மையை அடிப்படையாகக் கொண்டது வைதீக மதம். இதைத் தக்கவைத்துக் கொள்வதில் தான் சமூகத்தில் இதனுடைய முதல் நிலை எக்காலத் தும் காப்பாற்றப்பட்டு வந்துள்ளது. இது குறித்து “பிளவுபட்ட தன்னிலைகள்” என்ற கட்டுரையில் சீனுவாச ராமானுஜம் குறிப்பிடு கிறார், “தேசியவாதத்தின் ஊடாகத்தான் அது சமகாலத்திற்கான அர்த்தப்பாட்டைப் பெற முடியும். இந்துத்துவ அமைப்புகள் பண்பாட்டு ரீதியாக பார்ப்பனர் மேலாண்மையையும் [தீண்டாமை உணர்வு], அரசியல் ரீதியாக இந்து தேசிய வாதத்தையும் பலப்படுத்த வேண்டி உள்ளது. ஆர்.எஸ்.எஸ் என்ற இந்து மடம், சாதி மடங்களை, பார்ப்பன சாதி மடங்கள் உட்பட, அதன் எல்லா மடங்களையும் அதன் அதிகார வரம்பிற்குள் கொண்டு வர முயற்சிசெய்கிறது. விசித்திரம் என்னவென்றால், சாதிமடங்கள் அதுபார்ப்பன மடங்களாகவே இருந்தாலும் [உதாரணத்திற்கு வடகலை தென்கலை வைணவ மடங்கள்] பார்ப்பனர் என்ற கருத்தமைவை வேறாக மொழியாக்கம் செய்வதன் ஊடாகத் தான் உருவாக்கப்பட்டன. மொத்தத்தில் இந்து என்ற அடையாளத்தை ஏற்றுக் கொள்ளும் பார்ப்பனர்களும், பார்ப்பனரல்லாதாரும், தலித்துகளும் பண்பாட்டு ரீதியான ஒரு சாதியத் தன்னிலையாகவும், அரசியல் ரீதியாக ஒரு இந்துத் தன்னிலையாகவும் இருக்க வேண்டி யுள்ளது.” [‘கூடு’ ஆய்விதழ் ஜன-ஜூன் 19]

இங்கே அண்மைக் காலங்களில் நடைபெற்ற சில நிகழ்வுகளையாவது நினைவில் கொண்டு முன் சொன்னவற்றுடன் இணைத்துப் பார்க்க வேண்டியுள்ளது. டிசம்பர் 2019 தொடக் கத்தில் கோவை மேட்டுப்பாளையத்தில் 17 தலித் துக்ள் இறந்தபோதும், நாடெங்கிலும் மாட்டைத் தின்கிறார்கள் என்றபெயரில் தலித்துக்கள் ஆகக் கொடுமையான தாக்குதல் களுக்கு ஆளாக்கப் பட்டபோதும், தலித் பெண்கள் வன்புணர்வு களுக்கு ஆளாக்கப்பட்ட போதும், இதற்கு ஞாயம் கேட்டு கூடினவர்கள் அடித்து துவைக்கப் படுவது காணக்கூடியதாக இருந்து வருகிறது.

இதே மாதத்தில் [டிசம்பர் 2019] ஹைதிராபாத்தில் ஒரு பெண்மருத்துவரை வன்புணர்வு செய்து கொன்ற 4 பேர் அதே இடத்தில் சில நாட்களில் encounter செய்யப்படு கிறார்கள்.

டிசம்பர் 2018 இல் உத்திரப் பிரதேசத்தில் ஒரு 22 வயதுப்பெண் பாலியல் வன்புணர்வுக்கு ஆளாக்கப்படுகிறார். ஞாயம் கேட்கச் சென்ற பெண்ணின் தந்தை அடித்து சித்திரவதை

செய்யப் படுகிறார். சில நாட்களில் பெண்ணின் தாயார் லாரியில் ‘அடிப்பட்டு’ சாகிறார். நீதிமன்ற அழைப் பின் பேரில் அந்தப் பெண் நீதிமன்றம் செல்கிறார். போகும் வழியில் அவர் நெருப் பிட்டு கொழுத்தப்படுகிறார். 90 சதவீதம் எரிந்த நிலையில் அவர் டெல்லி மருத்துவ மனையில் அனுமதிக்கப்படுகிறார். இரண்டு நாளில் [7-12-2019] மரணிக்கிறார். இவற்றில் சாதி, அரசியல் பின்புலம், ஏழ்மை, வறுமை என்பவற்றிட்டு தக்கவாறு தண்டனைகள் அமைந்திருப்பதை யாரும் மறுக்க இயலாது. அந்த பெண் சொல் கிறார், “The accused persons has used money power to deny justice to us. My case was not lodged and it was only after the court’s directive that it was registered” [8-12-19 Deccan chronicle] பெரும்பான்மையான மக்கள் இதையெல்லாம் கண்டு கொள்ளாது கடந்து போவதும் இங்கு இயல்பாக வளர்ந்துள்ளது. இந்து அமைப்புகள் இதில் மௌனவிரதத்தையும் மோனநிலையையும் கடைபிடிக்கும். பெயருக்கு ஓரிருவர் வேண்டா வெறுப்பில் சில கருத்து களை முனுமுனுப்பர்.

இந்த துயரத்தில் இருந்து இந்த மக்களுக்கு விடுதலை எப்போது? இதை துயரம் என்றோ துன்பம் என்றோகூட அறிந்துகொள்ள முடியாத நிலையில் இவர்களை வைத்திருப்ப தாலேயே சமூகத்தில் பார்ப்பனரின் மேல்நிலை இருப்பு, காலம்தோறும் தக்கவைக்கப் படுகிறது. இது கடந்த 2000 ஆண்டுகளின் நீட்சியே. வர்ண சாதிப் படிநிலைகள் இதை இயக்குபவனை விட்டுவிட்டு தனக்கு கீழுள்ள சாதியோடும், அந்த சாதி, அதற்கும் கீழுள்ள சாதியோடும் மோதிக் கொண்டு வருவதும் மேலே இருப் பவன் இதையே எதிர்பார்ப்பதும், ரசிப்பதும் தொடர்ந்து நடந்து வருகிறது.

வர்ணாசிரமத்திற்கு எதிர் நிலையில் தமிழ் மரபு

தீண்டாமையை மையமாகக் கொண்ட, பிறப்பில் ஏற்றதாழ்வைக் காணும் வர்ணாசிரம சாதிய சமூகத்தை பார்ப்பனீய சமூகம் எனலாம். “பார்ப்பனியம் என்பது ஒரு சமூகக் கோட்பாடு. எப்படி முதலாளியம், மார்க்சியம், சூழலியம் போன்றவை ஒரு கோட்பாடோ, அதுபோன்றே இதுவும் ஒரு கோட்பாடு. சிலர் திரிப்பது போல இது இனவெறுப்பு சொல்லல்ல. பெரியார் திரும்பத் திரும்பச் சொன்னது போல, எதிரி ‘பார்ப்பனர்’ அல்ல, ‘பார்ப்பனியம்’ என்கிற கோட்பாடு மட்டுமே. ஏனெனில் இந்தக் கோட்பாடுதான் ‘சாதியம்’ என்கிற அறமற்ற சிந்தனையை இம்மண்ணில் விதைத்தது.” என்கிறார் நக்கீரன் [நிமிர்வோம் நவ-2019]

உயிர்ப்பலியிட்டு செய்யப்படும் வேள்வி களுக்கு விந்திய மலைக்கு தெற்கில் வாழ்ந்த

மக்கள் கடும் எதிர்ப்புத் தெரிவித்தனர். வேள்வி களைத் தடுத்தனர் என்பதை புராணங்கள் காவியங்கள் பேசுகின்றன. இந்த எதிர்ப்பில் “தாடகை” என்ற பெண்ணரசி கொல்லப் பட்டார். “வாதாபி வெளியே வா” என்ற கதையும்தான் இதைத்தான் தெரிவிக்கிறது. இதனால் தெற்கு திசையை ‘யமனின் திசை’ என்றும் கதைகள் புனைந்தனர். அகத்தியர் விழுங்கிய வாதாபியின் கதை அகத்தியர் இங்கு அனுப்பப்பட்டதன் நோக்கத்தைத் தெரிவிக்கிறது. தமிழ்நாட்டின் பெரும் பாலான நாட்டார் தாய்தெய்வங்கள் தொன்னூற்று ஒன்பது விழுக்காடு தம் நிலத்துக்கு ஆபத்தைக் கொண்டுவரும் திசையான வடக்கு நோக்கியே வீற்றிருந்து காத்து வந்தனர்” என்கிறார் தொபரமசிவன். இன்றும் அம்மன் கோவில்கள்- தமிழரின் தாய்த் தெய்வக் கோயில்கள் பெரும்பாலும் வடக்கு நோக்கியே இருக்கிறது.

வீடு பேறு - மோட்சம் - ஆன்மா

“பெளத்தத்தில் அதன் மையக் கோட்பாடாக போதிக்கப்பட்டுள்ள ‘நைராத்திய’ [ஆன்மா- இன்மை] - தான் எனும் தனித்துவச் சாத்தியக்கூறு இன்றி மற்றவர்களை சார்ந்திருக்க வேண்டிய தன்மை - என்கின்ற உண்மை [தம்மம்], அன்பும் கருணையும் பிறர்க்கின்னா செய்யாமையுமே வாழ்க்கையின் விதிகள் என்று அறிவு பூர்வமாகக் காட்டுகிறது” என்று பெளத்த அறிஞர் லட்சுமிநரசு கூறுவதை ஓராநகிருஷ்ணன் எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

“தத்துவ ஞானியின் சமூக நிலமைகளைப் பின்னணியாகக் கொள்ளும் பொழுதே தத்துவத்திற்கு பொருள் உண்டாகிறது” என்பார் தேவிபிரசாத் சட்டோபாத்தியாயா. சாதிகளாக பிளவுபட்டுக் கிடக்கும் இந்து சமூகத்தில் 19 ஆம் நூற்றாண்டு முடிய இங்கு உருவான தத்துவ ஞானிகள் என்போர் வைதீக சமூகத்தின் அங்கீகாரம் பெற்றவர்களே.

புத்தருக்குப் பின்பு அனைத்து மக்களின் விடியலுக்காகவும் களமாடியவர்களில் பெரியாரை மட்டுமே குறிப்பிட முடியும். மனிதர்களின் துயர்களுக்கான காரணங்களை தேடியவர்கள் இவர்கள். “அடிப்படையில் தனியுடமையின் மீதான வெறுப்பே நிரந்தர ஆன்மா என்ற கோட்பாட்டை நிராகரிக்கும் நிலைக்கு புத்தரை இட்டுச் சென்றது, என்று குறிப்பிடும் தேவிபிரசாத் இதில் Stecherbatsky தனது Buddhist logic நூலில் எழுதியுள்ளதை மேற்கோள் காட்டுகிறார். “தனிநபர் என வரும் இடத்தில் அவருக்கான சொத்துடமையும் இருக்கும். நான் இருக்கு மிடத்தில் என்னுடைய தும் இருக்கும். தனிச் சொத்துடமை இருக்கு மிடத்தில் அதன் மீது ஏதோ ஒரு வடிவில்

ஈடுபாடு உருவாகும். தனிச் சொத்துடமையின் மீதான இத்தகைய ஒவ்வொரு தனிப் பட்ட செயலுக்கும் சமூக அநீதிக்கும் இதுவே அடிப்படையாகும். ஆன்மாவை மறுப்பதன் மூலமாக தனிச்சொத்துடமை உரிமையை மறுப்பதற்கான மிகவும் ஆழமான தத்துவ அடிப்படையை பெளத்தம் நமக்கு வழங்குகிறது. தனி நபர் என்பதே இல்லாத பொழுது தனிச் சொத்துடமை எவ்வாறு இருக்க முடியும். எனவே குடும்பம் வீடு உள்ளிட்ட தனிச்சொத்துடமையை முழுமையாகக் கைவிட்ட ஒருவர் தான் உண்மையான பெளத்தராக இருக்க முடியும். பெளத்தம் இதில் மிகவும் தீவிரமான அணுகுமுறையைக் கையாள்கிறது”

தமிழர் மரபும், வாழ்வும் இதுபோல் தான் இருந்துள்ளது. அவர்கள் எல்லாவற்றிற்கும் மேலே கடவுள், ஆன்மா என்ற கருத்தாக்கங்களைக் கொண்டுபோய் நிறுத்தினார்கள் என்பதற்கு சான்றுகள் இல்லை. தொல்காப்பியத்தில் திணைத்தெய்வங்களாகக் குறிப்பிட்டிருப்பவை “பத்தோடு பதினொன்று” என்பது போலத்தான் எனலாம். புலவர் குழந்தை தனது தொல்காப்பியப் பொருள திகார உரையில் இத்தெய்வங்கள் எனப்படுபவை அந்தந்த திணைகளில் வாழ்ந்து மறைந்த சிறந்த திணைத் தலைவர்களே என்கிறார். தொல்தமிழ் தமிழ் இலக்கியங்களில் கடவுள் வாழ்த்து என்பது பின்னால் எழுதி சேர்க்கப்பட்டவையே. எடுத்துக் காட்டுக்கு புறநானூற்றின் கடவுள் வாழ்த்து 10 ஆம் நூற்றாண்டை சுற்றி வாழ்ந்த பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் எழுதியது. இதையும் சேர்த்து 400 பாடல்கள். எந்தப் பாடல் உருவப்பட்டு இது சேர்க்கப்பட்டதோ தெரியவில்லை. வள்ளுவர் காலத்திலும், அவராலும் அறம் பொருள் இன்பம் என்ற மூன்று உறுதிப் பொருள்களே பேசப்படுகின்றன. வீடுபேறு - மோட்சம் கிடையாது.

பெளத்தம் தமிழ்மரபுக்கு இயல்பாக இணக்கமாக இருந்ததால் 1000 ஆண்டுகளுக்கு மேல் தமிழர்களின் வழிபாட்டிற்கு உரியவராக இருந்திருக்கிறார். அன்றிருந்த பெளத்தம் தனி உடமைக்கு எதிரான பெளத்தம். இன்று இருப்பது தனி உடமைக்கு இணக்கமான பெளத்தம், பார்ப்பனீய பெளத்தம். இலங்கையிலும் மியான்மாரிலும் இருப்பது புத்தரைக் கொல்லும் பெளத்தம்... வடக்கில் குப்தர்கள் காலத்திலேயே பெளத்தம் பொலிவிழந்தது. பெளத்த சமண வீழ்ச்சிக்கு பின் தமிழ் மரபு கிட்டத்தட்ட முழுக்க வைதீகமயமாக்கப் பட்டது. புத்தரும் வெளியேற்றப் பட்டார். பெளத்த சுவடுகளும் காணாமல் செய்யப்பட்டன.

காக்கைச் சிறகினிலே

ஜனவரி 2020

நினைவேந்தல்

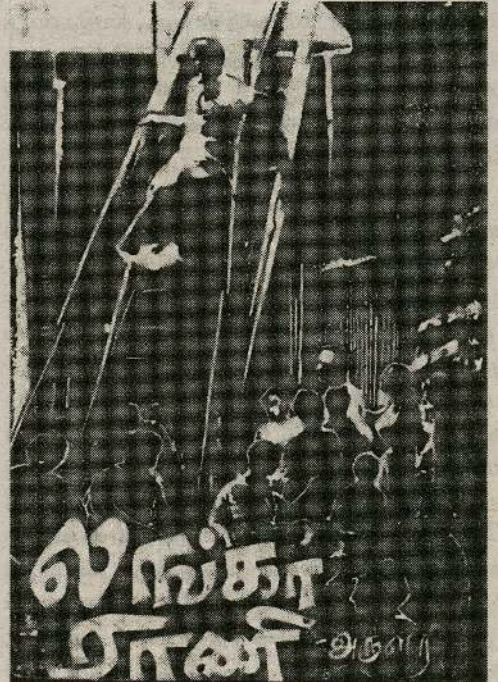
இரா.மோகன்ராஜன்

mohanrajan.r@gmail.com

அருளர் - லங்கா ராணியின் ராஜா (1948 - 2019)

தமிழீழப் போராட்டத்தை சர்வதேசியமயப்படுத்த வேண்டிய தேவையின் பொருட்டு ஆங்கிலத்தில் லங்காராணியை கொண்டுவரும் முயற்சியானது விடுதலை இயக்கங்களின் ஆர்வமின்மையால் அது தடைபட்டுவிட்டது என்று அருளர் மிகுந்த மன வருத்தத்துடன் குறிப்பிட்டார். இந்திராகாந்தியின் மீதான நம்பிக்கை, இந்தியாவின் மீதான நம்பிக்கையும் பிற சில போராளித் தலைமையிடத்தைப் போலவே அவரிடத்திலேயு மிருந்தது. இந்திராகாந்திப் படுகொலை, ஈழ விடுதலை இயக்கங்களின் சிதைவு, பிரிவு என்பன லங்காராணியை அடுத்து எழுத வேண்டிய நாவல்களை எழுதவிடாமல் செய்துவிட்டன என்றார் அருளர்.

Arulappu Richard Arudpragasam
13.04.1948 - 03.12.2019

ஈழ விடுதலைப்போராட்டத்தில் ஒரு செல்நெறியை வகுத்துத்தந்த படைப்பாள லங்காராணி என்ற புனைகதையை எழுதிய அருளப்பு ரிச்சர்ட் அருட்பிரகாசம் என்ற அருளர் இன்று இல்லை. ஒரு எழுத்தாளராகவும், புத்திசீவியாகவும் கருத்தியல் தலைமை மற்றும் களத் தலைமையாகவும் தகைமையுடன் செயற்பட்டவர் அருளர். தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டக் களத்தில் ஆயுதம் தரித்த தொடக்கக் காலப் போராளிகளில் மிக முக்கியமானவராக அறியப்பட்டவர்.

தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டம் பாராளுமன்ற அரசியலிலிருந்து ஆயுதப் புரட்சிக்கு மாறிய காலத்தில் பல்வேறு விடுதலை இயக்கங்கள் தோன்றின. சிறிலங்கா படையணிகள் மற்றும் சிங்கள இனவெறி குழுக்களின் தாக்குதலுக்கு இலக்கான இளைஞர்கள் அவ்வியக்கங்களில் கூட்டம் கூட்டமாக இணையத் தொடங்கினர். ஓர் ஆயுதப் புரட்சியின் வழி தமிழீழ தனியரசு ஒன்றை தமது மரபுவழித் தாயகப் பகுதியில் நிறுவுவதே அவர்களது நோக்கமாக இருந்தது. ஆனால் விடுதலையில் ஈடுபாடு கொண்ட இளைஞர்களிடையே குறிப்பாக ஈழ விடுதலை இயக்கங்களிடையே ஆயுத புரட்சியின் மீது இருந்த ஈர்ப்பும், கவனமும், கருத்தியல் வழியில் மிகவும் பலவீனப்பட்டிருந்தது. இயக்கங்கள் தமது பொது எதிரி யார்? என்பதை அடையாளம் காண்பதிலும், செல்நெறியை வகுத்துக் கொள்வதிலும் கவனம் கொள்வதாக இருக்கவில்லை.

வலது சார்ந்தும், இடதுசார்ந்தும் பல்வேறு குழுக்கள் இனவாத நெருக்கடியிடையே முனைக்கத் தொடங்கின. உலகெங்கும் இருதுருவ அரசியல், நாடுகளையும், போராடும் இயக்கங்களையும் இரு அணிகளாகப் பிரித்து வைத்திருந்தன. ஒன்றுபட்ட சோவித் அரசு உலகெங்குமுள்ள விடுதலை இயக்கங்களுக்கு ஆதரவளித்து வந்தது. இலங்கையில் தமிழீழப் போராளிகள் இடதுசாரி கருத்தியல் தளத்தில் உள்வாங்கப்பட்ட இயக்கங்கள் வலுவடையத் தொடங்கின. அந்த வகையில் தோன்றிய ஈழ விடுதலை இயக்கங்களில் குறிப்பிடத்தக்க செயற்பாட்டினைக் களத்திலும், கருத்திலும் கொண்டிருந்த ஈரோஸ் என்ற ஈழமக்கள் புரட்சி அணி குறிப்பிடத்தக்கதாகும். அந்த அணியில் கொள்கை மற்றும் கள வகுப்பாளராக செயற்பட்டவர்களில் அருளர் குறிப்பிடத் தக்கவராவார்.

70களின் இறுதியில் ஈழ இளைஞர்கள் பலரும் அருளரின் வவுனியா கண்ணாட்டிப்

பண்ணைகளில் களப் பயிற்சியும் கருத்தியல் பயிற்சியும் பெற்றவர்களே. அன்றைக்கு சிறிலங்கா இனவாத அரசின் படையணிகளுக்குத் தெரியாமல் இளைஞர்கள் உழவு சார்ந்த பண்ணைகளை உருவாக்கி உழவுப் பணிகள் என்ற பெயரில் பலவகையான பயிற்சிகளில் ஈடுபட்டிருந்தனர். அருளரின் பண்ணையுடன் தொடர்புடைய பல இளைஞர்கள் பின்னாளில் பெரும் விடுதலை இயக்கத் தலைவர்களாக முதிர்ச்சிப் பெற்றனர். பாலகுமார், பிரபாகரன், சிறிசபாரத்தினம், உமாமகேசுவரன் என்ற முகுந்தன் போன்றோர் அவர்களில் முக்கியமானவர்களாவர்.

தமிழீழ விடுதலை இயக்கங்கள் ஆயுதப் பயிற்சியெடுக்க பல்வேறு நாடுகளின் தூதுவரகங்களையும், நாடுகளையும் அணுகி அலைந்து கொண்டிருந்தன. அவற்றின் கருத்தியல் வறுமை இருதுருவ அரசியலில் சிக்கிக் கிடந்தன. சிறிலங்கா அரசு அன்றைக்கு மேற்கத்திநாடுகள் மற்றும் இசுரேலிய அரசுடன் கொண்டிருந்த படைக்களத் தொடர்பு இயல்பாகவே போராளிகளை பாலத்தினத்தை நோக்கித் தள்ளியது. ஒன்றுபடத் தொடங்கியிருந்த பாலத்தீன விடுதலை இயக்கங்களுக்கும் தமிழ் போராளிகளின் உதவி தேவைப்படுவதாக இருந்தது ஒரு கால முரண் ஆகும்.

இலண்டனில் செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்த ஈழ மாணவர் அமைப்பின் ஒருங்கிணைப்பாளரான இரட்ணா என்ற இரட்ன சபாபதியுடனான தொடர்பு அருளருக்குக் கிடைக்கிறது. அருளரும், இரட்னசபாபதியும் பெய்ருத்திலுள்ள பாலத்தீனவிடுதலை இயக்கத் தலைமை அலுவலகத்துடனான தொடர்பும், நட்பும் தமிழீழப் போராளிகளுக்கு பயிற்சி அளிப்பதற்கான புதிய வாசலைத் திறக்கிறது. பி.எல்.ஓவின் தலைவரான அபுஜிகாத்துடன் உரையாடுவதற்கான வாய்ப்புக்கள் கிடைத்தது. தமிழ் போராளி அணிகளில் ஈரோசு அமைப்பிற்கு பி.எல்.ஓவிடம் பயிற்சி எடுக்கும் வாய்ப்பு கிடைத்தது. அப்படி கிடைத்த முதல் பயிற்சி அணியில் அருளர் இடம்பெற்றிருந்தார். அவர்களில் பின்னாளில் வடகிழக்கின் முதல்வராக இருந்த வரதராஜபெருமான், சங்கரராஜி, கனெக்சு போன்றோரும், இலங்கை அமைச்சில் அமைச்சராகவும், ஈரோசிலிருந்து பிரிந்து ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப்.ஃப் பிறகு ஈ.பி.டி.பி என தனி இயக்கம் அமைத்துக் கொண்ட டக்ளஸ்தேவா னந்தாவும் இருந்தனர்.

ஈரோசு அமைப்பு மட்டும் பயிற்சி எடுத்தால் போதாது சகல போராளி இயக்கங்

காக்கை

காக்கை சிறகினிலே
ஜனவரி 2020

களும் பாலத்தீனர்களிடம் பயிற்சி எடுத்தால் நல்லது என்று அருளர் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளைச் சேர்ந்தவர்களையும் பாலத்தீனத் திற்கு அனுப்பி வைக்க உதவினார். இந்தியா தரும் வெற்றுப் பயிற்சிகளை விட பாலத்தீன அமைப்புத் தரும் பயிற்சியானது நவீனமாகவும், நுட்பம் மிகுந்ததாகவும் இருந்தது. மேலும் இசுரேலியர்களைக் களத்தில் நேரடியாக சந்திக்கும் வாய்ப்பும் கிடைத்தது. ஈழப் போராளிகள் இசுரேலியர்களின் டாங்கிகளை எதிர் கொண்டு அவற்றை தாக்கி அழித்து பயிற்சியில் முன்னேறியிருந்தார்கள்.

தமிழ் போராளி அமைப்புகளுக்குப் பயிற்சியளித்த பி.எஸ்.ஓ, பதிலுக்குப் பாலத் தீனத்தைச் சேர்ந்த மாணவர்கள் இந்தியாவில் பல்வேறு இடங்களில் கல்வி கற்றுவந்தனர் அவர்களுக்கு பயிற்சியளிக்க ஈரோசுயுடன் புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தம் ஒன்றைச் செய்து கொண்டது.

அருளரின் கண்ணாட்டிப் பண்ணைத் தொடர்பில் இருந்த பின்னாளய இயக்கத் தலைவர்களை தமது நட்பின் அடிப்படையில் ஒன்றுபட்டுப் போராடவும், கருத்தியலுக்கு அப்பால் போராளி இயக்கங்களை ஒருங் கிணைக்கவும் 70 களின் பிற்பகுதியில் அருளரது முயற்சியும், உழைப்பும் முக்கியமானதாக இருந்தது. அதே எழுபதுகளின் முற்பகுதிகளில் தன் கண் முன்பாகவே பாலத்தீன போராளி இயக்கங்கள் யாசர் அராபாத், அபுஜிகாத் போன்றவர்கள் தலைமையில் ஒன்றிணைந்ததை கண்ட அவர் தமிழீழ விடுதலைப் போராளி இயக்கங்கள் இணைய வேண்டும் என்பதில் முனைப்புக் காட்டினார். அதில் வெற்றியும் பெற்றார்.

ஆனால் அது வெகுகாலம் நீட்டிப்பதை இந்திய வல்லாதிக்கமும், சிறிலங்கா அரகம், பிரித்தானிய, அமெரிக்க வல்லாதிக்க நாடுகளும் விரும்பவில்லை. போராளிகளும் முரண்பாட் டுடனே இருந்தனர். அப்படி இணைந்த இயக்கங் களின் தற்காலிக இணையும், களத்தில் ஏற்படுத்திய தாக்கமும் தனியே பேசப்பட வேண்டிய ஒன்று.

தமிழீழம் என்பது வடக்கு, அல்லது, வடக்கு கிழக்கு என்று எல்லைகளைக் கொண்டிருந்தப் போராட்ட எல்லையை மலையக மக்களுக்குமாக விரிவுபடுத்தியதில் ஈரோசு அமைப்பும் அதனுள்ளிருந்த அருளர் போன்ற வர்களின் கருத்தியல் பார்வையும் காரணமாகும்.

இரசியாவின் லுமும்பா பல்கலையில் பெரியியல் பயின்ற அருளர் தமக்கான

இடதுசாரிக் கருத்தியலை அங்கிருந்தே பெற்றுக் கொண்டிருந்தார். அங்கு பயின்றவர்களில் சனதாவிமுக்தி பெரமுனவின் ரோகனவிஜய வீரவும் ஒருவர். ஆனால் அவரது இடதுசாரியப் பார்வை பின்னாளில் திரிந்துபோனதை அறிவோம்.

ஈரோசு இயக்கத்தின் மூத்த உறுப்பின ரான அருளர், இயக்கத்தின் கொள்கை விளக்கத்தை அறிக்கையாக எழுதாமல் அதை ஒரு படைப்பின் வழி சொன்னால் மக்களிடம் எளிதில் போய் சேரும் என்பதில் உறுதியாக இருந்தார். அதனடிப்படையிலேயே லங்காராணி என்ற காலத்தால் அழியாத படைப்பை உருவாக்கினார். அதற்காக அவர் எதிர் கொண்ட சவால்கள் ஏராளம். லங்காராணி கதைக்களம் 77 ஆகஸ்ட் இனக் கலவரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு 77-78 காலப்பகுதி யில் எழுதப்பட்டதனாலும், லங்காராணி, ஈழ இனத்துவ முரண்பாடு தொடங்கி வர்க்க வேறுபாடுகள், பாராளுமன்ற அரசியலின் தேக்கம், போராளி இயக்கங்களின் செல்திசை அவர்களின் இணைவின் அவசியம் என பலவற்றைப் பேசியது.

ஆயுதக் களத்திலிருந்து இவ்வாறான புரட்சிகர நாவல் தமிழ் குழலுக்குப் புதிதென்றே சொல்லலாம். இந்த நாவல் வெளியிடும் காலத்தில் அருளர் சிறிலங்காவில் ஏற்பட்ட நெருக்கடி காரணமாக 1978 இல் இந்தியாவிற்கு புலம் பெயர்கிறார். இந்த நாவலின் அவசியம் குறித்து அருளர் இப்படி குறிப்பிடுகிறார், 'ஈழப் போராட்டத்தில் அன்று தோன்றியிருந்த பயங்கரவாதப் போக்குகட்கு முடிவு கட்டி, அதற்கு காத்திரமான இலட்சிய அடித்தளமிட்டு ஒரு தேசிய இன விடுதலைக்கான போராட்ட மாக பரிணமிக்க வைக்க வேண்டிய தேவை யிருந்தது. அத்தோடு, இப்பிரச்சினையின் பரிணாமங்களை தமிழக மக்களுக்கும் விளக்க வேண்டிய தேவையிருந்தது. இப்பின்புலமே லங்கா ராணிக்கு வித்திட்டது'. (அருளர், லங்கா ராணி முன்னுரையிலிருந்து)

லங்கார ராணி ஒரு தொடர்ச்சியின் முதல் நூலே தொடர்ந்து பல நூல்களை எழுதும் எண்ணமிருந்தது ஆனால் லங்காராணியைத் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட நிகழ்வுகள் அதற்கானத் தேவையை நிராகரித்ததாக கூறினார் அருளர்.

லங்காராணி எழுதப்பட்ட ஏக காலத்தில் தான் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள், தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியினருடன் நெருக்கம் பேணியிருந்தனர். ஈரோசுடன் இணைந்து செயற் படுவதாகச் சொன்ன புலிகள் பின்னர் அதை

செயற்படுத்த விரும்பவில்லை. 1977 இல் தமிழீழம் பெற்றுத் தருவதாகச் சொன்ன அமிர்தலிங்கம் தலைமையிலான த.வி.க. பாராளுமன்றத்தில் எதிர்கட்சி தகுதியுடன் ஜெ.ஆரின் தலைமைக்கு ஆதரவு தெரிவித்தனர். இது புலிகளுக்கும், கூட்டணிக்குமான முரண்பாட்டைத் தோற்றுவித்திருந்தது. இக்காலத்திலேயே 1982 இன் தொடக்கத்தில் அருளரின் முயற்சியில் ஈழ புரட்சி அமைப்பு(ஈரோசு), ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி (ஈ.பி.ஆர்.எஸ்.எஃப்), தமிழீழ மக்கள் விடுதலைக் கழகம்(பிளொட்), தமிழீழ விடுதலை இயக்கம் (டெலோ) தமிழீழவிடுதலைப் புலிகள் (எல்.டி.டி.ஈ) இவற்றை இணைத்து ஈழ தேசிய விடுதலை முன்னணி(ஈ.என்.எல்.எஃப்) என்ற பொது அமைப்பொன்றை கட்டி எழுப்பியது. இது குறித்துக் குறிப்பிட்ட அருளர், இம்முயற்சியானது லங்காராணியை ஈழப் போராட்டத்தின் பொது அவணமாக மாற்றியது என்றார்.

எனினும் இயக்கங்கள் அவ்வப்போது பொது நண்பர்கள் சிலரின் முயற்சியில் இணைவதும் பிரிவதுமாக இருந்தன. இது பற்றி அருளர் மனநிறைவற்றவராக இருந்தார். லங்கா ராணியை நிராகரித்து தமிழீழத்திற்கான குறுக்கு வழியைக் கண்டு பிடித்தவர் போல் அனைவரும் நடந்து கொண்டனர் என்றார். அவர். லங்கா ராணியை எதன் பொருட்டு எழுதினேனோ அதற்கான செல்நெறியை ஈரோசு அமைப்பு அதற்கான தலைமைத்துவத்தைக் கொடுக்கத் தவறியதாக கூறி எண்பதுகளில் அவ்வமைப்பி லிருந்து விலகிக் கொண்டார் அருளர். இயக்கங் களில் இணைவு பற்றி ஈரோசுக்குள் பேசிக் கொண்டிருந்த காலத்தில் அவ்வயக்கமே இரண்டாகப் பிளவுண்டது அவர் வெளியேறக் காரணமாக அமைந்துவிட்டது. ஈரோசிலிருந்து பத்மநாபா உள்ளிட்டோர் வெளியேறி ஈழ மக்கள் புரட்சிகர முன்னணியைத் தொடங்கினர்.

தமிழ்நாடு போராட்டத்தை சர்வதேசிய மயப்படுத்த வேண்டிய தேவையின் பொருட்டு ஆங்கிலத்தில் லங்காராணியை கொண்டுவரும் முயற்சியானது விடுதலை இயக்கங்களின் ஆர்வமின்மையால் அது தடைபட்டுவிட்டது என்று அருளர் மிகுந்த மன வருத்தத்துடன் குறிப்பிட்டார்.

இந்திராகாந்தியின் மீதான நம்பிக்கை, இந்தியாவின் மீதான நம்பிக்கையும் பிற சில போராளித் தலைமையிடத்தைப் போலவே அவரிடத்திலேயுமிருந்தது. இந்திராகாந்திப் படுகொலை, ஈழ விடுதலை இயக்கங்களின் சிதைவு, பிரிவு என்பன லங்காராணியை அடுத்து எழுத வேண்டிய நாவல்களை எழுதவிடாமல்

செய்துவிட்டன என்றார் அருளார்.

1977 ஆகஸ்ட்டில் யாழ்ப்பாணம் சம்பந்தி
தரிசியார் கல்லூரியில் நடந்த ஒரு கேளிக்கை
நிகழ்வில் சீருடை தரித்திராத காவலர் சிலர்
பொதுமக்களுடன் மோதலில் ஈடுபட்டதும்
அதனையடுத்து துவக்குப்ப பிரயோகத்தில்
காவலர் ஒருவர் கொல்லப்பட்டதையும்டுத்து
தமிழ் பிரதேசமெங்கும் ஏற்பட்ட தமிழருக்
கெதிரான திட்டமிட்டக் கலவரங்களும்
மிகப்பெரிய வன்முறையாக மாறியிருந்தன.
இதை மேலும் வளர்ப்பதுபோல, அப்போதய
இலங்கை அதிபர் ஜெயவர்த்தன தமது
வானொலி உரையில் “போர் என்றால் போர்,
சமாதானம் என்றால் சமாதானம் எது வேண்டும்
தமிழருக்கு?” என கேள்வி எழுப்பினார்.
தமிழருக்கெதிரான இந்த போர் முரசம் மேலும்
கலவரம் தீவிரமடைவதற்குக் காரணமாயிற்று.

இந்த பின்னணியில் ஏற்பட்ட பாரிய உயிரிழப்பு, உடைமை, பொருள் இழப்புக்கள் இலங்கையின் சிங்கள பகுதிகளில் தமிழ் ஏதிலிகளை உருவாக்குகிறது. அவர்களது உயிருக்குப் பாதுகாப்பற்ற நிலையில் கொழும்பின் பல பகுதிகளில் உருவாக்கப்பட்ட ஏதிலியர் முகாம்களில் வந்து குவிகின்றனர். இவர்களது பாதுகாப்பிற்கு உறுதிகொடுக்க இயலாத இனவாத அரசு அத்தமிழர்களை சரக்குப் போக்குவரத்துக் கப்பலொன்றில் ஏற்றி வடக்கு, கிழக்குப் பகுதிகளுக்கு அனுப்பி வைக்கிறது.

இந்தப் பின்னணியில் கொழும்புலி
லிருந்து புறப்படும் லங்காராணி என்ற கப்பல்,
தமிழ் ஏதிலிகளை ஏற்றிக் கொண்டு புறப்பட்டுக்
கிழக்குபகுதி சென்று பின்னர் வடபகுதி
காங்கேசன் துறைமுகத்தை அடையும் வரையி
லான நாட்களுடன் அமைந்த லங்காராணி
நெடுங்கதையானது ஈழ போராட்டத்தின்
செல்திசை, வரலாறு, என மார்க்சிய வழியில்
நின்று ஆய்வு செய்கிறது. ஆயுதப்போராட்டமே
தீர்வு என்பதை புதினம் அறவழியில் நின்று
பேசுகிறது. உயிரோட்டமான நடையில்
உரையாடும் பாத்திரங்கள், உரையாடல்கள்
என்பவை எந்தவகையிலும் ஓர் பிரசாரமாக
இல்லாமல் அதே சமயம் இலக்கியமாகும்
தருணங்களைக் கொண்டிருந்தது லங்காராணி
புதினம்.

லங்காராணியின் இன்றைய தேவை குறித்து அருளர் குறிப்பிடும் போது லங்காராணி எழுதப்பட்ட காலத்தின் புற சூழ்நிலைகளும், இன்றைய காலக்கட்டமும் மாறுபட்டவை(2008) எனினும் லங்காராணியில்

குறிப்பிடப்படும் சமதர்ம சமுதாயம் அடைய முடியாதொன்றல்ல என்றார்.

லங்காராணி ஈழப் போராட்டத்தின் திருப்பு முனைக்கு வித்திட்டு, அதன் வளர்ச்சி யோடும், வரலாற்றோடும், பின்னிப்பிணைந்துக் கிடக்கும் உயிரோவியம், இது என் பாசறையின் பாடநூல், இது பொழுது போக்கிற்காக போடப்படும் வைக்கோல் கத்தையல்ல. ஒரு தலைமுறையின் இதய வேட்கை. இதை இன்றைய தலைமுறையினரும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய தேவையுள்ளது என்று தமது முன்னுரையில் குறிப்பிட்டிருந்தார் அருளர்.

ஈழ ஆயுதப் போராட்டத்தின் சனநாயகத் தன்மை உட்கொலைகள் என திசை திரும்பிய நிலையில் வரலாற்று ஆய்வு, பொருளாதார அபிவிருத்தி தொடர்பான விடயங்களில் அருளர் கவனம் செலுத்தத் தொடங்கினார். அதன் விளைவாக 1982இல் THE MISSING PAGES OF SRILANKAN HISTORY - என்ற ஆங்கில நூலை எழுதினார். இது சிறிலங்கா அரசியல் அரங்கில் பெரும் பரபரப்பாக பேசப்பட்ட, விவாதிக்கப் பட்ட நூலாக இருந்தது.

இதனையடுத்த 1997 இல் அவர் எழுதிய THE TRDIONAL HOMLANOD OF THE TAMILS என்ற அவரது இரண்டவது நூலும் குறிப்பிடத்தக்கதாக அமைந்தது.

1948 இல் நாரந்தணையில் பிறந்த அவர் இறுதிவரை இனத்துவ முரண்பாடுகள் குறித்து சிந்திப்பவராகவே இருந்தார். அவரது தந்தை அருளப்பு மாஸ்றர், அவரது சகோதரர் தியாகநாதன் போன்றோர் ஈழ விடுதலைப் போரில் நின்றிருந்தனர். அருளப்பு மாஸ்றர் தனது கண்ணாட்டிப் பண்ணையில் போராளிகளுக்கு பயிற்சியளிப்பதாக சிறிலங்கா அரசு குற்றம் சாட்டி சிறையில் அடைத்தது. அவரது சகோதரர் ஈபிஆர்.எல்.எஃப் காக வேலை செய்தார். அருளர், ஈரோசு காலத்தில் உடன் இருந்த டக்ளஸ் தேவானந்தா அதிலிருந்து பிரிந்து ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் அமைப்பிலும் பின்னர் அவர் தனியாகத் தொடங்கிய ஈபிடிபி யின் ஆதரவாளராகவும் அருளர் பின்னாளில் செயற்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது.

ஈரோசு இயக்கத்தின் முன்னணி அமைப்பான ஈழவர் சனநாயக முன்னணி(ஈடி.எஃப்) இல் செயலாளர் நாயகமாக தொடர்ந்து பணியாற்றி வந்திருந்தார். இந்திய அரசின் துணையுடன் ஈழத்தைப் பெற முடியும் என்ற நம்பிக்கை அவருக்கு ஈழப் போராட்டங்களின் இறுதிக் காலங்களில் இருந்ததாகச் சொல்லப்

நாஞ்சில் நாடன் விருது 2020

கோவை, சிறுவாணி வாசகர் மையம் எழுத்தாளர் நாஞ்சில்நாடன் பெயரில் விருது வழங்கி வருகிறது.

கலை, இலக்கியம், சமூகம் ஆகிய துறைகளில் நேர்மையாகவும் துணிச்சலாகவும் தொடர்ந்து செயல்படுபவர்களுக்கு வழங்கப்படும் இந்த விருது பரிசுத் தொகை ரூபாய் 50,000. பாராட்டுப் பத்திரம் மற்றும் விருதுச் சிற்பமும் அடங்கியது.

2020 ஆம் வருடத்திற்கான விருது எழுத்தாளரும், பத்திரிகைத் துறையில் 36 வருடங்கள் அனுபவமிக்கவருமான திரு. கா.க.வேலாயுதன் அவர்களுக்கு அளிக்கப்படவுள்ளது என்பதை மகிழ்வோடு தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

2020, பிப்ரவரி 02 இல் கோவையில் "ஆர்த்ரா ஹாலில்" நடைபெறவுள்ள "நாஞ்சில் நாடன் விருது" விழாவில் வழங்கப்பட உள்ளது.

திரு.நாஞ்சில்நாடன் தலைமையில் நடைபெறும் விழாவில் பேராசிரியர், கண.சிறுசபேசன் விருது வழங்குகிறார். விஜயா பதிப்பகம், திரு. மு.வேலாயுதம், திரு. வ.பூநிவாசன் ஆகியோர் வாழ்த்துரை வழங்குகிறார்கள்.

2018 ஆம் ஆண்டு ஒலியர் ஜீவா அவர்களுக்கும்.

2019 ஆம் ஆண்டு முனைவர் ப.சரவணன் அவர்களுக்கும் நாஞ்சில்நாடன் விருது வழங்கப் பட்டது.

இப்படிக்கு

ஜி.ஆர்.பிரகாஷ்

ஒருங்கிணைப்பாளர்

சிறுவாணி வாசகர் மையம்,

24-5, Sakthi Mahal, Chinnammal Street,

K K Pudur (Post), Coimbatore - 641 038,

99409 85920, 94881 85920

படுகிறது. அது தற்போதய மோடி அரசின் வழியில் விடிவு பெறக்கூடும் என்ற நம்பிக்கையும் அவருக்கு இருந்ததாக அவர் பற்றிக் கூறவொருமுளர்.

கடந்த 03.12.2019 அன்று அவரது மரணம் நிகழ்ந்தது. பல போராளிகளை களத்திற்கு தந்த வவுனியாவின் கண்ணாட்டிப் பண்ணையில் மீளா உலகினுள் சென்றார் அருளர். அருளருக்கு ஈழத்தின் படைப்புலகிலும், கருத்தியல் உலகிலும், கள உலகிலும் தவிர்க்க இயலாத பெயரொன்று உண்டென்றால் அது அருளர் என்று தயக்கமின்றிச் சொல்ல முடியும்.

கட்டுரை

ஆ.தனஞ்செயன்

jcmsagayam1990@gmail.com

பாரதியின் கவிதை மரபும் நாட்டார் அழகியலும்

மக்களின் கூட்டுத்திறனை அடியொற்றி வெவ்வேறு தருணங்களில் வாய்மொழி இலக்கியங்களாகவும், பருப்பொருள் வடிவங்களாகவும், ஆட்டம், கூத்து அல்லது நாடகம் முதலிய நிகழ்த்துக்கலை வடிவங்களாகவும் படைத்தளிக்கப்பட்ட மக்கள் தம் கலைமரபுகளையும் அவற்றில் வெளிப்பட்ட அழகியல் கூறுகளையும் முறையாக அறிந்து கொள்ளவியலாத மேட்டுக்குடி அறியாமை மனப்பாங்கானது அவற்றை இழிசனர் வழக்காறுகள் என்று புறந்தள்ளிய நிலையும் இருந்தது.

கலை என்னும் கருத்துப் புலப்பாட்டு நடத்தையை வெளிப்படுத்தாத சமூகம் எதுவும் உலகின் எந்த மூலையிலும் இருக்க வாய்ப்பில்லை. எழுத்து மொழியைப் பெற்றிராத, வாய்மொழி வழக்கை மட்டுமே கொண்டிருக்கும் வேட்டைத் தொழிலையும் உணவுப் பொருள் சேகரிப்பு முறையையும் மட்டுமே சார்ந்திருக்கக் கூடிய, உலகில் எங்கோ எட்டாத தொலைவில் இருக்கும் ஓர் இனக்குழுச் சமூகத்தைச் சேர்ந்த, குறைந்த எண்ணிக்கையிலான கூட்டத்தினரும் கூட, தங்கள் உணர்வையும் கருத்தையும் வெளிப்படுத்தக் கூடிய கலை வடிவங்களைப் பெற்றிருப்பார்கள். எனவே, கலைகள் அற்ற சமூகம் என்பது உலகின் எந்த மூலையிலும் கிடையாது.

கலை என்றால் என்ன? மின்னணு ஊடகங்கள் பெருகிய இன்றைய உலகில் கலை பற்றிய விளக்கமும் அணுகு முறையும் எப்படி வேண்டுமானாலும் இருக்கலாம். ஆனால் இயற்கையோடு இயைந்து தனது பொருளியல் நடவடிக்கைகளை அமைத்துக் கொண்டு வாழும் சமூக மக்களின் படைப்புக்கலையை ஒட்டிய கலை பற்றிய வரையறையும் பார்வையும் நமக்குத் தேவையான புரிதலை நிச்சயம் கொடுக்கும்.

மானிடவியலர் கலை பற்றி அளிக்கும் விளக்கம் என்பது, அதனைப் பற்றி அகவயமாக அல்லாமல் புறவயமாகப் புரிந்து கொள்ள உதவும். ஏனெனில், எங்கோ உறைவதாக நம்பப்படும் தெய்வீக ஆற்றலானது ஒருவருக்கு அருளும் கொடையாக, அற்புதத் திறனாகக் கலை வடிவங் கொள்ள முடியாது. அது அன்றாட மனிதர்களுடைய உழைப்பு, பயிற்சி, வளர்த்துக் கொள்ளும் திறன் ஆகியவற்றால் படைக்கப்படுவது.

குறிப்பிட்ட குழுவினரோ தனிமனிதர்களோ தங்களுடைய குறிப்பிடத்தக்க திறன்களை ஏதேனும் ஒரு செயற்பாட்டின்பால் பயன்படுத்தி, அதன் வாயிலாகப் பொருள், ஒலி, அல்லது அசைவியக்கத்தினைக் குறிப்பிட்ட சமுதாயத்தின் மக்களை அழகியல் ரீதியில் கவரக்கூடிய வடிவமாக உருமாற்றம் செய்யக்கூடிய படிமுறையையும் அதனால் விளையக்கூடிய படைப்புகளையும் 'கலை' என்னும் சொல் குறிப்பிடுகிறது.

நாட்டார் அழகியல் என்பது ஒரு குழு அல்லது சமுதாயத்தின் கூட்டுத்தன்மை, அடையாளம் ஆகியவற்றைப் பிரதிபலிக்கும் வகையில் பாரம்பரியமாகப் படைக்கப்படும் வாய்மொழி இலக்கியங்கள், பருப்பொருள்

படைப்புகள், நடத்தை சார் வழக்காறுகள், நிகழ்த்துக்கலைகள் ஆகியவற்றில் ஒவ்வொன்றின் ஊடாகவோ ஒட்டுமொத்தமாக அவை அனைத்தின் வாயிலாகவோ ஒருங்கிணைந்து வெளிப்படும் கலைநயம் பற்றிய மக்களின் ரசனை, அனுபவம் போன்றவற்றைக் குறிப்பிடும் கருத்துருவமாகும். அழகியல் பற்றிய நாட்டார் வழக்காற்றியல் அணுகுமுறையானது, மக்களால் படைக்கப்படும் வழக்காறுகளில் காணப்படும் வடிவமைப்புக் கூறுகள், எவ்வாறு அவற்றின் கலைநயத்தினைக் கட்டமைக்கின்றன என்பதற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறது. மேலும், அழகியல் பற்றிய விவாதம் என்பது, நடை அல்லது தோரணிகள், கலை நயம், மரபோடு பிணைப்புற்றிருத்தல், புத்துருவாக்கம் முதலியவற்றை முதன்மைப்படுத்துகிறது.

மக்களின் கூட்டுத்திறனை அடியொற்றி வெவ்வேறு தருணங்களில் வாய்மொழி இலக்கியங்களாகவும், பருப்பொருள் வடிவங்களாகவும், ஆட்டம், கூத்து அல்லது நாடகம் முதலிய நிகழ்த்துக்கலை வடிவங்களாகவும் படைத்தனிக்கப்பட்ட மக்கள் தம் கலைமரபுகளையும் அவற்றில் வெளிப்பட்ட அழகியல் கூறுகளையும் முறையாக அறிந்து கொள்ளவியலாத மேட்டுக்குடி அறியாமை மனப்பாங்கானது அவற்றை இழிசனர் வழக்காறுகள் என்று புறந்தள்ளிய நிலையும் இருந்தது. ஆனால், தமிழ் இலக்கிய மரபைக் காலங்காலமாகத் தொடர்ந்து எடுத்துவந்த இளங்கோவடிகள், கம்பன் உள்ளிட்ட கவிகள், மக்களின் கலை இலக்கிய மரபுகளின் அழகியல் கூறுகளால் ஈர்க்கப்பட்டுத் தத்தம் படைப்புகளில் அவற்றைக் கையாண்டு, புதிய பரிமாணம் கொடுத்தனர்.

மற்றவர்கள் புரிந்து கொள்ளத் தவறிய மக்களின் வாய்மொழிப் பாடல்கள் முதலிய கலை மரபுகளில் வெளிப்பட்ட நாட்டார் அழகியலை இனங்கண்டு, அதனைத் தம் கவிதைகளில் கணிசமாகப் பயன்படுத்தி தான் படைத்த படைப்புகள் வாயிலாகத் தமிழ்க் கவிதை மரபில் புதிய தடம் பதித்தவர் பாரதி. கவிதையை வெகுமக்களை நோக்கி எடுத்துச் சென்று அதனை வெகுமக்கள் பண்பாட்டுப் படைப்பு வகையாக ஆக்க வேண்டும் என்னும் சிந்தனை பாரதியிடம் தான் முதன் முதலாகத் தோன்றியிருக்க வேண்டும் என்று கருதத் தோன்றுகிறது. அத்துடன், நாட்டார் பண்பாடு என்னும் எல்லைக்குள் உயிரோட்டத்துடன் இருந்த நாட்டார் அழகியல் என்னும் சாராம்சத்தைப் பண்டித மரபுக்குள் அகப்பட்டுக் கிடந்த செய்யுளாகிய பாட்டினைத்

கலைகள் அற்ற சமூகம் என்பது உலகின் எந்த மூலையிலும் கிடையாது.

தம்முடைய கவிதைகள் வழியாக மீட்டெடுத்து அவற்றின் ஊடாக வெகுமக்கள் பண்பாட்டுத் தளத்திற்குக் கொண்டு சென்று, கவிதை பற்றிய புதிய ரசனை அனுபவத்தை அவ்வெகுமக்கள் பெற வேண்டும் என்று விழைந்தவர் பாரதி.

பாரதியை நினைவு கூரும் விமர்சகர் உலகம், அவரைப் பற்றிய பார்வைக் கோணங்களில், நீண்ட நெடிய தமிழ்க் கவிதை மரபில், அவருடைய பங்களிப்பால் ஏற்பட்ட புத்தாக்க நெறியைப் போற்றிக் கொண்டாடுவது என்பது முதன்மையானது. எடுத்த எடுப்பில் பொருள் விளங்கிக் கொள்ள முடியாத, நுட்பமும் செறிவும் கொண்ட பண்பானது பண்டைய தமிழ்க்கவிதையின் வலிமையாகப் போற்றப்படுகிறது. ஆனால், அதே வேளையில், கவிதை என்பது கற்றுத்துறை போன பண்டிதர்களுடைய திண்ணை உரையாடலுக்குரிய சரக்காக மட்டுமே இருக்கவியலாது எனக் கருதும் அணுகுமுறையும் நாளடைவில் தோன்றியது. புலமைச் செருக்கை முன்னிறுத்தல், குறிப்பிட்ட சில பொருட்களை மட்டுமே பாடுபொருளாகக் கொண்டு நகலாக்க முறை தழுவிய செய்யுளாக்கம் செய்தல், வாசகரை அர்த்தம் தேடி அலைய வைக்கும் கண்ணா மூச்சு விளையாட்டை முன்னிறுத்தும் உத்தி முறை, வெற்றெனக் தொடுத்தல் உள்ளிட்ட சலிப்பூட்டும் சூழல் இலக்கிய வரலாறு பேசும் பிற்காலக்கட்டத்தில் நிலவியது. இவ்வகையான இற்றுத் தேய்ந்த பண்டித மரபு என்னும் தளைக்குள் பிணைக்கப் பட்டிருந்த கவிதையை தளை அவிழ்த்து விடுவித்து, அதன் கையில் சமகாலத்திற்குரிய எளிய சொற்களைக் கொண்டு வரிசைப்படுத்திய பாடுபொருளைக் கொடுத்து, அதனை விநியோகம் செய்வதற்குரிய கருத்துப்புலப்பாட்டுக் கூறுகளான எதுகை, மோனை, இயைபு (சந்தம்) மற்றும் உவமை, உருவகம் முதலிய உத்திக்கூறுகள் என்பன இயல்பாகவும் ஈர்க்கும் வகையிலும் அமையுமாறு புதிய கவிதை பாணி நடைபோட தளம் அமைத்துக் கொடுத்தார்.

புதிய மரபுக்கு வித்திட்டார் என்பதால், மூலவேரை அறுத்துக் கொண்டு, அந்தரத்தில் நிற்பவராக பாரதியை நோக்கவோ பொருள் கொள்ளவோ முடியாது, ஏனெனில், பழைய மரபெனும் அடித்தளத்தில் காலூன்றி நின்றதாலேயே அவருடைய கவிதைகள் தோற்றுவித்த புதிய பாணியானது, அடுத்தடுத்து வந்த சந்ததியினரிடம் தாக்கம் செலுத்திப் பரவலடைந்தது. எனவே, பாரதி தமிழ் யாப்பு மரபை நிராகரித்தவர் அல்லர். அம்மரபை இலகு வாக்கிப் புத்துருவம் கொடுத்தவர். தம்முடைய வசனக் கவிதைகளால், புதுக்கவிதைக்கு வித்திட்டவர். வசன கவிதை, மரபுக்கவிதையின் வடிவக் கூறுகளுக்கும் ஓசை ஒழுங்கிற்கும் முற்றிலும் இடம் கொடுக்காத மாறுபட்ட, கட்டுடைந்த வடிவமாக அமைந்தது. ஆனால், பாரதியின்

பெரும்பான்மையான கவிதைகள், ஓசை ஒழுங்கோடு கூடிய அளவொத்த அடிகளையும் இசைப்பாங்கும் சந்தலயமும் கொண்டவை. இசைப்பாங்கோ ஓசை ஒழுங்கோ கவிதையைத் தளைப்படுத்தும் தடையாகப் பார்க்கப்படவில்லை, உண்மையில் ஓசை ஒழுங்கு என்பது அவரைக் கவர்ந்த அழகியற் கூறாக இருந்திருக்கிறது. “ஓசை தரும் இன்பம் உவமை இல்லா இன்பமன்றோ.” என்னும் அவருடைய கூற்று அதனை உறுதிப்படுத்துகிறது.

இதழாசிரியராக இருந்து ஆற்றிய எழுத்துப் பணியிலும் தமது படைப்புகளைச் சிறு வெளியீடுகளாகக் கொணர்வதிலும், மொழிபெயர்ப்பிலும் ஆர்வமுடன் செயலாற்றிய பாரதி, வெகுமக்கள் பண்பாட்டியலராக அதாவது, வெகுமக்கள் தொடர்புச்சாதனத் தகவல் தொடர்பினராக விளங்கினார் என்பது மிகையானதல்ல, வெகுமக்களுக்குப் புரியக்கூடிய வகையில் கவிதை படைக்கப்பட வேண்டும் என்பதில் அவர் தெளிவாக இருந்திருக்கிறார். அவருடைய எழுத்துக்கள் ஊடாகவே அது வெளிப்பட்டுள்ளது. அக்கோணத்தில், தம் படைப்பாக்க பாணியில், வெகுமக்கள் ரசனையை நோக்கமாகக் கொண்ட கொள்கையைத்தான் பாரதி கடைப்பிடித்தார். தம்முடைய படைப்புகள் வழியாக வெகுமக்கள் இலக்கிய மரபைத் தோற்றுவித்தவராகவும் பாரதி தோன்றுகிறார். தனது இந்நோக்கம் தழுவிய சிந்தனையைப் பாஞ்சாலி சபதம் முகவுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“எளிய பதங்கள், எளிய நடை, எளிதில் அறிந்து கொள்ளக் கூடிய சந்தம், பொதுமக்கள் விரும்பும் மெட்டு இவற்றினை உடைய காவிய மொன்று, தற்காலத்திலே செய்து தருவோன் நமது தாய்மொழிக்குப் புதிய உயிர் தருவோனாகிறான். ஓரிரண்டாண்டு நூற்பழக்கமுள்ள தமிழ் மக்கள் எல்லோருக்கும் நன்கு பொருள் விளங்கும்படி எழுதுவதுடன், காவியத்துக்குள்ளே நயங்கள் குறைபடாமலும் நடத்துதல் வேண்டும்,”

பாஞ்சாலி சபதம் நூல் முகவுரையில் வெகுமக்கள் புரிந்து கொள்ளத்தக்க வகையில் காவியம் படைக்க வேண்டுவதன் தேவையையும் அதில் மக்களை ஈர்க்கக் கூடியனவாக எந்தெந்த அழகியற் கூறுகளெல்லாம் அமைய வேண்டும் என்பதையும் தெளிவுப்படுத்துகிறார். அதற்குரிய முன்னோடியாக, வழிகாட்டியாகத் தாமே தம்முடைய படைப்பின் வாயிலாக விளங்குவதாக அறிவித்துக் கொள்கிறார். முகவுரையில் கவிதைக் கான புதிய அழகியல் கூறுகள் வலியுறுத்தப்படுகின்றன. இங்குதான் கவிதையைப் பண்டித மரபுக்குள்ளிருந்து மீட்டெடுத்து வெகுமக்கள் ரசனைக்குரிய வடிவமாகப் படிநிலைமாற்றத்திற்கு உட்படுத்தும் பாரதியின் படைப்பு நோக்கம் என்பது தன்னை முன்னிறுத்திக் கொள்கிறது.

வெகுமக்கள் ரசனைக்குரியவையாக இலக்கிய வடிவங்களைப் படைக்கும் படைப்புரு வாக்கப் படிமுறையில், திணைக்குடி மக்கள் அல்லது நாட்டாரின் வாய்மொழிப் பாடல் முதலிய மரபுகளின் அழகியற்குகளை ஒருங்கிணைத்துப் பாடல் புணையும் படைப்புத்திறனை வெளிப்படுத்திய பாரதி, செவ்வியல் பண்பாடு, நாட்டார் பண்பாடு, வெகு மக்கள் பண்பாடு ஆகிய மூன்றின் சங்கமிப்பாகத் தோன்றுகிறார். எழுத்தறிவு சார்ந்த கவித்திறனை வளர்த்துக் கொண்ட பாரதி, மக்களிடம் அரசியல், சமூக விழிப்புணர்வை ஊட்டுவதற்காக, அவர்களுடைய வாசிப்பு மற்றும் ரசனைத் தளத்தை நோக்கித் தம்முடைய கவிதைகளை எடுத்துச் செல்வதற்கு, தம்முடைய காலத்தில் பண்டிதர்கள் இழிசனர் வழக்காறுகள் என்று எந்த நாட்டார் இலக்கிய வடிவங்களை முகம் சுழித்து வெறுத்தொதுக்கி னார்களோ அந்த இலக்கிய வடிவங்களின் அழகியல் சாராம்சத்தையே கவிதைக்கான வெளிப்பாட்டுத் தோரணியாகக் கையாண்டார்.

மக்களின் வாய்மொழி இலக்கியங்களின் பால், மேல்தட்டு வர்க்கத்தினரும், தமிழ்ப் பண்டிதர்களும் கடந்த நூற்றாண்டில் இழித்து நோக்கிய அணுகுமுறையிலிருந்து, பாரதியின் அணுகுமுறை வேறுபட்டிருந்தது. அது குயிலின் கூற்றாக வெளிப்பட்டது.

மானுடப் பெண்கள் வளருமொரு காதலினால்
ஊனுருகப் பாடுவதில் ஊறிருத் தேன் வாரியிலும்
ஏற்றநீர்ப் பாட்டின் இசையினிலும் நெல்லிடிக்கும்
கோற்றொடியார் குக்குவெனக்கொஞ்சும்ஒலியினிலும்
சுண்ணம் இடிப்பார்தம் சுவைமிகுந்த பண்களிலும்
பண்ணை மடவார் பழகும் பல பாட்டினிலும்
வட்டமிட்டுப் பெண்கள் வளைக்கரங்கள்தாமொலிக்க
கொட்டி இசைத்திருமோர் கூட்டமுதப் பாட்டினிலும்
வேயின் குழலோடு வீணை முதலா மனிதர்
நாட்டினிலும் காட்டினிலும்நாளெல்லாம்நன்றொலிக்கும்
பாட்டினிலும் நெஞ்சைப் பறிகொடுத்தேன்பாவியேன்
(குயில் பாட்டு)

குயில் பாட்டு முதலியவற்றைப் பாடிய பாரதி வாழ்ந்த காலத்தில் ஏற்றப்பாட்டு, உலக்கைப்பாட்டு, சுண்ணமிடிப்போர் பாடும் பாட்டு, வயலில் நாற்று நடும் பெண்கள் பாடும் நடவுப்பாட்டு, கும்மிப்பாட்டு முதலிய பல நாட்டார் வாய்மொழிப் பாடல்கள் வழக்கில் உயிரோட்டத்துடன் விளங்கின. உழைப்புக் கருவிகளைக் கையாண்டு பாடுபடும் பாட்டாளிகளின் உழைப்புச் செயற்பாட்டுடன் பிணைப்புற்றுத் திகழ்ந்த அவ்வாய்மொழிப் பாடல்கள், இன்றைக்கு அவை 'நேற்றிருந்தவை' என்று சொல்லும் நிலைக்கு ஆளாகிவிட்டன. அத்தகைய வாய்மொழிப் பாடல்களில், வெளிப்பட்ட இசைக்கூறுகள், சொற்கட்டுகள், எதுகை, மோனை, இயைபு உள்ளிட்ட இழைவுக் கூறுகள், கூட்டுப்

பாடலாகப் பாடுவது போன்ற ஏனைய நிகழ்த்துகை முறை உள்ளிட்ட வடிவம் மற்றும் அழகியல் கூறுகள், பாரதியை மட்டுமல்ல, அவருக்கு முந்தையவர்களான இளங்கோவடிகள், மாணிக்கவாசகர், ஆண்டாள் முதலிய ஆழ்வார்கள் முதல் பிற்காலத்தில் தோன்றிய திரிகூடராசப்ப கவிராயர் போன்ற புலவர்கள் வரையில் பலரைத் தம்பால் கவர்ந்திருந்தன அவர்தம் பாடல்களில் அவை தாக்கம் செலுத்தியுள்ளன. தம்மைக் கவர்ந்த வாய்மொழிப் பாடல் வடிவங்களைப் போன்மையாக்க முறையில் மறுபடைப்பாக்கம் செய்துப் பாடல்களை இயற்றியுள்ளனர்.

ஆனால், பாரதியிடம் வாய்மொழிப் பாடல்கள் ஏற்படுத்திய தாக்கம் என்பது, தமிழ்க்கவிதைமரபில், நாட்டார் அழகியலை உட்செறித்துக் கொண்டிருக்கும் வெகுமக்களை நோக்கிய பண்பாட்டுப் படைப்பாகக் கவிதை புதிய அடையாளத்தோடு பரிணமிக்க வழி வகுத்தது.

"சிந்துக்குத் தந்தை" என்று பாரதிதாசனால் போற்றப்படும் பாரதியிடம், நாட்டார் அழகியல் என்பது பலவகை நாட்டார் பாடல்கள், அவற்றின் வடிவக் கூறுகள், பொருளையும் உணர்வையும் தேவையான அழுத்தத்தோடு வெளிப்படுத்த உதவும் இழைவுக்கூறுகள் என்பனவற்றின் ஊடாக மட்டுமல்லாமல், நாட்டார் பண்பாட்டு அடையாளங்களாக விளங்கிய அம்மாக்கண்ணு (அம்மாக்கண்ணு பாட்டு), வண்டிக்காரன் (வண்டிக்காரன் பாட்டு), மறவன் (மறவன் பாட்டு), குடுகுடுப்பைக்காரன் அல்லது கோணங்கி (புதிய கோணங்கி) உள்ளிட்ட மரபுப் பேனுநர்களான ஆளுமைகள் வாயிலாகவும் உள்வாங்கப்பட்டுள்ளது. வாய்மொழிப் பாடல்களில் சிந்து என்னும் வடிவம் குறிப்பிடத்தக்கது. சித்தர்கள் முதல் பல்வேறு புலவர்களும் கவிஞர்களும் எடுத்தாண்டிருக்கும் பத்துவகையான வடிவங்களைக் கொண்டது சிந்து. பாரதியார் கவிதைகளில் அகவல், வெண்பா, அறுசீர், எழுசீர், எண்சீர் விருத்தங்களாகிய யாப்பு வடிவங்களை அடுத்து மிக அதிகமாகக் காணப்படுபவை சிந்து வடிவங்களேயாகும். இவை, தம்முடைய எதுகை, மோனை, இயைபு என்னும் ஒலிக்கூறுகள், சந்தம் முதலிய இழைவுக்கூறுகளாலும் இசைப் பாங்காலும் கேட்போரின் கவனத்தை ஈர்த்து ரசிக்க வைப்பவை. இத்தகைய நாட்டார் பாடல்கள் மக்களின் கூட்டுரசனை, அனுபவம் ஆகியவற்றால் நாட்டார் அழகியலை முன்னிறுத்துப்பவை. இந்நாட்டார் அழகியலைத் தம்முடைய கவிதைகளில் ஊடிழையாக இடம்பெறச் செய்து, வெகுமக்கள் ரசனைக்குரியவையாக அக்கவிதைகளை ஆக்கிய பாரதியின் படைப்புருவாக்க பாணியானது அவரின் கவிதைகளுக்குத் தனித்துவமான அடையாளத்தைக் கொடுத்தது.

கட்டுரை

ஜோசப் குமார்

ananthiindira@rediffmail.com

பண்டிதை, சரஸ்வதி மேரி ரமாபாய்

1878-ஆம் ஆண்டு, வாரணாசி நகரில், பெண் கல்வியின் இன்றியமையாமை குறித்து, ரமாபாய் ஆற்றிய பேருரை ஒன்று, அக்காலத்தில் ஆங்கிலேய அரசால், இந்தியாவில் கல்வியை மேம்படுத்த மேற்கொள்ள வேண்டிய வழிமுறைகள் குறித்து ஆராய அமைக்கப்பட்ட “டபிள்யூ ஹண்டர்” குழுவின் தலைவரான டாக்டர் ஹண்டர் என்பவரது கவனத்தைக் கவர, அவர் லண்டன் மாநகரில், ஒரு மேடையில் ரமாபாயின் இலக்கியப் புலமையையும் ஆளுமையையும் பற்றிப் புகழ்ந்து பேசினார். அவ்வேளையில் கூட்டத்தினர் எழுப்பிய கரவொலி, இந்தியாவிலிருந்த ரமாபாய்க்கு மிகப் பெரியதோர் அங்கீகாரமாய் மாறியது.

“இந்தியாவின் தலைசிறந்த பெண்மணியான ரமாபாயின் நட்பு எனக்குக் கிடைத்ததற்காக மிகவும் பெருமைப்படுகிறேன்” - ரமாபாயின் மரணத்துக்குப் பிறகு பேராசிரியர் மாக்ஸ் முல்லர்

“நவீன இந்தியாவை உருவாக்கிய சிற்பிகள் வரினையில், ரமாபாய்க்கு ஒரு சிறப்பான இடம் உண்டு”.
- “டைம்ஸ் ஆப் இந்தியா”, தனது 07.04.1922 தேதியிட்ட செய்தித்தாளில்.

அண்மையில் மராட்டியத்தில், பாலா சாஹேப் தாக்கரே அவர்களால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட இந்துத்வ சிவசேனையை உள்ளடக்கிய கூட்டணி, ஆட்சி யமைத்தது. பாலா சாஹேப் தாக்கரே அவர்களின் தந்தையார், பிரபோதன்கர் கே.எஸ்.தாக்கரே ஆவார். “பண்டித ரமாபாய்” என்ற தலைப்பில் இவர் எழுதிய புத்தகம், ராமகிருஷ்ணா புத்தக நிலையத்தாரால், 1950ஆம் ஆண்டு வெளியிடப் பட்டது. இப்புத்தகத்தில், கே.எஸ். தாக்கரே, மேரி ரமாபாய், பெண்களது கல்விக்காகவும் அவர்தம் முன்னேற்றத்திற்காகவும்தான் வாணான் முழுமையையும் அர்ப்பணித்துக் கொண்டது குறித்து மிக உயர்வாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இதே மேரி ரமாபாய் அவர்களின் கல்வித் தொண்டைச் சிறப்பிக்கும் வகையில், அமெரிக்கன் எபிஸ்கோப்பல் திருச்சபையின் நாள்காட்டி, ஒவ்வொருாண்டும் ஏப்ரல் திங்கள் ஐந்தாம் நாளை இவ்வம்மையாருக்குரிய சிறப்பான தினமாகவும் கொண்டாட்டத்திற்குரிய தினமாகவும் குறிப்பிட்டு வருகிறது. மேலும், இங்கிலாந்து திருச்சபையின் நாள்காட்டி, ஏப்ரல் திங்கள் 30ஆம் நாளை அவரது நினைவு தினமாகக் குறிப்பிட்டுச் சிறப்பு செய்கிறது.

கர்நாடக மாநிலத்தில், துங்கபத்ரா நதிக்கரையில் அமைந்துள்ள கங்காமுல் என்ற சிற்றூரில், பார்ப்பனச் சிறுவருக்கு சமஸ்கிருதம் மொழி பயிற்றுவிப்பதற்காக, அனந்த சாஸ்திரி டோங்ரே என்ற அறிஞர் ஒரு பள்ளி நடத்தி வந்தார். இவருக்கு 23041858 அன்று ஒரு பெண் குழந்தை பிறந்தது; ரமாபாய் என்று அவருக்குப் பெயர் சூட்டப்பட்டது.

மங்களுரைப் பூர்வீகமாகக் கொண்ட சித்பவன் பார்ப்பனரான டோங்ரே, தனது சிறுவயதில் மராத்திய மன்னரான இரண்டாம் பாஜிராவின் சமஸ்கிருத ஆசிரியருடன் அரண்மனைக்குச் சென்ற வேளையில், ராணியார் தனது இனிய குரலில் சமஸ்கிருதப் பாடல்களைப் பாடுவதைக் கண்டு வியப்புற்றார். அந்நாளில் சமஸ்கிருத மொழி, பெண்களால் கற்கப்படுவதற்கும், பேசப்படுவதற்கும் அனுமதி இல்லை. மன்னரின் முற்போக்குச் சிந்தனைகளால் கவரப் பட்ட டோங்ரே, தனது மகள் மூலம், பின்னாளில், பெண்களுக்கான கல்வி உரிமையைப் பெற்றுத் தரவேண்டும் என்று உறுதி பூண்டார். 1818இல், ஆங்கிலேய கிழக்கிந்திய கம்பெனியினரால், மராத்திய மன்னராட்சி முடிவுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டபோது, மன்னர் ஆற்றிய கடைசி செயல் டோங்ரேக்கு “சாஸ்திரி” பட்டம் சூட்டி ஒரு பேராசிரியராக அங்கீகரித்தது தான்.

அரண்மனையிலிருந்து, தனது ஊருக்குத் திரும்பிய அனந்த சாஸ்திரி, தனது துணைவியாருக்குப் பாடம் கற்பிக்க மேற்கொண்ட முயற்சி

களெல்லாம் பெண்கல்விக்கு எதிரான மனநிலை கொண்ட உறவினராலும் மற்றும் பிறராலும் முறியடிக்கப்பட்டன. இறுதிவரை கல்வி அறிவைச் சுவைத்துப் பார்க்காத நிலையிலேயே, அவரது துணைவியார் மரணமடைந்துவிட்டார். ஆனால் அவரது முயற்சிகளின் தோல்வி, அனந்த சாஸ்திரியின் மனஉறுதியை பலமடங்கு அதிகரிக்கவே செய்தது. எப்படியும் தனது மகளுக்கு, தான் அறிந்த அத்துணையையும் கற்பித்துவிட வேண்டும் என்ற ஒன்றை மட்டுமே வாழ்க்கையின் குறிக்கோளாகக் கொண்டார்.

பெண்கல்வியில் இத்துணை சீரிய சிந்தனை கொண்டிருந்த அனந்த சாஸ்திரி, தன் துணைவியாரின் மறைவிற்குப் பின்னர், ஓர் ஒன்பது வயது சிறுமியைத் திருமணம் செய்துகொண்டார். உலகின் உயர்ந்த சிந்தனைகள் அனைத்தும் ஒரே மனிதரிடத்தில் குடி கொண்டிருக்க இயலாது என்ற பேருண்மைக்கு எடுத்துக்காட்டாகத்தான் நாம் இந்த முரண்பாட்டை அணுகிட வேண்டும். ஆனால், தன் இரண்டாவது திருமணத்திற்குப் பின்னர், தனது, இல்லத்தரசிக்குப் பாடம் சொல்லத் துவங்கி, தன் முயற்சிகளில் பெரு வெற்றியையும் கண்டார் சாஸ்திரி.

நானூறு அறிஞர்கள் கூடிய ஒரு நிகழ்வில், அனந்த சாஸ்திரி, பழம் சமஸ்கிருத நூல்களை மேற்கோள் காட்டி, பெண்கள் சமஸ்கிருத மொழி பயில்வதற்கு தடையேதுமில்லை என்று நிறுவிய போது, அவரது புகழ் பாரெங்கும் பரவியது.

சாஸ்திரிக்கு எழுபது அகவை ஆனபோது, அவரது மகள் ரமாபாய் எட்டு வயது சிறுமியாயும் ஆனால், கல்வியில் மிகுந்த தேர்ச்சி பெற்றவராயும் இருந்தார். தனது இளமையில், ஓர் ஒன்பது வயது சிறுமியை (இரண்டாவது) திருமணம் செய்து கொண்ட தவறு, தனது மகள் ரமாபாயின் வாழ்விலும் நேர்ந்து விடக்கூடாது என்பதில் சாஸ்திரி கவனமுடனும், மனத்திண்மையுடனும் இருந்தார். ரமாபாய், தனது தந்தையாரின் எதிர் பார்ப்புகளுக்கொப்ப, தனது பன்னிரண்டாவது வயதிலேயே, 18000 சமஸ்கிருதப் பாக்களை ஆழமாகப் பயின்று புலமை பெற்றார்.

அனந்த சாஸ்திரி, கல்வியில் ஒரு மிகவுயர்ந்த நிலையைத் தொட்டிருந்தபோதும், அக்காலக் கட்டத்தில், நாட்டில் நிலவிய கடும் பஞ்சத்தால், அவரது குடும்பம் பொருளாதாரத்தில் மிகவும் கீழான நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டது. தனது குல மரபு வற்புறுத்துவதற்கொப்ப, அவர் வேறு எந்தப் பணிக்கும் செல்லவில்லை. மாறாக, ஓர் ஏரியில் மூழ்கி “ஜலசமாதி” தேடிக் கொண்டார். முற்போக்கு, பிற்போக்குச் சிந்தனைகள் இரண்டும் சம அளவில் உறைந்திருந்த அவரது மனதைப் புரிந்துகொள்ள முயலும்போது, நம் மனதில் அவருக்காக இரக்கமே எழுகிறது.

தந்தையாரைத் தொடர்ந்து ரமாபாயின் சிற்றன்னையும் காலமாகிவிட, அவர், தந்தை தனக்களித்து விட்டுச் சென்ற புலமையோடு கூடிய கல்விச் செல்வம், அடிப்படைப் பார்ப்பனிய நெறி முறைகளினின்று மாறான குடும்பச் சூழ்நிலையில் தனது இளமைக் காலத்தைக் கழித்ததனால் விளைந்த மன உறுதி இவை இரண்டோடும் தனித்து விடப்பட்டார்.

1878-ஆம் ஆண்டு, அவர் வங்காள மாநிலத் தின் கல்கத்தா நகருக்குச் சென்று, தனது ஒரே ஆயுதமான சமஸ்கிருத மொழியில், பார்ப்பனப் பெண்கள், ஆணாதிக்கம் மிகுந்த இந்நாட்டில் எவ்வாறு கல்வி உரிமை மறுக்கப்பட்டு வந்துள்ளனர், எவ்வாறு பார்ப்பன ஆண்களுக்கும், பெண்களுக்கும் இடையே சமூக இடைவெளி விரிந்து காணப்படுகிறது, எவ்வாறு பார்ப்பனப் பெண்களில் பலர் அவரது தனித்துவத் திறமைகள் மழுங்கடிக்கப்பட்டு இளம் வயதிலேயே திருமணம் செய்க்கப்பட்டு, நாற்பது வயதிலேயே உடல்நலம் முழுமையும் தொலைத்து, முகவரியின்றி மரண மடைந்து விடுகின்றனர் என்பதைப் பற்றியெல்லாம் மேடைகளில் உரையாற்றத் துவங்கினார். கல்கத்தா நகருக்கு இந்தியாவின் “அறிவுத் தலைநகரம்” என்ற பெருமை உண்டு. ஆகவே, வங்காளம், ரமாபாய் சமஸ்கிருத மொழியில் இலக்கியத்தரம் வாய்ந்த நடையில், முழங்குவதைக் கூர்ந்து கவனிக்க ஆரம்பித்தது. கல்கத்தா பல்கலைக்கழகம், தனது பொதுமேடையில் பேரா. டோனி, பேரா. கோ பண்டித மகேஸ் சந்திரா நியாயரத்னா ஆகிய மூன்று சமஸ்கிருதப் பேராசிரியர்களை ரமாபாயின் இலக்கியத் திறனையும் ஆளுமையையும் பரிசோதிக்கப் பணித்தது. ரமாபாயின் மொழிவளத்தினால் ஈர்க்கப்பட்ட அம்மூவரின் பரிந்துரையின் அடிப்படையில் கல்கத்தா பல்கலை அவருக்கு “பண்டிதை”, “சரஸ்வதி” என்ற இரு பட்டங்களை அளித்துப் பெருமைப்படுத்தியது. அந்த நாளிலிருந்து ரமாபாய் “பண்டித ரமாபாய்” என்றே அறியப்படலானார். அது காரணம் இந்திய அளவில் புகழ் பெற்றிருந்த அவர், உலகப் பேரறிஞர்களின் கவனத்தையும் ஈர்க்கத் துவங்கினார்.

1878-ஆம் ஆண்டு, வாரணாசி நகரில், பெண் கல்வியின் இன்றியமையாமை குறித்து, ரமாபாய் ஆற்றிய பேருரை ஒன்று, அக்காலத்தில் ஆங்கிலேய அரசால், இந்தியாவில் கல்வியை மேம்படுத்த மேற்கொள்ள வேண்டிய வழிமுறைகள் குறித்து ஆராய அமைக்கப்பட்ட “டபிள்யூ ஹண்டர்” குழுவின் தலைவரான டாக்டர் ஹண்டர் என்பவரது கவனத்தைக் கவர, அவர் லண்டன் மாநகரில், ஒரு மேடையில் ரமாபாயின் இலக்கியப் புலமையையும் ஆளுமையையும் பற்றிப் புகழ்ந்து பேசினார். அவ்வேளையில் கூட்டத்தினர் எழுப்பிய கரவொலி, இந்தியாவிலிருந்த ரமாபாய்க்கு மிகப் பெரியதோர் அங்கீகாரமாய்

மாறியது.

சமஸ்கிருத மொழியன்றி, மராத்தி மொழியிலும், ரமாபாய் வல்லமை பெற்றவராக விளங்கினார். அந்நாட்களில் பெரும்பாலான பள்ளிகளில் ஆண் ஆசிரியர்களே பணியாற்றியமையால், பெற்றோர் தங்களது பெண் குழந்தைகளை அவர்களது பத்தாவது அகவைக்கு மேல் பள்ளிக்கு அனுப்புவதில்லை. ஆகவே பெண்களுக்குக் கல்வி பயிற்றுவிப்பதோடு, அவர்களை ஆசிரியப் பணியில் ஈடுபடுத்த வேண்டும் என்ற கோரிக்கையும் ரமாபாயின் உரைகளில் இடம்பிடித்தது.

ரமாபாயின் கருத்தாழத்தினாலும் உரை வீச்சாலும் கவரப்பட்ட பிபின் பீஹாரிதாஸ் மேதாவி என்ற வழக்கறிஞர், 13.06.1880 அன்று அவரைத் திருமணம் செய்து கொண்டார். ரமாபாய் பார்ப்பனர். ஆனால் அவரது கணவரோ சூத்திரர்; பிரம்ம சமாஜ இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர். அவர்களது திருமணம் 1872ம் ஆண்டு திருமணச் சட்டத்தின் வழி நடந்தது. மேதாவியின் குடும்பத்தினர் இக்கலப்புத் திருமணத்தை முற்றிலுமாகப் புறக்கணித்து விட்டனர். ஆயினும், அதனைப் பற்றி சிறிதும் கவலைப்படாமல், வாழ்க்கையைத் துவங்கிய இவ்விணையருக்கு மனோரமா என்ற பெண் குழந்தை 16.04.1881 அன்று பிறந்தது.

இதே ஆண்டில்தான், ஜெர்மனி நாட்டின் பெர்லின் நகரில் நடைபெற்ற செம்மொழிகள் மாநாட்டிற்கு, ரமாபாய், தனது சமஸ்கிருதக் கவிதையொன்றை அனுப்பினார். இந்தக் கவிதையை மோனியர் வில்லியம்ஸ் என்ற அறிஞர் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து, அரங்கில் படித்தபோது, அது ரமாபாய்க்கு பாராட்டுக் களைத் தேடித் தந்தது. ரமாபாய் அகில உலக அளவில் அறியப்பட்டு, அங்கீகரிக்கப்பட்ட அதே காலக்கட்டத்தில், 04.02.1882 அன்று, தன் கணவரை காலரா நோய்க்குப் பலி கொடுத்தார். கல்கத்தாவில் தன் கணவர் வாங்கியிருந்த கடன்களையெல்லாம் மிகுந்த இன்னல்களுக்கிடையே திருப்பியளித்து விட்டு, கணவரது உறவினர்களால் அவரது எதிர்கால வாழ்விற்கு எந்த நிரந்தர உதவியும் கிடைத்திடாத நிலையில், அவர் தன் குழந்தை மனோரமாவுடன் மராத்திய மாநிலத்திற்குக் குடிபெயர்ந்தார். புகழ் வாய்ந்த சமூக சீர்திருத்த வாதியான நீதியரசர் எம்.ஜி.ரானடே அவர்களின் ஆதரவு ஒன்றே துயருற்ற அவரது வாழ்க்கையில் ஒளிக்கிற்றாய் அமைந்தது.

1882-ஆம் ஆண்டில், ரமாபாய் “ஸ்திரி தர்ம நீதி” என்ற புத்தகம் ஒன்றை மறைந்த தனது கணவரது நினைவாய் எழுதினார். “உலகில், அழிக்கமுடியாத ஒரே செல்வம் கல்வி. அறியாமை, அதன் விளைவாய் மகிழ்ச்சியின்மை என்ற இருளில் உழலும் அனைவருக்கும் கல்வி ஒன்றே ஒளியைத் தருவதாகும். கண்ணிலா குருடரும் கல்வி

பெற்றிருப்பின், ஆயிரம் கண்ணுடையாராய்த் திகழ்வர்.

“துணிவு, மன்னிக்கும் பண்பு, சுர்த்த அறிவு, வாய்மை, பொறுமை, மனதிலும் சொல்லிலும் தூய்மை, பிறருக்குரியதைத் திரு எண்ணாமை - இவைதான் அனைத்து மதங்களுக்கான குறியீடுகள், கோட்பாடுகள்.

“பெண்களுக்கான சிறு வயது திருமணங்கள் இணையருக்கு எந்த மகிழ்ச்சியையும் தாரா. இணையரிடையே மிகப்பெரிய அளவில் வயது வேறுபாடு இருந்தால், அந்த வாழ்வில் இனிமையும் நிறைவும் இருக்காது.

“பெண்கள் தங்கள் இல்லங்களில் பூந்தோட்டம் அமைத்தால், மலர்களின் வண்ணமும், மணமும் அவருக்கு மிகுந்த மன அமைதியையும் ஆற்றலையும் மகிழ்ச்சியையும் கொடுக்கும். வீட்டுப் பணியாட்களிடம் கணிவுடன் நடந்து கொள்ளுவது, அவர்களது சுயமரியாதையோடு, செயல் திறனையும் நீட்டிக்க வல்லது. குழந்தைகளுக்கு சுத்தமான ஆடை அணிவித்து, அவருக்கு சுத்தமான உணவு அளித்து, அவரவர் வயதுக்கேற்ற நேரம் உறங்க வைப்பதும்; ஒரு தலையாய பணி.

“ஒரு சாதாரணக் குடும்பத்தில் உருவான நெப்போலியன் பிரான்ஸ் என்ற நாட்டின் மாபெரும் தலைவனானான். சிறையிலிருந்த போதும், அவன் வெளிப்படுத்திய மனத்தின்மை, எத்தனையோ ஆயிரம் வீரர்களை உருவாக்கியதே! ஏக பிரான் சிலுவையில் அறையப்பட்ட போதும், அனைவரிடமும் கணிவு காட்டும் தனது பண்பை இழக்கவில்லையே!”

ரமாபாயின் இந்தப் பாடங்களெல்லாம், 1880களில், இந்தியப் பெண்களுக்கானவை என்பதை நாம் அறியும்போது, அன்றையப் பெண்களின் நிலை எவ்வளவு கீழானதாய் இருந்துள்ளது என்பதையும், அவற்றிற்கெதிராக குரல் கொடுக்க முனைந்த அவரது துணியையும் உரை முடியும். வங்காளத்திலிருந்து பம்பாய்க்குத் திரும்பிய ரமாபாயின் வாழ்வில் ஒரு மிகப்பெரிய தாக்கத்தையும், திருப்புமுனையையும் ஏற்படுத்தியது, அவருக்குக் கிடைத்த சில கிறித்துவ சகோதரிகளின் தொடர்பு ஆகும். மேலைநாட்டுப் பெண்களுக்குக் கிடைக்கும் சமநிலையும், உரிமைகளும் இந்தியப் பெண்களுக்கும் கிடைக்க வேண்டும் என்பதற்காக வாழ்க்கையையே போராட்டக் களமாக மாற்றிக் கொண்ட பார்ப்பனப் பெண் ரமாபாயை, அவர்கள் வியந்து நோக்கினர். பம்பாயில் முற்போக்குச் சிந்தனை கொண்ட பல பார்ப்பனரிடமிருந்து அவருக்கு ஆதரவு கிடைத்தாலும் அதே அளவிற்கு பிற்போக்கு வாதிகளிடமிருந்து எதிர்ப்பும், கண்டனங்களும் கிளம்பின.

பெண்கள் உடல் நலம் குன்றிய வேளையி

லெல்லாம், அவர்கள் ஆண் மருத்துவரைத் தேடிப்போவதைத் தவிர்த்தனர். பெண் மருத்துவர்களை சமூகக் களத்தில் இல்லாத அந்நாட்களில், பெண்கள் மிக இளைய வயதிலேயே மரண மடைவதும், அதேவேளையில் ஆண்கள் அதைப் பற்றிக் கவலைப்படாதிருந்ததும், அத்தகைய ஆண்கள் உடனே இரண்டாவது திருமணம் செய்து கொள்வதும் வழமையாக இருந்தது. இவ் அவலத்தைத் தீர்க்கமாக ஆராய்ந்த ரமாபாய், தான் இங்கிலாந்து சென்று மருத்துவம் படிக்கத் திட்டமிட்டார். இதற்கு, கிறித்துவ சகோதரிகள் உதவ முன் வந்தனர். அவர்களுக்கும், இங்கிலாந்தில் உள்ள பிற சகோதரிகளுக்கும் இந்திய மொழியைக் கற்பிக்க ஒருவர் தேவைப்பட்டார். அவர்களது ஆதரவில் ரமாபாய், தன் குழந்தை மனோரமாவுடன் 1883 ஏப்ரல் திங்களில், இங்கிலாந்துக்குப் பயணப்பட்டார்.

இங்கிலாந்தில் அவர் ஆற்றிய முதல் பணி, பம்பாய் மாநிலத்தின் முன்னாள் சுவர்னராஜ சர்பார்ட்டில் பிரீரே என்பவரைச் சந்தித்து, இந்தியப் பெண்களின் சார்பில் ஒரு கோரிக்கை மனுவை அளித்தது தான். ஆங்கிலத்தில் அவர் புலமை பெற்றிராதிருந்த காரணத்தால் அவர் தனது மனுவை மராத்திய மொழியிலேயே அளித்தார். “இந்தியப் பெண்களின் அழகுரல்” என்று தலைப்பிடப்பட்டிருந்த அம்மனு ஹோப்பியர் களிடையேயிருந்தும் அவருக்குப் பல ஆதரவாளர்களைத் தேடித் தந்தது. 29.09.1883 அன்று கிறித்துவ மதத்தால் பெரிதும் ஈர்க்கப்பட்டிருந்த ரமாபாய், மேரி ரமாபாய் என்ற பெயருடன் மதம் மாறினார். மதம் மாறியபோதும், அவர் கிறித்துவ மதத்தின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகள் அனைத்தையும் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. ஏகவின் “மலைப் பொழிவு” ஒன்று மட்டுமே அவரது அடிமனதில் ஆழமாகப் பதிந்திருந்தது. ரமாபாய் மதம் மாறிவிட்டார் என்ற செய்தி, அவருக்கு இந்தியாவில் பல எதிர்ப்பாளர்களை உருவாக்கியது. அவரை ஆதரித்த பலர்கூட அவரது மதமாற்றத்தோடு உடன்பட முடியவில்லை. “எனக்கு இந்தியப் பண்பாடுதான் முக்கியம்; எனது மதச்சார்பு அதற்குப் பின்னரே” என்று அவர் கூறிய விளக்கங்களெல்லாம் விமலுக்கிறைத்த நீராயின.

இங்கிலாந்தில் அவர் மருத்துவம் பயில வேண்டும் என்று கொண்டிருந்த ஆவல் சில காரணங்களால் நிறைவேறாத நிலையில், அவர் ஆசிரியப்பணிக்குத் தன்னை முழுமையாக மாற்றிக்கொண்டார். பேராசிரியர் என்ற அடைமொழியோடு அவர் தனது கல்விப் பணியைத் துவங்கியபோதும், அதற்கும், இந்தியாவில் கிறித்துவர்கள் உட்பட பலரிடமிருந்து எதிர்ப்பு கிளம்பியது. பார்ப்பன இந்துக்களுக்கு அவர் மதம் மாறிவிட்டது குறித்த சினமும், கிறித்துவர்களுக்கு ஒரு பார்ப்பனப் பெண்மணிக்கு இவ்வளவு பெரிய

அங்கிகாரமா என்ற ஆதங்கமும், ஒரு செடியில் முளைத்த இரு முட்களாய் ரமாபாயைத் தைத்தன.

1885 டிசம்பர் திங்களில், ரமாபாய், இங்கிலாந்திலிருந்து அமெரிக்கா சென்றார். இந்தியாவின் முதல் பெண் மருத்துவரான ஆனந்திபாய் ஜோஷி, பென்சில்வேனியாவில் மருத்துவம் பயின்று, படிப்பை முடித்திருந்தார். அவரது பட்டமளிப்பு விழாவில் பங்கு பெற வேண்டி, ரமாபாய்க்கு அழைப்பு விடுக்கப்பட்டிருந்தது.

இங்கிலாந்தில் இருந்த மூன்று ஆண்டுகளில் ரமாபாய், ஆங்கில மொழியை நன்கு கையாளும் திறமையை வளர்த்துக் கொண்டார். தங்கு தடையற்ற ஆங்கிலத்தில், இந்தியாவில் பெண்களுக்கு இழைக்கப்படும் அநீதிகளையெல்லாம் குறிப்பிட்டு, இத்துயர் நிலையிலிருந்து பெண்களை விடுவிப்பதற்காக, தான் ஒரு “இஸ்லம்” துவங்க இருப்பதாகவும், அதற்கு அமெரிக்க மக்களின் ஆதரவு வேண்டும் என்றும் கோரிக்கை விடுத்தார். பென்சில்வேனியாவைத் தொடர்ந்து அவர் அமெரிக்கா நாட்டின் பிற பேரூர்களுக்கும் சென்று, உரையாற்றினார். அவர் அமெரிக்காவில் இருந்த மூன்று ஆண்டுகளில் 113 முறை பேருரையாற்றினார்.

அவரது எளிய தாவர உணவுப் பழக்கங்களும், எப்போதும் வெள்ளைச் சேலையணிந்து காணப்படும் தோற்றமும், அமெரிக்கர்களை எளிதில் ஆட்கொண்டன. 03.07.1886 தேதியிட்ட “நியூயார்க் டைம்ஸ்” இதழ், அவரை வெகுவாகப் பாராட்டி எழுதியது. அமெரிக்கப் பெண்ணிய வாதிகள் பலரும், கிறித்துவ அமைப்புகளைச் சேர்ந்த பலரும், ரமாபாயின் கருத்துக்களாலும், பேச்சாலும் கவரப்பட்டு, நாடு முழுவதும் “ரமாபாய் வட்ட”ங்களைத் துவக்கினர்.

1887இல் ரமாபாய் எழுதி வெளியிட்ட “உயர்சாதி இந்துப் பெண்” என்ற புத்தகத்தில், பெண்ணியம், பெண் விடுதலை குறித்த தன் சிந்தனைகள் அனைத்தையும் பதிவு செய்தார். குறுகிய காலத்தில் ஆயிரக்கணக்கான படிக்க விற்பனையைக் கொண்ட இப்புத்தகத்தை, ரமாபாய் தன் அன்னையார் லட்சுமி டோங்கே அவர்களுக்கு அர்ப்பணித்திருந்தார்.

“உயர்சாதி இந்துப் பெண்” என்ற தலைப்பு பல முற்போக்காளர்களுக்கு ஏற்புடையதாய் இல்லை. அவரோர் பார்ப்பனப் பெண்மணியாய் பிறந்து வளர்ந்திருந்ததால், இச்சாதிப் பெண்களின் அவல வாழ்க்கையை நேரடியாகக் கண்டிருந்தார். ஆகவே இப்பெண்களது தளைகளை உடைக்க வேண்டியது தனது முதற்கடமை என்று அவர் எண்ணியிருக்கலாம். மேலும், “உயர்சாதி இந்துப் பெண்” என்ற சொற்றொடரில் சிறிது வஞ்சகப் புகழ்ச்சியும் இழையோடுவதை நாம் மறுக்க

இயலாது. பின்னாளில், அவர் மராத்தியத்தில் பெண்களுக்காக ஒரு பள்ளியைத் துவங்கி, அதில் பார்ப்பனருடன் மற்ற சாதிப் பெண்களையும் சேர்த்துக் கொண்டார். கடை இனத்தவர் என்று கருதப்பட்ட குத்திரசாதிப் பெண்கள் அவரது பள்ளியில் சேராவிட்டாலும், பூலே போன்ற புரட்சியாளர்களின் ஆதரவு ரமாபாய்க்குக் கிடைத்தது என்ற செய்தியை, மீரா கோச்சாம்பி, “பண்டித ரமாபாய்” என்ற தமது நூலில் பதிவு செய்துள்ளார். ரமாபாய், தனது “உயர்சாதி இந்துப் பெண்” என்ற புத்தகத்தில் பதிவுசெய்துள்ள கருத்துக்கள், அவரது சிந்தனையின் பரந்த எல்லையையும், வீரியத்தையும் சுட்டுபவையாய் அமைந்துள்ளன.

“இந்து மதத்தின் அடிப்படைக் கோட்பாடான “சாதி”யை எதிர்த்து புத்தர், குருநானக் போன்றவரெல்லாம் போராடியபோதும், சாதி இன்னும் சமூகத்திலிருந்து முற்றிலுமாக அழிக்கப்படவில்லை. “ஆண்மகனைப் பெற்றால் மட்டுமே நல்லதோர், மறுமையைப் பெறமுடியும்” என்ற தவறான நம்பிக்கையின் காரணமாகவே, பல்லாயிரக் கணக்கான பெண் குழந்தைகள் பிறந்த சில நாளிலேயே கொல்லப்படுகின்றனர்.

“பார்ப்பனப் பெண் குழந்தைகள், பத்து வயதுக்குள்ளாகவே திருமணம் செய்து வைக்கப்படுகின்றனர். இதனால் இவர்களது உடல்நலமும் மனநலமும் சீர்கெடுவதை பல பார்ப்பனக் குடும்பங்களில் காணலாம். இதைவிடக் கொடுமை என்னவென்றால், அந்த அறியா வயதிலேயே கணவனை இழந்த பெண் குழந்தைகள் முடி மழிக்கப்பட்டு, நல்ல துணிமணியும், ஆபரணங்களும் மறுக்கப்பட்டு, மறைந்த கணவனின் உறவினர் அனைவருக்கும் ஒரு வேலைக்காரியாய் நடத்தப்படுவதுதான். கைம்பெண்கள், “அமங்கலமான” பொருளாகக் கருதப்பட்டனர். காகக்காக நடனமாடி உடலை விற்கும் பெண்களைக் குறிக்கும் “ரண்டி” என்ற சொல்லால், இவர்கள் அடையாளப்படுத்தப்பட்டனர்.

“கணவனை இழந்த பார்ப்பனப் பெண்கள் அவனது சிதையிலேயே “சதி” ஏறவும் வற்புறுத்தப்பட்டனர். “இவ்வந்திகளுக்கெல்லாம், வேதங்களிலிருந்தே மேற்கோள்கள் காட்டி, பெண்களை மூன்றாந்தர குடிமக்களாய் நடத்தி வந்தனர். “பெண்களை நம்பிடல் கூடாது; பெண்களுடனான உரையாடல் அழிவுக்கே வழிவகுக்கும் போன்ற மொழிவழக்குகளெல்லாம், பெண்களுக்கு கெதிராகவே ஆண்களால் உருவாக்கப்பட்டன.

“மனு நீதி (ஐஓஇ 48-51), ஒரு மனைவி, கணவனுக்கு, ஆடு மாடுகளைப் போன்று உரிமையுடைய ஒரு பொருளே என்று சொல்கிறது. மேலும், கணவனை இழந்த பெண் மறுமணம் செய்வது தவறு என்றும் சொல்லுகிறது” (ஏ. 162).

காக்கை

காக்கை

காக்கை

காக்கை

காக்கை

காக்கை

காக்கை

காக்கை

காக்கை

காக்கை

காக்கை

“இந்து மத நெறிமுறைகளில் தலையிடுவதை முற்றிலுமாய் தவிர்த்த ஆங்கிலேய அரசு, பெண்களுக்கெதிரான இக்குற்றங்களைத் தடுக்க எந்நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை.

“பெண் கல்வி என்பது, சமூகப் பணியில் ஈடுபட்ட பிற மதத்தினரால் சிறிது மேம்பட்டாலும், அப்பணியின் பயன் வெகு சிலரை மட்டுமே சென்றடைந்தது.

“இந்தியாவில் பெண் கல்வியை ஊக்குவிக்க வேண்டுமானால், பெண் ஆசிரியைகளைக் கொண்ட பள்ளிகள் திறக்கப்பட வேண்டும்.

இவ்வளவு செய்திகளையும், இதைவிட விரிவாகவும் ஆழமாகவும் தனது புத்தகத்தில் எழுதிய ரமாபாய் இறுதியில் அமெரிக்க மக்களுக்கு ஒரு கோரிக்கை வைக்கின்றார், “ஏசுவின் அறிவுரைகளை வாழ்வில் பின்பற்றும் அமெரிக்க மக்களே இந்தியாவில் உள்ள உங்களது ஏழை சகோதரிகளின் கல்விக்காக எனக்கு ஆதரவும் உதவியும் தாருங்கள்!”

1889-ஆம் ஆண்டு ரமாபாய் இந்தியா திரும்பியவுடன், புனே நகரில், ஆதரவற்ற கைம்பெண்களின் கல்விக்காவும், அவர்களது வாழ்க்கை மேம்பாட்டுக்காகவும் “சாரதா சதன்” என்ற இல்லத்தைத் துவங்கினார். இந்த இல்லத்தை நிர்வகிப்பதற்கு, பம்பாய் உயர் நீதிமன்றத்தில் நீதியரசராகப் பணியாற்றிய எம்.ஜி.ரானடே, டாக்டர் பி.ஜி. பண்டார்கர், ஜி.ஹெச். தேஷ்முக் போன்ற புகழ்வாய்ந்த சமூக சீர்திருத்தவாதிகளை உள்ளடக்கிய குழு ஒன்றையும் ரமாபாய் அமைத்தார். அப்போது காங்கிரஸில் ஒரு பிரிவின் தலைவராயிருந்த பால கங்காதர திலகர், துவக்கம் முதலே ரமாபாயுடன் முரண்பட்டார். தீவிர இந்து மதப் பற்றாளரான அவர் தான் நடத்தி வந்த “கேசரி” பத்திரிக்கையில், ரமாபாயின் மதமாற்றத்தை மறைமுகமாகக் குறிப்பிட்டுக் கடுமையாகச் சாடினார். “சாரதா சதன்” என்ற அமைப்பை, பார்ப்பனக் கைம்பெண்களை மதமாற்றம் செய்யவே பயன்படுத்துகிறார் என்றுப் பழி சுமத்தினார்.

இன்னும் சிலர், பார்ப்பனக் கைம்பெண்கள் வேத மரபுகளின்படி தண்டிக்கப்பட வேண்டியவர்கள் என்றும், ஆனால் இதற்கு மாறாக ரமாபாய் அவர்களுக்கு தனது இல்லத்தில் பாலும் நெய்யும் உண்பித்து பராமரிக்கின்றார் என்றும் நெஞ்சில் சிறிதும் ஈரமின்றி பொய் புனைந்தனர். ரமாபாய் ஒரு முறை பிருந்தாவன், மதுரா ஆகிய ஊர்களுக்குச் சென்று அங்கு ஆதரவின்றி கைவிடப்பட்டு பொதுமகளிராய் மாறியிருந்த கைம்பெண்கள் பலரைத் தனது சாரதா சதன் இல்லத்திற்குக் கூட்டி வந்தபோது பாலகங்காதர திலகரின் கேசரி பத்திரிகை “ஐரோப்பிய நாடுகளில் விபச்சாரம் பரவி இருக்கும் அளவிற்கு பிருந்தாவனத்தில்

இல்லை” என்று எழுதி தனது வக்கிரத்தைப் பிரகடனம் செய்தது! ஆனால் அண்மையில்கூட, சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு பெண், திரைப்பட இயக்குநர் தீபா மேத்தா பிருந்தாவனத்து கைம்பெண்கள், பொதுமகளிரைப் பற்றி ஒரு திரைப்படம் தயாரிக்க முனைந்தபோது, அவருக்கு இந்துமத அடிப்படைவாதிகளிடமிருந்து பலத்த எதிர்ப்புக் கிளம்பியது. விளைவாய், தீபா மேத்தா, இந்தியாவினின்று வெளியேறி, இலங்கையில் இப்படத்தை எடுத்து வெளியிட்டார் என்பதையும் நாம் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

ஆனால் அதே நேரத்தில் மாக்ஸ் முல்லர் போன்ற பேரறிஞர்களின் ஆதரவு ரமாபாய்க்கு கிடைத்தது. “தி டைம்ஸ்” (22.08.1987) இதழில், அவர் பார்ப்பன கைம்பெண்கள் எவ்வாறெல்லாம் ஆணாதிக்கச் சமுதாயத்தைக் கொண்ட இந்தியாவில் அல்லற்படுகின்றனர், மதத்தின் பெயரால் அவர்களுக்கு எவ்வாறு மறுமண உரிமை மறுக்கப்பட்டு, தொழுநோயாளிகளை விடவும் மோசமாக நடத்தப்படுகிறார்கள் என்பதை, புள்ளி விவரங்களோடு எழுதினார்.

சாரதா சதன் இல்லத்திற்கு உள்ளுறை கைம்பெண்களினிர், மேலும் பலர் நாள்தோறும் வெளியிலிருந்து வந்தும் கல்வி கற்றனர். இவர்கள் வரும் வழியில், பார்ப்பனப் பழமைவாதிகள் இவர்களை ஏளனம் செய்து துன்புறுத்துவதைக் கண்ட ரமாபாய், அவர்களை ஓர் ஆண் ஊழியரின் உதவியோடு ஒரு வண்டியில் பாதுகாப்பாகக் கூட்டி வர ஏற்பாடு செய்தார். இந்த இல்லத்தில் கிறித்துவ, இந்து ஆகிய இருமறைப் புத்தகங்களும் வைக்கப்பட்டிருந்தன. பெண்களுக்கு அவரவர் விரும்பும் முறையில் வழிபாடு செய்து கொள்ளும் உரிமை அளிக்கப்பட்டிருந்தது.

1889 ஆண்டு டிசம்பர் திங்களில் பம்பாய் நகரில் நடைபெற்ற இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் மாநாட்டில், ரமாபாய், ஒத்த கருத்துடையவருடன் ஒரு குழுவாகச் சென்று, பார்ப்பனக் கைம்பெண்கள் முடி மழிக்கப்படுதலைத் தடுக்க ஒரு தீர்மானம் கொண்டு வந்தார் என்பது ஒரு முக்கியமான வரலாற்றுச் செய்தியாகும். இதேபோன்று, பெண்களின் திருமண வயதை பத்திலிருந்து பன்னிரண்டுக்கு உயர்த்த வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை வலியுறுத்தி, ஆரிய மகிளா சமாஜத்துடன் இணைந்து போராடினார்.

ரமாபாயின் நேர்மறைச் செயல்பாடுகளை விரும்பாத சிலர் அவரது தனிப்பட்ட வாழ்வு குறித்தும் அவதூறு பரப்பத் தலைப்பட்டனர். “புனே வைபவ்” என்ற இதழ் கோபால்ராவ் ஜோஷி என்பவர், கிறித்துவ மதத்திற்கு மாறிய பின்னர், ரமாபாயைத் திருமணம் செய்து கொள்ள விரும்பினார்” என்ற பொய்ச் செய்தியைப் பரப்பியது. ரமாபாய்க்கு ஆதரவாக புனே நகரின்

புகழ்பெற்ற வழக்கறிஞர்கள் முன்வந்து போராடிய வுடன், இவ்விதம் எழுத்துப்பூர்வமாக வருத்தம் தெரிவித்தது.

ரமாபாய் கிறித்துவ மதத்தைத் தழுவிய போதும், அதனை முழுமையாக ஏற்றுக் கொள்ள வில்லை. “பரிசுத்த ஆவியினால்” ஏசுபிரான் அவதரித்தார் என்பதை அவர் ஏற்றுக் கொள்ள வில்லை. ஆனால் அவரது மலைப்பொழிவு, ரமாபாய்க்கு வாழ்நாள் முழுவதும் ஒளி விளக்காய்த் திகழ்ந்தது. இம்முரண் நிலையினாலேயே, கிறித்துவ மதத்தினரிடையேயும் எப்போதும் அவருக்கு எதிர்ப்பு இருக்கவே செய்தது.

1890களின் இறுதியில், இந்தியா முழுமையையும் “பிளேக்” நோய் தாக்கியது. பொதுமக்கள் இந்நோயினால் பாதிக்கப்பட்டுள்ளனர் என்று அறிய ஆங்கிலேய அரசின் அதிகாரிகளும், காவலர்களும் வீடுகளுக்குள் நுழைந்து அங்கு உறைவோரைச் சோதிக்க முனைந்தனர். பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு மருத்துவ வசதிகள் கிடைக்காத நிலையில், இத்தகு சோதனை முயற்சிகள் மக்களிடையே கொந்தளிப்பை ஏற்படுத்தின. ஆங்கிலேய அரசின் மீது மக்களுக்கு எழுந்த சினம், விரைவில் இந்து முஸ்லீம் மதக்கலவரங்களாக மாறியது. அரசு அதிகாரிகள் கொலை செய்யப் படுவதும் வழமையாயிற்று. இந்த கட்டத்தில், ரமாபாய், அரசின் நடவடிக்கைகளைக் கண்டித்து எழுதிய ஒரு திறந்த மடல், ஆங்கிலேயப் பாராளுமன்றத்தில் விவாதத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளப் பட்டது.

இவ்வளவிற்குப் பிறகும் பாலகங்காதர திலகரின் “கேசரி” இதழ், தொடர்ந்து ரமாபாயின் மேல் களங்கம் சுமத்திக்கொண்டே இருந்தது. “குஜராத், ராஜஸ்தான், மத்தியப் பிரதேசம் ஆகிய மாநிலங்களைச் சேர்ந்த 2,500க்கும் அதிகமான பெண்கள், ரமாபாயின் சாரதா சதன், முக்தி சதன், கிருபாசதன் ஆகிய இல்லங்களில் சிறைபிடிக்கப்பட்டு வைக்கப்பட்டுள்ளனர். ரமாபாய் அவர்களிடம் ஒரு சிறை அதிகாரியைப்போல் செயல்படுகிறார்” என்று கடுமையான வளார்த்தைகளால் வசைபாடியது. இவற்றிற்கெல்லாம் சிகரம் வைத்தாற்போல், தனது 12.01.1904 இதழில், ரமாபாயை “ரெவரண்டா” என்று குறிப்பிட்டது. “ரெவரண்ட்” என்ற சொல்லின் பெண்பாற் சொல்லாக “ரெவரண்டா” தோன்றினாலும், பொதுமக்களிரைக் குறிக்கும் “ரண்டா” அல்லது “ரண்டி” என்ற சொல்லொலி இதில் அமைந்திருப்பதை பொதுமக்களில் பலர் விரும்பவில்லை; ரசிக்கவில்லை.

ரமாபாய் தனது இல்லத்தில், பார்வையிழந்தோருக்காக ஒரு பிரிவும், மனநலம் சிதைந்தவர்களுக்காக ஒரு பிரிவும் ஏற்படுத்தி தொண்டாற்றி வருவதை அறிந்த மக்கள், அவருக்கு தொடர்ந்ததம் ஆதவை அளித்தனர். கேசரி இதழுக்கு

மாற்றாக, “கபோத பத்ரிகா” என்ற இதழ், ரமாபாயின் தொண்டைப் பாராட்டி விரிவாக எழுதியது.

ரமாபாயின் பொதுநலத் தொண்டுகளுக்கெல்லாம் ஆதாரமாய் விளங்கியது, அவர் பிற நாடுகளிலிருந்து குறிப்பாக அமெரிக்காவிலிருந்து பெற்ற உதவித்தொகை தான். இப்பணத்தை, எந்தவிதமான முறைகேடுக்கும் இடம்தராத வகையில் செலவழித்தார் என்பதுதான் அவருடைய உயரிய பண்புக்குச் சான்று. தனது மகள் மனோரமாவை புனேவிலுள்ள டெக்கான் கல்லூரியில் பி.ஏ. வகுப்பில் சேர்த்தபோது, அவர், முன்னதாகவே சாரதா சதன் நிதிக்குப் பொறுப்பான “அமெரிக்கன் ரமாபாய் வட்டம்” என்ற அமைப்பினரிடமிருந்து இசைவு பெற்றே, மகளது கல்லூரிப் படிப்புக்காக செலவு செய்தார் என்ற செய்தியை இன்றையச் சமூகச் சூழலோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது, அவர் எவ்வளவு உயர்ந்த பெண்மணி என்பது விளங்கும். மனோரமா, பி.ஏ. படிப்பைத் தொடர்ந்து ஆசிரியப் பணிக்கான படிப்பையும் முடித்து, தனது அன்னையாருக்கு உதவியாக சாரதா சதன் பள்ளியின் முதல்வராகவும் பணியாற்றினார். 1902இல் ஆஸ்திரேலியாவிற்கும், நியூசிலாந்துக்கும் பயணம் மேற்கொண்ட மனோரமா, அங்கு தனது அன்னையாரின் “உயர்சாதி இந்துப் பெண்” என்ற புத்தகத்தை, தனது நீண்ட முன்னுரையுடனும், பல பிற்சேர்க்கைகளுடன், “பண்டித ரமாபாய் - கைம்பெண்களின் தோழி” என்ற தலைப்பில் வெளியிட்டார்.

ரமாபாய், கிறித்துவ மதக்கோட்பாடுகள் பலவற்றோடு முரண்பட்டாலும், விவிலிய நூலை தன் கடும் உழைப்பிற்குப் பின்னர், “பவித்ர சாஸ்திரம்” என்ற பெயரில், மராத்திய மொழியில் மொழி மாற்றம் செய்து வெளியிட்டார். இது அவருடைய பொதுநலத் தொண்டையொத்த ஒரு மாபெரும் சாதனையாகும்.

1919-ல் எதிர்பாராத விதமாக, மனோரமா நோயில் வீழ்ந்தார். மருத்துவர்களின் அறிவுரைப் படி, உதகையில் சிறிது காலம் தங்கி ஓய்வு எடுத்தார். ஆனால் அது பயன்தராத நிலையில், அவர் மீண்டும் மீரஜ் நகருக்குச் சென்றார். மரணம் அவரை 24.07.1921 அன்று, அவரது நாற்பதாவது வயதில் தழுவியது.

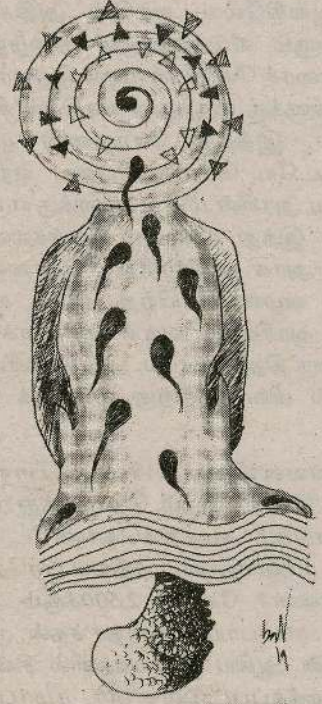
தனக்கு முன்னதாக தன் ஒரே மகள் மரண மடைவாள் என்பதை சற்றும் எதிர்பார்க்காத ரமாபாயும் நோயில் வீழ்ந்து, அவரது 64வது வயதில், அதாவது 05.04.1922 அன்று காலமானார். தனக்குப்பின், தன் நிறுவனங்கள் அத்துணையையும் நிர்வகிக்க அவர் ஏற்கனவே பொறுப்பாளர்களை நியமித்திருந்ததால், அவை அனைத்தும் இன்றளவும் இயங்கி வருகின்றன.

கவிஞர் மணி சண்முகம் கவிதைகள்

முகத்தின் அழகு குறித்த கேள்விகளுக்கு
மனதாலும்
மனதின் அழகு குறித்த கேள்விகளுக்கு
முகத்தாலும்
பதில் சொல்லத் தெரிந்தவர்களை
மையம் எனக் கருதி
நேசத்துடன்
சுற்றத் துவங்குவதுதான்
பிரபஞ்சம் எனில்
அதன் விளிம்புநிலைச் சாதாரணன் தான்
நான்.

உன்வரும்
முதல் அற்புத்திற்குப் பெயர்
உடல்
விடைபெறும்
கடைசி அற்புத்திற்குப் பெயர்
உயிர்
இடையிலுள்ள
அற்புத்திற்குப் பெயர்
வாழ்க்கை.

அங்கு
நீரில்லை
அலையில்லை
மீனில்லை
தூண்டிலில்லை
ஏனென்றால்
அது
புத்தனின் குளம்
மேலும்
ஏனென்றால்
அங்கு
புத்தனுமில்லை.

உச்சிகளை ரசித்துக்கொண்டு
பள்ளத்தாக்குகளில் வசிப்பவர்கள்
ஒருவகை மனிதர்கள்.
உச்சிகளை வெறுத்துக்கொண்டு
பள்ளத்தாக்குகளில் வசிப்பவர்கள்
வேறுவகை மனிதர்கள்.
இதில் நீங்கள்
முதல் வகை என்றால்
எங்கள் நதியில்
உங்கள் முகம் தெரியும்
இதில் நீங்கள்
இரண்டாம் வகை என்றால்
எங்கள் நதியில்
உங்கள் முகம் இணையும்.

கட்டுரை

ஞா.குருசாமி

jeyaseelanphd@yahoo.in

கழுவேற்றமும் சமயச் சார்பற்ற வழிபாடும்

கி.பி முதலாம் நூற்றாண்டு வரை தமிழ்நாட்டில் கழுவேற்றம் செய்யப்பட்டதாக குறிப்புகள் இல்லை. வைதீகம் X அவைதீகம் என்கிற நிறுவன சமய மரபுகள் உருவாக்கம் செய்யப்பட்ட பின் சில குறிப்புகள் கிடைக்கின்றன. அவை அவைதீகத்திற்கு எதிராக வைதீகம் பயன்கொண்ட ஒரு தண்டனை முறையாகக் கழுவேற்றம் இருந்திருப்பதைத் தெரிவிக்கின்றன. அவைதீக சமயத்தினரின் மக்கள் செல்வாக்கு, தத்துவத்தைச் செழுமை ஆகியவற்றை எதிர்கொள்ள முடியாத சூழலில் வைதீகம் கழுவேற்றத்தை ஒரு கருவியாகப் பயன்படுத்தியது.

க முவேற்றம் நிகழ்த்தப்பட்ட விதத்தையும் காரணத்தையும் இன்றளவும் நடுகற்கள், சிற்பங்கள், இலக்கியங்கள் புலப்படுத்திக்கொண்டே தான் இருக்கின்றன. என்றாலும் கமுவேற்றம் செய்யப் பட்டதன் அரசியல், அதற்குச் சொல்லப்பட்ட காரணங்கள், கமுவேற்றம் செய்யப்பட்ட விதம், அதன் இன்றைய தொடர்ச்சி முதலியன குறித்த மறுவாசிப்பு வெகுமக்களின் பண்பாட்டு மனங்களைப் புரிந்து கொள்ளவும் அதனூடாகச் செழித்துக் கால் பரப்பும் சனாதன பாசிசத்தை இனங்காணவும் உதவும்.

அது ஒரு கோடை காலம். தேனி, பழைய பேருந்து நிலையத்திலிருந்து பெரியகுளம் சாலையில் எடமால் தெருவை ஒட்டி நவீன தொழில் நுட்பத்தில் வண்ண வண்ணச் சுவரொட்டிகள், பேனர்கள், வாழை மரங்கள், மாவிலைத் தோரணங்கள் என்று திருவிழாக் கோலம். மக்கள் மிகவும் பரபரப்பாக இருந்தனர். அதனூடே கண்ணில்பட்ட சுவரொட்டி ஒன்றின் நிகழ்ச்சி நிரலில் 'கமுவேற்றம்' என்று இருந்தது.

கமுவேற்றம் கட்டுரையாளரால் நேரில் பார்க்கப்பட்டது. பத்தடி இடைவெளியில் இரண்டு மூங்கில் கம்புகளை நட்டிருந்தார்கள். தரையில் இருந்து ஆறடி உயரத்தில் ஒன்றும் அந்த உயரத்தில் இருந்து எட்டடி உயரத்தில் மற்றொரு கம்பும் குறுக்காகக் கட்டப்பட்டிருந்தன. சாய்ந்து விடாமலுக்கு இழுவைக் கம்புகள் துணைகொள்ளப்பட்டன. தரைமட்டத்தில் இருந்து பதினான்கு அடி உயரத்திலிருந்த குறுக்குக் கம்பின் நடுவில் நீர் இறைக்கப் பயன்படும் கப்பி பொருத்தப்பட்டிருந்தது.

அந்த இடத்தில் கமுவேற்றம் செய்யப்பட விருந்த அறுபது வயது மதிக்கத்தக்க முதியவர் மற்றும் சிலர் இருந்தார்கள். மற்றவர்கள் அம்மனோடு ஊர்வலம் போய்விட்டார்கள். அம்மன் ஊர்வலம் முடித்து நிலைக்குத் திரும்பும் வழியில் கமுவேற்றுவதற்காக அனைத்து ஏற்பாடுகளும் தயார் நிலையில் இருந்தன. கமுவேற்றம் செய்யப்படவிருந்த முதியவர் நாற்காலியில் அமர வைக்கப்பட்டு இருந்தார். தலையில் உருமால் கருப்பு ட்ரௌசர் அணிந்திருந்தார். நிணவாடை சூழ கழுத்து நிறைய குடல்மாலை சூடியிருந்தார். உடல் முழுக்க நீறு. பெருக்கல் குறி வடிவில் இருதோள்களிலும் மாலைகள். கைகால்கள், இடுப்பு கயிறுகளால் பிணைக்கப்பட்டிருந்தன. இடுப்பிலிருந்த கயிற்றின் மற்றொரு முனை கப்பியில் நுழைக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த முதியவரின் கோலம் ஒருவகையில் திகிலூட்டுவதாக இருந்தது.

தூரத்தில் அம்மன் வருவது தெரிந்ததும் கமுவேற்றுவதற்கான முன்வேலைகளின் கடைசிப்

பகுதியை வேகவேகமாகச் செய்தார்கள். முதியவர்தானே ஏறி குறுக்குக் கம்பில் இரண்டு குத்துக் கம்புகளைப் பிடித்தபடி நின்று கொண்டார். முகம் இறுக்கமாக இருந்தது. அவ்வப்போது கண்களை அழுத்தமாக மூடிமூடித் திறந்தார். கால்களிலும் கைகளிலும் கட்டியிருந்த கயிறை இரண்டு பக்கவாட்டிலும் இழுத்துப் பிடித்துக் கொண்டார்கள். அதனால் அந்த முதியவரின் கால்கள் அகற்றி வைக்கப்பட்டதை போல இருந்தது. கைகள் இயேசு சிலுவையில் தொங்கியது போல விரிந்திருந்தது. கப்பியில் நுழைக்கப் பட்ட இடுப்புக் கயிற்றை இழுப்பதற்குச் சிலர் தயாராக இருந்தார்கள். சட்டென்று ஆட்டின் பெரிய ஈரல் துண்டை எடுத்துக் கமுவேற்றம் செய்யப்படவிருக்கும் முதியவரிடம் கொடுத்தார்கள். அவர் அதை வாங்கி கௌவிக்கொண்டார். பார்ப்பதற்கு அவரது நாக்கு வெளியே தொங்கிக் கொண்டிருப்பது போல இருந்தது.

அந்த முதியவர் ஈரலை கௌவுவதற்கும் அம்மன் வருவதற்கும் பொழுது சரியாக இருந்தது. மேளம் துரிதகதியில் அடிக்கப்பட்டது. அம்மனுக்கு ஒலிக்கப்பட்ட மணியோசை முதிர்ந்த இளைஞனொருவனின் அலறலைப் போல இருந்தது. மாறிமாறி இடைவிடாமல் ஒலித்தது. அம்மன் கமுவேற்றம் செய்யப்பட விருக்கும் முதியவருக்கு முன்னால் நிறுத்தப் பட்டார். கப்பியில் நுழைக்கப்பட்ட இடுப்புக் கயிறைப் பிடித்திருந்தவர்கள் கயிறை மேலும் கீழுமாக இழுத்தார்கள். முதியவரின் உடல் கைகாலை அகற்றிய நிலையில் மேலும் கீழுமாகப் போய் வந்தது. ஒரு சில வினாடிகளில் எல்லாம் முடிந்துவிட்டது. அம்மன் படுவேகமாக முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு வந்த வேகத்தை விட அதிகமான வேகத்தில் சென்றுவிட்டார். கமுவேற்றம் செய்யப்பட்டவர் கீழே இறக்கி விடப்பட்டார். கொஞ்சம் நடுங்கினார். எல்லாம் 'போலச்செய்தல்' தான். ஏன் இந்த நிகழ்வு? இன்று அதற்கான தேவை என்ன?

கி.பி முதலாம் நூற்றாண்டு வரை தமிழ்நாட்டில் கமுவேற்றம் செய்யப்பட்டதாக குறிப்புகள் இல்லை. வைதீகம் X அவைதீகம் என்கிற நிறுவன சமய மரபுகள் உருவாக்கம் செய்யப்பட்ட பின் சில குறிப்புகள் கிடைக்கின்றன. அவை அவைதீகத்திற்கு எதிராக வைதீகம் பயன்கொண்ட ஒரு தண்டனை முறையாகக் கமுவேற்றம் இருந்திருப்பதைத் தெரிவிக்கின்றன. அவைதீக சமயத்தினரின் மக்கள் செல்வாக்கு, தத்துவத்தைச் செழுமை ஆகியவற்றை எதிர்கொள்ள முடியாத சூழலில் வைதீகம் கமுவேற்றத்தை ஒரு கருவியாகப் பயன்படுத்தியது.

வைதீகம் அரசு ஆதரவைப் பெற்ற பிறகு,

கழுவேற்றம் அங்கீகாரம் பெற்ற தண்டனையாக மாறி கிபி பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டு வரை நீடித்தது. அதற்குப் பிறகு ஆட்சிக்கு வந்த நிலையற்ற அரசுகளினால் அதிகாரம் சிதறிய பிறகு, தண்டனை வழங்கும் முறை ஜமீன்தார் களின் பழைய வடிவமான ஊர்த்தலைவர்களின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வந்தது. இந்நிலை இந்தியத் துணைக்கண்டத்தில் விக்டோரியா மகாராணி ஆட்சிப் பொறுப்பேற்கும் வரை நீடித்தது. பெருநிலங்களின் உடைமையாளர்களாக இருந்த ஊர்த்தலைவர்கள் மிக அரிதான சமயங்களில் குற்றவாளிகளைக் கழுவேற்ற உத்தரவிட்டிருக்கிறார்கள்.

கோயிலுக்கு விளக்கு போடுதல், ஊருக்கு விளக்கு எரித்தல், தீப்பந்தம் செய்து தருதல், நீர்நிலைகளின் கரைகளை உயர்த்துதல், ஊர்மாடுகளை மேய்த்தல் முதலிய தண்டனைகள் சிவில் குற்றங்களுக்காக வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன. கழுவேற்றம் கடுமையான திட்டமிட்ட கொலையுடன் கூடிய திருட்டுக் குற்றங்களுக்கான தண்டனையாக இருந்திருக்கிறது. கழுவேற்றம் குறித்து கிராஜநாராயணன் கோபல்ல கிராமம் நாவலில் விவரித்திருப்பார். அது வழக்காற்றுக் கதைகளை அதிகளவில் கொண்டிருக்கும் புனைவு என்றாலும் வழக்காறுகள் ஆரவாரமற்ற உண்மைகளை உள்ளடக்கியிருக்கும் குணாதிசய முடையவை என்பதால் அதிலுள்ள சம்பவ விவரிப்புகள் முக்கியமானவை.

அந்நாவலில் ஒருவன், தண்டட்டிக்காக அதை அணிந்திருந்த கர்ப்பினியை குளத்திற்குள் மிதித்துக் கொல்கிறான். அவனைப் பிடித்துவந்து விசாரிக்கிறார்கள். இறுதிவரை அவன் வாய் திறக்காமல் இருக்கிறான். இறுதியில் கழுவேற்றுவது என்று தீர்ப்பு. ஊருக்கு வெளியே கொண்டு சென்று தீர்ப்பை நிறைவேற்றுகிறார்கள். ஆசனவாயில் நுழைந்த கழுநுனி பிடரியின் வழியாக வெளியேறுகிறது. ரத்தம் கழுமரத்தில் கீழ்நோக்கி வழிகிறது. இரண்டு நாட்களுக்கு மேலாகக் கழுவிடிலேயே குற்றயிராகக் கிடக்கிறான் திருடன். பிறகு அவன் உயிர் பிரிகிறது. கழுவேற்றுவதில் இது ஒருவகை என்கிறார் கிரா.

கழுவேற்றப்பட்டவன் எதுவும் பேசாததால் அவனது ஊர் பெயர் எதுவும் தெரியாத கோபல்ல கிராம மக்கள் அவனை 'கழுவன்' என்று அழைத்ததையும், கழுவேற்றம் செய்யப்பட்ட இடத்தை 'கழுவன் திரடு' என்று வழங்குகிற வழக்கும், விசாரணையின் போது குற்றவாளி வாய் திறக்காமல் சாதிப்பதை 'கழுவன் சாதனை' என்று வழங்குகிற வழக்கும் உருவாகி இருப்பதை அந்நாவலில் கிரா. விவரிப்பார். இதன்வழி தொடக்கத்தில் சமயப் பூசல்களுக்குத்

தண்டனையாக இருந்த கழுவேற்றம், பின்னாளில் கொலையுடன் கூடிய திருட்டுக் குற்றத்திற்கான தாக்கவும் மாறியிருப்பது அறியலாகிறது. பாண்டி மண்டலத்தில் இன்றைக்கும் 'கழுவன்' என்கிற பெயர் பெருவழக்கில் இருக்கிறது. அப்பெயரில் கோயில்களும் உண்டு. தமிழ்நாட்டின் பிற பகுதிகளிலும் அம்மன் திருவிழாவின் ஒருபகுதியாகக் கழுவேற்றச் சடங்கு நிகழ்த்தப்பட்டு வருவதாகவும் தெரிகிறது.

தொடக்கத்தில் வைதீகம் கைக்கொண்டிருந்த ஒரு தண்டனை மரபை, பின்னாளில் கொலையுடன் கூடிய திருட்டுக் குற்றத்திற்கு வழங்கப்பட்ட தண்டனை மரபை இன்று அம்மன் வழிபாட்டுக்குரியவர்கள் தங்களது வழிப்பாட்டில் போலச் செய்து வருகிறார்கள். அதன் சமீபத்திய உதாரணம் தான் மேற்கூறிய கழுவேற்றச் சடங்கு. வெகுமக்கள் நிறுவன சமயத்தோடு தம்மை தொடர்புபடுத்திக் கொள்ளும் மேன்மை விரும்பிகளாக இருப்பதால் உருவான விளைவு அது. இந்த நகர்வை அரசியல், பொருளாதாரக் காரணிகளோடு அணுகும் போது அதன் உள்ளுக்கு புலப்படும்.

பல்வேறு வழிபாட்டு மரபுகள் கொண்ட இந்தியத் துணைக்கண்டத்தில் ஒவ்வொரு மரபுக்கும் ஓர் அரசியல் இருக்கிறது. அது தன்னளவில் தனித்தனி ஒழுங்குகளைக் கொண்டது, சமூகத்தின் மேல் X கீழ் படிநிலைகளுக்குத் தக்கத் தகவமைப்புக் கொண்டது, மேல் X கீழ் என்கிற இருப்பை உயிர்ப்புடன் பராமரித்து வருவது. மேல் அடுக்கின் இயங்கியல் தளம் அதிகாரமும் வசதியும் கொண்டதால் அதை நோக்கிய நகர்வுக்கான வேட்கை கொண்டதாக கீழடுக்கின் இயங்கியல் மனம் இருந்து வந்திருக்கிறது. மதநம்பிக்கை அடிப்படையிலான சமூகத்தில் நிறுவன, நாட்டார் வழிபாட்டு மரபுகளின் பல கூறுகள் இரண்டறக் கலந்து வெகுகாலமாகிவிட்ட நிலையில் இன்றைக்கு 'ஒரே தேசம் ஒரே மொழி' என்கிற சித்தாந்தம் முன்வைக்கப்படுகிறது. அதற்குச் சடங்குகளின் தன்னிலை பிறழ்வு மேலதிகமாகத் துணைசெய்கிறது. மதவாத, சனாதன பாசிசத்திலிருந்து விடுபட தனித்த பிராந்தியங்களின் அடையாளங்களாக இருக்கும் பலவும் பிரித்தறியப்பட வேண்டும். சனாதன பாசிசம் உருவாக்கும் வெறுப்பரசியலை எதிர்கொள்ள தைப்பொங்கல் முதலிய சமயச் சார்பற்ற நாட்டார் வழிபாடுகள் சமயச் சார்பற்று கொண்டாடப்பட வேண்டும். தவறும் பட்சத்தில் நாட்டார் வழிபாட்டு மரபினர் மேன்மையாக்கத்திற்காகச் செய்யும் யாவும் நிறுவன வழிபாட்டு மரபின் காத்திரமான அரசியல் நீட்சியாகவே அமையும்.

கட்டுரை

அ.கா.பெருமாள்

க.கைலாசபதி (1933 - 1982)

உலகின் பழைய இலக்கியங்களின் வீரயுகக் காலப் பண்பு சங்கப்பாடல்களுக்கும் ஒட்டி வருகிறது என்ற கருத்தை கருத்தாக்கமாகக் கொண்டு சங்கப் பாடல்களின் காலத்தைக் கி.மு.வுக்குக் கொண்டு செல்லுகிறார். கைலாசபதியின் இந்தக் கருத்தை அண்மையில் நடந்த அகழாய்வுத் தகவல்கள் உறுதிப்படுத்துகின்றன. கீழடியின் ஆய்வு அறிக்கையைக் கைலாசபதி ஆய்வுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கலாம்.

மதுரையில் உலகத் தமிழ் மாநாடு நடந்த சமயம் (1981). ஈழத்துத் தமிழறிஞர் கலைசபதி கன்னியா குமரியில் “தமிழ்நாடு பயணிகள் விடுதியில் தங்கியிருந்தார். ஒருநாள் மாலையில் எழுந்தாளர் சுந்தர ராமசாமியுடன் கலைசபதியைப் பார்க்கச் சென்றிருந்தேன்.

கலைசபதியைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டது - படித்தது எல்லாம் அவரிடம் எனக்குப் பெரிய மரியாதையை ஏற்படுத்தியிருந்ததால் நான் அவரிடம் பேசத் தயங்கினேன். சுந்தர ராமசாமி அவரிடம் நவீன இலக்கியம் பழைய நினைவுகள் எனப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்.

கொஞ்சநேரம் கழித்துக் கலைசபதி என்னிடம், என் நாட்டார் வழக்காற்றுச் செய்திகளின் சேகரிப்பு பற்றிப் பேசினார். அவருக்குக் கிடைத்த கடலைமாடன் கதை பற்றிச் சொன்னார். கன்னியாகுமரி மாவட்டத் தில் உள்ள பழைய சின்னங்கள், குடைவரைக் கோவில்கள் பற்றிக் கேட்டார்.

கொஞ்சநேரம்தான் அவருடன் இருந்தோம். சுந்தர ராமசாமி அவரைப் பற்றி மிகவும் உயர்ந்த மரியாதையுடன் பேசினார். அடுத்த நாளும் அவரைப் பற்றிப் பேசினோம்.

தமிழ்நாட்டில் இலங்கைத் தமிழ் அறிஞர்கள் பற்றி பரவலான மரியாதை உண்டு. இலங்கை அறிஞர்களின் ஆழமான படிப்பு, ஆங்கிலப் புலமை, முறைப்படியான சேகரிப்பு, ஆய்வு நெறிமுறையுடன் கூடிய ஆய்வு, தமிழ் மொழியின் மேல் இருந்த அரசியல் கலவாத விசுவாசம், சிரத்தையுடன் கூடிய அவர்களின் புத்தகப் பதிப்பு எல்லாம் எழுபதுகளில் தமிழ் ஆய்வு மாணவர் களையும் ஆசிரியர்களையும் கவர்ந்த அம்சங்கள்.

உவேசாமிநாதய்யர் பிறப்பதற்கு முன்பே ஈழத்துத் தமிழறிஞர்கள் பதிப்பு வேலையில் ஈடுபட்டனர். சிவையாமோதரன் பிள்ளை நல்ல பதிப்பாளர். ஆங்கில மொழிவழி தமிழ் வரலாற்றையும் பண்பாட்டையும் உலகிற்கு தெரிவித்தவர் கனகசபை பிள்ளை. தமிழின் முதல் இலக்கிய வரலாற்றை ஆங்கிலத்தில் எழுதியவர் (1859) சைமன் காசிச் செட்டி இப்படியான பட்டியல் நீளமானது.

கலைசபதியின் தந்தை கனகசபாபதி மலேஷ்யா கோலாலம்பூரில் வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்த போதுதான் கலைசபதி பிறந்தார். (5.4.1933) இவரது ஆரம்பகாலப் படிப்பு கோலாலம்பூரில் நடந்தது.

கனகசபாபதி பணி நிமித்தமாய் யாழ்ப்பாணத்திற்குக் குடிபெயர்ந்தார். இதன் பிறகு கலைசபதி படித்ததெல்லாம் யாழ்ப்பாணத்தில். இவர் இந்துக் கல்லூரியில் படிக்கும்போதே தமிழ் இலக்கியப் படிப்பில் தீவிரம் காட்டியிருக்கிறார்.

கலைசபதி இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழும்மேலை நாட்டு வரலாறும் சிறப்புப் பாடமாக எடுத்து படித்து பி.ஏ. ஆனார்ஸ்பட்டம் பெற்றார் (1959). பின் தினகரன் பத்திரிகையில் பணி (1959-61).

இதன் பிறகு இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் துணை விரிவுரையாளராகவும் கொழும்பு பல்கலைக்கழகத்திலும் பேராதனை பல்கலைக்கழகத்திலும் தமிழ்த்துறைத் தலைவராகவும் பணியாற்றினார். பின்னர் யாழ்பல்கலைக்கழகத்தில் துணைவேந்தர் பதவியையும் வகித்தார்.

கல்லூரிகளிலும் பல்கலைக்கழகங்களிலும் பணிபுரிந்த காலங்களில் அமெரிக்க கயோவோ பல்கலைக்கழகம், கலிபோர்னிய பல்கலைக்கழகம் ஆகியவற்றின் வருகைதரு பேராசிரியராக இருந்தார். யாழ்பல்கலைக்கழகத்தில் துறைத் தலைவராகப் பணியாற்றிய போதுதான் மறைந்தார் (1982).

இவர் யுனஸ்கோ தேசிய ஆணைக்குழு, இலங்கை பாடநூல் ஆணைக்குழு, இலங்கை வானொலி தமிழ் நிகழ்ச்சி ஆய்வுக்குழு எனப் பல குழுக்களில் பங்குபெற்றிருக்கிறார்.

கலைசபதி தினகரன் பத்திரிகையில் மட்டுமல்ல, தொழிலாளி தேசாபிமானி, செம்பதாரகை Red Banner முதலிய பொது வுடைமைப் பத்திரிகைகளுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தார். இவற்றில் ஜனமகன், உதயன், அம்பலத்தான், அம்பலத்தாடி கபேதன் என்னும் புனைபெயர்களில் எழுதியுள்ளார்.

கலைசபதிக்கு இலங்கை மார்க்சிய, லெனினிய இயக்கங்களில் பங்கு உண்டு. இவர் சோவியத் யூனியன் செயல்பாடுகள் சிலவற்றிற்கு எதிர்ப்புக்குரல் கொடுத்திருக்கிறார். சீன அரசு அழைப்பின்பேரில் குடும்பத்துடன் சீனா சென்றிருக்கிறார்.

கலைசபதி 49 ஆண்டுகள் வாழ்ந்தவர். 19 வயதிலிருந்தே எழுத ஆரம்பித்திருக்கிறார். முப்பது ஆண்டுகளில் இவர் எழுதியவை 23 புத்தகங்கள். ஆங்கில மொழியிலமைந்தவை ஆறு. இந்தப் புத்தகங்கள் எல்லாமாகச் சேர்ந்து 3000 பக்கங்கள் வரலாம். சில கட்டுரைகள் இன்னும் தொகுக்கப் படவில்லை.

காக்கை

காக்கை சிறுகிளியே
ஜனவரி 2020

மார்க்சிய சமூகவியலை ஆதாரமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட இவரது ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் துல்லியமானவை; தெளிவானவை. இவரது வரலாற்றை எழுதிய இராமகந்தரம், “இயங்கியல் பொருள் முதல்வாதமும் வரலாற்றுப் பொருள்முதல்வாதமும் இரு கண்களாக இருந்து இவரை வழிநடத்தி இருக்கின்றன” என்று குறிப்பிடுகிறார்.

கைலாசபதி தான் ஆராய்ந்து கண்ட கருத்தாக்கங்களை வெளிப்படையாகவே கூறியுள்ளார். தமிழ் இலக்கியங்களின் கோட்பாடுகளைச் சுயமாக சிந்தித்து முன்வைத்த அறிஞர்களில் கைலாசபதிக்கு முதலிடம் உண்டு.

இவரது கோட்பாடுகள் தமிழ் மரபிற்கு பொருந்துமா இல்லையா என்பது குறித்த விவாதம் 70களில் தீவிர படிப்பாளிகளிடையே இருந்தது. கைலாசபதி சமூகவியல் இயக்கம் என்ற தன் நூலில் “சமூகத்தில் காணப்படும் முரண்பாடுகளையும் துன்ப துயரங்களையும் போராட்டங்களையும் தனி மனிதர்களின் உதிரியான பிரச்சனைகளாக மட்டும் கண்டுகாட்டாமல் அவற்றை வர்க்கங் களுக்கிடையே நிகழும் போராட்டத்தின் வெளிப் பாடாகக் காண்பது இன்றியமையாதது” என்று கூறுவது இன்றும் பொருந்தும்.

கைலாசபதி தமிழ் அறிஞர்களிடையேயும் தமிழகக் கல்விப் புலத்திலும் கவனிப்புக்கு ஆளானது அவரது பி.எச்.டி ஆய்வேட்டின் வேறுபட்ட பார்வையால்தான். 1964-1966ஆம் ஆண்டுகளில் Tamil Heroic Poetry என்னும் தலைப்பில் இங்கிலாந்திலுள்ள பர்மிங்காம் பல்கலைக்கழகத்தில் ஜார்ஜ் தாம்சனை நெறியாளராகக் கொண்டு செய்த ஆய்வு இது. மகத்தான இந்த ஆய்வை இவர் மேற்கொண்ட போது அவருக்கு வயது 33 தான். இவரது ஆய்வேட்டை ஆக்ஸ்போர்டு பதிப்பகம் வெளியிட்டது (1968)

முனைவர், எம்.ஏ.எல் ஆய்வுகளுக்காக சங்கப்பாடல்களை ஆராய்ந்த ஆரம்பகால அறிஞர்களில் முவ., வசுபமாணிக்கம், நசஞ்சீவி, துரையாங்கனார் போன்றோரின் ஆய்வுகள் புத்தகங்களாக வந்துள்ளன. இவர்களிலிருந்து கைலாசபதி வேறுபட்டிருப்பதன் காரணம் ஒப்பீட்டாய்வுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தது; மரபுவழிப் பார்வையிலிருந்து வேறுபட்டதும் தான். இதுவே இவரைக் கவனத்துக்கு உள்ளாக்கின.

கைலாசபதி தன் மனைவர் பட்ட ஆய்வுக்கு சங்கப்பாடல்களை முழுதும் எடுத்துக் கொண்டா லும் கலித்தொகை, பரிபாடல்,

திருமுருகாற்றுப் படை, குறிஞ்சிப்பாட்டு ஆகிய நான்கு நூற்களைத் தவிர்த்திருக்கிறார். இந்த நூற்களின் காலம் பற்றி பிற அறிஞர்கள் (வையாபுரிப் பிள்ளை போன்றோர்) கூறியதை இவர் ஏற்றுக்கொண்டதால், இவை தவிர்க்கப்பட் டன.

கிரேக்க இலக்கியத்தில் புலமையும் ஒப்பியல் ஆய்வில் வல்லமையும் உள்ளவருமான இவரது நெறியாளர் ஜார்ஜ் தாம்சன் வழிகாட்டுதலில் சங்கப் பாடல்களை கிரீச், வெல்ஸ்கெல்லிக் போன்ற பழைய மொழி இலக்கியங்களை ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்து ஒரு கருத்தாக்கத்தை முன்வைக்கிறார்.

சங்கப் பாடல்களை வீரயுகப் பாடல்கள் அல்லது பாணர் பாடல்கள் என்கிறார் கைலாசபதி. இவரது கருத்துப்படி இவை வாய் மொழி மரபில் அடங்குவன. இந்தச் செய்திகள் இவரது Tamil Heroic Poetry, பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும் என்னும் இரண்டு நூற்களிலும் உள்ளன.

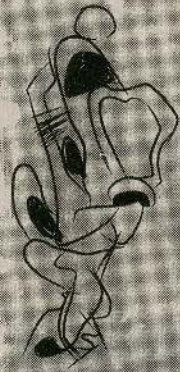
சங்கப்பாடல்களை கிரேக்க மரபுடன் ஒப்பிட்டு எழுதியவர்களில் ஜி.யு.போப், கிருஷ்ண சாமி அய்யங்கார், என்கேசித்தார்த்தா, வையாபுரிப்பிள்ளை போன்றோர் குறிப்பிடத் தகுந்தவர்கள். கைலாசபதிக்கு இவர்கள் ஒருவகையில் முன்னோடிகளாக இருந்தாலும் இதை விரிவாக நுட்பமாக எடுத்துச் சென்றவர் கைலாசபதி மட்டும்தான்.

வீரயுகம் பற்றிக் கைலாசபதிக்கு ஒரு கணிப்பு இருந்தது. “அநாகரீக நிலையிலிருந்து நாகரீக நிலைக்கு சமூகம் மாறுகின்ற ஒரு குறிப்பிட்ட காலகட்டத்தில் குழுக்களாகவும் குலங் களாகவும் இருந்த வாழ்க்கை அமைப்பை தனி மனிதக் கொள்கை உடைத்தெறிந்து வலுக் கொள்கையின் அடிப்படையில் அரசு களை நிறுவும் சண்டைகள் நிறைந்த வரலாற்று நிலையே வீரயுகம்” என்கிறார் (ஒப்பியல் இலக்கியம் 1969).

இப்படிப் பல கருத்துக்களின் அடிப்படையில் சங்கப்பாடல்களை வாய்மொழிமரபு சார்ந்தவை என்கிறார். இந்தக் கருத்தை அறிவியல் பூர்வமாய் விவாதப் பொருளாக்கி முதலில் சொன்னவர் கைலாசபதி.

பண்டைய உரையாசிரியர்களிலிருந்து அவ்வை துரைசாமிப்பிள்ளை வரையுள்ள உரையாசிரியர்களும் துரையாங்கனார் போன்ற அறிஞர்களும் சங்கப் பாடல்களை எழுத்து இலக்கியம் என்ற கூறியதற்கு மாறானது இக்கருத்து. கைலாசபதியின் கணக்குப்படி வீரயுகம் கி.பி. 600 வரை எட்டுகிறது.

ஊருக்குப் போகிற செய்தி...

தான் பிறந்தபோது வைத்த அரச மரம்
இப்போது எழுவது வயதாகிந்தென்றார் அப்பா
ஊருக்குப் போகிற போதெல்லாம்
சொல்லியனுப்புகிற செய்தி தான்
ஊரணிமேட்டில் நடந்துபோகிற போது
வரிசையாக நடப்பட்டிருக்கும் புளிய
மரங்களுக்குக் கீழமர்ந்து இளைப்பாறும்
செம்மறிக் கூட்டத்தை தவறாமல்
சந்தித்துவிட்டுத் திரும்புகிறேன்....

- க.சி.அம்பிகாபதி

பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களின் காலம் பற்றி வையாபுரிப் பிள்ளை, கே.என்.சிவராஜ பிள்ளை போன்றோர்கள் கூறியதை கைலாசபதி அப்படியே ஒத்துக்கொள்ளவில்லை.

உலகின் பழைய இலக்கியங்களின் வீரயுகக் காலப் பண்பு சங்கப்பாடல்களுக்கும் ஒட்டி வருகிறது என்ற கருத்தை கருத்தாக்க மாகக் கொண்டு சங்கப் பாடல்களின் காலத்தைக் கிழுவுக்குக் கொண்டு செல்லுகிறார்.

கைலாசபதியின் இந்தக் கருத்தை அண்மையில் நடந்த அகழாய்வுத் தகவல்கள் உறுதிப்படுத்துகின்றன. கிழடியின் ஆய்வு அறிக்கையைக் கைலாசபதி ஆய்வுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கலாம்.

சங்கப் பாடல்களில் வரும் பழம் பண்பு களில் போர்க்களத்தில் புறம் காட்டுதல் கூடாது என்பதும் ஒன்று. நாணம் பழி இரண்டிற்கும் அஞ்ச வேண்டாம் என்று கூறப்படும் பண்புகள் கிரேக்கப் பாடல்களிலும் உள்ளன.

பழம் கிரேக்க மொழிச் சொற்களில் Ridos, Nemesis என்பவற்றிற்கு நாணம், பழி எனப் பொருள் கொள்ளுகின்றனர். போரில்

பின்னடைவு ஏற்பட்டால் இவை வரும் என கிரேக்கக் காவியங்கள் விவரிக்கும். இந்தக் கருத்தைச் சங்ககால வீரயுகத்துடன் ஒப்பிட்டு ஆராய்கிறார் கைலாசபதி.

பண்டைத் தமிழரின் வாழ்வும் வழிபாடும் என்ற நூலில் (1966) உள்ள பேய்மகளிர் என்னும் கட்டுரையில் இனக்குழு மக்களின் அதிதீவிர சக்தி விவரிக்கப்படுகிறது. இதில் மந்திர சக்தியைப் பெண்கள் பெற்றிருப்பதை சுட்டிக் காட்டி தமிழ்ப் பாடல்களும் ஒப்பிடப் படுகிறது. சங்கப் பாடல் களின் உள்ளடக்கத்தை விவரிக்க சி.எம்.பவுராவின கொள்கையை எடுத்தாளுகிறார்.

அரசர்கள் தனக்கு முந்தி வாழ்ந்த அரசர் களையும் ஆட்சி முறையையும் பாராட்டு வதுடன் தன்னையும் பாராட்டிக் கொள்ளுவது, வீரர்கள் மன்னர்களுக்காக உயிரைக் கொடுப்பது வஞ்சினம் பேசுவது என்பதெல்லாம் கீழை நாடுகளில் உள்ள வீரப்பண்புகள். இவை சங்கப் பாடல்களில் உள்ளவைதாம்.

சங்கப் பாடல்கள் பற்றிய கைலாசபதியின் கருத்தை கமில் அவலபில் ஒத்துக்கொள்ளுகிறார். ஆனால் தமிழ் ஆய்வாளர் சிலர் (செண்பகம் ராமசாமி எனச் சிலர்) மறுத்து எழுதுகின்றனர்.

சங்கப் பாடல்களை எழுதியவர்களின் பெயர்கள் கிடைத்துள்ளன. வாய்மொழிப் பாடல்கள் ஆசிரியர் அறியாதவை. சங்கப் பாடல்களில் கதைக் கூறுகள் உண்டு. வாய் மொழிப் பாடல்கள் வேறுபட்டவை.

சங்கப் பாடல்களில் அறமும் நீதியும் முக்கியப்படுத்தப்படுகின்றன. வாய்மொழிப் பாடல்களின் நிலை வேறு. இவற்றிற்கு அறம் முக்கியமல்ல. இத்தகைய கருத்துக்களைக் கூறிகைலாசபதியை மறுக்கின்றனர்.

பாரி நிலையம் வெளியிட்டுள்ள கைலாசபதியின் பண்டைத் தமிழரும் வாழ்வும் வழிபாடும் என்ற நூலில் சங்க காலத்தை அடுத்து வந்த பக்தி காலத்தை விமர்சிக்கும் அறிய கருத்துக்கள் உள்ளன. கைலாசபதி இக்காலத்தை பொருளாதார அடிப்படையில் பார்க்கிறார்.

சங்ககாலத்தில் சமண பவுத்தர்களுக் களுடன் இணக்கமாக இருந்த வைதீக சமயத் தினர் பக்தி காலத்தில முரண்பட்டதற்கு பொருளாதார ரீதியான காரணங்கள் உள்ளன. உழவுத் தொழிலின் நசிவும் வணிக வளர்ச்சியும் ஒரு காரணம். இது இலக்கியம், மொழி, சமயத்தைப் பாதித்திருக்கிறது. இது கைலாசபதியின் கணிப்பு.

காக்கை

காக்கைக் கிறகினி

ஜனவரி 2020

கட்டுரை

கலைமாமணி கைலாசமூர்த்தி

நாட்டார் மக்கள் இலக்கியங்கள்

எல்லா மதங்களும் குழந்தைகளை தாலாட்டும் மரபைக் கொண்டுள்ளன. தெய்வங் களைத் தாலாட்டுவதாகவும், குழந்தை யேசு, மாரியம்மன், நடிகள் நாயகம் ஆகியோரை தாலாட்டும் மரபையும் கொண்டுள்ளன.

நாட்டார் வழக்காறுகளை பேரா.
முனைவர் ஆசுவசப்பிரமணியன்,
பேராசிரியர் லுர்து போன்றவர்கள்
நான்கு வகையாகப் பிரிக்கிறார்கள். வாய்மொழி
வழக்காறு, பொருள் சார்பண்பாடு, சமூக பழக்க
வழக்கங்கள்; நாட்டார் நிகழ்த்துக் கலைகள் எனக்
கூறுகிறார்கள். இவற்றில் வாய்மொழி வரலாறு
என்பதில் நாட்டார் பாடல்கள் வாய்மொழிக்
கதைகள், பழமொழிகள், விடுகதைகள்; நாப்
புரட்டுகள் ஆகியன இடம்பெறுகின்றன. இசை
யுடன் கூடிய நாட்டார் பாடல்கள் வாழ்க்கையின்
எல்லாக் கட்டங்களிலும் இடம்பெறுகின்றன.
பிறப்பு, குழந்தை வளர்ப்பு, விளையாட்டு,
தொழில், காதல், திருமணம், வழிபாடு, இறப்பு
போன்ற வாழ்க்கையின் பல்வேறு நிலைகளில்
இடம் பெறுகின்றன. தாலாட்டுப் பாடலில்
வேதம் என்கிற கத்தோலிக்க சமயத்தவர் பிள்ளை
வரம் வேண்டியதைப் பாடுகிறார்.

"பிள்ளை யில்லயின்னு
தில்லைவனம் போகயிலே
தில்லை வனம் கண்டெறந்து
பிள்ளைக்களி தீத்தாக
மஞ்சள் யில்லயின்னு
மாயவரம் போகயில
மாயவரம் கண் திறந்து
மைந்தன் களி தீத்தாக"

கல்லாத தாயார் சமயம் பற்றி கவலைப்
படுவதில்லை அவர்களுக்கு முருகனும், யேசுவும்
ஒருவரே.

ஓடினார் வள்ளி
ஒளிந்தார் மலையருகே
தேடினார் வேலவர் - வள்ளி
திருமுகத்தை காணாமுன்னு

ஓடினார் சேசு
ஒளிந்தார் குறுஞ்செடியில்,
தேடினார் தேவமாதா,
திருப்பாற் கடல் தாண்டி"

என்று தாலாட்டுப் பாடல் அமைகிறது.
தாலாட்டுப் பாடல்கள் சுற்றம் குழப் பிறந்த
வீட்டுப் பெருமை பற்றிக் கூறுவதாக அமைந்
துள்ளன.

"காடெல்லாம் சுத்தி
காராம் பசு தேடி
கொண்டு வந்த பால் பசுக்கு
கொம்பு இரண்டும் தங்கநிறம்
வாங்கி வந்த பால் பசுக்கு
வால் எல்லாம் தங்க நிறம்

என்றெல்லாம் பிறந்த வீட்டுப் பெருமையைத்
தாலாட்டாகப் பாடுகிறது.

எல்லா மதங்களும் குழந்தைகளை
தாலாட்டும் மரபைக் கொண்டுள்ளன. தெய்வங்

களைத் தாலாட்டுவதாகவும், குழந்தை யேசு,
மாரியம்மன், நபிகள் நாயகம் ஆகியோரை
தாலாட்டும் மரபையும் கொண்டுள்ளன.

"ராவெல்லாம் போயி நடுச்சாமத்திலே - நம்ம
ராசா சேசுநாதர் பிறக்கயிலே
நாதியில்லாமலே மாதா தவிக்கயில்
சோதியா வந்ததாம் சம்மனது"

புள்ளய நல்லா குளிப்பாட்டி நல்ல
புல்மெத்த மேல படுக்க வச்சு
மாதா மனங்குளிரத் தரனுமே - நல்ல
தாலாட்டுப் பாட்டெல்லாம் பாடுச்சாண்டி"

என்றெல்லாம் தாலாட்டுப் பாடல்கள் அமைந்
துள்ளன.

சடுகுடு என்பது பாட்டால் நிறைந்த
விளையாட்டு

"நாந் தாங் கொப்பன்டா
நல்ல முத்து பேரன்டா
வெள்ளிப் பிரம் பெடுத்து
விளையாட வாறேன்டா
தங்க பிரம் பெடுத்து
தாலி கட்ட வாறேன்டா
வாறேன்டா. வாறேன்டா. வாறேன்டா

என்று சடுகுடு விளையாட்டிலும், சிறுமிகள்
விளையாட்டில்

"ஒரு குடம் தண்ணி ஊத்தி
ஒரு பூ பூத்தது"

"குலை குலையா முந்திரிக்கா"
"பூப்பறிக்க வருகிறோம்"

என்று பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. இதைப்
போல் ஆடும், ஓநாய், கண்ணா மூச்சி விளை
யாட்டுகளிலும் பாடல்கள் இடம் பெறுகின்றன.

அடுத்து காதல் பாடலில்

"மதுரை மரிக்கொழுந்தே
மணலூறு தாழம்பூவே
சிவகங்கை பன்னீரே - நாம்
சேருறது எந்தக் காலம்

தூத்துக்குடியிலேயும்
துறைமுகத்தார் பள்ளிக்கூடம்
பள்ளிக்கூடம் போய்ப் படிக்கும்
பாலகனே ஏ கொழுந்தா

பத்துப் படிச்சவரே
பட்டணம் போய் பார்த்தவரே
விட்டுப் பிரிந்திரானால்
விட்டுடுவேன் சீவனையே

என்றெல்லாம் பாடல்கள் இடம் பெறுகின்றன.

தொழிற்கலத்தில்
"களை எடுக்கும் கம்மாப் புஞ்சை
கணக்கு பார்க்கும் வேப்பமரம்

கொத்தலிக்கும் பொன்னுச்சாமி
கூட நாழி போங்களேன்

பருத்தி எடுத்தாச்சி
பக்கம் மடி போட்டாச்சி
கொடுமைக் கார வெள்ளத் தாயைக்
கூறு வைக்க கூப்பிடுங்க

மாடுரெண்டும் மயிலவெள்ள
மணிகரெண்டும் தஞ்சாவூரு
குப்பிரெண்டும் கும்பகோணம்
டக்குமிக்கு டக்குத்தாளம்
குலுங்குதடி சாலப்பாதை
கடேக்கு டிக்குத் தாளம்

போன்ற பாடல்கள் இடம் பெறுகின்றன.

மீன்பிடிக்கப் படகில் செல்லும் போது, ஒரே நேரத்தில் துடுப்பு வலிக்க, அம்பா பாடல்கள்; ஐலசா பாடல்கள் பாடப்படுகின்றன. பம்ப் செட் வந்து விட்டதால், ஏற்றப் பாடல்களும் விசைப்படகுகள் வந்து விட்டதால் அம்பாப் பாடல்களும் ஐலசா பாடல்களும் மறைந்து வருகின்றன. உழைப்பின் அலுப்பைக் குறைக்கும் வகையிலும், தூக்கம் வராமல் இருப்பதற்கும், பயத்தைப் போக்குவதற்கும் தங்கள் ஆற்றலை குவிமையப்படுத்துவதற்கும் பாடல்கள் தொழிற்களங்களில் பாடப்படுகின்றன. நாட்டார் பாடல்கள் தொழிலாளர்களை ஒன்று திரட்டக்கூடிய கருவியாக விளங்கின. இப்பாடல்களின் தாக்கத்தினால் அமெரிக்கத் தொழிலாளர்கள் தங்களுக்கும், முதலாளிக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாட்டை உணர்ந்தனர். இதனால் இவர்கள் வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டு தங்கள் நிலையை மேம்படுத்திக் கொள்ள முடிந்தது. நாட்டார் வழக்காறுகள் கடந்த காலம் சார்ந்த ஒன்று என்ற கருத்து உள்ளது. நாட்டார் வழக்காறுகள் பண்டைய சமூகத்தின் எச்சங்களை சுமந்து கொண்டிருக்கும் பாசில் அல்ல. உயிர்த்துடிப்புள்ளது. புதிது புதிதாக தோன்றும் தன்மையது சான்றாக காந்தி கிராமத்தில் குழந்தைகள் விளையாட்டுப் பாடல் ஒன்றில்,

"அந்தா பாரு ரயிலு
ரயிலுக் குள்ளே குயிலு
குயிலப் பாத்து கண்ணடிச்சா
ரெண்டு மாசுஞ்ஜெயிலு
ஜெயில விட்டு வெளிய வந்தா
ரஜினிகாந்த் ஸ்டைலு

என்ற பாடல் விளங்குகிறது. (நாட்டார் வழக்காற்றியல் அரசியல் பேரா. முனைவர் ஆசிவகப்பிரமணியன்)

அடுத்து வாய்மொழி வரலாற்றில் இடம் பெறுவது நாட்டார் கவிதைகள். நாட்டார் கதைகள் சமூக எதிர்ப்புணர்வை வெளிப்படுத்தும் கருவியாக உள்ளன. அரசியல், பொருளாதார

பண்பாட்டுத் தளத்தில் மேலாண்மை செலுத்துவோருக்கும் அவர்களுக்கு துணைபுரியும் அரசு இயந்திரம் மற்றும் மதத் தலைவர்களுக்கு எதிராக ஒலிக்கும் அடித்தள மக்களின் குரலே நாட்டுப்புறக்கதைகளில் அமையப்படுகிறது. பழைய மரபின் தொடர்ச்சியாக சமகாலக் கதைகள் அமைகின்றன.

போரில் வெள்ளை கும்பினிப்படை மருது பாண்டியரைத் துரத்தி வருகிறது. சருகனி என்னும் ஊரிலுள்ள சுத்தோலிக்க கோவிலுக்குள் ஓடி வெள்ளக்கார சாமியாரிடம் மருது பாண்டியர் விபரம் தெரிவிக்கின்றனர். சாமியார் பெரிய பெட்டிக்குள் மருது பாண்டியரை ஒளியச் சொல்லி அதன் மேல் அமர்ந்து பைபிள் படிப்பது போல் இருக்கிறார். கும்பினிப் படை வந்து சாமியாரிடம் கேட்கிறது. பாதிரியார் பொய் சொல்லக்கூடாது. மருது பாண்டியரையும் காப்பாற்ற வேண்டும். பெட்டியில் அமர்ந்தவாறே தலையைத் தூக்கி "எங்குண்டிக் குள்ளேருக் காங்க" என்றாராம். சாமியார் கோபமாய் இருக்கிறார் என்று கும்பினி படையினர் போய் விட்டனராம். இதுபோல் பழ மரபுக் கதைகள் வாய்மொழி வரலாற்றில் அதிகமுண்டு.

கதைப் பாடல்களில் வரலாற்றுக் கதைப் பாடல்கள், சமூகக் கதைப் பாடல்கள், புராண கதைப்பாடல்கள் ஆகியவை காணப்படுகின்றன. வில்லுப்பாட்டு, கணியான் கூத்து, உடுக்கைப் பாட்டு, ஊஞ்சல் பாட்டு, கும்மி போன்ற கலைகள் வழியாக கதைப் பாடல்கள் நிகழ்த்தப்படுகின்றன.

தென்மாவட்டங்களில் கட்டபொம்மன் கதை, ஐவர் ராஜாக்கள் கதை, போன்ற வரலாற்றுக் கதைப் பாடல்களும், முத்துப்பட்டன் கதை சின்னத்தம்பி கதை, செம்புலிங்கம் கதை போன்ற சமூக கதைப் பாடல்களும், கிருஷ்ணன் தூது மார்க் கண்டேயன் கதை போன்ற புராணக் கதைப் பாடல்களும் வழக்கில் உள்ளன.

நாப்புரட்டுகள்

நாப்புரட்டு சொற்களை நாப்பிறழாமல், ஒழுங்காக ஒலிக்குமாறு செய்யத் தூண்டி விடுபவர்களில் தாய் வழித் தாத்தா முக்கியமானவர்.

"ஊர் பூவரச மரமெல்லாம்
என் பூவரச மரம்"

"இது யாரு தச்ச சட்டை
எங்க தாத்தா தச்ச சட்டை"

"கடலிலே ஒரு உரல் உருளுது பெரளுது
தத்தனிக்குது தாளம் போடுது"

நாப்புரட்டுகள் பொழுது போக்கு விளையாட்டாகும். ஒருவர், ஒருவரோடு பழகிக் கேலி செய்து சமூக பயமாவதற்குரிய கருவியாகும்.

பழமொழி

வாய்மொழி வரலாற்றில் முக்கியமானது பழமொழி.

சிறந்த பொருள் செறிவுடன் கருக்கமாக ஒரே மூச்சில் கூர்மையுடன் விளக்குவது பழமொழி. பழமொழி உருவகமாகவும் அமையும்; நேர்பொருளும் உணர்த்தும்.

“மொதக் கோணல்
முற்றுங் கோணல்”

“கூரை ஏறி கோழி படிக்க முடியாதவன்
வானம் ஏறி வைகுண்டம் காட்டுவானா?

“ஆடிப்பட்டம் தேடி விதை”

“நரிக்கு எளக்காரம் கொடுத்தா
கிடைக்கு ரெண்டு ஆடு கேக்கும்”

பழமொழி விடுகதையாவதும் உண்டு

நடக்கத் தெரியாதவன்
நட்டுவனாருக்கு வழிகாட்டுவானா? பழமொழி.

நடக்கத் தெரியாதவன்
நட்டுவனாருக்கு வழிகாட்டுகிறான்.
அது என்ன?

கைகாட்டி மரம்

பழ மொழியின் பொருளை சூழலைப் பொருத்துத் தான் முடிவு செய்ய முடியும்.

சில பழமொழிகள் கதைகளை அடிப் படையாகக் கொண்டவை.

“செல்லும் செல்லாததுக்கு செட்டி யாரைக் கேளு” போன்றவை ஒரு கஞ்சச் செட்டியார் வியாபாரம் செய்வதற்கு முட்டாள் வேலைக்காரனைக் கூட்டிச் செல்கிறார். இரவில் ஒரு காட்டில் தங்குகின்றனர். இருவரும் தூங்கும் போது திருடர்கள் வந்து விடுகின்றனர். விழித்துக் கொண்ட செட்டியார் பக்கத்தில் ஒளிந்து கொள்கிறார். திருடர்களுள் ஒருவன் இருட்டில் வேலைக்காரன் மீது தடுக்கி விழுகிறான். விழுந்தவன் என்னடா இது எழவு வழியிலே மரக்கட்டை கெடக்கு என்கிறான். விழித்துக் கொண்ட வேலைக்காரன் “மரக் கட்டையின் மடியிலே துட்டு இருக்குமோ” என்று கேட்கிறான். நுணலும் தன் வாயால் கெடும் என்பது போல வேலைக்காரன் அவன் வாயாலேயே அகப்பட்டுக் கொள்கிறான். காசைப் பறித்த திருடன் இது என்ன செல்லுமா? செல்லாதா? எனக் கேட்கிறான் உடனே வேலைக்காரன் “செல்லுமா செல்லாதா? என்பதற்கு செட்டியாரைக் கேளு என்கிறான். திருடர்கள் செட்டியாரைப் பிடித்துக் கொள்கிறார்கள். இதனடிப்படையில் இந்த பழமொழி எழுந்துள்ளது.

பழமொழி அறம் சார்ந்தது. பொதுவான உண்மையை உணர்த்தும்; அறிவுரை கூறும்; கேலி செய்யும்; கண்டிக்கும்; பாராட்டும்.

விடுகதை அழிப்பான் கதை

விடுகதை என்பது சொல் விளையாட்டு விடுகதை என்பது சொல்புதிர். விடுகதை போடுவதற்கும்; விடுவிப்பதற்கும் ஒன்றுக்கு மேற்பட்டோர் வேண்டும்.

செக்கச் சிவந்திருக்கு
செவ்வாழை பூத்திருக்கு
வால் முளைச்சிருக்கு
வந்திருக்கு சந்தைக்கு

அது என்ன?

மிளகாய் வற்றல்

தட்டுக்கு மேலே தட்டுவச்சு
தாமரைப் பூ மொட்டு வச்சி
இங்கிலீசு எழுத்து எழுதி
எப்ப பாத்நாலும் ஓட்டம், சாட்டம் தான்
இந்தக் கதை அழிப்பவர்க்கு
எட்டுக் கட்டு வெத்தலை
எடைக்கு எடை பாக்கு

அது என்ன?

கடிகாரம்

விடை அறிய முடியாத சிலரை குழப்பு வதற்காக வடிவமைக்கப்பட்ட வினாக்களை விடுகதைகள்

நாருலேயும் நாரு
எந்த நாரு
பெரிய நாரு
கிழவனாரு
ஆறு பார்ப்பானுக்கு
ரெண்டு கண்ணு
ஆற்றைப் பார்ப்பவனுக்கு
ரெண்டு கண்ணு

விடுகதையின் அடிப்படை, மயக்கத்தை ஏற்படுத்துவதாகும். ஆற்றைப் பார்ப்பவனுக்கு இரண்டு கண் என்பதே, பார்ப்பான் எனும் சாதிக்காரனை குறிப்பிடுவது குழப்பத்தை ஏற்படுத்துகின்றன. ஆறு பார்ப்பான் என்றாலும் பார்ப்பனர்களே முதலில் நினைவுக்கு வருகின்றனர்.

மக்களிடம் வழங்கி வரும் வாய்மொழி இலக்கியங்கள் பொருள் செறிவு கொண்டவை. சமூக சீர் கேடுகளை கேலி செய்பவை. முன்னோரை போற்றிப் புகழ்ப்பவை. மக்களின் மகிழ்ச்சியும் துன்ப துயரங் களும் வாய்மொழி வழக்காறுகள் மூலமாக உணர்ச்சியோடு வெளிப்படுத்தப்படுபவை.

காக்கை சிறகினிலே
ஜனவரி 2020

கட்டுரை

ஜமாலன்

jamalan.tamil@gmail.com

ஜனநாயக குடியரசா? அடிமைகளின் முடியரசா?

வேறுப்பரசியலை சட்டவாதமாக்கல்

“The State shall not deny to any person equality before the law or the equal protection of the laws within the territory of India Prohibition of discrimination on grounds of religion, race, caste, sex or place of birth.” - Article 14 Indian Constitution.

இந்தியாவை தாங்கள் விரும்பியபடி 2024ல் நடைபெற உள்ள ஆர்.எஸ்.எஸ். நூற்றாண்டு விழாவில் “இந்துமதக் குடியரசாக” அறிவிப்பதே அவர்கள் நோக்கம். அதன்பின் இந்து என்பதை வரையறுக்க முனைந்து, அதில் பிராமணர்கள் மட்டுமே சுத்த ஆரிய ரத்தம் கொண்ட இந்துக்கள் என்றும் அதிலும் குறிப்பாக சித்பவன் பிராமணர்களே உலகை ஆளப்பிறந்த “மஹாபிராமணர்கள்” என்பதை நிறுவி, மொத்த இந்தியாவையும் வர்ணாசிரம முறையில் ஒரு புண்ணிய பாரத பிராமணர் பூமியாக (பூமி என்றால் வடமொழியில் நிலம் என்று பொருள்) மாற்றுவதே அவர்கள் நோக்கம்.

இந்திய நாடாளுமன்றத்தில் குடியரிமைத் திருத்த மசோதா (CAB) உள்துறை அமைச்சரால் கொண்டு வரப்பட்டு இரு அவைகளிலும் 11-12-2019 அன்று நிறைவேற்றப்பட்டு, பின் குடியரசுத் தலைவர் ஒப்புதலும் பெற்று சட்டமாகியுள்ளது (CAA-2019).

இந்தியா சுதந்திரம் அடைந்தபின் உருவாக்கப்பட்ட இந்திய அரசியல் சட்டத்தின் முகவுரை (Preamble) கீழ்க்காணும் அறிமுகத்துடன் துவங்குகிறது.

“நாம், இந்திய மக்கள், உறுதி கொண்டு முறைப்படி தீர்மானித்து, இந்தியாவை ஓர் இறையாண்மை சமூகசமத்துவ சமயச்சார்பற்ற ஜனநாயக குடியரசாகக் கட்டமைத்திட, மற்றும் இதன் எல்லா குடிமக்களுக்கும் சமூக, பொருளாதார மற்றும் அரசியல் நீதி எண்ணம், கருத்து, பக்தி, நம்பிக்கை மற்றும் வழிபாடு தன்செயலுரிமை; படிநிலை மற்றும் வாய்ப்பு சமத்துவம் ஆகியன உறுதிசெய்திட மற்றும் தனிநபர் கண்ணியத்தையும், தேசிய ஒற்றுமை மற்றும் ஒருமைப்பாட்டையும் உறுதிப்படுத்த அனைவரிடத்திலும் உடன்பிறப்புணர்வை ஊக்குவித்திட இந்த 1949, நவம்பர் இருபத்தி-ஆறாம் நாள் நம்முடைய அரசியல் நிர்ணய சபையில் உருவாக்கப்பட்ட இந்த அரசியல் அமைப்பு முறைமையை, இதன்படி ஏற்று, சட்டமாக்கி நமக்கு தருகிறோம்.”

இந்திய அரசியல்சட்டத்தின் முகவுரையின் எடுத்துரைப்பை கவனித்தால், அது இந்திய மக்களாகிய நாம், நமக்காக உருவாக்கிய இறையாண்மை கொண்ட ஒரு அரசியல் சட்டம் என்பதாகும். இதன்பொருள் இந்திய குடிமக்கள் ஒவ்வொருவருக்கும், இந்த அரசியல் சட்டத்தை இயற்றிய பொறுப்பும், அதை பாதுகாக்க வேண்டிய பொறுப்பும் உள்ளது என்பதே. ஒரு தேசத்தின் (நாடும் தேசமும் ஒன்றல்ல, நாடு முடியாட்சியையும், தேசம் குடியாட்சியையும் அடிப்படையாகக் கொண்டது) அரசியல்சட்ட முகவுரை என்பது அந்த சட்டநூலின் உள்ளடக்கத்தினை வழிநடத்தும் ஒரு உள்ளார்ந்த ஆணையாகும். உயிரியல் சொற்களில் சொன்னால், இந்திய அரசியல்சட்டம் என்கிற உடலின், இதயம் அது. அந்த இதயம் சட்டத்தின் ஒவ்வொரு அலகையும் உயிர்ப்புடன் வைப்பதற்கான ஒரு கட்டுப்பாட்டு அறை போன்றது. இந்திய அரசியல்சட்டத்தின் இந்த முகவுரை, சட்டத்தின் அறிமுகத்திற்கான உரை அல்ல. அதுதான் அந்த மொத்த சட்டத் தொகுப்பின் விதையும், வழிகாட்டியும். இந்த விதையினால் வளர்ந்த ஒரு ஆலமரமே இந்திய

அரசியல்சட்டம். இதன் பொருள் இந்தியா என்கிற பல இனங்களை பல மொழிகளை பல மதங்களை பல சமய நம்பிக்கைகளை பல நிறங்களைக் கொண்ட ஒரு பல்தேசியக் கூட்டமைப்பின் “வேற்றுமையில் ஒற்றுமை” என்கிற தாரக மந்திரத்தை அடிநாதமாகக் கொண்டது. இது பாஜக சம்பரிவாரங்கள் முன்வைக்கும் “ஒற்றுமையில் வேற்றுமை” என்பதற்கு எதிரானது. விருப்பு அரசியல் எனப்படும் அனைத்தையும் உள்ளடக்கும் அரசியலைக் கொண்டது. பாஜக சம்பரிவாரங்கள் போல வெளித்தள்ளும் வெறுப்பரசியலுக்கு எதிரானது.

இம்முகவுரை இந்தியாவின் இறையாண்மை என்ன என்பதை ரத்தினச் சுருக்கமாக முன்வைக்கிறது. அது “இந்தியாவை ஓர் இறையாண்மை சமதர்ம சமயசார்பற்ற ஜனநாயகக் குடியரசாகக் கட்டமைத்திட, மற்றும் இதன் எல்லா குடிமக்களுக்கும்” என்று துவங்குகிறது. இதன் பொருள் இந்திய இறையாண்மை என்பது 1. சமூகத்துவம் (Socialist) 2. சமயச்சார்பின்மை (Secular) 3. ஜனநாயகக் குடியரசு (Democratic Republic) என்பதே. இந்த மூன்றில் ஒன்றிற்கு ஆபத்து என்றாலும், அது இந்திய அரசியல் சட்டம் முன்வைக்கும் இறையாண்மைக்கு ஆபத்தானது என்பதை உறுதிபடக் கூறுகிறது. இவற்றில் 42-வது அரசியல் சட்டத் திருத்தம் 1976-ன்படி சேர்க்கப்பட்ட இரண்டு சொற்கள் ‘சமூகத்துவம்’ மற்றும் ‘மதச்சார்பற்ற’ என்பதாகும். சமூகத்துவம் என்பது அரசுடமையாக்கப்பட்ட பொருளாதாரத்தை முன்வைக்கும் சமூக அமைப்பின் அதாவது குடியாண்மை சமூக நலவாழ்வை முன்னிறுத்துப்பவை. இந்திய அரசு வங்கிகள், போக்குவரத்துத் துறை துவங்கி பலவற்றை அரசுடமையாக்கிய ஒரு சமூகத்துவ (சோசலிஷ்) பொருளாதாரத்திற்கானதைக் குறிப்பது அச்சொல். மற்றது வளர்ந்துவரும் மதவாத அரசியலுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்க முன்வைக்கப்பட்ட சொல் மதச்சார்பின்மை. ஆக, இந்திய அரசியல் சட்டத்தின் முகவுரை மிகத்தெளிவாக இந்திய சமூகத்தின் இறையாண்மைக்கான அடிப்படைகளை வரையறுத்துக் கூறுகிறது. ஜனநாயகக் குடியரசு இந்திய அரசியலமைப்பின் வடிவத்தை, உள்ளடக்கமாக உள்ள அனைவருக்குமான அடிப்படை மனித உரிமைகளை முன்வைப்பது.

அடுத்து “இதன் எல்லா குடிமக்களுக்கும் சமூக, பொருளாதார மற்றும் அரசியல் நீதி; எண்ணம், கருத்து, பக்தி, நம்பிக்கை மற்றும் வழிபாடு தன்செயலுரிமை; படிநிலை மற்றும்

வாய்ப்பு சமத்துவம் ஆகியன உறுதிசெய்திட; மற்றும் தனிநபர் கண்ணியத்தையும், தேசிய ஒற்றுமை மற்றும் ஒருமைப்பாட்டையும் உறுதிப்படுத்த அனைவரிடத்திலும் உடன்பிறப்புணர்வை ஊக்குவித்திட” என்று விவரிக்கிறது. இதில் இந்திய அரசியல் சட்டம் மிகத் தெளிவானதொரு உள்ளோட்டத்தை வெளிப்படுத்துகிறது. அனைவரிடமும் உடன்பிறப்புணர்வை (சகோதரத் துவத்தை) ஊக்குவிக்கும் வண்ணம் தனிநபர் கண்ணியத்தை காப்பாற்றுதல் என இது விரிந்து செல்கிறது. ஆக, இந்திய அரசியல் சட்டத்தை உருவாக்கியவர்கள் அதன் உள்ளுறையாக மதச் சார்பின்மை என்பதையும், அதன் நடைமுறையாக உடன்பிறப்புணர்வை உருவாக்குவதாகவும், சமூக, பொருளியல், அரசியல் நீதியை உறுதிப்படுத்துவதாகவும் முன்னிறுத்தப்பட்டுள்ளது.

மேற்கண்ட அடிப்படை வழிகாட்டும் நெறிமுறைகளுக்கான ஆபத்தை உருவாக்கும் ஒன்றே தற்போது பாஜக அரசால் முன் வைக்கப்பட்டுள்ள குடியுரிமை திருத்தச் சட்டம் 2019 (CAA-2019). இந்த சட்டம், தேசிய குடியுரிமைப் பதிவேட்டிற்கான (NRC) வழிகாட்டியாக, இந்திய குடிமக்கள் யார் என்பதை தீர்மானிப்பதாக மாறப்போகிறது என்பதே அடிப்படையான அரசியல் சிக்கல்.

இவற்றில், ஒன்று மற்ற நாடுகளில் இருந்து வருபவர்கள் பற்றியும், மற்றது உள்ளாட்டு குடியுரிமை பற்றியும் போடப்பட்டுள்ள சட்டங்கள் எனச் சொல்லப்படுகிறது. ஆனால், இவை இரண்டும் இணைந்து, இந்தியா இரண்டாகப் பிரிக்கப்படும் பெரும்பான்மை சிறுபான்மை என்பதே யதார்த்தம். இது ஒரு மறைமுக மதவாதப் பிரிவினை. உலகில் ஹிட்லரால் முன்வைக்கப் பட்ட ‘நூரம்பெர்க்’ குடியுரிமை சட்டத்திற்கு நிகரானது.

70-ஆண்டுகளாக இந்தியாவின் சிக்கலான பிரச்சனையாக இருந்த குடியுரிமைப் பிரச்சனையை தீர்ப்பதாகவும், இது நேரு-லியாகத் ஒப்பந்தத்தை நடைமுறைப்படுத்த முனைவதாகவும், எதிர்கட்சிகள் எத்தனை எதிர்ப்பைக் காட்டினாலும் பின்வாங்க மாட்டோம் என்று அமித்ஷா அவர்கள் 17-12-2019 அன்று கர்ஜனை செய்கிறார். ஆனால், 10-12-2019 அன்று இந்திய நாடாளுமன்றத்தில், குடியுரிமை சட்டத்திருத்த மசோதாவை முன்மொழிந்த போது நிகழ்ந்த விவாதத்தில், அதே அமித் ஷா அவர்கள் நேரு-லியாகத் ஒப்பந்தம் தோல்வியடைந்துவிட்டது, அதை தொடரமுடியாது இனி என்றார்.

சரி, அது என்ன நேரு-லியாகத் ஒப்பந்தம்? இது 1950-ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் 8 அன்று இந்திய பிரதமர் ஜவகர்லால் நேருவும், அன்றைய பாகிஸ்தான் பிரதமர் லியாகத் அலி கானும் செய்துகொண்ட ஒப்பந்தம். இதனை டெல்லி ஒப்பந்தம் என்றும் அழைப்பார்கள். இந்த ஒப்பந்தம் அன்று நடந்த பிரிவினையினால் பாதிக்கப்பட்ட சிறுபான்மை அகதிகளை பரிமாறிக் கொள்வது குறித்த ஒப்பந்தம். அந்த ஒப்பந்தம் துவக்கத்திலேயே மிகத்தெளிவாக கீழ்க்காணும் வாக்கியத்தை முன்வைக்கிறது “to the minorities throughout its territory” “irrespective of religion” அதில் யாரையும் கட்டாயப்படுத்தி மாற்றக் கூடாது என்பதையும் தெளிவாக முன்வைக்கிறது. ஆனால், தற்போதைய குடியுரிமை திருத்தச் சட்டம் மேற்கண்ட ஒப்பந்தத்திற்கு எதிரானது. காரணம், இந்த சட்டம் மதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது. மதத்தை சட்டவாதத்திற்குள் கொண்டுவர முயல்கிறது. அதை அரசியல் சட்டத்திற்குள் நுழைக்க முயற்சிக்கிறது. இதுதான் இச்சட்டத்தின் மாபெரும் அபாயம்.

பல நாக்குகளைக் கொண்டவர்கள் அந்த ஒப்பந்தம் தவறு என நாடாளுமன்றத்திலும், அதற்கான போராட்டம் டெல்லி துவங்கி நாடு தழுவிய அளவிலும் பரவியவுடன், இத்திருத்தம் அந்த ஒப்பந்தத்தின் ஒரு பகுதி என்றும் கூறுகிறார்கள். ஆக, அவர்களின் உள்நோக்கம் குடியுரிமையோ, இதர நாடுகளின் இந்து உள்ளிட்ட அந்த திருத்த சட்டம் முன்வைக்கும் முஸ்லிம் அல்லாத ஆறுமதங்களின் மீதான அக்கறையோ அல்ல. எப்படியாவது இந்திய அரசியல் சட்டத்தில் பாதுகாக்கப்படும் “மதச்சார்பின்மை” என்ற சொல்லை நீக்குவது தான். இந்திய அரசியல் சட்டம் எண் 14 மற்றும் 15இல் கூறப்படும் அனைவரையும் மத, இன, மொழி, பாலின வேறுபாடற்ற சமநிலையில் வைக்கவேண்டும் என்பதை ஒழித்துக்கட்டி தங்களது மதவெறி வெறுப்பு அரசியலை சட்டபூர்வமாக மாற்றுவதே. இதன்வழியாக அடுத்து இந்தியாவை தாங்கள் விரும்பியபடி 2024ல் நடைபெற உள்ள ஆர்.எஸ்.எஸ். நூற்றாண்டு விழாவில் “இந்துமதக் குடியரசாக” அறிவிப்பதே அவர்கள் நோக்கம். அதன்பின் இந்து என்பதை வரையறுக்க முனைந்து, அதில் பிராமணர்கள் மட்டுமே சுத்த ஆரிய ரத்தம் கொண்ட இந்துக்கள் என்றும் அதிலும் குறிப்பாக சித்பவன் பிராமணர்களே உலகை ஆளப்பிறந்த “மஹாபிராமணர்கள்” என்பதை நிறுவி, மொத்த இந்தியாவையும் வர்ணாசிரம முறையில் ஒரு புண்ணிய பாரத பிராமணர்

பூமியாக (பூமி என்றால் வடமொழியில் நிலம் என்று பொருள்) மாற்றுவதே அவர்கள் நோக்கம்.

இவ்வளவு முயலும் சித்பவன் பிராமணர்கள் யார்? சித்பவன் பிராமணர்கள்தான் ஆர்.எஸ்.எஸ். என்ற அமைப்பை உருவாக்கியவர்கள். அந்த அமைப்பின் பிதாமகர் வீர் சாவர்க்கர் மற்றும் காந்தியை கொன்ற நாதுராம் கோட்ஷே இருவரும் சித்பவன் பிராமணர்கள்தான். இவர்கள் அதிகம் வசிப்பது மகாராஷ்டிரத்தில் குறிப்பாக புனாவில்தான். இவர்களை கொங்கன் பிரதேசத்தை சேர்ந்தவர்கள் என்பதால் கொங்கனி பிராமணர்கள் என்றும், இவர்கள் குரியனை வணங்கும் (குரிய நமஸ்காரம்) மஹா பிராமணர்கள் என்றும் அழைக்கப்படுகிறார்கள். இவர்களது பூர்வீகம் மத்திய ஆசியாவைச் சேர்ந்த சாஹாதுவிப். இவர்கள் 9-ஆம் நூற்றாண்டில் சியஸ்தான் எனப்படும் மேற்கு ஆப்கானிஸ்தானில் முஸ்லிம் சாம்ராஜ்யங்கள் உருவானபோது அகதிகளாக கடலோர மகாராஷ்டிர கொங்கன் பகுதியில் தஞ்சம் புகுந்தவர்கள். சித் (சிதை), பவனம் (புனிதம்) என்பதே சித்பவன் எனக் குறிக்கப்படுகிறது. அதாவது இறந்தவர்களின் சிதையிலிருந்து அவர்களை புனிதப்படுத்தும் சடங்குகளை செய்பவர்கள் என்று பொருள். இவர்கள் சிவாஜியின் மரத்தா சாம்ராஜ்யத்தில் பேஷ்வாக்களாக பணியாற்றியவர்கள். 18-ஆம் நூற்றாண்டில் பிரித்தானிய அரசால் பேஷ்வா பதவிகள் பிடுங்கப்பட்டு கீழ்நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர்.

இந்திய சுதந்திரப்போரின் முக்கியத் தலைவர்களான நளா சாகிப், பால் கங்காதர திலகர், கோபால் கிருஷ்ண கோகலே, மகாதேவ் கோவிந்த் ரானடே, இந்திய சினிமாவின் தந்தை எனப்படும் தாதா சாகேப் பால்கே, பூமிதான் இயக்கத்தைச் சேர்ந்த வினோப பாவே, மிகச்சிறந்த மானுடவியல் பேராசிரியரும் மகாபாரதம் குறித்த சிறந்த ஆய்வறிஞரும் ஆன ஐராவதி கார்வே, காந்தி கொலை சதித்திட்டத்தில் ஈடுபட்ட மற்ற இருவரான நாராயண ஆப்தே, கோபால் கோட்ஷே, பிரபல சினிமா நடிகை மாதிரி தீக்ஷித் என பல்துறை சார்ந்தவர்கள் இந்த சித்பவன் பிராமண சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்களே.

சித்பவன் பிராமணர்களில் ஒருவரான வீர் சாவர்க்கர் தான் இந்துத்துவ அரசியலின் வழிகாட்டியாக, அதற்கான அடித்தளத்தை போட்டவர். இந்தியாவை புனிதபூமி என்று புதிதாக ஒரு கருத்தாக்கத்தை அறிமுகப்படுத்தி இந்துமதத்தை இந்துத்துவமாக மாற்றியவர்.

இவரது 'Hindutva: Who is a Hindu' என்ற நூல்தான் ஆர்.எஸ்.எஸ். அமைப்பிற்கான 'பைபிள்'. சமணம், புத்தம் ஆகியவற்றால் எதிர்த்துப் போரிடப்பட்ட பிராமண மேலாதிக்கத்தைக் கொண்ட பழமையான சனாதன வருண தர்மத்தைக் கொண்ட இந்துமதத்தை மதமாக இன்றி இந்தியாவின் ஒருஇனமாக முன்வைக்கும் ஒரு கற்பனையான தேசத்தை முன்வைத்தவர். இந்திய பழங்குடிகளின் பல வழிபாட்டுகளை உள்ளடக்கியதுமான பன்மைத்துவம் கொண்ட தான, பலசமயங்களை உள்ளடக்கிய, அறுவகை தரிசனங்களை உள்ளடக்கிய, பல மாறுபட்ட கருத்தாக்கங்களை உள்ளடக்கிய, சங்கரரால் (சங்கர சாதி என்பது தீண்டத்தகாத சாதியாக அறிவிக்கிறது மனுதர்மம் என்பது வேறுகதை) அடையாளப்படுத்தப்பட்ட இந்துமதத்தை மீண்டும் பிராமண ஆதிக்கம் கொண்ட இந்துத்துவமாக நவீனத்துவ சொல்லாடலுக்கு மாற்றுகிறார்கள்.

அதாவது 17-ஆம் நூற்றாண்டில் உருவான முதலாளித்துவ சமூகம் முன்வைத்த நவீனத்துவம் கொண்டு வந்த தேசியம் என்ற கருத்தாக்கம் இனத்தை, மொழியை முதன்மையாகக் கொண்டு தேசத்தை வரையறுத்தது. அதுவரை அதிகாரம் செலுத்திய மதங்களை ஒரு தனிநபர் சார்ந்த நம்பிக்கையாக, சுதந்திரமான வழிபாடாக மாற்றியது. அந்நவீனத்துவம் இனத்தை முதன்மைப்படுத்தியது. இனம், மதம் இரண்டையும் ஒன்றாக்கி சாவர்க்கர் கண்டுபிடித்த பிராமண மேலாதிக்க மதமே இந்துத்துவம். அது இந்து என்று சொல்வது, மனுதர்மம் முன்வைக்கும் பிராமண தர்மத்தையே அதன் அடிப்படை, சாதிகள் தான். சாதி ஏற்றத்தாழ்வே அதன் உயிர்நாடி. அதனால்தான் அம்பேத்கர், பெரியார் போன் றோர் இந்துமதத்தின் சனாதன, பிராமண மேலாதிக்கத்தை எதிர்த்தார்கள்.

ஆனால் சாவர்க்கர் வெளிப்படையாக இந்துத்துவம் என்பதை இந்துக்கள் புனிதபூமி என்ற கருத்தாக்கத்தின் அடிப்படையில் ஒரு இனமாக வரையறுக்க முயல்கிறார். வரலாற்றில் அப்படி ஒரு இனம் இல்லை என்பதால், அதை பண்பாட்டு தேசியம் என்ற சொல்லால் வரையறுக்கிறார். இதன் தொடர்ச்சிதான் இந்தியா இந்து என்ற ஒற்றை பண்பாட்டைக் கொண்டது என்பது. அதனால்தான் காந்தி முன்வைத்த நவீனத்துவ எதிர்ப்பு இந்துமதச் சீர்திருத்தத்தை ஏற்காமல், நவீனத்துவத்தை பழமைவாத பிராமண மதத்துடன் கலந்து இந்துத்துவம் என்கிறார்கள். அதற்காக சாவர்க்கர், பிரிட்டிஸ் அரசிடம் மன்னிப்பு கடிதம் எழுதி சிறையி

காலகைச் சிறுகளிலே

காலகைச் சிறுகளிலே
ஜனவரி 2020

லிருந்து விடுதலையாகி, தொடர்ந்து இந்துத் துவத்தை ஒரு அரசியல் இயக்கமாகவே மாற்றினார். மிக முக்கியமானது இந்தியாவில் இரண்டு தேசம் உள்ளது. ஒன்று இந்துக்களின் இந்தியா மற்றது இஸ்லாமியர்களின் இந்தியா என்கிற இருதேசக் கோட்பாட்டை முன் மொழிந்து முகமது அலி ஜின்னா போன்றவர்களுக்கு அரசியல்வாதத்தை எடுத்துக்கொடுத்த வரும் இவரே.

பாராளுமன்றத்தில் அமித்ஷா குடியுரிமை மசோதாவை முன்மொழிந்தபோது, காங்கிரஸ் தரப்பில் சாவர்க்கர்தான் இருதேசக் கோட்பாட்டை முன்மொழிந்தார் என்பது முன்வைக்கப்பட்டது. வழக்கம்போல் அது குறித்த எந்த பதிலையும் அவர்கள் கூறவில்லை. ஆக, சித்பவன் பிராமணரான சாவர்க்கர், சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பாக, முஸ்லிம் சாம்ராஜ்யங்களினால் அகதியாக்கப்பட்டு ஆப்கானிஸ்தானிலிருந்து இந்தியாவில் தஞ்சம் புகுந்தவர்கள் என்பதே வரலாறு. அதனால்தான் வரலாற்றை மாற்ற முயல்கிறார்கள். குடியுரிமை மசோதாவில் ஆப்கானிஸ்தான் சேர்க்கப்படுவதும், பர்மா, இலங்கை விடுபடுவதும் அதனால் தான். அதாவது பிரிட்டிஸ் இந்தியாவில் ஆப்கானிஸ்தான், பர்மா, இலங்கை ஒன்றாக இருந்தது. பிறகுதான் அவைகள் தனி நிர்வாகத் திற்கு செல்கின்றன. இந்திய அரசியல் சட்டம் இந்த இந்துத்துவ நோக்கத்திற்கு எதிராக தெளிவாக மதத்தை ஒரு தனிமனித உரிமையாக மதித்து, இந்தியாவை பலதேசிய, பலமதங்கள், நம்பிக்கைகள் கொண்ட ஒரு ஜனநாயக குடியரசாக அறிவிக்கிறது. அதை மாற்றுவதே இன்றைய பாஜக அரசின் உள்நோக்கம்.

மனுதர்மப்படி இங்கிருப்பது பிராமண வருணம் மட்டுமே. மற்ற வருணங்கள் மனுவின் அனுவோமா, பிரதிலோமா என்கிற வருணகலப்பால் தங்கள் வருண எல்லைகள் கலைந்து குழம்பிவிட்டன. அம்பேத்கர் கூறியதைப்போல் இங்கு உள்ளது பிராமண வருணமும், பிராமணர் அல்லாத அவருணர்களும் தான். அதாவது தீண்டுபவர்களும், தீண்டப்படாதவர்களும் தான். இன்று தங்களை சத்திரியர்கள், வைசியர்கள், சூத்திரர்கள் என்றெல்லாம் கூறிக்கொள்பவர்கள் யாருக்கும் வருணக் குடியுரிமை சான்றுகள் ஏதும் கிடையாது. காரணம் பிராமண வருணம் மட்டும் தன்னை தலைமை வருணமாக வைத்துக்கொண்டு மற்ற வருணங்களை எண்ணற்ற சாதிகளாக மாற்றிவிட்டது. இதை விரிவாக புரிந்துகொள்ள மனுதர்மம் அத்தியாயம் 10 “கலப்பு ஜாதிகள் - ஆபத்து தருமம்” என்ற அத்தியாயத்தை நிதானமாக

வாசித்து பார்க்கலாம். அதில்தான் சாதிகளின் தோற்றத்திற்கான கோட்பாடுகளை விவரிக்கிறது மனுதர்மம். நால் வருணத்தில் பிராமண வருணத்தை காப்பது மட்டுமே அதன் அடிப்படையாக உள்ளது. மற்ற வருணங்கள் நாளடைவில் சிதைவுற்ற பல சாதிகளாக மாறிய பின்னும், பிராமண வருணம் தனித்தொரு சாதியாக நின்றுள்ளது. ஆக, வருண தருமப்படி இன்றுள்ள ஒரே வருணமான பிராமண வருணத்தை தவிர மற்ற வருணங்கள் அனைத்தும் மனுவின் பார்வையில் அவர்ணர்கள்தான். இந்த உண்மையை அறியாமல் இடைநிலைசாதி, உயர்ந்த சாதி, சத்திரிய குலம், வைசிய குலம், அக்னிகோதர்ம என்றெல்லாம் நாமாக ஒரு வருண சாயத்தை பூசிக்கொள்கிறோம்.

இச்சட்டம், பதிவேட்டுடன் இணையும் போது முதலில் இந்து என்று ஒரு பிரிவினரைப் பிரிக்கிறது. அதன்பின் அவர்கள் அனைவரிடமும் வருண தர்மத்தை கொண்டு வரும். தீண்டத்தக்காத மக்களை முழு அடிமைகளாக வைத்துக் கொண்டு ஒரு இந்துத்துவ ஆட்சியை நிறுவ முயற்சிக்கும். அதற்கு தடையாக உள்ள மதச்சார்பின்மை என்பதை அரசியல் சட்டத்திலிருந்து நேரடியாக தூக்காமல், சிறிது சிறிதாக அதை நோக்கி நகர்த்துகிறது. இந்த சட்டமே ஒட்டுமொத்த சிறுபான்மை மதத்தினரை இந்தியர்கள் இல்லை என்று சொல்லி இந்துத்துவ வெறிக் கடவுளுக்கு நேர்ந்துவிடப்பட்ட பலி ஆடுகளாக மாற்றுவதுதான். கோட்பாட்டு ரீதியாக சொன்னால் சிறுபான்மையினரை பலி-மனிதர்களாக மாற்றி, அவர்களை யார் வேண்டுமானாலும் கொன்று தனது தேசபக்தியை காட்டலாம் என்பதை மறைமுகமாக அனுமதிப்பது.

எனவே, இந்திய மதச்சார்பற்ற குடியாண்மை சமூகத்தை தகர்த்து மதவெறி கொண்ட சமூகமாக மாற்றுவதே திருத்தப்பட்ட குடியுரிமைச் சட்டத்தின் நோக்கம். இதை அனுமதித்தால் நாளை இந்திய அரசியல் சட்ட முகவுரையை மாற்றி இந்தியா ஒரு இந்துத்துவ பாசிச குடியரசு என்றும் அறிவிப்பார்கள். அப்படி அறிவிப்பதற்கான ஒரு சான்றாதாரமாக இந்த சட்டதிருத்தம் முன்வைக்கப்படும். இச்சட்டத்தில் மதம் என்பதை உள்நுழைப்பதன் வழியாக அவர்கள் விரும்புவது அதைதான். இன்று நம்முன் உள்ள கேள்வி இந்த குடியுரிமை திருத்த சட்டத்தை ஏற்று அடிமைகளின் முடியரசில் வாழப்போகிறோமா? அல்லது எதிர்த்து போரிட்டு ஜனநாயக குடியரசைக் காக்கப் போகிறோமா? என்பதே.

கோசின்ரா

அவர்கள் கனவுகாணும் நாடு

அவர்கள் முடிவு செய்து விட்டார்கள்
 ஜனநாயகத்தை உடைத்து
 ஒரு நாட்டை உருவாக்குவதென்று
 சகோதரத்துவத்தை உடைத்து
 ஒரு நாட்டை உருவாக்குவதென்று
 சமத்துவத்தை அழித்து
 ஒரு நாட்டை உருவாக்குவதென்று
 அழிப்பது அவர்களுக்கு சுலபமான வேலை
 அழிப்பதற்காக
 ஒரு கடவுளையே உருவாக்கியவர்கள்
 அவர்களின் கடவுள்
 அவர்களுக்கு யுத்தம் செய்
 உடலை கொல் என்று ஆணையிட்டிருக்கிறது
 அவர்களின் ஆரவாரம் நாடெங்கும் கேட்கிறது
 எத்தனை உடல்கள்
 இனி துப்பாக்கி சூட்டில் பலியாகப் போகின்றனவோ
 எத்தனை உடல்கள்
 இனி லத்தியடியில் காயம் பட்ட போகின்றனவோ
 எத்தனை கைதுகள் அரங்கேறப் போகிறதோ

அவர்கள் கனவு காணும் நாடு
 புத்தர் காலத்திலும் இருந்தது
 அந்த நாட்டில்தான்
 அசுரர்களாக
 ராட்சதர்களாக
 கிங்கிரகரளாக நாம் அழைக்கப்பட்டோம்
 வர்ணாசிர தர்மம் மேலோங்கிய
 அந்த கொடுங்கோல் ஆட்சியை
 புத்தர் அடித்து நொறுக்கினார்
 அதற்கு பிறகு அவர்களால் எழ முடியவில்லை
 இப்பொழுதுதான் ஆட்சிக்கு வந்திருக்கிறார்கள்
 வேதங்களாலான ஒரு நாட்டை உருவாக்க
 முயல்கிறார்கள்
 அந்த நாடு புனித நூலால் ஆளப்படும்
 வர்ண கல்வி வலம் வரும்
 அந்த நாட்டை அங்கீகரிக்க போகிறோமா
 மீண்டும் சூத்திரர்களாக பஞ்சமர்களாக
 வாழப்போகிறோமா

எத்தனையோ நூற்றாண்டுகள்
 அவர்களின் சட்டங்கள் நம் உடல்களை தின்றன
 அந்த காலத்தை நாம் மறக்க வில்லை
 எத்தனையோ நூற்றாண்டுகள்
 அவர்களின் வஞ்சகங்கள் நம்மை வேட்டையாடின
 அதை நாம் மறக்க வில்லை
 எல்லா வலிகளிலிருந்துதான்
 இந்த காலத்திற்கு வந்திருக்கின்றோம்
 எல்லா காயங்களை கடந்துதான்
 இப்பொழுது வாழ்ந்துக்கொண்டிருக்கின்றோம்
 மீண்டும் பழைய காலத்திற்கே திரும்ப வேண்டுமெனில்
 நம்மிடம் இருக்கும் பகுத்தறிவை என்ன செய்வது
 கேள்வி கேட்ட சிந்தனைகளை என்ன செய்வது
 மலைகளுக்கு அகிம்சை சொல்லி வளர்த்திருக்கின்றோம்
 மீண்டும் அது துப்பாக்கிகளின்
 கலாச்சாரத்தை கற்றுக்கொள்ளுமா
 நதிகளுக்கு சமத்துவம் சொல்லி வளர்த்திருக்கின்றோம்
 மீண்டும் அது
 மக்களை கொல்வது எப்படி என்று கற்றுக்கொள்ளுமா
 நம் காடுகளுக்கு
 சகோதரத்துவம் சொல்லி வளர்த்திருக்கின்றோம்
 அந்த பாடத்தை காடுகள் மறந்து விடுமா

கட்டுரை

மு.செல்லா

kavingarchella@gmail.com

கீழடி மட்டுமல்ல...

சமஸ்கிருதம் மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் மூத்தது என்பதை அறிவுலகம் ஏற்றுக் கொள்ளும் வண்ணம் இதுவரை நிரூபித்துக் காட்டியது யாரும் இல்லை. மேக்ஸ் முல்லர் இந்தியா வந்து கள ஆய்வு மேற்கொண்டவரும் இல்லை. எந்தவொரு தொல்லியல் அகழாய்வும் சமஸ்கிருதத்தின் மூப்பை, கிருஸ்து பிறந்த பொது நூற்றாண்டுக்கு முன் கொண்டு சென்றதில்லை. இந்தியத் தொல்லியல் துறைக்குக் கிடைத்த சமஸ்கிருதத்தின் மூத்த கல்வெட்டுக் கள் என்பவை இராஜஸ்தான் மாநிலத்தில் அத்திபாராவிலும், குஜராத் மாநிலத்தில் கிடைத்த சுனாகட் கல்வெட்டுக்களுமேயாகும். அவை இரண்டும் கி.பி. முதல் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கல்வெட்டுக்கள் ஆகும்.

‘பா ராளுமன்ற ஐனநாயகத்தின் பெரும்பான்மை’, என்ற முகம் எவ்வளவு கோரமானது என்பதைச் சமீப காலங்களில் அதிகம் பார்த்து வருகிறோம். இந்தியா உலகுக்கு அளிக்கும் உயரிய செய்தி என்பதே, அதன் பன்மைத்துவப் பண்பாட்டுச் செழுமையில்தான் உள்ளது. ஆனால், பாராளுமன்ற பொரும்பான்மை என்ற முகம், பாரதத்தின் பன்மைத்துவப் பண்பாட்டுக் கூறுகளை முற்றிலுமாக கடித்து, சிதைத்து வருகிறது.

பா.ஜ.க. அரசு தனது பெரும்பான்மைப் பலத்தின் அடிப்படையில் நிறைவேற்றியுள்ள சட்டங்களைப் பார்த்தாலே, இந்தியாவின் தனித்துவமான சிறப்பியல்புகள் படும்பாடுகள் அறியவரும். புதிய கல்விக்கொள்கை, தேசிய குடியரிமைத் சட்ட திருத்த மசோதா அத்தோடு தற்போதைய, சமஸ்கிருத பல்கலைக் கழகங்கள் நிதிநல்கை மசோதா போன்றவை, நமது பன்மைத்துவப் பண்பாட்டுச் சிறப்பியல்புகளை படுகுழிக்குத் தள்ளியுள்ளன.

குறிப்பாக, சமஸ்கிருத பல்கலைக் கழகங்கள் மூன்றினுக்கு மத்திய அரசின் தாராள நிதிநல்கை குறித்து, மனிதவள மேம்பாட்டுத் துறை அமைச்சர் நாடாளுமன்றத்தில் வைத்த வாதங்கள் அபாயகரமானவை. இந்தியாவின் பண்பாட்டு அடையாளமாக இருக்கும் மொழி சமஸ்கிருதம் மட்டுமே என்பது அவரது வாதம். சமஸ்கிருத மொழி மூப்பை அல்லது பண்பாட்டுச் சிறப்பை எந்த அறிவியல், தொழில்நுட்ப அடிப்படையில் அமைச்சர் உறுதிசெய்தார்? என்ற மதுரை நாடாளுமன்ற மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி உறுப்பினரின் கேள்வி சரியானதே. உலகம் முழுதும் உள்ள செவ்வியல் மொழிகளுள், குன்றாச் சீரிளமையுடன், தொடர்ந்து மக்களின் புழங்கு மொழியாக இருப்பது தமிழ் மொழி மட்டுமே என்பது உலகம் முழுதும் உள்ள மொழியியல் அறிஞர்களின் கருத்து ஆகும். இக்கருத்துக்கு வலுச் சேர்க்கும் விதமாக மதுரை அருகே உள்ள கீழடி என்னும் இடத்தில் நடந்த அகழாய்வுகளின் அறிக்கை அமைந்துள்ளது.

கீழடி அகழாய்வு ஈர்த்த அளவுக்கு வேறு எந்த அகழாய்வும் தமிழ் மக்களின் உள்ளங்களை ஈர்த்ததில்லை. இன்னும் சொல்லப் போனால் இந்திய தொல்லியல் வரலாற்றில் மிக முக்கியமானதொரு மைல்கள் கீழடி அகழாய்வு எனலாம். அகழாய்வு நடந்து கொண்டிருந்த காலத்திலேயே ஊடகங்கள், வெகுமக்கள், அறிஞர்கள், அரசு மற்றும் நீதிமன்றத்தை ஒருசேர ஈர்த்த பெருமை கீழடி அகழாய்வுக்கு மட்டுமே உண்டு. தனித்துவமான சிறப்பியல்பு

களை உள்ளடக்கிய இந்திய மொழிகளில் தமிழும், சமஸ்கிருதமும் மிக முக்கியமானவை. தனித்த பண்பாட்டு விழுமியங்களை தன்னகத்தே கொண்ட, இருவேறு மொழிக்குடும்பத்திற்கு தலைமையேற்றுள்ளவை தமிழும், சமஸ்கிருதமும். உலகச்செவ்வியல் மொழிகள் ஐந்துள் இவை இரண்டும் சிறப்பிடம் வகிப்பவை. இலக்கண, இலக்கிய வளமும்; இலக்கியத்தின் வழியே கலையை, மெய்யியலை, ஆன்மீகத்தை, அறிவியலை உலகறிய பறைசாற்றி வரும் மூத்த மொழிகள் இவை இரண்டும். வேதமொழியாக வடவர்களால் நம்பப்படும் சமஸ்கிருதம், ஜெர்மனியில் பிறந்து இங்கிலாந்தில் கல்வி கற்று, மேற்குலகில் இருந்தவாறு கீழ்திசை நாடுகளின் மொழியியலை ஆய்வு செய்த பிரடெரிக் மேக்ஸ் முல்லர் என்ற அறிஞரின் கூற்றுப்படி மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் அதிகமான மூப்பினை உடையதாக அறிவிக்கப்பட்டது. இந்தியாவில் ஆங்கில ஆட்சிகாலத்தில் மேற்படி அறிஞரின் கூற்றுப்படியே சமஸ்கிருத மொழியின் மூப்பை கருத்தியலாக ஏற்று, ஆங்கிலேயர்களின் ஆதரவுடன் உலகத்தாரை நம்ப வைக்கப்பட்டது.

சமஸ்கிருதம் மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் மூத்தது என்பதை அறிவுலகம் ஏற்றுக் கொள்ளும் வண்ணம் இதுவரை நிரூபித்துக் காட்டியது யாரும் இல்லை. மேக்ஸ் முல்லர் இந்தியா வந்து கள ஆய்வு மேற்கொண்டவரும் இல்லை. எந்தவொரு தொல்லியல் அகழாய்வும் சமஸ்கிருதத்தின் மூப்பை, கிருஸ்து பிறந்த பொது நூற்றாண்டுக்கு முன் கொண்டு சென்ற தில்லை. இந்தியத் தொல்லியல் துறைக்குக் கிடைத்த சமஸ்கிருதத்தின் மூத்த கல்வெட்டுக்கள் என்பவை இராஜஸ்தான் மாநிலத்தில் அத்திபாராவிலும், குஜராத் மாநிலத்தில் கிடைத்த சுனாகட் கல்வெட்டுக்களுமேயாகும். அவை இரண்டும் கி.பி. முதல் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கல்வெட்டுக்கள் ஆகும். ஆனால் தமிழில், மதுரையைச் சுற்றியுள்ள பல்வேறு கிராமங்களில் உள்ள சமணர் படுக்கைகளில், கி.மு.3ம் நூற்றாண்டு தமிழ் பிராமி கல்வெட்டுக்கள் அதிகம் கிடைத்துள்ளன. இவற்றுள் மாங்குளம், மேட்டுப்பட்டி, கிடாரிப்பட்டி கல்வெட்டுக்கள் முக்கியமானவை.

மேட்டுப்பட்டி கல்வெட்டில் மதுரை நகரின் பெயர் ‘மதிரை’ எனப் பதிவாகி உள்ளதும், “மதிரை அம்ண உதயனச உதய” என்ற வாசகமும் கிடாரிப்பட்டியில் “மதுரை பொன் வணிகன்” என்ற சொற்றொடரும் தமிழ் பிராமி (தமிழி) கல்வெட்டாக வாசிக்கக் கிடைத்துள்ளன. ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தேனி மாவட்டம், ஆண்டிப்பட்டி அருகில் உள்ள

காங்கிரஸ்

காங்கிரஸ் கிரகிளிவே
ஆன்மீக சிறப்பினை
ஆன்மீக சிறப்பினை
ஆன்மீக சிறப்பினை

ஆன்மீக சிறப்பினை
ஆன்மீக சிறப்பினை
ஆன்மீக சிறப்பினை

‘புள்ளிமான் கோம்பை’ என்ற மலையடிவாரக் கிராமத்தில் கிடைத்த நடுகல்லில் கண்டறியப்பட்ட தமிழ் பிராமி கல்வெட்டுக்கள் கிமு 5ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவை என்பது கண்டறியப்பட்டது. புள்ளிமான் கோம்பை கல்வெட்டின் வழியே, தமிழ் பிராமி என்பது வடஇந்தியாவில் புழக்கத்தில் இருந்த அசோகன் காலத்து பிராமிக் கல்வெட்டிற்கும் இருநூறு ஆண்டுகள் முந்தையது என்பதை உலகிற்குக் காட்டி ஆச்சரியமூட்டியது.

தமிழ்மொழியின் மூப்பானது வெறும் இரண்டாயிரத்து ஐநூறு ஆண்டுகள் என்றில்லாமல் அதற்கும் முந்தையதாக ஐந்தாயிரம் ஆண்டுகளாவது கால எல்லைக்கு உரியது என மொழியியல் அறிஞர்கள் பலரும் கருதினர். அவர்களது கருதுகோளுக்கான அடிப்படைக் காரணம், இரண்டாயிரத்து ஐநூறு ஆண்டுகளுக்கு முந்தையதாகக் கருதப்படும் ‘தொல் காப்பியம்’ இலக்கண நூலும், அதில் தொல் காப்பியர் கையாண்ட நுட்பமும், மரபுகளும் நன்கு செழித்து வளர்ந்திருந்த இலக்கியங்களைப் பெற்றிருந்த மொழியின் மீதான இலக்கண நூல் என்பதால் ஏற்பட்டதாகும். அவ்வாறெனில் தொல்காப்பியருக்குச் செழுமையான நுட்பங்களை வழங்கியமொழி அவருடைய காலத்திற்கும் எவ்வளவு மூத்ததாக இருக்க வேண்டும்? என்ற கேள்வி எழுகிறது.

இந்த முக்கியமான காலகட்டத்தில் தான் கீழடி தொல்லியல் அகழ்வாய்வுகள் அரிய பெரிய செய்திகளுடன், உலகின் பார்வைக்கு கிடைத்துள்ளது. தமிழ் மொழியின், நாகரிகத்தின் மூப்பு கிமு. இரண்டாயிரத்து ஐநூறு என்று காட்டிய புள்ளிமான் கோம்பை கல்வெட்டிற்கும் ஒரு நூற்றாண்டு மூத்ததாக, இரண்டாயிரத்து அறுநூறு ஆண்டுகள் பழமையினை ‘கரிமம்-14’ பகுப்பாய்வு மூலம் நிறுவிக்காட்டியுள்ளது கீழடி அகழாய்வு. மற்றுமொரு அசைக்க முடியாத சிறப்பு கீழடி அகழாய்வில் உண்டு. அது யாதெனில், சங்க இலக்கியங்களின் (பத்துப்பாட்டு, எட்டுத் தொகை) காலமும், அவை குறித்துக்காட்டும் வாழ்வியல் செய்திகளும் கற்பனையானவை என்றவர்களின் கூற்றினைத் தகர்த்து, சங்க இலக்கியங்களின் காலமும் அவை உணர்த்தும் செய்திகளும் மெய்யானவையே என்பதை அறிவியல்பூர்வமாக கீழடி ஆய்வு நிறுவிக்காட்டியுள்ளது.

கீழடியில் ஏராளமாகக் கிடைத்துள்ள பானையோடுகளில் தமிழ் பிராமி (தமிழி) எழுத்துப் பொறிப்புகள் நிறையக் கிடைத்துள்ளன. சிந்துச் சமவெளி நாகரீக குறியீடுகளுடன் ஒத்துப்போகும் குறியீடுகளும் கீழடி

ஆய்வில் கிடைத்துள்ளன. கீழடி ஆய்வில் கிடைத்த பாணை ஓடுகளில் இயனன், சாத்தன், காத்தன், மாடேசி, வேந்தன் போன்ற பெயர்கள் வாசிக்கக் கிடைத்துள்ளன. இவற்றுள் சில பெயர்கள் சங்ககால புறநானூற்றுப் பாடல் 71-ல் அப்பாடலை எழுதிய ஒல்லையூர் தந்த பூதப் பாண்டியன் என்ற பாண்டிய மன்னனால் குறிப்பிடப்பட்டு, எழுத்து இலக்கியமும், அகழாய்வும் கச்சிதமாக இணையும் புள்ளியினைக் காட்டி ஆச்சரியப்படுத்துகிறது. இரண்டாயிரத்து அறுநூறு ஆண்டுகாலப் பழமை என்ற உறுதியான தளத்தில் தமிழ் நாகரிகத்தையும் மொழியையும் உறுதிபட நிறுத்தியதுடன், அவற்றை இன்னும் அதிகமாக முன்னோக்கி நகர்த்தும் தகுதிவாய்ந்த தரவுகளுடன் வெளிப்பட்டுள்ளது கீழடி ஆய்வு. சுமார் நூற்றுப்பத்து ஏக்கர் நிலப்பரப்பிற்கு பரந்து விரிந்துள்ள கீழடி, கொந்தகை, மணலூர், பள்ளிச்சந்தைப் புதூர் பகுதிகளை உள்ளடக்கிய பரப்பளவில் வெறும் பத்து சதவீத நிலப்பரப்பிலேயே சுட்ட செங்கற்களால் ஆன கட்டிடங்கள், நீர் உள்வரவும், தேக்கிவைக்கவும், வெளிச் செல்லவுமான நீர்வழிப்பாதைக் குழாய்கள், உறை கிணறுகள், நூற்புக் கூடங்கள் என கணிக்கப்படும் அமைப்புக்கள் என ஒரு நகர நாகரிகத்தின் அனைத்துக் கூறுகளுடனும் கீழடி வெளிப்பட்டுள்ளது.

மூன்றுகட்ட அகழாய்வு விவரங்களைத் தங்குதடையின்றி வெகுமக்களின் பார்வைக்குக் கொண்டு சென்று விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தியதில், தொல்லியல் கண்காணிப்பாளர் அமர்நாத் ராமகிருட்டிணன் மற்றும் மதுரை நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் சுவெங்கடேசன் ஆகியோரின் பங்களிப்பு மிக முக்கியமானதாகும். இந்த காலகட்டத்தில், தமிழின் மூப்பும், தமிழர் நாகரிகத்தின் மூப்பும் வெறும் இரண்டாயிரத்து அறுநூறு ஆண்டுகள் கால எல்லை உடையவை தானா? என்ற கேள்வி எழுகிறது. விழிப்புணர்வு மிக்க செயல்பாடுகளுடன் கூடிய அகழாய்வு மூலம் உறுதிப்பட்டுள்ள கால எல்லை மட்டுமே இதுவாகும். ஆனால், போதிய விழிப்புணர்வின்றி, சமஸ்கிருத மேலாண்மை மீது மட்டுமே நம்பிக்கையும் நாட்டமும் வைத்துள்ள சூழ்ச்சியாளர்களின் முயற்சியால் அரைகுறையாகக் கைவிடப்பட்ட ஆதிச்ச நல்லூர் அகழாய்வு மற்றும் கடலடியில் முழுகியுள்ள பூம்புகார் நகரம் குறித்த ஆய்வுகள் தற்போதாவது உரிய சுவனம் செலுத்தி ஆய்வு செய்யப்படுமானால் தமிழ் மொழியின், நாகரிகத்தின் கால எல்லை கிமு. பத்து நூற்றாண்டுகள் முந்தையது என்பதும், அது உலகில் உள்ள பிற எல்லா நாகரிகங்களுக்கும் மூத்தது என்பதும் உறுதியாகும். வேறுவகையில் சொல்வதா

னால் குமரிக் கண்டம் அல்லது லெமூரியக் கண்டம் பற்றிய கருத்துருவாக்கத்தை உறுதிப்படுத்துவதாக அது அமையலாம். இதில் வருத்தத்தையும், வியப்பையும் ஏற்படுத்தக்கூடிய தரவுகள் என்னவென்றால், கோவாவில் அமைந்துள்ள மத்திய அரசின், தேசிய ஆழ்கடல் ஆராய்ச்சிக் கழகம் (National Oceanographic Research Corporation) என்ற நிறுவனம்.

1990ஆம் ஆண்டிலேயே சுமார் 40 கோடி நிதி ஒதுக்கி, கடலின் அடியில் மூழ்கி இருப்பதாகக் கருதப்படும் பழம்பெரும் பூம்புகார் நகரம் குறித்த ஆய்வுகளைத் தொடங்கியது. கடற்கரையிலிருந்து சுமார் 3 கிலோ மீட்டர் சுற்றளவு கொண்ட கடல் எல்லையை ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொண்டதில், கடல் மட்டத்திலிருந்து சுமார் 23 அடி ஆழத்தில் பல வட்டவடிவமான கிணறுகள் பூம்புகார் முதல் தரங்கம்பாடி வரை உள்ளதைக் கண்டறிந்தனர். மேலும் சங்க காலத்தைச் சேர்ந்தது எனக் கருதப்படும் கட்ட செங்கற்களால் ஆன “ட” வடிவ கட்டடம் ஒன்றும் கண்டறியப்பட்டது. இவை தவிரவும், குதிரை குளம்பு வடிவில் சுமார் 85 அடி நீளமும், 2 மீட்டர் உயரமும் கொண்ட பல பொருட்கள் கண்டறியப்பட்டன. இக்கண்டுபிடிப்புக்கள் அனைத்தும் பூம்புகார் கடற்பகுதியில் ஒரு பெரிய நகரம் மூழ்கி இருக்கக்கூடும் என்பதை உறுதிப்படுத்தின. ஆனாலும் கூட தேசிய ஆழ்கடல் ஆராய்ச்சிக் கழகம், தன்னுடைய ஆய்வை நிதிப்பற்றாக்குறை என்ற காரணம் காட்டி நிறுத்திக் கொண்டது. மீட்டுருவாக்கம் செய்யப்பட வேண்டிய உலகின் முக்கியமான பண்பாட்டு நாகரிக ஆய்வை, நிதி பற்றாக்குறை காரணம் காட்டி கைவிட்டது எவ்வளவு பெரிய மோசடி என்பதை, தமிழ் கூறும் நல்லுலகும், தமிழின் பெயரால் ஆட்சியதிகாரத்தைச் சுவைத்துக் கொண்டிருந்த அரசியல் தலைவர்களும் உணரவேயில்லை.

இந்நிலையில், பூம்புகார் கடல் ஆய்வு பற்றி கேள்விப்பட்ட, இங்கிலாந்து நாட்டைச் சேர்ந்த, உலகின் புகழ்பெற்ற ஆழ்கடல் ஆராய்ச்சியாளர் கிரஹாம் ஹான்காக் (Graham Hancock) என்பவர் இந்தியா வந்து, தேசிய ஆழ்கடல் ஆய்வுக் கழகத்திடம் பேசி அனுமதி பெற்று, கடந்த 2001ம் ஆண்டு பூம்புகார் கடற்பகுதியில் தீவிரமான ஆழ்கடல் ஆய்வுகளை மேற்கொண்டார். தனது ஆய்வுக்கு கூட்டாளிகளாக இங்கிலாந்து நாட்டின் “சேனல்-4” தொலைக்காட்சி மற்றும் அமெரிக்காவின் “லேனிங் சேனல்” (Learning Channal) தொலைக்காட்சிகளின் நிதி மற்றும் தொழில்நுட்ப உதவியுடன் அதிநவீன “சைடு ஸ்கேன் சோனார்” (Side Scan Sonar) கருவி உதவியுடன்

ஆய்வு செய்ததில், வியக்கத்தகு வகையில் பூம்புகார் கடற்பகுதியில் குறுக்கும் நெடுக்குமாக நீண்ட, அகலமான தெருக்களுடன் கூடிய, உறுதியான கற்களால் கட்டப்பட்ட கட்டிடங்களின் இடிபாடுகளுடன் கூடிய ஒரு பிரமாண்டமான நகரம் கடலடியில் சுமார் 75 அடி ஆழத்தில் மூழ்கியிருப்பதைக் கண்டறிந்தார். பின்னர், அக்காட்சிகளை கிரஹாம் ஹான்காக் நவீன காமிராக்களின் மூலம் துல்லியமாகப் படம் பிடித்து அதனை இங்கிலாந்தின் புகழ்பெற்ற டர்ஹாம் (Durham) பல்கலைக் கழகத்தின் நிலவியல் துறைப் பேராசிரியர், ஆய்வாளர்களின் மில்னே (Glenn Milne) என்பவருடன் கலந்தாய்வு செய்தார். அதன் அடிப்படையில் இருவரும் சேர்ந்து உலகத்திற்கு பிரகடனப்படுத்தியது என்ன தெரியுமா?

கடல் மட்டத்திலிருந்து சுமார் 75 அடி ஆழத்தில் புதையுண்டு கிடக்கும் இந்த நகரம் சுமார் 11000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தரையாக இருந்திருக்க வேண்டும் என்றும், உலகின் மிக மூத்த நகரமும், நாகரிகமும் இதுவாகத்துன் இருக்க வேண்டும் எனவும் பெருமிதத்துடன் பிரகடனப்படுத்தினர். பனிக் காலம் (Ice Age) என்று சொல்லக்கூடிய பனி உருகி பூமிப்பந்தில் மூழ்கடித்த வாழ்விடப் பகுதி இதுவாக இருக்க வேண்டும் என்றும், பனி உருகிய காலம் இன்றைக்கு 11000 ஆண்டுகள் தொடங்கி 9000 ஆண்டுகள் வரை இருந்தது என்றும் வரையறை செய்தனர். 2001-ம் ஆண்டிலிருந்து 2003-ம் ஆண்டுவரை மூன்று ஆண்டுகள் ஆய்வினை மேற்கொண்டு பின்னர் பல்வேறு உறுதிப்பாடுகளுடன் 2013-ம் ஆண்டு பிப்ரவரி திங்களில் மேற்படி ஆராய்ச்சிப் படங்கள் “அண்டர் வேர்ல்டு” (Under World) என்ற பெயரில் தொலைக்காட்சித் தொடராக இங்கிலாந்து மற்றும் அமெரிக்காவில் ஒளிபரப்பப்பட்டது. மேற்படி ஒளிபரப்பைப் பார்வையிட்ட உலக வரலாற்று அறிஞர்களும், ஆய்வாளர்களும் பெரும் ஆச்சரியத்திற்கு உள்ளானார்கள். ஆனால், இந்தியாவிலும், தமிழ்நாட்டிலும் இவை எந்தக் கவனமும் பெறவில்லை என்பது பெரும் சோகமாகும்.

பின்னர், மேற்படி ஆய்வுப் படங்களை இந்தியாவில் பெங்களுரு நகரில் கிரஹாம் ஹான்காக் காட்சிப்படுத்தினார். மேற்படி கண்காட்சிக்கு இந்திய அரசாங்கத்தின் ஒத்துழைப்பு இல்லாததாலும், நமது மக்களுக்கு இது குறித்த அக்கறை இல்லாததாலும் முற்றிலும் மறக்கடிக்கப்பட்ட ஆய்வாக இது மாறிப் போனது. மேலும் ஆய்வுகளைச் செய்ய விரும்பிய கிரஹாம் ஹான்காக்கிற்கு இந்திய

காங்கே

காங்கேச் சிறுக்கினிலே
ஜனவரி 2020

விருந்தோம்பல்

அரசின் அனுமதி கிடைக்கவில்லை. தனக்குச் சாதகமான சாதாரண விசயங்களை ஊதிப் பெரிதாக்கும் ஊடகங்கள் ஏதும் இந்தியாவை, தமிழகத்தை உலகில் தலைநிமிரச் செய்யும் இந்த ஆய்வு முடிவைக் கண்டுகொள்ளவேயில்லை. அந்தக் காலகட்டத்தில் கடல்வழிப் போக்கு வரத்து மட்டுமல்ல தரைவழிப் போக்குவரத்துத் துறையும் தமது கட்சிக்கே வேண்டும் என்று மைய அரசை மிரட்டிப் பணிய வைத்த முன்னாள் முதல்வர் கலைஞர் கருணாநிதி அவர்களும் இதனைக் கண்டுகொள்ளவில்லை. ஏதேதோ காரணங்களுக்காக மைய அரசாங்கத்தை மிரட்டிப் பணியவைக்க முடிந்த முன்னாள் முதல்வர் ஜெயலலிதா அவர்களும் இதனைக் கண்டுகொள்ளவில்லை. குறிப்பிட்ட கால கட்டத்தில் மைய அரசாங்கத்தில் கப்பல் துறை அமைச்சராக பொறுப்பு வகித்த காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்த வாசன் அவர்களும், தனது அமைச்சகத்தின் கீழ்வரும் இப்பணியைப் பற்றி கவலைப்பட வேயில்லை. தமிழ் மக்களுக்கோ தமது பண்பாட்டு நாகரிகத்தின் மீது எந்த விழிப்புணர்வும் ஏற்பட்டுவிடவில்லை. தமிழ் மக்களும் மெல்ல மெல்ல பாராளுமன்றத்தில் இன்றைய மனிதவள மேம்பாட்டு அமைச்சர் பேசியதைப் போல 'இந்தியாவின் பண்பாட்டு அடையாளம் சமஸ்கிருதம் மட்டுமே' என நம்பத் தலைப்பட்டு விட்டார் போலும். இத்தனைக்கும், மேற்படி ஆய்வு முடிவுகள் குறித்த கட்டுரை ஒன்று 2013 இல் தினமணி நாளிதழில் வெளியிடப்பட்டது. அதன் மீது போதிய விழிப்புணர்வு இல்லை என்பதை அறிந்த இக்கட்டுரையாளர் பல்வேறு அறிஞர் களிடம் உரையாடிப் பார்த்தும் உரிய கவனம் பெறாமலே இச்செய்திகள் மறக்கடிக்கப் பட்டு விட்டன.

வரலாற்றுத் தரவுகளை அறிவியல் பூர்வமாக ஆய்வு செய்கிற யாரும் உலகின் மூத்த மொழி தமிழ் என்பதையும், கடலுள் மூழ்கிய பூம்புகார் நகரில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வின் வழியே உலகின் மூத்த நாகரிகம் தமிழர் நாகரிகம் என்பதையும் ஒத்துக்கொள்வர். வெகுமக்களின் மனோநிலை கீழடியோடு மட்டும் நின்றுவிடாது அதனினும் மூத்ததான ஆதிச்சநல்லூர் அகழ்வாய்வு, பொருந்தல் அகழ்வாய்வு, அழகன்குளம் அகழாய்வு மற்றும் பூம்புகார் கடலாய்வின் மீதும் குவிய வேண்டும். அத்தகைய முன்னெடுப்பு மட்டும்தான் தமிழரின் நாகரிக வரலாற்றை உலகின் மூத்த நாகரிகமாக முன்னிறுத்தும். உலக நாகரிக வரலாறு தக்கவாறு மாற்றி எழுதப்பட வேண்டிய நிலையை உருவாக்குவது நமது கடமையாகும்.

பெருத்த தேகமாக
வளர்ந்த நகரம்
தன் கருத்த நாகைப் போல்
வெளிநீட்டிக் கிடக்கும்
சாலையின் மருங்கில்
வாழையிலைபோல் இருக்கும்
பச்சைக் கொடியசைத்து
கைக்காட்டி மரமாக
முளைத்த நிற்கிறான்
உணவகத்து சிப்பந்தி

அவன்
ஊதியெழுப்பும் ஒலி
வாஞ்சையோடு அழைக்கும்
காக்கையின்
கரைதலை ஒத்திருக்கிறது

தொலைவுகளை விழுங்கியபடி வரும்
வாகனப் பயணிகளுக்கு
அவனின் அன்பு பிசைந்த மொழி
பசியை கிளைத்துப் பூக்கச் செய்கிறது

வயிறும் மனமும்
நிறைந்த திருப்தியோடு
திரும்பும் பயணிகளின்
சிறு அன்பளிப்பு
தொழிலின்
ஏழாம் சுவையாக ருசிக்கிறது

ஊருக்கெல்லாம்
உண்டிக் கொடுத்த
மருத நிலத்தை
வறட்சி தின்று செரிக்க
உணவிற்கான
உத்திரவாதத்தைத் தருகிறது
புதைத்த குளத்தில் எழுப்பிய
"விருந்தோம்பல்" என பெயர் பொறித்த
உயர்தர உணவகம் சிப்பந்திக்கு

ஊர்சுற்றிக் காக்கையாரின் குஞ்சரம்

பூக்களின் மாயெரும்
அலங்கார ஊர்வலம்

தோதுப்பு:
முகுந்தன்

கற்பனைகளோடு பூக்களால்
வளையப்பட்ட சிற்ப ஊர்தி
ஊர்வலமாக இது கொண்
டாடப்படுகிறது.

2015 இல் நடைபெற்ற
சில காட்சிகள் இதில்
இணைக்கப்பட்டிருக்கிறது.
இந்த ஆண்டு செப்டம்பர்
முதல் வாரத்தில் ஓவியர் வான்
கோவின் புகழேந்தும் நிகழ்வு
நடைபெற்றது. இதனைக் காண
உலகமெங்கிருந்தும் பல்லா
யிரக்கணக்கான இரசிகர்கள்
கூடிக் கொண்டாடுகிறார்கள்.

நன்றி : <[https://](https://www.creativeboom.com/)

www.creativeboom.com/>

தகவல் : முகநூல் வழியில்

பத்மநாதன் றஞ்சனி

(சுவிஸ் - 2019)

உலகப் புகழ்பெற்ற ஓவியர் வின்சன்ட்
வான் கோ (Vincent Van Gogh, 30.03.1853 - 29.07.1890)
அவர்களை நினைவேந்தும் வகையில் அவரது
பிறந்த நெதர்லாந்து ஜுண்டெர்ட் (zundert)
ஊரில் நடைபெறும் வண்ணப் பூச் சிற்பங்
களாக உருவாக்கப்பட்ட ஊர்திகளின் ஊர்வல
விழா காட்சி. இதனை கோர்சோ ஜுண்டெர்ட்
(corso zundert) என அழைக்கிறார்கள். இந்த மலர்ச்
சிற்ப ஊர்திகள் பல்லாயிரக் கணக்கான
டேலியா (dahlia) மலர்களால் பிரமாண்டமாக
வடிவமைக்கப்படுகின்றன. 1936 முதல் நடை
பெறும் இந்த நிகழ்வு ஆரம்பத்தில் மிதி வண்டி
கள் குதிரை வண்டிகள் எனத் தொடங்கி
தற்போது பிரமாண்ட ஊர்திகளே ஆண்டு
தோறும் நடைபெறுகின்றது. புகழ் மிக்க ஓவியர்
வான் கோவின் உருவ - வண்ண - வடிவக்
கோலங்களின் கற்பனைச் செறிவின் மெருகூட்ட
லுடன் புத்தாக்கம்பெறும் கலைஞர்களது

“மேரினா புரட்சி” - திரைப்படம்

“மேரினா புரட்சி” திரைப்படம் 2017இல்
ஜனவரி மாதம் ஜல்லிக்கட்டுக்கெதிரான
தடையை எதிர்த்து நடத்தப்பட்ட போராட்ட

காக்கை

காக்கைச் சிறகினிலே
ஜனவரி 2020

தமிழ் நாட்டில் ஜல்லிக்கட்டுக்கு ஆதரவாக ஆதாரங்களை முன்வைத்த செயல்பாட்டாளர் கார்த்திகேய சேனாபதியின் நேர்காணல் இதில் உள்ளது. இப்படியொரு சமூக நீதி பேசும் ஆவணப்படத்தை எடுத்து திரையரங்குகளில் வெளியிட்டால் அதைத் தமிழர்கள் அப்படியே அள்ளிக்கொண்டு

11.12.2019 புதன்கிழமை
காலை 9.30 பூசை

ஏனெனில், 80 களில் நாங்கள் பேசிய பேச்சுத் தமிழல்ல இப்போது நாம் பேசுவது. குறிப்பாக நான்!

நான் என் 16 வயதுக்குப் பின் சென்னை, மும்பாய், கொழும்பு, மட்டக்களப்பு என பல்வேறு இடங்களில் பல்வேறு பேச்சுத் தமிழைப் பேசுபவர்களுடன் வாழ்ந்தும் பழகியும் விட்டதால், எனது தமிழ் எனது பதின் வயது காலத்து வடமராட்சித் தமிழில் இருந்து மாறிவிட்டது. மாறினாலும் பரவாயில்லை பல பேச்சுவழக்குச் சொற்கள் மறந்தும் போய் விட்டது. நான் மறந்தாலும் பரவாயில்லை பல வழக்கிலேயே இல்லாமற் போய் புதிய சொற்கள் வந்துவிட்டன. உதாரணமாக நாங்கள், எங்கள் வயதை ஒத்த பெட்டைகளை "சரக்கு" என்று சொன்னோம். ஆனால் இப்ப அந்த வழக்கு எங்கும் இல்லை. "சரக்கு" என்றால் இப்ப சாராயம் ஆகும். பெட்டைகளை "பில்கர்" என்கிறார்கள்.

என் கதைக்கு வசனம் எழுதும் பொறுப்பை வேறு யாரிடமாவது கொடுப்பமோ என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்த வேளையில் தான நண்பன் மயூரன் (நாரேந்தனை) அவர்கள் போன் பண்ணிச் சொன்னார், "ஞானதாஸ் எங்கடை சிறிஞ்சண்டை புத்தக வெளியீட்டு விழாவுக்கு நீங்கள் கண்டிப்பா வரவேணும்" என்று. நான் கேட்டன் "என்ன புத்தகம்?" என்று. அப்ப அவர் சொன்னார்,

"யாழ்ப்பாண தமிழ் அகராதி: யாழ்ப்பாண வழக்குச் சொல் அகராதி"

வாவ்! இதுதான் நான் தேடிக் கொண்டிருந்த புத்தகம்.

6,000 மேற்பட்ட யாழ்ப்பாண பேச்சு வழக்குச் சொற்களை மட்டும் கொண்ட தமிழ் அகராதி.

மண் மணம் மாறாமல் நாவல்களை, சிறுகதைகளை, நாடகங்கள், படங்களைப் படைக்க விரும்புவோருக்கான ஒரு அத்தியாவசிய கையேடாக இது இருக்கும்.

அறிவிப்பு

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்தும் வாசகர்களும் புதுப்பிப்பவர்களும் இதழ் அனுப்ப உதவியாக தங்களது முகவரியை குறுஞ்செய்தி மூலமாகவோ, 9841457503 செல்லிடப் பேசி மூலமாகவோ தெரியப்படுத்தும்படி அன்புடன் கேட்டுக்கொள்கிறோம். - ஆர்

வாழ்த்துகளும் பாராட்டுகளும்!!

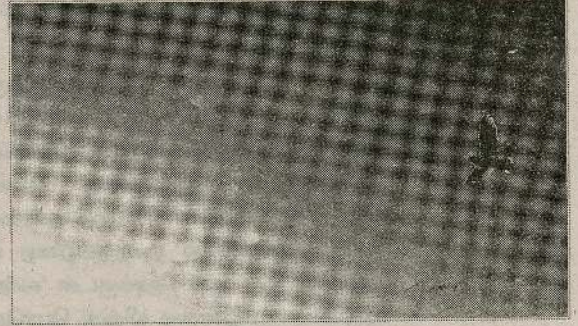
இந்நூல்கள் வெளியீடுகள் :

11.12.2019 இல் யாழ்ப்பாண பல்கலைக் கழக கைலாசபதி கேட்போர் கூடத்திலும் மற்றும் 15.12.2019 இல் கொழும்பு தமிழ் சங்கத்திலும் நடைபெற்றன.

<https://www.facebook.com/photo.php?fbid=10220200414936801&set=a.1293400451328&type=3&eid=ARAYaHCA8aEGwb1z5MwUQViYNvx3S_2uiIWQU7vZM1HO13oxgxLSIPcA6XA9_fQOp1p1-GCuUgIq>

- ஞானதாஸ் காசிநாதர் (இலங்கை)

புகைப்படம் எடுப்பதில் சவால்

நிற்படக் கலை -

மாட்டேன், என்ற அப்பக்கார அன்னம்மா ஆச்சி சத்தியமா மாட்டேன்.

சவால் விடமுடியாத ஒரு கலை இருக்கிற தென்றால் அது புகைப்படக் கலைதான்.

இமைக்கும் கணங்களையே பல்லாயிரம் கூறுகளாக மயிர்பிளக்கும் கணக்கணிப்புக்கலை புகைப்படக்கலை மட்டும் தான்.

இதில் சவால் விட எந்தக் கொம்பாதி கொம்பனாலும் முடியாது.

ஆனால் 40 வருடங்களுக்கு மேலாக நான் தொடர்ச்சியாக ஒரேயொருவரை சவாலுக்கு இழுத்துக் கொண்டே இருக்கிறேன். அது நான் தான். என்னை மட்டும் தான் நான் எனக்குப் போட்டியாளாகக் கொள்ள முடியும் இந்தக் கலையைப் பொறுத்தவரை.

'தில்' இருந்தால் இதைவிட ஒரு படத்தை எடுத்துக் காட்டு என சவால் விட்டு (எனக்கு நானே) ஒரு வருடத்துக்கு மேலாகி விட்டது.

- தமயந்தி (நோர்வே)

கருத்து

வாசகர்கள் சிறிதளவே

ஜனவரி 2020

89

நேர்கண்டவர்:
துஷ் ஞானப்பிரகாசம்

நீதி வழங்கப்படும்வரை போரின் வடுக்கள் ஆறாது

பெஞ்சமின் டிக்ஸ் (வன்னி சித்திர நாவல் ஆசிரியர்) - நேர்காணல்

பெஞ்சமின் டிக்ஸ் (Benjamin Dix) 2004 திசம்பரில் இலங்கையை கடல்கோள் தாக்கியபோது வன்னிக்குச் சென்றவர். 2008 செப்டம்பரில், வெளியே நாட்டுத் தொண்டுப் பணியாளர்கள் வன்னியைவிட்டு வெளியேறவேண்டும் என இலங்கை அரசு கட்டளையிட்டபோது, அங்கிருந்து விருப்பின்றி வெளியேறியவர். வன்னியைவிட்டு வெளியேறிய சோகம் இன்னும் தன்னைவிட்டு அகலவில்லை எனக்கூறும் அவர், வன்னியில் நடந்தவற்றை புதியதொரு வாசகர் வட்டத்திற்கு எடுத்துச் சொல்லும் நோக்குடன் 'வன்னி' (The Vanni) என்ற சித்திர நாவல் (graphic novel) ஒன்றை லின்சி பொளொக் (Lindsay Pollock) என்ற வரைஞருடன் இணைந்து உருவாக்கினார். இலண்டனின் புறநகர்ப் பகுதியில் வசிக்கும் அவருடன் 2013இல் தாய்விடு (கனடா) நடத்திய உரையாடல்.

வன்னியை கடல்கோள் தாக்கி இரண்டு நாட்களுக்குள் அங்கு தொண்டுப் பணியாளராக சென்றவர் நீங்கள். வன்னிக்குச் செல்லும் முடிவை எவ்வாறு எடுத்தீர்கள்?

கடல்கோள் தாக்கியபோது நான் டில்லியில் ஊடகவியலாளராக புகைப்படங்கள் பிடிப்பதில் ஈடுபட்டிருந்தேன். எனது நெருங்கிய நண்பரொருவர் வன்னியில் இருந்தார். கடல்கோள் தாக்கிய காலம் வன்னியில் அவசரகால நிலைமை இருக்கவில்லை. அது சமாதான காலம். அது திருப்பிறப்பு விடுமுறைக்காலம் என்பதால், புலம்பெயர்ந்த மக்கள் பலர் அங்கு சென்றிருந்தார்கள். கடல்கோள்தாக்கியதும் எனது நண்பர் என்னைத் தொடர்புகொண்டு முல்லைத்தீவிலும் மற்றைய பகுதிகளிலும் ஏற்பட்ட அனர்த்தத்தைப்பற்றிக்கூறி, என்னால் உதவ முடியுமா எனக் கேட்டார். அத்தோடு, தன்னால் என்னை வன்னிக்குக் கூட்டிச்செல்ல முடியுமென்றும், அங்கு புகைப்படங்கள் எடுக்கலாம் என்றும் கூறினார். ஏனென்றால் எல்லா ஊடகவியலாளர்களும், நாட்டின் தென்பகுதிக்குச் சென்று, அம்பாந்தோட்டையில் தடம்புரண்ட தொடருந்தின் மீதே கனவம் செலுத்திக் கொண்டிருந்தனர். எனவே நான் விமானமேறி, இலங்கைக்குச் சென்று, வன்னியை சென்றடைந்தேன். நான் உண்மையில், எனது நண்பருக்கு உதவவும், சில புகைப்படங்களை எடுக்கவுமே சென்றேன். எனது வாழ்க்கை டெல்லியிலே இருந்தது. பத்து நாட்கள் வன்னியில் இருந்து என் நண்பருக்கு உதவுவது என்ற திட்டத்துடன் தான் அங்கு சென்றேன். ஆனால், இறுதியில், நோர்வேஜிய தொண்டு நிறுவனமொன்றுடன் இணைந்துகொண்டு அங்கு நான்கு ஆண்டுகள் தங்கிவிட்டேன் (சிரிக்கிறார்). என்னை வன்னியிலிருந்து பலவந்தமாகத்தான் வெளியேற்ற

முடிந்தது. (மீண்டும் சிரிக்கிறார்)

வன்னியில் நீங்கள் செலவிட்ட நாட்கள் எப்படியானவை?

அங்கு சென்ற முதல் பத்து நாட்களிலும் நான் வடமராட்சிப் பகுதியில் கடல்கோள் தாக்கிய கிராமங்களில் மீட்புப்பணிகளில் ஈடுபட்டேன். இராணுவம் வெளியேறியபின் மக்கள் அங்கு குடியேறியிருந்தனர். ஒரு பாரிய அழிவுக்கு முகங்கொடுத்திருந்தபோதும் அந்த மக்கள் மிகவும் இனியவர்களாக இருந்தார்கள். என்னை அன்போடு வரவேற்றார்கள். நாங்கள் அவர்களை இடைத்தங்கல் முகாம்களில் சென்று சந்தித்தபோதும், ஒரு கோப்பை தேனீர் அருந்தத் தருவார்கள். நான் அந்த மக்கள் நடுவில் மிகவும் இயல்பாக உணர்ந்தேன். அதன்பின் கடல்கோளின்போது என்ன நடந்ததென அதனால் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கும் பாடசாலை மாணவர்களுக்கும் விளக்கவென நான் கடல்கோள்பற்றிய கற்பித்தல் திட்டம் ஒன்றை உருவாக்கினேன். ஏனெனில் அந்த மக்களுக்கு கடல்கோள் பற்றிய புவியியல் அறிவு இருக்கவில்லை. ஏன் கடல் தங்களைத் திடீரெனத்தாக்கியது என அவர்களால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. எனவே நான் ஒரு கற்பித்தல் திட்டத்தை உருவாக்கி, யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழகத்தின் புவியியல் பட்டதாரிகள் ஐந்துபேரை வேலைக்கமர்த்தி, ஒன்றரை வருடங்கள் வன்னிப்பகுதியெங்கும் சென்று கடல்கோள் எப்படி ஏற்படுகிறது என விளக்கினோம். அதன் பின்னர் நான் தொண்டு நிறுவனமொன்றுடன் இணைந்து அதன் தொடர்பாடல் அதிகாரியாக பணியாற்றினேன். எனவே வன்னியில் எனது நாட்கள் மூன்று வேறுபட்ட கட்டங்களைக் கடந்துசென்றது. கடல்கோள் தாக்கியபின்னான சிக்கலான காலகட்டத்தில் நான் அங்கு சென்றேன். பின்னர் ஒரு வருடத்திற்கு சமாதான காலத்தில் அங்கு நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்த பாரிய புனரமைப்புத் திட்டங்களை பார்த்தேன். பின்னர் 2007-2008 அளவில் போர் மீண்டும் ஆரம்பமானபோது, வன்னியில் இருப்பது மிகவும் மாறுபட்ட ஒரு அனுபவமாக இருந்தது. எனது வாழ்க்கையின் மிகச்சிறந்த நாட்களில் சிலவற்றை நான் வன்னியில் கழித்தேன். எனது வாழ்க்கையின் மிக மோசமான நாட்களில் சிலவற்றையும் நான் வன்னியில்தான் கழித்தேன்.

நீங்கள் வன்னியில் இருந்து வெளியேற்றப்பட்ட போது, ஐக்கிய நாடுகளின் பணியாளராக இருந்தீர்கள். ஆனால், கொழும்பு வந்தடைந்ததும் அந்தப் பதவியில் இருந்து விலகி, வன்னியிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டதற்கான

வன்னி - சித்திர நாவல் ஆசிரியர் பெஞ்சமின் டிக்ஸ் நேர்காணல் எனும் இந்த ஆக்கம் கனடா 'தாய் வீடு' இதழில் 2013 இல் வெளிவந்திருந்தது. தற்போது இந்த நூல் பென்குயின் வெளியீடாக உலகமெங்கும் விற்பனையாகிறது.

<<https://www.amazon.in/Yanni-Familys-Struggle-Through-Conflict/dp/0143449710>>

இதனது தமிழ் மொழியாக்க நூல் விரைவில் வெளிவர இருக்கிறது எனும் தகவல் பொருத்தப் பாடுடன் இந்த நேர்காணல் 'தாய் வீடு' இதழ்க் குழுமத்தினர்க்கு நன்றிகூறி கூக்கையில் மீள்பதிவாகிறது. நிறுந் படங்கள் ஒவியர் கே.கிருஷ்ணராஜா. - ஆர்.

காக்கை 1000

காக்கை சிறக்கிலே
ஜனவரி 2020

உங்கள் எதிர்ப்பைப் பதிவு செய்தீர்கள். அப்படிச் செய்யவேண்டியது அவசியம் என நீங்கள் எண்ணியது ஏன்?

நான் நான்கு ஆண்டுகள் வன்னியில் வாழ்ந்திருந்தேன். அந்தக்காலத்தில், ஐக்கிய நாடுகளிலும், நோர்வேஜிய தொண்டுநிறுவனத்திலும் பணியாற்றிய பலரும், வன்னியில் வாழ்ந்த மக்களில் பலரும் எனது மிக நெருங்கிய நண்பர்களாகியிருந்தனர். செம்ரெம்பர் 2008ல் வன்னியிலிருந்து வெளியேறுமாறு பணிக்கப்பட்டது. உண்மையிலேயே என் நெஞ்சை நொருக்கியது. அது தவறான முடிவு எனக் கருதினேன். நாங்கள் வெளியேறவேண்டிய தேவையிருப்பதாக நான் கருதவில்லை. மேலும், அந்தப் பொதுமக்களுக்கு பாதுகாப்போ, அந்த போருக்கு அனைத்துலக சாட்சிகளோ இருக்கப் போவதில்லை என உணர்ந்தேன். பொதுமக்கள் அரசால் குறிவைக்கப்படுவார்கள் என எனக்குத் தெரியும். எனவே கொழும்புவந்தடைந்தபோது வன்னியில் நடந்த சம்பவங்கள் தொடர்பாகவும், அங்கிருந்து வெளியேறியது தொடர்பாகவும் நான் மிகவும் ஆத்திரமான மனநிலையிலிருந்தேன். கொழும்பிலே ஐக்கிய நாடுகள் அலுவலகத்தைச் செற்றடைந்தபோது, எனக்கான தெரிவுகளாக வவுனியாவில் மனிக் ஃபார்மில் பணியாற்றுவது அல்லது தென்பகுதியில் அம்பாந்தோட்டை கடலோரப்பகுதியில் புனரமைப்புப் பணிகளில் ஈடுபடுவது என்பன முன்வைக்கப்பட்டபோது எனக்குள் ஏதோ வொன்று உடைந்து போனது. மனிக் ஃபார்மில் அரசாங்கத்திற்காக தங்கு முகாம்கள் அமைப்பதில் ஈடுபட நான் விரும்பவில்லை. மேலும், அரசாங்கம் வன்னியில் குண்டுத் தாக்குதல்கள் நடத்திக்கொண்டிருக்க, நாங்கள் ஏன் அதே அரசாங்கத்திற்காக அம்பாந்தோட்டையிலே பாடசாலைகளும், தெருக்களும், வைத்திய

சாலைகளும் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறோம் என எனக்குப் புரியவில்லை. வடக்கிலே நாங்கள் அமைத்த கட்டடங்களை இந்த அரசு குண்டு போட்டு அழித்துக்கொண்டிருக்க, இன்னொரு பகுதியிலே அதே அரசின் உட்கட்டுமானத்திட்டங்களை நாங்கள் செயற்படுத்திக்கொண்டிருந்தோம். எனவேதான், நான் ஐக்கிய நாடுகள் பணியாளர் பொறுப்பிலிருந்து விலகி, நாட்டை விட்டு வெளியேற விரும்பினேன். அங்கிருந்து வெளியேறி, நேரடியாக ஜெனீவா சென்று சர்வதேச மன்னிப்புச் சபையுடன் தொடர்பு கொண்டு, எனது புகைப்படங்களை அவர்களுக்குக்காட்டி, இலங்கையில் இதுதான் நடந்துகொண்டிருக்கிறது என தெரிவித்தேன்.

இப்பொழுது, வன்னியில் நடந்தவற்றை ஒரு பரந்துபட்ட வட்டத்திற்கு எடுத்துச் செல்வதற்காக 'வன்னி' என்ற சித்திரநாவல் ஒன்றை உருவாக்கும் திட்டத்தை ஆரம்பித்துள்ளீர்கள். இந்தத் திட்டம் எப்படி உருவானது?

கடந்த இரண்டு வருடங்களாக சித்திர நாவல்கள் மீது எனக்கு ஈர்ப்பு ஏற்பட்டிருந்தது. 'பலஸ்தீன்' (Palestine) என்ற மிகப் பிரபலமான சித்திர நாவல் ஜோ சக்கோ (Joe Sacco) என்பவரால் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. 'பேர்சேபோலிஸ்' (Persepolis) என்ற ஈரான் பற்றிய சித்திரநாவல் ஒன்று மார்ஜேன் சத்ராப்பி (Marjane Satrapi) என்பவரால் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த இரண்டு பிரச்சனைகள் பற்றியும் எனக்கு அதிகம் தெரிந்திருக்கவில்லை. சாதாரணமாக பத்திரிகையில் வரும் செய்திகளை படிப்பவர் ஒருவருக்கு எவ்வளவு தெரிந்திருக்குமோ அவ்வளவுதான் எனக்கும் தெரிந்திருந்தது. இந்த நாவல்களைப் படித்தபோது, ஒரு பிரச்சனையைப் பற்றி எடுத்துச் சொல்வதற்கு இதுவொரு சுவாரசியமான வழி என எண்ணினேன். இதன் மூலம் வார்த்தைகளில் மட்டும்

தங்கியிராது, சித்திரங்களையும் பயன்படுத்தி, ஒரு சிக்கலான பிரச்சினையை எடுத்துச் சொல்ல முடியும் கதையில் வரும் பாத்திரங்களின் சூழல்பற்றி, நிலமைபற்றி நாவலைப் படிப்பவர் ஒரு விவரணத்தைப் பார்ப்பதுபோல தெளிவாக புரிந்துகொள்ளலாம். நான் வன்னியில் வாழ்ந்த நான்கு ஆண்டுகளில் அங்குள்ள வாழ்க்கை பற்றி, போரின் பாதிப்புப் பற்றி பல புகைப்படங்களை எடுத்திருந்தேன். எனவே என்னிடம் போதிய ஆவணங்கள் இருந்தன. ஆகவே, இலங்கை பற்றி வெளியுலகுக்குச்

பெஞ்சமின் டிக்ஸ்

காங்கேசு சிறுக்கிலே

ஜனவரி 2020

சொல்வதற்கு இதுவொரு சிறந்த வழி என வெண்ணி, வரைஞர் லின்ட்சி பொளொக்குடன் இணைந்து திட்டத்தை முன்னெடுத்தேன். இந்த நாவலை எப்படி உருவாக்குவது என்று நாமிருவரும் திட்டமிட்டபோது, லின்ட்சியின் ஓவியங்களுடன் எனது புகைப்படங்களையும் இணைத்துக் கொள்வது என தீர்மானித்தோம். இது வெறும் சித்திரக் கதையல்ல, உண்மையான மக்களின் உண்மையான கதை என்பதை வாசகர்கள் புகைப்படங்கள் மூலம் உணர்ந்து கொள்வார்கள். வன்னியில் நடைபெற்ற சம்பவங்கள் மிகவும் சோகமும் கோரமும் மிக்கவை. அவற்றைக் காட்சிப்படுத்த சித்திரங்கள் உதவும். அதேவேளை, இலங்கையின் போர்பற்றி மேலும் அறிய விரும்புவர்களுக்கான தகவல்களையும் குறிப்புகளையும் நூலிலே இணைத்துள்ளோம். இலங்கை பற்றி நான் ஒரு நூலை எழுதினால், அதை இலங்கை விடயத்தில் அக்கறையுள்ள சிலரும், கல்வியாளர்களும், ராஜதந்திரிகளும் படிக்கலாம். ஆனால், ஒரு சித்திர நாவலை உருவாக்கினால், புத்தம் புதியதொரு வாசகர் வட்டத்தை அது சென்றடையும். தற்போதுள்ள இளஞ்சந்ததியினர், முகநூல் போன்ற சமூக வலைத்தளங்களிலேயே மிகவும் கவனம் செலுத்துகின்றனர். அவர்களை பக்கம்பக்கமாக ஒரு நூலைப் படிக்கப் பண்ணுவதைவிட, படங்களும் உரையாடல்களும் நிறைந்த ஒரு சித்திர நாவலைப் படிக்கப் பண்ணுவது சுலபம். அதனால்தான் சித்திரநாவல் தற்பொழுது மிகப் பிரபலமான தொரு இலக்கியவடிவமாக ஆகிவருகிறது.

துஷி ஞானப்பிரகாசம்

நீங்கள் அடிப்படையில் ஒரு ஊடகவியலாளர். உண்மைக் கதைகளை அப்படியே சொல்லிப் பழக்கப்பட்டவர். இருந்தும், நீங்கள் உருவாக்கும் சித்திரநாவலிலே உள்ள கதை, உண்மைக் கதைகளைக் கோர்த்து உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால், அது உண்மையிலேயே ஒரு குடும்பத்திற்கு நடந்த கதையல்ல. அந்தப் பாத்திரங்கள் உண்மையான பாத்திரங்களைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்கிறபோதும், அவை உண்மையானவையல்ல. இந்த அணுகுமுறையை நீங்கள் தெரிவுசெய்யக் காரணமென்ன?

தாங்கள் யாரென்ற அடையாளத்தை வெளிப்படுத்தாமலே பலரும் தங்கள் கதைகளை எனக்குக் கூறக்கூடிய ஒரு வெளியை ஏற்படுத்த

விரும்பினேன். இதுவே நான் செய்யவிரும்பியது. ஏனென்றால், போரால் பாதிக்கப்பட்டு, பின்னர் நாட்டிலிருந்து வெளியேறியவர்களுக்குக் கூட இப்போதும் இலங்கையிலே குடும்பத்தவர்கள் இருக்கிறார்கள். எனவே அவர்களின் அடையாளங்கள் வெளிப்படுவது, அவர்களுக்கோ அவர்களின் குடும்பத்தவர்களுக்கோ அபத்தான நிலமையை ஏற்படுத்தலாம். அத்தோடு, நான் இந்த நாவலை தமிழ் மக்களின் நுகர்வுக்காக உருவாக்கவில்லை.

இந்த பிரச்சினைபற்றி அறிந்திராத வாசகர்களை குறிவைத்தே உருவாக்குகிறேன். ஆகவே, கற்பனையான குடும்பமொன்றை உருவாக்குவதன் மூலம், பத்துப் பதினைந்து பேரின் வாக்குமூலங்கள் மூலம் நான் அறிந்த நிகழ்வுகளை ஒரு குடும்பத்திற்கு நடப்பதாக காட்ட முடியும். அவ்வாறு செய்வதால், வாசகர்கள் அனுதாபப்படக்கூடிய பாத்திரங்களை உருவாக்கி, அந்தப் பாத்திரங்கள் சந்திக்கும் நிகழ்வுகள் ஊடாக வன்னியிலே மக்களுக்கு என்ன நடந்தது என்பது பற்றிய ஒரு முழுமையான படத்தை வாசகர் மனத்திலே பதிக்கமுடியும் எனவெண்ணினேன். இது ஒரு செய்திக் கட்டுரையல்ல. இது ஒரு நாவல். ஒரு நாவல் வாசகரை ஈர்த்து வைக்கவேண்டும். வாசகரின் ஆர்வத்தைத் தூண்டுவதாகவும், சுவாரசியமாகவும் இருக்க வேண்டும். தனியொருவரின் கதையைச் சொல்வதன் மூலம், இவற்றைச் சாதிப்பது கூடனம். இந்தக் கதையில் கூறப்படும் சம்பவங்கள் அனைத்துமே உண்மையானவை என்றபோதும், வாசகர்கள் அனுதாபப்படக்கூடிய வகையிலான பாத்திரங்கள் மூலம் அந்தச் சம்பவங்களை எடுத்துச் சொன்னால், அது வாசகர்களை மிகவும் பாதிக்கும் என்பதே எனது எண்ணம்.

வரைஞர் லின்ட்சி பொளொக்குடன் உங்களுக்கு எவ்வாறு தொடர்பு ஏற்பட்டது?

லின்ட்சியின் பாடசாலை நண்பியொருவர் என் பல்கலைக்கழக நண்பி. நான் எனது திட்டம் பற்றிக் கூறியபோது, எமது நண்பி என்னை லின்ட்சியுடன் தொடர்புகொள்ளுமாறு கூறினார். லின்ட்சி சித்திரங்கள் வரைபவர். தான் இணைந்துசெயற்பட தகுந்த ஒரு திட்டத்தைத் தேடிக் கொண்டிருந்தார். அவர் இதற்குமுன் அரசியல் சர்ச்சைகள் பற்றிய எந்த விடயத்திலும் பங்குபற்றியதில்லை. உண்மையில்,

காக்கை

காக்கைச் சிறிசினிலே
ஜனவரி 2020

இலங்கை பற்றியும் அவருக்கு எதுவும் தெரிந்திருக்கவில்லை. நான் அவரிடம் சென்று, எனது புகைப் படங்களைக் காண்பித்து, எனது திட்டம் பற்றி எடுத்துக் கூறினேன். நான் அவரைச் சந்தித்த இரண்டு மணித்தியாலங்களுக்குள்ளாகவே அவர் நான் சொன்னவற்றால் ஈர்க்கப்பட்டு இது வீச்சுமிக்கதொரு செயற்திட்டமாக அமையும் எனக் கூறினார். அப்போதே இருவரும் சேர்ந்து செயற்பட ஆரம்பித்தோம். இப்பொழுது நாம் சகோதரர்கள் போல் ஆகிவிட்டோம். அவர் எனது 'தம்பி' ('தம்பி' என்று தமிழில் சொல்லிச் சிரிக்கிறார்)

இந்தத் திட்டத்திற்கான செலவை பொதுமக்களிடமிருந்து அன்பளிப்பாகக் கோருவதன் நோக்கம் என்ன?

இந்த நூலை உருவாக்கி அதை இலவசமாக அனைவருக்கும் வழங்குவதே எனது திட்டம். இந்தத் திட்டம் முடிவடைந்ததும் அச்சிலேயும் நூலை வெளியிடவிருக்கிறோம். அதை விரும்பியவர்கள் வாங்கிவைத்துக் கொள்ளலாம். ஆனால், பெரும்பான்மையானவர்களுக்கு அதை வாங்கும் வசதி இருக்காது. ஒரு வெளியீட்டகத்திடம் நாம் இந்தத் திட்டத்தை எடுத்துச் சென்றால், அவர்கள் எவ்வளவு பணத்திற்கு இந்த நூலை விற்கலாம் என்றுதான் சிந்திப்பார்கள். இந்த நூலுக்கான படங்களையெல்லாம் லின்ட்சி தன்கைப்படவரைவதால் இதற்கெடுக்கும் நேரம் அதிகம். அதற்கெல்லாம் ஊதியம் என்று பார்த்தால் பெருந்தொகைப் பணம் தேவைப்படும். அதாவது, புத்தகத்தின் விலை பலருக்கும் கட்டுப்படியாகாத அளவுக்கு அதிகமாக இருக்கும். பகுதி நேரமாக, ஓய்வு கிடைக்கும் நேரத்தில் இதைச் செய்தால், புத்தகம் முடிவடைய பல ஆண்டுகள் பிடிக்கும். எனவே நாம் புத்தகத்தை உருவாக்குவதற்கான செலவுகளை மட்டும் நன்கொடையாகக் கோருகிறோம். எனது திட்டம் என்னவென்றால், இரண்டு மூன்று மாதங்களுக்கொருமுறை ஒவ்வொரு அத்தியாயமாக இணையத் தளத்திலே இலவசமாக வெளியிடுவது. அதை யாரும் படிக்கலாம். படித்தவர்கள் தங்கள் நண்பர்களுக்கு தெரிந்தவர்களுக்கு சொல்வார்கள். அவர்களும் படிப்பார்கள். அடுத்த அத்தியாயம் வெளியிடப்படும்போது, வாசகர் வட்டம் ஒரு சுற்று வளர்ந்திருக்கும். இப்படியாக வாசகர் வட்டம் கூடிக்கொண்டே போகவேண்டும். இப்பொழுது முதல் அத்தியாயம் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. அதை பலரும் இணையத்திலே படிக்கிறார்கள். அடுத்த அத்தியாயத்தை மார்ச் மாதமளவில் வெளியிடுவோம். இப்படியாக தொடர்ந்து, ஒரு பாரிய

தொகையினருக்கு இலங்கையிலே என்ன நடந்தது என்கிற உண்மை தெரியவரவேண்டும் என்பதே எனது எதிர்பார்ப்பு.

இலங்கையிலே போர் முடிவடைந்துள்ளபோதும், பிரச்சினை தொடர்கிறது என்று உங்களுக்குத் தெரியும். ஐக்கிய நாடுகளின் அகநிலை அறிக்கையையும் நீங்கள் படித்திருப்பீர்கள். அனைத்துலகப் பொறுத்த வரையில், இனி இலங்கையிலே என்ன நடக்கவேண்டும் என நீங்கள் எதிர்பார்க்கிறீர்கள்?

இலங்கையிலே என்ன நடந்தது என்பதை அறிய ஒரு பக்கச்சார்பற்ற விசாரணையை மேற்கொள்வதற்கான உந்துதல் இன்னும் பலமாக மேற்கொள்ளப்படவேண்டும். எல்.எல்.ஆர்.சி. (கற்றுக்கொண்ட பாடங்களுக்கும் நல்லிணக்கத்திற்குமான ஆணைக்குழு) அறிக்கை வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. அதில் ஒருசில நல்ல விடயங்கள் இருந்தாலும், குற்றமிழைத்தவர்களிடமே குற்றச்செயல்கள் பற்றிய விசாரணையை நடத்தும் பொறுப்பை ஒப்படைக்க முடியாது. அது பலனற்ற செயல். எனவே எல்.எல்.ஆர்.சியை நான் முற்றுமுழுதாக புறக்கணிக்கிறேன். அதன் ஒருசில நல்ல பரிந்துரைகள்கூட நிறைவேற்றப்படவில்லை என்பதே உண்மை. இலங்கையில் நல்லிணக்கமேற்படவும், இலங்கையர்களின் போர் வடுக்கள் ஆறவும், பக்கச்சார்பற்ற விசாரணை முக்கியமானது. இந்த பக்கச்சார்பற்ற விசாரணையை நடத்துவதற்கு அனைத்துலக சமூகம் பாரிய அழுத்தத்தைப் பிரயோகிக்க வேண்டும். விசாரணையாளர்கள் இலங்கை சென்று, விசாரணைகளை மேற்கொண்டு, குற்றமிழைத்தவர்கள் அரசின் தலைமைப் பொறுப்புகளில் இருப்பவர்களாக இருந்தாலுங்கூட அவர்களை நீதியின் முன் நிறுத்தவேண்டும். இராஜபக்ச சகோதரர்கள் போர்க்குற்றமிழைத்ததற்கு கணிசமான, நம்பகத் தன்மைவாய்ந்த ஆதாரங்கள் உள்ளபோதும் அவர்கள் மகாராணியாரின் வைரவிழாக் கொண்டாட்டங்களிலே கலந்துகொள்ள இலண்டனுக்கு அழைக்கப்படுகிறார்கள். பொது நலவாய நாடுகளின் தலைவர்கள் கொழும்பில் சந்திப்பதற்கு திட்டமிருக்கிறது. இந்த நிலமை எனக்கு ஆத்திரமூட்டுகிறது. இது போரால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களை அவமதிக்கும் செயல். அனைத்துலக நாடுகள், எதுவுமே நடக்காதது போல் ராஜபக்ச சகோதரர்களுடன் உறவாடுகிறார்கள். நீதி வழங்கப்படும்வரை போரின் வடுக்கள் ஆறாது என்பது தெளிவு. இதையுணர்ந்து, உலக நாடுகள் இலங்கையிலே குற்றமிழைத்தவர்களை நீதியின்முன் நிறுத்த கூடிய முயற்சி எடுக்கவேண்டும்.

கட்டுரை

தஞ்சாவூர்க் கவிராயர்
thanjavurkavirayar@gmail.com

யாதும் ஊரே! யாவரும் கவிஞர்!

அரசியல் கோமாளிகள், ஆன்மீக வேட தாரிகள் சமூகக் கழிசடைகள், குறித்தெல்லாம் அவற்றிடம் எவ்விதக் கோபமும், எரிச்சலும் புகாரும் இல்லை. இவர்கள் எல்லோரையும் தங்களில் ஒருவராக ஏற்றுக்கொண்டு சந்தோஷ மாக இருக்கின்றன. நடுரோட்டில் காதல் புரிகின்றன. மகிழ்ச்சியோடு இருந்தால்தான் இதெல்லாம் சாத்தியம். ஒன்றே ஒன்று மட்டும் அவைகள் செய்வதில்லை - அவைகள் சிரிப்பதில்லை.

யா தும் ஊரே! யாவரும் கேளிர்! என்பது கணியன் பூங்குன்றனாரின் பாடல்வரி என்பது அனைவருக்கும் தெரியும். யாதும் ஊரே! யாவரும் கவிஞர்! என்கிறேன் நான். அது என்ன யாவரும் கவிஞர்? கவிதை எழுதுகிறவர் மட்டுமல்ல எழுதாதவரும் கவிஞர்தான். பாரதி சொல்கிறான். கவிஞன் என்றால் எப்போதும் மகிழ்ச்சியாய் இருப்பவன்! எப்போதும் களித்திருப்பவன்! எத்தனை துன்பங்ககள் துரத்தியபோதும் எத்தனைக் கோடிஇன்பம் வைத்தாய் என்று அதனால்தான் அவனால் பாடமுடிந்தது.

குழந்தையெனும் கவி!

குழந்தைகள் எப்போதும் மகிழ்ச்சியோடிருக்கின்றன. அவர்களின் உள்ளத்தில் குதூசலம் தாண்டவமாடுகிறது. எதைப்பார்த்தாலும் அவர்களுக்கு சிரிப்பு வருகிறது. அதனால்தான் அவர்கள் பேசுவதெல்லாம் கவிதையாக இருக்கிறது. மழைபெய்கிறது. ஒரு வீட்டுத் தோட்டத்திலே ரோஜாப்பூக்கள் பூத்துக் குலுங்குகின்றன. இதைப்பார்த்து விட்டு கவிவாணர் சொல்லுகிறார்: ஆஹா! ரோஜாவி லிருந்து மழைபெய்வது போல் அல்லவா இருக்கிறது! பக்கத்தில் நின்ற குழந்தை சொன்னது இல்லை. மழைதான் ரோஜா ரோஜா வாகப் பெய்கிறது! இரண்டுபேரில் யார் உண்மையான கவி?

ஒருமுறை நான் பயணம் செய்த ரயிலில் ஒரு குழந்தை என்னிடம் கேட்டது.

“மாமா! ரயில் என்ன சாப்பிடும்?”

“இப்படித்தான் சார் - ஏதாவது அட்டுத் தனமாக கேட்டுக்கொண்டே வருகிறாள்!” என்றான் அருகிலிருந்த ‘அறிவாளித்’ தகப்பன்!

ரயில் என்ன சாப்பிடும்? ஆஹா எத்தனை அழகான கவிதை! மற்றொரு குழந்தை கேட்டது இந்த ரயில் இப்படிப்போகாம செங்குத்தா நேராவானத்துக்குப் போனா நல்லா இருக்கு மே! என்றது. அங்கேபோய் என்ன செய்வாய் என்று கேட்டேன். ‘தொபுகடர்’ என்று கீழே குதிப்பேன்’ என்றது குழந்தை.

குழந்தைக்கு தான் கவித்துவமாக வார்த்தை சொல்லுவது தெரியாது. ஒருஉண்மை புலப்படுகிறது. நீங்கள் ஒரு கவிஞர் என்பதை மறந்துவிட்டு எழுதும்போதுதான் அது கவிதையாக இருக்கும். குழந்தை மனதைத் தொலைத்தவர்கள் கவிஞர்களாக ஒருபோதும் ஆகமுடியாது. குமாஸ்தாக்களாகவும், பெரிய டாக்டர்கள், எஞ்சினியர்கள், கலெக்டர்கள் ஆகலாமே ஒழிய கவிஞராக முடியாது.

ஒருவன் கவிஞனாக வேண்டுமெனில் கவிதை எழுதித்தான் தீரவேண்டும் என்று அவசியமில்லை. கவிமனம் இருந்தால் போதும். ஓவியங்களை மனம்போன போக்கில் வெள்ளைத்தாளில் கிறுக்கிக் கொண்டிருந்த குழந்தையிடம் மழையை வரையுமாறு கேட்டுக் கொண்டேன். அது வீட்டை வரைந்தது. மழை எங்கே என்று கேட்டேன். ‘நாம் வீட்டுக்குள் இருக்கிறோம். மழை வெளியே பெய்கிறது’ என்று அலட்சியமாகச் சொன்னது குழந்தை.

வகுப்பில் பொது விஷயங்களைப்பற்றி ஆசிரியை பாடம் நடத்திக் கொண்டிருந்தார் நாட்டில் உள்ள எல்லா பிரச்சனைகளுக்கும் காரணம் என்ன கூறமுடியுமா? என்று கேட்டார். மாணவர் ஒவ்வொருவரும் ஒரு காரணம் சொன்னார்கள். விவசாயம் புறக்கணிக்கப்பட்டு விட்டது. தொழில் வளர்ச்சி இல்லை என்று மாணவர்கள் சொல்லிக் கொண்டு போனார்கள்.

ஒரு மாணவன் சொன்னதைக் கேட்டு வகுப்பே நகைத்தது. ‘நாட்டில் பொம்மை உற்பத்தி குறைந்து விட்டது. அதுதான் காரணம்’ என்றான் சிறுவன். ஆசிரியர் மாணவனை நெருங்கித் தட்டிக்கொடுத்தார் நீ சொன்னதில் உள்ள உண்மை இவர்களுக்குப் புரியவில்லை. புரியும்படி நான் சொல்கிறேன். நீ உட்கார் என்றார். பிறகு மாணவர்களை நோக்கி பொம்மைகளுக்கான தேவை குறைந்துவிட்டது என்றால் என்ன பொருள்? குழந்தைகளுக்கு பொம்மைகள் வாங்கிக் கொடுப்பதில்லை. குழந்தைகளின் கைகளில் பொம்மைக்குப் பதிலாக இப்போது கைபேசிகள் உள்ளன. இது குழந்தைகளின் கற்பனைத் திறமையை மழுங்கடித்துவிட்டது. இதனால் நல்ல திறமையான ஆற்றல்மிக்க மனிதர்கள் உருவாவதில்லை.

ஆனந்தாயி என்றொரு கவிஞர்

எங்கள் வீட்டில் ஆனந்தாயி என்ற பெயரில் ஒரு வேலைக்கார பாட்டி இருந்தார். வீடு கட்டும்போது சித்தாளாக வந்து எங்கள் குடும்பத்தில் ஒரு உறவினராக மாறி எங்களுடன் தங்கிவிட்டார். பக்கத்து வீடுகளிலும் வீட்டு வேலைகளை பார்த்தார் பாட்டி. அதிகாலை மகுதியிலிருந்து பாங்கு சத்தம் கேட்டால் “அல்லா கூவிடுச்சு!” என்று சொல்லிவிட்டு வேறு வீட்டுவேலைக்கு ஓடுவார். கிராமத்தில் அதிகாலை சேவல் கூவும். பட்டணத்தில் ஏது சேவல்? பாங்கு அழைப்பினை சேவலின் கூவலாக்கிவிட்டார் ஆனந்தாயி.

ஆனந்தாயிடமிருந்து இப்படி கவித்துவம் வெளிப்பட்ட சந்தர்ப்பங்கள் அனேகம் உண்டு. ஆனந்தாயியை கவிஞர் என்பதில் எனக்கு

எவ்வித ஆட்சேபமும் இல்லை.

கடக்க முடியாத கவிஞர்கள்

கவியரங்கில் கவிதைவாசிக்கிற கவிஞர்களை விடவும் கிராமத்தில் ஒப்பாரி வைக்கிற பெண்களின் கற்பனைத்திறன் உயர்வானது என்பது என் அபிப்பிராயம். இன்று கவிஞர்கள் என்று அறியப்பட்டவர்களையும் கொண்டாடப்படுபவர்களையும் நீங்கள் எளிதாகக் கடந்து விடலாம். ஆனால் சாதாரண மனிதர்கள் - கவிதைக்கு எதிர்மறையான குணம் கொண்டவர்கள் என்று நீங்கள் கருதுபவர்களின் கவித்துவம் உங்களைக் கட்டிப்போட்டு விடும். அரசியல் அறிஞர் இராஜாஜி ஏதாவது கவிதைப் புத்தகம் எழுதியிருக்கிறாரா என்று தெரியவில்லை. மூதறிஞர் இராஜாஜி என்றுதான் சொல்கிறோம். முதுபெரும் கவிஞர் ராஜாஜி என்று சொல்வது கிடையாது. ஆனால் அவர் எழுதிய குறையொன்று மில்லை மறைமூர்த்தி கண்ணா என்ற பாடல்வரிகள் ஒலிக்காத இடமே இல்லை. இந்தப்பாடல் கடவுளையே கேலிசெய்வதுபோல் வழிபடுகிறது. விரக்தியை வெற்றியாக மாற்றி படைத்தவனுக்குப் பாட்டாக சமர்ப்பிக்கிறது.

சிறையில் பூத்த கவிதை

ரோசா லக்ஷம்பர்க் என்ற போலந்து நாட்டுப் பெண்மணி ஒரு கம்யூனிஸ்ட் போராளி. ஜெர்மனியின் சித்திரவதை முகாமில் அவர்பட்ட துன்பம் பயங்கரமானது. துயரமே வாழ்வாகி முடிந்தபோதும் அவர் தோழிக்கு எழுதிய கடிதங்களில் புறச்சூழலால் இம்மியளவும் கலங்கிவிடாத அவரது கவியுள்ளம் புலப்படுகிறது. சிறைச் சுவரின் மேலிருக்கும் சிறிய துவாரத்தின் வழி தென்படும் துண்டு வானமும் அதில் அவ்வப்போது பறந்து மறையும் ஒரு பறவையும் அவருக்கு அளவில்லாமகிழ்ச்சி தருகிறது.

வண்டுகளின் ரீங்காரமும், காவலாளியின் முரட்டு சப்பாத்துக்கள் பாதையின் கூழாங்கற்களை நகக்கியபடி செல்லும்போது எழும் சார்க், சார்க் என்ற ஓசையுமே அவருக்கு கிளர்ச்சி யூட்டுகிறது. இத்தனைக்கும் அவர் ஒரு கவிஞர் இல்லை. அவர் கடிதம் ஒன்றில் இப்படிக்குறிப்பிடுகிறார். நான் இறந்ததற்குப்பிறகு என் கல்லறையில் க்வி, க்வி என்ற இரண்டு சொற்களை மட்டும் பொறியுங்கள். இப்படித்தான் இரன் பறவை கூப்பிடுகிறது.

காலத்தின் வாசனை

காலத்தின் வாசனை யார் மீது எல்லாம் வீசுகிறதோ அவர்கள் எல்லாம் கவிஞர்கள்தான்.

புதுமைப்பித்தன் கதையில் வரும் தகப்பனார் குழந்தைக்கு ஆரஞ்சுப்பழம் வாங்கிக் கொடுப்பார். அது அந்தப் பழத்தை மூக்கில் வைத்து தேய்த்துவிட்டு “ஆகா! என்ன வாசனை!” என்று சொல்லும். அதுபோலதான் வாழ்க்கை காலமாகிய ஒரு பெரிய ஆரஞ்சுப் பழத்தை நம் கையில் கொடுத்திருக்கிறது. அதை ரசிப்பதும் புகிப்பதும் அவரவர் பாடு.

வாழ்க்கையானாலும், ஆரஞ்சுப் பழமானாலும் அதை உடனே சாப்பிட்டுவிடத் துடிப்பது மனித சுபாவம். என் நண்பர் ஒருவர் ரோஜாப்பூவைப் பார்த்துவிட்டால் அதை இதழ் இதழாகப் பிய்த்து தின்று விட்டுத்தான் மறுவேலை பார்ப்பார். அப்புறம்தான் ஆகா என்ன வாசனை என்பார். வாழைப்பழத்தை உறித்துச் சாப்பிடும் முன்னால் அதன் மஞ்சள் நிறத்தை உறித்துச் சாப்பிடு என்று சொல்லி ஒரு நவகவி புன்னகைக்கிறார்.

ரசனையின் வண்ணங்களுக்கும், வெளிப்பாடுகளுக்கும் நாம் லேபின் ஒட்டிவிட்டோம். ரசனைக்கு ஒரு பட்டியல் நேசத்துக்கு ஒரு பட்டியல். இப்படி எல்லாவற்றையும் ஒரு வட்டத்துக்குள் கொண்டுவந்துவிடுவது மனித இயல்பாக இருக்கிறது. இதுவே வாழ்வின்மீது சலிப்பு கொள்ளவும் வைக்கிறது. வேறுவிதமான ருசி பேதங்களை வக்கிரத்தன்மை என்று ஒதுக்கிவிடுவதும் இயற்கைக்கு முரணான ஒன்றாகும். மல்லிகை, ரோஜா, முல்லை போன்ற பூக்களின் வாசனையும் நறுமணத் தைலங்களில் ஊதுபத்திகளின் புகைச் சுருள்களும் மட்டுமே வாசனை என்று சொல்லப் பழகிவிட்டோம். கற்பூர வாசனை கழுதைக்குத் தெரியுமா என்று பழமொழிகள் வேறு. கழுதைக்கு என்னென்ன வாசனைகள் தெரியும் என்று நமக்குத் தெரியுமா?

மற்ற ஜீவராசிகள் எல்லாம் உணர்கிற சப்தங்களையும், வாசனைகளையும் மனிதனால் உணரமுடியாது. என்று அறிவியல் கூறுகிறது அப்பாவின் மரணத்தருவாயில் அவருடைய முதுகில் ஒரு காகிதம்போல் ஒட்டியிருந்த சின்னஞ்சிறு ஏறும்புக் கூட்டத்தை வழித்துப் போட்டேன். ஓ இந்த ஏறும்பு வந்துட்டுதா? அவ்வளவுதான். எண்ணி ஏழே நாள் இருக்க மாட்டேன். இதுபேரு சாவு ஏறும்புடா. சாவின் வாசனை தெரிஞ்சுகிட்டு எங்கிருந்தாலும் வந்துரும். நான் செத்ததும் காணாமல் போய் விடும் என்று சொன்னார். அடுத்த ஏழாம்நாள் மறைந்துபோனார். சாவு வாசனை! சாவு ஏறும்பு! மறக்கவே முடியாது. கவித்துவமான சொல்லாடல் மரணம்வரை மலர்கிறது.

நண்பர் ஒருவர் மாவு அரைத்தபிறகும் மாவு மிஷின் கடையில் உட்கார்ந்திருப்பார். மிளகாய் அரைக்கும்போது வெளிப்படும் சுகந்தம் இருக்கிறதே அதை அனுபவித்துப் பார்த்தால்தான் தெரியும் என்பார். அகிலன் தன் கதை ஒன்றில் குழந்தையின் தலையில் மாம்பழ வாசனை அடித்தது என்று எழுதியிருப்பார். கவிதைமனம் இருந்தால் ஒழிய இப்படி எழுத வராது.

மகிழ்ச்சியும் சிரிப்பும்

எப்போதும் மகிழ்ச்சியோடிருப்பவன் எப்போதும் களித்திருப்பவன் கவிஞன் என்று பாரதி சொன்னாலும் மகிழ்ச்சிவேறு சிரிப்பு வேறு என்று புரிந்து கொள்ளவேண்டும். சிரிக்கத் தெரிந்த ஒரே ஜீவராசி மனிதன் என்கிறார்கள். இதில் ஒரு நகைமுரண் இருக்கிறது. விலங்குகளுக்கு சிரிக்கத் தெரியாது என்றுதான் நினைத்துக்கொண்டிருந்தேன். வண்டலூர் உயிரியல் பூங்கா போயிருந்தேன். ஒரு குழந்தை திடீரென்று கத்தியது. அப்பா அதபாரு யானை சிரிக்குது அப்பா என்றான். நானும் கவனித்தேன் யானை சிரிப்பதுபோல் தான் இருந்தது. பல்லைக்காட்டினால் சிரிப்பு கிடையாது. விலங்குகளுக்கு சிரிக்கத் தெரியாது என்பதால் அவை மகிழ்ச்சியாக இல்லை என்று ஆகிவிடாது.

நாய்களின் மகிழ்ச்சி

எண்ணவிடவும் எங்கள் தெருவில் உள்ள நாய்கள் மகிழ்ச்சியாக இருக்கின்றன. அவை கட்டற்ற சுதந்திரத்துடன் நடமாடுவதைப் பார்க்க எனக்கும் பொறாமையாக இருக்கிறது. வேலைக்குப் போகவேண்டும், வீடு கட்ட வேண்டும், காருக்கு தவணை கட்டவேண்டும் என்றெல்லாம் கவலைகள் இல்லை.

அரசியல் கோமானிகள், ஆன்மீக வேட தாரிகள் சமூகக் கழிசடைகள், குறித்தெல்லாம் அவற்றிடம் எவ்விதக் கோபமும், எரிச்சலும் புகாரும் இல்லை. இவர்கள் எல்லோரையும் தங்களில் ஒருவராக ஏற்றுக்கொண்டு சந்தோஷமாக இருக்கின்றன. நடுரோட்டில் காதல் புரிகின்றன. மகிழ்ச்சியோடு இருந்தால்தான் இதெல்லாம் சாத்தியம். ஒன்றே ஒன்று மட்டும் அவைகள் செய்வதில்லை - அவைகள் சிரிப்ப தில்லை.

மனிதனோ, மிருகமோ கவித்துவம் என்பது ஒருவித மனநிலை. பரவசத்தன்மை. அதனால்தான் சொல்லுகிறேன்.

யாதும் ஊரே! யாவரும் கவிஞர்!

எப்படி இருந்தேன்

எப்போதும் போல்
என்னால்
இருக்க முடியவில்லை

இருப்பது போல்
இருப்பதும்
சுலபமாக இல்லை

அதீத ரசனையே
எனக்கான காட்சியில்
பிழை

பழைய நினைவுகளை
புதிய நினைவுகள்
புனரும்

மழை விரட்டும்
மனதை விரட்டிய சூட்சுமம்
பெரும் மறதி

கண்ணை கட்டாமலே
காட்டில் விடாமலே
தவறும் வழி

ஜன்னல் தட்டிப் போகும்
காற்று கூட காகமோ
நிறமற்ற சிந்தனை

எப்போதும் போல்
என்னால்
இருக்க முடியவில்லை

சரி
எப்போதும் எப்படி
இருந்தேன்....!

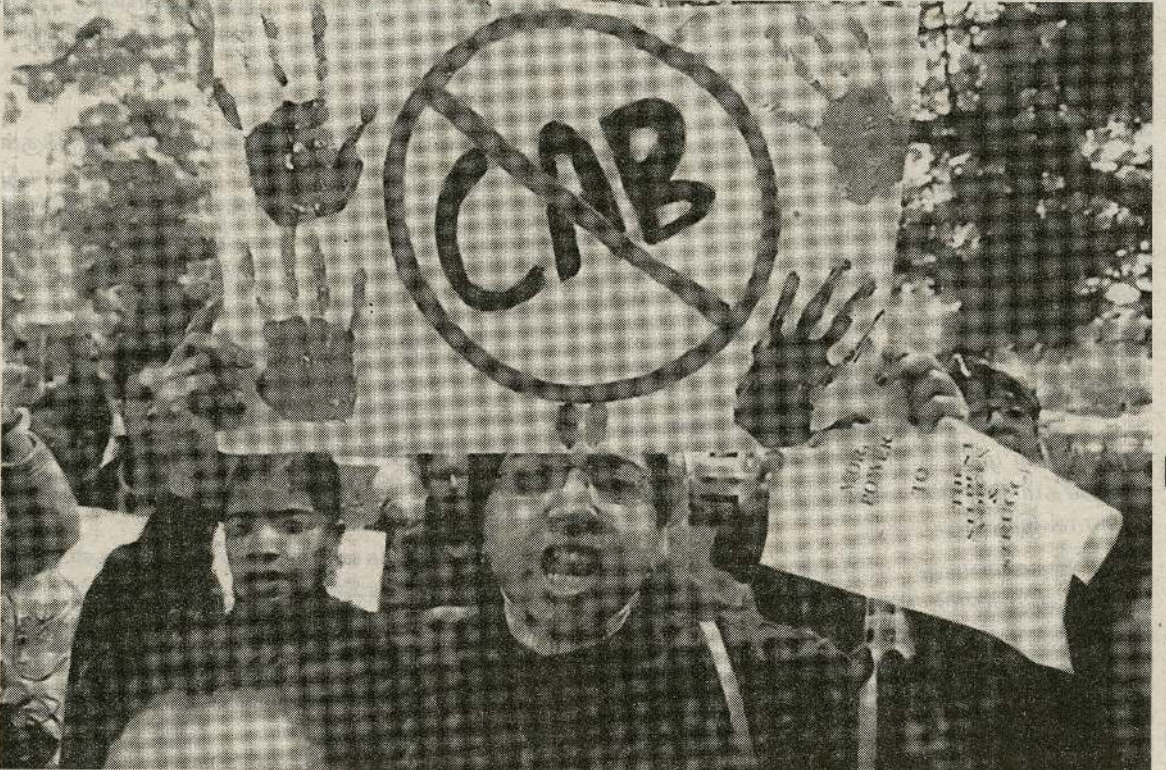
கட்டுரை

இரா. எட்வின்

eraaedwin@gmail.com

ஆயிரம் விழுக்காடு அந்தி

இந்தியக் குடியரிமைத் திருத்தச் சட்ட முன்வடிவிற்கு எதிராக நாடே பற்றி எரிகிறது. அதிலும் குறிப்பாக மாணவர்களும் இளைஞர்களும் கொந்தளிப்போடு வீதியில் இறங்கியிருக்கிறார்கள். அரசின் கடுமையான அச்சுறுத்தலும், தாக்குதல்களும், உயிர்ச்சேதமும் அவர்களை முடக்கிப்போடவில்லை. இந்த மண்ணின் உயிர்ப்பான மதச் சார்பின்மையை காப்பதற்காக எந்தவிதமான தியாகத்திற்கும் பிள்ளைகள் தயாராக இருக்கிறார்கள்.

இ

ந்திய எல்லைக்கு உட்பட்ட நிலப் பரப்பில் சாதி, மதம், இனம் மற்றும் பாலின அடிப்படையில் எந்தவிதமான பாகுபாடும் இன்றி அனைவரும் சமமாக நடத்தப்பட வேண்டும் என்று இந்திய அரசமைப்புச் சட்டத்தின் பதினான்காவது பிரிவு கூறுகிறது. இதை மீறுவது குற்றம் என்றும் கூறுகிறது.

ஆனால், இந்திய அரசமைப்புச் சட்டத்தின் பதினான்காவது பிரிவை மீறும் குற்றத்தை தற்போதைய பாரதிய ஜனதா கட்சி அரசு செய்யத் துவங்கி இருக்கிறது.

மத அடிப்படையில் இந்திய மக்களை பாகுபடுத்தும் இந்தியக் குடியுரிமை திருத்தச் சட்டத்தின் முன்வடிவினை பாராளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் அது நிறைவேற்றி இருக்கிறது. இதற்காக அனைத்துவிதமான மரபொழுக்க நெறிமுறைகளையும் தமது கோரக் கால்களில் போட்டு மிதித்திருக்கிறது.

தனது தோழமைக் கட்சிகளையும் மாநிலக் கட்சிகளையும் ஆசைகாட்டியோ, மிரட்டியோ பணிய வைத்திருக்கிறது. தமிழக அரசின் ஒரு துணைச் செயலாளரின் உத்தரவிற் கிணங்கவே அந்த மசோதாவிற்கு ஆதரவாக வாக்களிக்க நேர்ந்ததாக அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் மாநிலங்களவை உறுப்பினர் திரு. எஸ்.ஆர்.பாலசுப்பிரமணியன் கூறுகிறார்.

இந்த மசோதாவை பாராளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் நிறைவேற்றிக் கொடுத்த பல கட்சிகள் அதன் பாதகமான போக்கை உணர்ந்த பின் தற்போது அந்த மசோதாவை எதிர்க்கத் தொடங்கியுள்ளன. அதை தங்கள் மாநிலத்தில் நடைமுறைப்படுத்த அனுமதிக்கமாட்டோம் என்று ஏறத்தாழ ஏழெட்டு மாநிலங்கள் பிரகடனப் படுத்தி விட்டன.

இந்தியக் குடியுரிமைத் திருத்தச் சட்ட முன்வடிவிற்கு எதிராக நாடே பற்றி எரிகிறது. அதிலும் குறிப்பாக மாணவர்களும் இளைஞர்களும் கொந்தளிப்போடு வீதியில் இறங்கியிருக்கிறார்கள். அரசின் கடுமையான அச்சுறுத்தலும், தாக்குதல்களும், உயிர்ப்சேதமும் அவர்களை முடக்கிப்போடவில்லை. இந்த மண்ணின் உயிர்ப்பான மதச் சார்பின்மையை காப்பதற்காக எந்தவிதமான தியாகத்திற்கும் பிள்ளைகள் தயாராக இருக்கிறார்கள்.

இத்தனைக்குப் பிறகும் இந்த மசோதா ஆயிரம் விழுக்காடு சரியானது என்கிறார் பிரதமர் மோடி.

இந்த மசோதா ஆயிரம் விழுக்காடு அநீதியானது, அயோக்கியத்தனமானது என்பதை தேசத்தின் எண்பது விழுக்காடு மக்கள் உணர்ந்திருக்கிறார்கள். இதற்கெதிராக ஏதோ ஒரு

வகையில் அவர்கள் எதிர்வினையாற்றுகிறார்கள்.

மிச்சம் இருக்கிற இருபது விழுக்காட்டில் ஏறத்தாழ பத்துப் பதினைந்து சதம் இதன் ஆபத்து குறித்து புரிதல் இல்லாத நிலையில் இதை ஆதரிக்கிறார்கள். மிச்சம் இருக்கிற சிலர் தான் இதை மதவெறியோடு ஆதரிக்கிறார்கள்.

மதம், இனம் அல்லது மொழி அல்லது இதுபோன்ற ஏதோ ஒரு பாகுபாட்டால் தாக்குதலுக்கு உட்பட்டு, தங்கள் மண்ணில் தங்களால் உயிர்வாழ முடியாது என்கிற நிலையில் அகதிகளாக இந்தியாவிற்குள் வரும் மக்கள் இங்கு பதினோறு ஆண்டுகள் வாழ்ந்தால் அவர்கள் இந்தியக் குடியுரிமை பெறுவதற்கு தகுதி உடையவர்கள் ஆவார்கள் என்கிறது முந்தைய குடியுரிமைச் சட்டம்.

இப்படி அகதிகளாக இந்தியாவிற்குள் குடியேறியுள்ள அகதிகள் இங்கு வந்து ஐந்து ஆண்டுகள் வாழ்ந்திருந்தாலே அவர்கள் இந்தியக் குடியுரிமை பெறுவதற்கு தகுதி உடையவர்கள் என்கிறது தற்போதைய குடியுரிமை திருத்தச் சட்டம்.

பதினோறு ஆண்டுகள் என்கிற நிபந்தனையை இப்போது ஐந்து ஆண்டுகள் என்று குறைத்ததில் எந்தப் பிழையும் இல்லை. இதை கொஞ்சமும் கஞ்சத் தனமின்றி மனதாரப் பாராட்டுகிறோம்.

இதை பதினைந்து ஆண்டுகள் என்று நீட்டித்திருந்தாலும்கூட இந்த அளவிற்கு அது குற்றமில்லை. இன்னும் கொஞ்சம் மனிதாபிமானத்தோடு பரிசீலியுங்கள் என்று கோரிக்கை வைத்திருப்போம், அவ்வளவுதான்.

இவ்வளவு ஏன், இந்தியாவில் இருக்கும் அகதிகள் எவருக்கும் குடியுரிமை கிடையாது என்று சொல்லியிருந்தால்கூட, அருள் கூர்ந்து இந்தப் பிரச்சினையை கொஞ்சம் கருணையோடு பரிசீலியுங்கள் என்று தான் கையேந்தி இருப்போம்.

ஆனால் பாக்கிஸ்தான், ஆப்கானிஸ்தான், பங்களாதேஷ் ஆகிய நாடுகளில் இருந்து குடிபெயர்ந்துள்ள இஸ்லாமியர்களைத் தவிர்த்த மக்களுக்கு குடியுரிமை வழங்கப்படும் என்று இந்தச் சட்டத்திருத்தம் கூறுகிறது. அதுதான் நமக்கு பெருங்கவலையைத் தருகிறது.

உண்மையைச் சொல்வதென்றால் “இஸ்லாமியர்களைத் தவிர” என்ற பதத்திற்காகத் தான் இந்த சட்டத் திருத்தமே கொண்டுவரப்படுகிறதோ என்ற அச்சமும் நமக்கு ஏற்படுகிறது.

இஸ்லாமியர்களைத் தவிர ஏனையோருக்கு குடியுரிமை வழங்குவோம் என்ற அவர்களது சட்டத் திருத்தமானது, “இந்திய எல்லைக்கு

உட்பட்ட நிலப்பரப்பில் சாதி, மதம், இனம் மற்றும் பாலின அடிப்படையில் எந்தவிதமான பாகுபாடுமின்றி அனைவரும் சமமாகத்தான் நடத்தப்பட வேண்டும்” என்ற இந்திய அரசமைப்புச் சட்டத்தின் பதினான்காவது பிரிவிற்கு எதிராக இருப்பதால்தான் இந்தியாவே இன்று எரிந்துகொண்டிருக்கிறது.

இந்தியாவைப் பொறுத்தவரை பாக்கிஸ்தான், பங்களாதேஷ், ஆப்கானிஸ்தான், இலங்கை ஆகிய நாடுகளில் இருந்துதான் பெருமளவு அகதிகள் வந்திருக்கிறார்கள். மியான்மரில் இருந்தும் சன்னமான அளவில் அகதிகள் வந்திருக்கிறார்கள்.

மேற்சொன்ன நாடுகளில் இருந்து வந்து இந்தியாவில் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர்கள்,

- 1) இந்துக்கள்
- 2) இஸ்லாமியர்கள்
- 3) சீக்கியர்கள்
- 4) கிறிஸ்தவர்கள்
- 5) பார்ப்புகள்
- 6) சமணர்கள்
- 7) பௌத்தர்கள்

இவர்கள் இப்போது கொண்டு வந்திருக்கும் சட்டத் திருத்தம் பாக்கிஸ்தான், பங்களாதேஷ், மற்றும் ஆப்கானிஸ்தான் ஆகிய மூன்று நாடுகளிலும் இருந்து வந்துள்ள இஸ்லாமியர்களைத் தவிர ஏனைய ஆறு மதத்தவருக்கும் அவர்கள் இந்தியாவில் குடியேறி ஐந்து ஆண்டுகள் கடந்திருக்குமானால் அவர்களுக்கு இந்தியக் குடியுரிமை வழங்கப்படும் என்று கூறுகிறது.

ஏன் இஸ்லாமியர்களை மட்டும் தவிரக் கிறீர்கள்? என்று கேட்டால் அந்த மூன்று நாடுகளிலும் இஸ்லாமியர்கள் பெரும்பான்மையினர். மற்ற ஆறு மதத்தவரும் சிறுபான்மையினர்.

அந்தந்த நாடுகளில் பெரும்பான்மையினரின் ஆதிக்க அரசியலால் பாதிக்கப் பட்ட சிறுபான்மை மக்கள் அங்கு வாழ வழியின்றி இங்கு வந்திருக்கிறார்கள். அவர்களை ஏற்கிறோம். ஆதிக்கம் செலுத்தும் பெரும்பான்மையினரை ஏற்க இயலாது என்று கூறுகிறார்கள்.

இதுவே தவறு. இது குறித்தும் உரையாடுவோம். ஆனால் அதற்கு முன்னால் இன்னொரு முக்கியமான விஷயம் இருக்கிறது.

பெரும்பான்மையினரால் தாக்குதலுக்கு ஆளாகி தஞ்சம் புகுந்துள்ள சிறுபான்மையினருக்கு குடியுரிமை வழங்குகிறோம் என்று கூறுகிறார்கள். இது உண்மை எனில் இலங்கையில் இருந்து இந்தியாவில் தஞ்சம் அடைந்துள்ள தமிழர்களுக்கு ஏன் குடியுரிமை தர மறுக்கிறார்கள்?

இலங்கையில் நடந்தது மற்ற நாடுகளில் நடந்ததைக் காட்டிலும் மிகக் கொடூரமான தாக்குதல் அல்லவா?

இலங்கையில் சிங்களர் பெரும்பான்மையினர். தமிழர்கள் சிறுபான்மையினர். அங்கு ஒரு இன அழிப்பு முயற்சியையே சிங்களவர்கள் முன்னெடுத்தார்களே. தங்களது உயிருக்குப் பாதுகாப்பே இல்லை என்ற நிலையில் நமது பூமியில் தஞ்சமடைந்த இலங்கையின் சிறுபான்மையினரான தமிழர்களுக்கு ஏன் குடியுரிமை மறுக்கப்படுகிறது?

இன்னும் சொல்லப்போனால் அப்படி அகதிகளாக இங்கு வந்துள்ளவர்களில் 95 விழுக்காடு இந்துக்கள்.

எனில்,

இஸ்லாமியர்கள் என்றாலே அவர்களுக்கு குடியுரிமை இல்லை. அகதிகளாக உயிரை மட்டுமே கையில் பிடித்துக்கொண்டு வந்தவர்கள் இந்துக்களே ஆயினும் அவர்கள் தமிழர்கள் என்றால் அவர்களுக்கும் குடியுரிமை இல்லை என்றுதானே ஆகிறது.

நாம் இஸ்லாமியர்களுக்கோ அல்லது தமிழர்களுக்கோ வாதாட வரவில்லை என்பதை இந்த இடத்திலேயே தெளிவு படுத்திவிட விரும்புகிறோம். “காக்கைச் சிறகினிலே” அவருக்கு எடுத்திருந்த பாராட்டு விழாவிலே மக்கள் கவிஞர் இன்குலாப் மிகத் தெளிவாகக் கூறினார்,

“ஈழத் தமிழர்களுக்காக நான் எழுதுவது அவர்கள் தமிழர்கள் என்பதற்காக மட்டுமல்ல. ஒருக்கால் இலங்கையிலே தமிழர்கள் பெரும்பான்மையினராகவும் சிங்களர்கள் சிறுபான்மையினராகவும் இருந்து தமிழர்களால் சிங்களர்கள் தாக்கப்பட்டிருந்தால் நான் சிங்களருக்காகத்தான் எழுதி இருப்பேன்”

இதுதான் இப்போது இந்தக் குடியுரிமைச் சட்டத்திற்கு எதிராகப் போராடிக்கொண்டிருப்பவர்களின் நிலையும்.

இது ஒரு பக்கம் இருக்க நிறைய படித்த மேட்டுக்குடியினர் இது அகதிகளாக வந்துள்ள இஸ்லாமியர்களுக்கு மட்டும்தான் பொருந்தும் என்றும் இந்திய இஸ்லாமியர்களுக்கு இது பொருந்தாது என்றும் கூறுகிறார்கள்.

இன்னும் நுட்பமான மேட்டுக்குடியினர் சிலர் “இந்தியக் குடியுரிமைச் சட்டத் திருத்தத் திற்கும் தேசிய குடிமக்கள் பதிவேட்டிற்கும் யாதொரு தொடர்பும் இல்லை என்று கதறத் தொடங்கி இருக்கிறார்கள்.

இப்போது தேர்தல் பிரச்சாரத்தில் கழன்று கொண்டிருக்கும் பிரதமர் தாங்கள் ஒருபோதும்

தேசியக் குடிமக்கள் பதிவேடு குறித்து குறிப்பிடவில்லை என்று கூறுகிறார்.

உள்துறை அமைச்சர் திரு அமித் ஷா அவர்கள் “தேசத்தின் பிற பகுதிகளோடு சேர்த்து அஸ்ஸாமிலும் தேசியக் குடிமக்கள் பதிவு மீண்டும் நடைபெறும்” என்று கூறியுள்ளதை 11.12.2019 நாள்பட்ட “PEOPLE'S DEMOCRACY”யின் தலையங்கம் தெரிவிக்கிறது.

மேட்டுக்குடிகளும் பிரதமரும் கூறுவதை எல்லாம் எழுத்துக்கு எழுத்து நீர்த்துப் போகச் செய்கிறது மாண்புமிகு அமித் ஷா அவர்களின் கூற்று.

“பிற பகுதிகளோடு சேர்த்து அஸ்ஸாமிலும் தேசியக் குடிமக்கள் பதிவு மீண்டும் நடைபெறும்” என்றால் அஸ்ஸாமில் ஏற்கனவே இது நடைபெற்றுவிட்டதா என்ற கேள்வி இயல்பாகவே எழும். ஆம், ஏற்கனவே அது அங்கு நடைபெற்றுவிட்டது.

தேசியக் குடியுரிமைப் பதிவு என்பதுதானே பாஜகவின் வேலைத்திட்டம். அது ஏற்கனவே அஸ்ஸாமில் நடந்துவிட்டது என்றால் அதை ஏன் மீண்டும் செய்ய வேண்டும்?

1985 இல் அன்றைய பிரதமர் திரு ராஜீவ் காந்தி அவர்கள் அஸ்ஸாமோடு ஒரு ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டார். அந்த ஒப்பந்தத்தின்படி 1971 மார்ச் மாதத்திற்குப் பிறகு அஸ்ஸாமிற்கு வந்த எவருக்கும் குடியுரிமை கிடையாது.

இந்த ஒப்பந்தத்தின் அடிப்படையில்தான் அஸ்ஸாமில் குடியுரிமைப் பதிவேடு 31.08.2019 அன்று முழுமையாக வெளியிடப்பட்டது. இதன்படி குறைந்தபட்சம் பத்தொன்பது லட்சம் அஸ்ஸாம் வாழ் மக்கள் அகதிகளாக மாற வேண்டி வருகிறது. இவர்களில் வங்க தேசத்தில் இருந்து அஸ்ஸாமிற்குள் தஞ்சம் புகுந்த கணிசமான அளவு இந்துக்களும் உண்டு.

இந்த இந்துக்களுக்காகத்தான் ஏற்கனவே பதினோறு ஆண்டுகளாவது இந்தியாவில் வசித்திருந்தால்தான் இந்தியக் குடியுரிமை என்பதை மாற்றி 31.12.2014 வரை இந்தியாவிற்கு வந்த அகதிகளுக்கு குடியுரிமை வழங்கப்படும் என்று இவர்கள் எதிர்த்தது.

இதை எதிர்த்துதான் அஸ்ஸாம் எரிகிறது என்பது வேறு கதை.

“பிற பகுதிகளோடு சேர்த்து அஸ்ஸாமிலும் தேசிய குடிமக்கள் பதிவு இணைந்து நடைபெறும்” என்று மாண்புமிகு அமித் ஷா கூறியுள்ளதால் இந்தியா முழுக்க இது நடைபெறப் போகிறது என்பது தெளிவாகிறது.

தேசியக் குடிமக்கள் பதிவு முற்றுப் பெறும் போது பெருவாரியான இந்திய இஸ்லாமியர்கள்

தங்களது குடியுரிமையை இழப்பார்கள். தான் ஒரு இந்தியன் என்று ஒவ்வொரு இந்தியனும் இந்தப் பதிவேட்டில் நிறுவிப் பதிய வேண்டும்.

இதற்காக நிறைய விஷயங்களை ஒவ்வொருவரும் நிறுவ வேண்டும். அவற்றில் ஒன்றிரண்டு குறித்து இங்கு உரையாடுவோம்

- 1) நாம் இந்த மண்ணில்தான் பிறந்தோம் என்பதை
- 2) நமது பெற்றோர் யார்
- 3) நமது பிறந்த தேதி
- 4) நமது பெற்றோர் இந்த மண்ணில்தான் பிறந்தார்கள்

இன்னும் நிறைய இருக்கிறது. ஆனால் மேற்சொன்னவற்றை நிறுவ இயலாமல் குடியுரிமை இழப்பவர்களே கணிசமாக இருப்பார்கள் என்பதால் இவற்றோடு நிறுத்திக் கொள்வோம்.

நமது பெற்றோர் இந்த மண்ணில்தான் பிறந்தார்கள் என்பதை நிறுவுகிற வேலையே மிகக் கடினம்.

இவர்கள்தான் நம் பெற்றோர் என நிறுவுவதில் ஏற்படும் சிக்கல்கள்கூட நிறைய மக்களை அகதிகளாக்கிவிடும்.

முன்பெல்லாம் பிறப்புப் பதிவு அவ்வளவு கட்டாயமாக இல்லாத காரணத்தால் பிறப்பு விவரங்கள் சரியாகப் பதியப் படவில்லை. அப்போதெல்லாம் பிரசவங்கள் மருத்துவச்சிகளால் வீடுகளிலேயே பார்க்கப்பட்டன. பள்ளியில் சேர்க்கும்பொழுதும் இப்போதுபோல பிறப்புச் சான்றிதழ்கள் அவசியமில்லை. சேர்க்கைக்கு வரும் மாணவர்களை வலது கையால் தலையைச் சுற்றி இடது காதைத் தொடச் சொல்வார்கள். அல்லது வலது கையால் இடது காதைத் தொடச் சொல்வார்கள். தொட் டு விட்டால் போதும் அனுமதி கிடைத்துவிடும்.

ஐந்து, ஐந்தரை, அல்லது ஆறு என்று வருகிற மாதிரி ஏதோ ஒரு பிறந்த நாளை தலைமை ஆசிரியரே பதிந்து கொள்வார்.

பல திருமணங்களுக்கு எந்த விதமான பதிவும் இருக்காது. அப்படிப் பதிவு இருந்தால் அதிலும்கூட சிக்கல் வரும்.

உதாரணமாக 1967 வாக்கில் ஒரு குழந்தையை பள்ளிக்கு அழைத்துச் செல்கிறார்கள் என்று கொள்வோம். அந்தக் குழந்தையும் தனது வலது கையால் இடது காதைத் தொட் டு விட்டால். அவனுக்கு பள்ளியில் அனுமதி கிடைத்துவிடும்.

தலைமை ஆசிரியரும் தோராயமாக 01.06.1962 என்று பதிந்து கொள்கிறார் என்று கொள்வோம்.

அந்தப் பையனது பெற்றோருக்கு 01.07.1962 அன்றுதான் திருமணம் நடந்து 01.06.63 அன்று தான் பிறந்திருக்கிறான். எந்தத் தேதியும் நினைவில் இல்லாமல் பள்ளிக்குப் போனவர்கள் எப்படியோ சீக்கிரமே பள்ளிக்குப் போனால் போதும் என்று பள்ளியில் சேர்த்து விட்டார்கள் என்றும் கொள்வோம். என்ன, சேர்த்திருக்கிறார்கள்.

அவனது தந்தைக்கு இவன் பிறந்ததற்குப் பிறகு அரசுப் பணி கிடைக்கிறது என்று கொள்வோம். அவரது பணிப்பதிவில் பதிவில் சகலமும் பதிவாகும்.

இப்போது தேசியக் குடியுரிமைப் பதிவேட்டில் தன்னைப் பதிந்துகொள்ள அன்றைய அந்தக் குழந்தையும் இன்றைய ஐம்பதுகளின் அந்தியில் இருப்பவருமான அவர் முயல்கிறார்.

பள்ளிப் பதிவுகளின்படி இவரது பிறந்த தேதி 01.06.1962. ஆனால் அவர் தனது பெற்றோர் என்று கூறும் நபர்களுக்கு திருமணம் நடந்ததோ 01.07.1962 இல். 01.06.1962 இல் பிறந்த இவருக்கு 01.07.1962 இல் திருமணம் செய்து கொண்டவர்கள் எப்படி பெற்றோராக முடியும்?

ஆகவே அவர் தமது பெற்றோர் யாரென நிரூபிக்க முடியாதவராக மாறுகிறார். பெற்றோர் யாரென நிரூபித்தல் அவசியம் என்பதால் அவர் தனது குடியுரிமைத் தகுதியை இழக்கிறார். வெளிப்படையாகக் கூறுவதெனில் அவர் அகதியாக மாறிவிடுகிறார்.

இப்படியாக,

- 1) வரதராஜன்
- 2) முரளி
- 3) சபியுல்லா
- 4) ஜேம்ஸ்
- 5) சதக்கத்
- 6) மேரி

ஆகிய ஆறுபேரும் அகதிகளாக மாறி விடுவதாகக் கொள்வோம்.

இப்போது குடியுரிமைத் திருத்தச் சட்டம் கூறுவதை மீண்டும் பார்ப்போம்.

இந்துக்கள், பார்சிகள், சமணர்கள், சீக்கியர்கள், பௌத்தர்கள், கிறிஸ்தவர்கள் ஆகிய ஆறு மதத்தைச் சார்ந்தவர்களும் குடியுரிமை பெறுவதற்கு தகுதி உடையவர்கள். எனவே மேலே நாம் பார்த்த பட்டியலில் இருந்து வரதராஜன், முரளி, ஜேமா, மேரி ஆகிய நால்வரும் குடியுரிமை பெறுவார்கள். சபியுல்லாவும், சதக்கத்தும் குடியுரிமை அற்றவர்கள் ஆவார்கள்.

பாக்கிஸ்தான், பங்களாதேஷ், ஆப்கானிஸ்தான் ஆகிய மூன்று நாடுகளில் இருந்து வந்தவர்

களுக்குதானே குடியுரிமை இந்த நால்வருக்கும் எப்படி கிடைக்கும், இதெல்லாம் சுத்தப் பேத்தல் என்றுகூட சில மெத்தப் படித்த மேட்டுக்குடி அறிவாளிகள் வாதாடக் கூடும்.

இத்தனை செய்பவர்களுக்கு அங்கிருந்து தான் இவர்கள் வந்திருக்கக் கூடும் என்று நிறுவுவது எளிதானதுதான் என்பதை அந்த மெத்தப் படித்தமனித ரோபோக்களுக்கு சொல்லி வைப்போம்.

எவ்வளவு கவனமாக இந்தச் சதி வலையை நெய்திருக்கிறார்கள்.

அஸ்ஸாமில் இருந்து மட்டுமே பத்தொன்பது லட்சம் என்றால் இந்தியாவில் இருந்து எத்தனை கோடி?

1) இவர்களை குடியுரிமை அற்றவர்கள் என்று கூறி என்ன செய்யப் போகிறது மைய அரசு?

2) இவர்களை அந்தந்த நாடுகளுக்கு கடத்தப் போகிறதா?

3) அப்படிச் செய்வதை ஐநா ஏற்குமா?

4) ஐநாவே ஏற்றாலும் அந்தந்த நாடுகள் இதை ஏற்குமா?

5) இப்படியாகப் புலம் பெயர்ந்து வந்தவர்களுக்கு இங்கே பிறந்த பிள்ளைகளும், பேரக் குழந்தைகளும்கூட அகதிகள்தானா?

6) நாடு கடத்த இயலாத பட்சத்தில் அவர்களை முகாம்களுக்குக் கொண்டுபோவதாக உத்தேசமா?

7) அத்தனை கோடி மக்களுக்கும் முகாம்கள் கட்டவும் அவர்களைப் பராமரிக்கவும் நிதிவசதி இருக்கிறதா?

போன்ற அய்யங்கள் நிறைய இருக்கிறது.

மதப் பாகுபாடுள்ள, செயல்படுத்தவே இயலாத, உலக மக்களின் சாபத்திற்கு உள்ளாக வேண்டிய நடவடிக்கை இது.

இது இஸ்லாமியர்களுக்கு, சமீபத் தமிழர்களுக்கு எதிரானது என்பதற்காக அல்ல நாம் கவலைப் படுவது. இந்த திருத்தச் சட்டம் இந்தியா விற்கு எதிரானது.

இது ஆயிரம் விழுக்காடு சரியானது" என்கிறார் மாண்புமைய பிரதமர்.

ஆயிரம் விழுக்காடு அநீதியானது இந்தக் குடியுரிமை திருத்த மசோதா.

இதை இந்தப் புள்ளியிலேயே கைவிட வேண்டும் என்று மத்திய அரசைக் கோருவோம்.

இதற்கான வன்முறையற்ற எந்த வடிவத்திலான எதிர்வினையோடும் கரம் கோரப்போம்.

கட்டுரை

ம.செல்வபாண்டியன்

குழுமார் புத்தருக்கு தலை இருந்தது

புத்தர்களைத் தேடித் தமிழகமெங்கும் கடந்த இருபத்தைந்து ஆண்டுகளாக அலைந்து கொண்டிருக்கிறேன். 1993-ம் ஆண்டு பரவாய் (பெரம்பலூர் மாவட்டம்) புத்தரைப் பார்த்ததில் தொடங்கிய தேடல். அதன்பின் பல்வேறு இடங் களில் புத்தர் சிற்பங்கள். சில முழுமையாக, சில சிதைந்து, சில தலையின்றி, சில பராமரிப்பின்றி, சில நல்ல பராமரிப்பில், முதல்முறை பார்த்த போது இருந்தது மறுமுறை போகும்போது காணாமல் போய், எனப் பல்வேறு அனுபவங்களைத் தந்து கொண்டிருக்கிறது இப்பயணம்.

அரியலூர் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த செந்துறை வட்டத்தில் உள்ள சிறு கிராமம் தான் குழுமூர். மத்திய மாநில அரசுகளின் 'நீட்' தேர்வு குளறுபடிகளால் மேல்நிலைத் தேர்வில் அதிக மதிப்பெண் எடுத்திருந்தும் தன் மருத்துவக் கனவு நிறைவேறாமற் போன காரணத்தால் தன் இன்னுயிரை மாய்த்துக் கொண்ட மாணவி அனிதாவின் ஊர் தான் இது. இக்கிராமம் இரண்டு விஷயங்களுக்குப் புகழ் பெற்றது. ஒன்று இக்கிராமத்திலுள்ள 11ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த புத்தர் சிற்பம். மற்றொன்று நவீன தமிழ்க் கவிதையின் போக்கைத் திசைமாற்றிய 'சனங்களின் கதை', 'குரோட்டன்ஸ்களோடு கொஞ்ச நேரம்' ஆகிய கவிதைத் தொகுதிகளைத் தந்த பேராசிரியர் த. பழமலையின்** சொந்த ஊர். நல்லது. இந்த இரண்டு சிறப்புகளும் ஒரே இடத்தைச் சார்ந்திருந்தால்? ஆம் நண்பர்களே! பேராசிரியரின் பூர்வீக வீட்டுப் புழக்கடையில்தான் தொல்லியல் சிறப்புமிக்க அந்த புத்தர் சிற்பமும் இருக்கிறது.

புத்தர்களைத் தேடித் தமிழகமெங்கும் கடந்த இருபத்தைந்து ஆண்டுகளாக அலைந்து கொண்டிருக்கிறேன். 1993-ம் ஆண்டு பரவாய் (பெரம்பலூர் மாவட்டம்) புத்தரைப் பார்த்ததில் தொடங்கிய தேடல். அதன்பின் பல்வேறு இடங்களில் புத்தர் சிற்பங்கள். சில முழுமையாக, சில சிதைந்து, சில தலையின்றி, சில பராமரிப்பின்றி, சில நல்ல பராமரிப்பில், முதல்முறை பார்த்த போது இருந்தது மறுமுறை போகும்போது காணாமல் போய், எனப் பல்வேறு அனுபவங்களைத் தந்து கொண்டிருக்கிறது இப்பயணம்.

சனங்களின் கவிதைகள்

1988ஆம் ஆண்டு பேராசிரியர் தபழமலையின் 'சனங்களின் கதை' வந்திருந்த நேரம். தொண்டமாந்துறை புனித பவுல் மருத்துவ மனையில் மருத்துவராகப் பணிபுரிந்த அருள் சகோதரி ஹெர்மினா அக்கா அத்தொகுப்பை என்னிடம் படிக்கக் கொடுத்தார். படிக்கப் படிக்க வியப்பு மேலிட்டது. இப்படிக்கூட கவிதைகள் எழுத முடியுமா? அன்றாடம் நிகழும் சம்பவங்கள், புழங்குகிற வார்த்தைகள், அனுபவங்கள், மனசுக்கு நெருக்கமான வாழ்க்கை எனப் பல நூறு காரணங்கள். கொண்டாடித் தீர்த்தேன். 'அம்மா', 'கசந்த மரம்', 'திட்டக்குடித் தாத்தா', 'புத்தரை மறந்த ஊர்', 'தப்புக் கணக்கு', 'மயில் ராவணன்', 'சின்னகண்ணு' என அதில் பிடித்த கவிதைகளின் பட்டியல் நீளும். அப்பொழுது தான் எழுதத் தொடங்கியிருந்த எனக்கு பழமலையின் பாதிப்பு இருப்பதாய்ப் படித்தவர்கள் சொன்னார்கள். "பழமலை" கையால் தொடங்கிய இவ்விதைப்பையே

முன்னத்தி ஏராக்கி அப்பொன்னேருழுத உழுபடைச் சாலில் இன்னும்பலவாய்த் தனித் துவமிக்க 'பயிர்ச் செலவுகள் பல்கிப் பெருகுவ தாகுக' என வே.மு.பொதியவெற்பன் முன்னுரையில் வாழ்த்தியிருப்பார். அத்தொகுப்பில் எனக்கு மிகவும் பிடித்த கவிதை 'புத்தரை மறந்த ஊர்'. அதன் உள்ளடக்கத்துக்காகவும், வார்த்தைகளுக்காகவும் அக்கவிதை பலராலும் பல மேடைகளில் மேற்கோள் காட்டப்பட்டது.

'ஊர், மறந்தது புத்தரை
நான் நினைத்துப் போனேன்
'அம்பேத்கர் காலனி'

என முடியும் அதன் இறுதிப் பகுதி பெரும் கிளர்ச்சியை உண்டுபண்ணியது. இக்கவிதையில்,

'ஊருக்குள் நுழைந்தால்,
குழுமூர் புத்தருக்கு
வடக்கு நோக்கி இடையறாத் தியானம்.
எருமைக் கடா ஏழு + ஒரு நிறைகுலி
காவு கேட்ட கதைகளுக்கும்,
பலிபீடம் மீதேறி
மலம் கழிக்கும் எங்கள் பேதமைக்கும்
நூற்றாண்டுகளாய்ச் சிரித்த முகம்.

எனும் பகுதியின் மூலமாகத்தான் குழுமூரில் புத்தர் சிலை இருப்பதை அறிந்தேன். இப்படித் தான் குழுமூர் புத்தர் எனக்கு அறிமுகமானார்.

குழுமூர் புத்தர்

பின்னர் 1994 வாக்கில்தான் குழுமூர் புத்தரைப் பார்க்க வாய்த்தது. என் இருசக்கர வாகனத்தில் (டிவிஎஸ் 50) இலுப்பைக்குடிக் காடு, அகரம் சீகர், அங்கனூர் வழியாக குழுமூர் சென்றடைந்தேன். ஊரில் வழிகேட்டு குறுகலான தெருவில் நுழைந்து ஒரு வீட்டின் புழக்கடையில் பிரவேசித்தேன்.

சிறு செடிகளும் குறும்புதர்களும் அடர்ந்த இடம். பக்கத்து மனையிலும் இதே நிலைதான். துத்திச் செடிகளின் கடுப்புட்டும் வாசை. வாத நாராயண மரங்களின் இற்று வீழ்ந்த கிளைகளைத் தாண்டி நடந்தேன். வடக்கு நோக்கி அமர்ந்திருக்கும் தியான கோல புத்தர். புத்தருக்கு எதிரில் பலித்தளம். (பலி பீடம்) சுற்றிலும் மலக்கழிவுகள். எடுத்துச் சென்றிருந்த புகைப் படக் கருவி அப்போது பார்த்து சோதனையாக வேலை செய்யவில்லை. நொந்து போனேன். கடும் வெயில், வியர்வை வழிந்து கொண்டிருந்தது. குறிப்பேட்டில் புத்தரை வரைந்தேன். கழுத்துப் பகுதியில் பெரும் விரிசல் கண்டிருந்தது. பல நூறு ஆண்டுகளாக வெயிலிலும் மழையிலும் கிடந்தவர். பாவம் என்ன செய்வார்? புத்தரின் மோசமான சுற்றுப்புறம் மனசை உறுத்திக் கொண்டே இருந்தது.

காக்கை

காக்கை கிழக்கிலே
ஜனவரி 2020

படிமவியல்

குழுமூர் புத்தர்

உயரம் : 129 செமீ அகலம் 105 செமீ.
கனம் 38 செமீ.

இடம் : கிழக்குத் தெரு, குழுமூர்,
செந்துறை வட்டம்.

காலம் : 11ஆம் நூற்றாண்டு

அர்த்த பத்மாசனத்தில் அமர்ந்துள்ள இவரது விழிகள் பாதி மூடியுள்ளன. புன்முறு வல் காட்டும் இதழ்களும், நீள் செவிகளும் வாய்த்த இவருக்குத் தலையில் சுருள் முடி, ஞான மடைந்ததைக் குறிக்கும் தீச்சுடர், அழகாகக் காட்டப்பட்டுள்ள ஆடை ஆகியன அழகு சேர்க்கின்றன. தியான ஹஸ்தத்தில் அமைக்கப் பட்டுள்ள கரங்கள் அழகுற அமைக்கப்பட்டுள்ளன. வலது உள்ளங்கையில் தர்மசக்கரம் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. நாசியும், தீச்சுடரும் சிதைந்துள்ளன. கழுத்துப் பகுதியில் பெரும் விரிசல் காணப்படுகிறது. இவர் கபோத பந்த அதிஷ்டானத்தின் (புதையுண்டு கிடக்கும் தாங்குதளத்தின் மேற்புறம் கபோதப் பகுதியின் மீதுள்ள பட்டிகை போன்ற பகுதி) மீது அமர்த்தப்பட்டிருக்கிறார். புத்தருக்கு முன் சிதை வுற்ற பலித்தளம் (பலிபீடம்) ஒன்று காணப் படுகிறது.

பேராசிரியருடன் ஒரு சந்திப்பு

இதன் பின்னர் 1996 நவம்பர் 16,17 திகதி களில் கும்பகோணத்தில் நடைபெற்ற நிற்ப் பிரிகை கருத்தரங்கில் கலந்து கொண்டேன். அக்கருத்தரங்கில் உரை நிகழ்த்திய பேராசிரியர் பழமலை அவர்களிடம் சென்று என்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டேன். 'உங்கள் ஊரிலுள்ள வீட்டுக்கு அருகிலுள்ள புத்தர் இருக்கும் இடத்தைத் தூய்மைப் படுத்தி, சிமெண்ட் மேடை அமைத்துப் பாதுகாக்க லாமே? எனக் கேட்டேன். 'செய்யணும், எங்க நேரம் இருக்குது?', ஊருக்கு வரதே குறைஞ் சிடுச்சி' எனச் சிரித்தார். சிறிது நேரம் பேசிப் பின் விடைபெற்று வந்தேன்.

இதன் பிறகு 31.10.2004 நாளிட்ட ஆனந்த விகடன் வார இதழில் 'இது எங்க சாமி' எனும் தலைப்பில் பேராசிரியர் பழமலையின் குடிசாமி யான கருப்பனார் பற்றிய செய்திகள் வந்திருந் தன. அக்கட்டுரையில் 'எங்க குடிசாமி தனியான இல்ல, எப்பவும் அவர் கூட்டாளிகளோடதான் இருப்பாரு, ஏழு பாப்பாரப் பொண்ணுங்க, மதுரை வீரனும் அவரோட ரெண்டு சம்சாரங் கன்னு வரிசையாக கருப்பனாரோட நிப்பாங்க. கம்பீரமான குதிரை, யானை, சூலம்னு

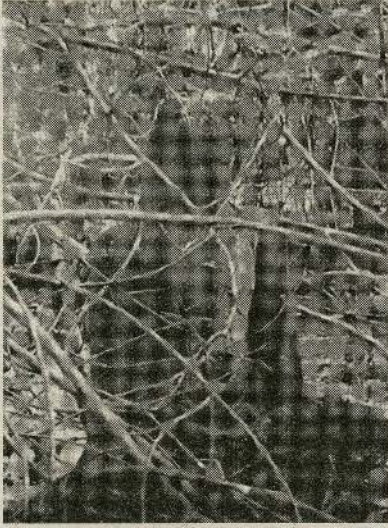
தன்னோட பரிவாரத்தோட காட்சியளிப்பாரு. கொஞ்சம் தள்ளி புத்தர் சிலையும் இருக்கும். ' (இது எங்கசாமி, ஆனந்த விகடன், 31.10.2004, பக். 82-85) என விவரிக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால் கிராமத்தை விட்டு வெளியே உள்ள ஆனைவாரி ஓடைக்கரையில் கருப்பனார் கோவில் இருக்க, அதன் அருகில் புத்தர் இருப்பதாகக் கவிஞர் கூறுவது கட்டுரையாளரின் தொகுப்புப் பிழையே எனக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது.

பலத்தவியல் அறிஞர் முனைவர் பா.ஜம்புலிங்கம்

வரலாற்று அறிஞர் டாக்டர் இராகலைக் கோவன் அவர்களின் வழியாக பலத்தவியல் அறிஞர் முனைவர் பா.ஜம்புலிங்கம் குறித்து அறிந்தேன். தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத் தில் பணியாற்றும் அவர் 'சோழ நாட்டில் பலத்தம்' எனும் தலைப்பில் அரிய ஆய்வு ஒன்றினைச் செய்துள்ளார். அவரை நேரில் சந்தித்து உரையாட எண்ணினேன். ஆனால் அவரே சனவரி 2005இல் ஒருநாளில் குழுமூர் புத்தர் பற்றித் தொலைபேசியில் என்னிடம் கேட்டறிந்தார். தன்னை அங்கு அழைத்துப் போக முடியுமா எனக் கேட்டார். நான் மகிழ்ச்சி யுடன் இசைந்தேன். அவருக்குப் பேராசிரியரின் குடிசாமி குறித்த ஆனந்தவிகடன் கட்டுரையை நகலெடுத்து அனுப்பி வைத்தேன். பல்வேறு காரணங்களால் பயணம் தள்ளிப் போய்க் கொண்டிருந்தது. ஒருவழியாக 24.06.2006 அன்று அவர் பேருந்தில் வந்து மாத்தூர் மருதையான் கோவில் நிறுத்தத்தில் இறங்கினார். இருசக்கர வாகனத்தில் முன்னமே சென்று காத்திருந்த நான் அவரை அழைத்துக் கொண்டு அங்கிருந்து துங்கபுரம் வழியாகக் குழுமூர் சென்றேன்.

இனி அவரது மொழியில் அந்த அனுபவம்: "(செல்வபாண்டியன்) புத்தர் சிலை இருந்த இடத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார். சிலை இருந்த இடம் குப்பைமேடாகக் கழிவு களுடன் காணப்பட்டது. சிலையை முற்றிலும் பார்க்க முடியாதபடி ஒரு மரம் முறிந்து அதன் மேல் கிடந்தது. நாங்கள் இருவரும் இடத்தைச் சுத்தம் செய்ய ஆயத்தமானபோது, அருகிலுள் ளோர் வந்துவிட்டனர். அவர்கள் கிளைகளை வெட்டி, இடத்தைச் சுத்தம் செய்து எங்களுக்கு உதவி செய்தனர். இப்போதுதான் புத்தரை முழுமையாகக் காண முடிந்தது. சோழ நாட்டில் காணப்படுகின்ற புத்தர் சிலைகளில் காணப் படும் கூறுகள் அச்சிலையில் இருந்தன. அமர்ந்த நிலையில் தியான கோலத்தில் சிலை அழகாக இருந்தது' (முனைவர் பா.ஜம்புலிங்கம் : பௌத்த சுவாட்டைத் தேடி).

புத்தரைப்பற்றி அக்கம்பக்கத்தில் விசா

ரித்து பல செய்திகளை அறிந்தோம். 'புத்தர் சிற்பம் உள்ள ஊர் முழுமை பெற்ற ஊர்' என சந்தித்த பலரும் கூறி மகிழ்ந்ததை (க.ஆ. 24.06.2006, நடராஜபிள்ளை, 88, குழுமூர்) தன் கவிதையிலும் இச்செய்தியை தன் தந்தையின் கூற்றாக, 'பெரிய கெராமங்களில் தான் இப்பிடி புத்தர் செல இருக்கும்' என பேரா. பழமலை குறிப்பிடுகிறார். (த. பழமலை, 1988 :53).

'கெட்ட ஆவிகள் நெருங்காது. புத்தர் உள்ள இந்த ஊரில் இரவில் குழந்தைகளைத் தூளியில் போடலாம். நிம்மதியாகத் தூங்கும். புத்தர் நல்லதுதான் செய்வார்' (க.ஆ. 24.06.2006, நடராஜபிள்ளை, 88, குழுமூர்) எனவும் மற்ற ஊர்களில் குழந்தைகளை நம்பித் தூளியில் போட முடியாது எனவும் குறிப்பிடுகின்றனர். (க.ஆ. 24.06.2006, விஸ்வநாதன், 43, குழுமூர்).

இதுகுறித்து முனைவர் பா.ஜம்புலிங்கம் அளித்த செய்தி, 'குழுமூரில் புத்தர் சிலை கண்டுபிடிப்பு' எனும் தலைப்பில் பல்வேறு நாளிதழ்களில் வெளிவந்தது (தினமணி, தினத்தந்தி, தினமலர், 26.06.2006) /The New Indian Express 26.06.2006, /The Hindu 26.06.2006 / தினகரன், 27.06.2006). புத்தரின் அவலமான சுற்றுப்புறத்தைக் கண்டதும் அவருக்குச் சிறு குடில் அமைத்துப் பாதுகாக்கும் யோசனை தோன்றியது. இதனை அருகில் இருந்தவர்களிடம் கூறிவிட்டுக் கிளம்பினோம்.

டாக்டர் ஸ்ரீவத்சன்

தி ஹிந்து ஆங்கில நாளிதழின் உதவி ஆசிரியர் டாக்டர் ஸ்ரீவத்சன் அவர்கள் என்னைத் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டார். பெரம்பலூர் மாவட்ட புத்தர்களைப் பற்றி ஒரு கட்டுரை எழுதவிருப்பதாகவும், அதற்குத்

துணையாக வர இயலுமா எனவும் கேட்டார். நானும் உடன் வருவதாக இசைவு தெரிவித்தேன். 13.05.2012 அன்று கிருஷ்ணாபுரத்தில் காத்திருந்த என்னை தனது காரில் அழைத்துச் சென்றார். முதலில் வீரகனூர், தியாகனூர் புத்தர் களைப் பார்த்துவிட்டுப் பிறகு பரவாய், ஓகனூர், புத்தர்களைப் பார்த்தோம்.

பின்னர் கரடுமுரடான சாலைகளின் வழியே குழுமூர் அடைந்தோம். வழக்கம் போலவே குழுமூர் புத்தரைச் சென்றடைதல் மிகச் சிரமமாகவே இருந்தது. புத்தர்களும் செடிகளும் மண்டிக் கிடந்த அப்பகுதிக்குச் சென்று பார்த்தபோது அங்கிருந்த புத்தருக்குத் தலை இல்லை. தலையின்றி வெறும் உடல் பகுதி மட்டும் இருந்தது, அதிர்ச்சியில் உறைந்தோம். 'போனமுறை வந்தப்போ நல்லாத்தானே இருந்தாரு' என உடைந்தேன். யாரோ சிலையில் ஏற்கனவே விரிசல் விட்ட பகுதியைப் பெயர்த்துத் தலையைத் தனியே எடுத்துச் சென்றுவிட்டனர்.

டாக்டர் ஸ்ரீவத்சன், தன் கட்டுரையில், 'கிராமத்தின் தெருக்களில் சுற்றித்திரிந்த இரு வெளியூர்க்காரர்களை உள்ளூர் வாசிகள் சந்தேகிக்கின்றனர்', அந்த இருவர்தாம் தலையை வெட்டி எடுத்துச் சென்றிருக்க வேண்டும். அநேகமாக அவர்கள் சிலைத் திருடர்களாக இருக்கக்கூடும்' என அருகில் வசிக்கும் சில உள்ளூர் வாசிகள் ஊகிக்கின்றனர். எனினும் யாரும் புகார் தெரிவிக்கவில்லை' எனக்குறிப்பிடுகிறார். (A.Srivatsan, Buddha at the cross roads, The Hindu, 10.06.2012) புத்தர்களை சந்தித்தது குறித்த அவரது அற்புதமான கட்டுரை 'புத்தா அட் த கிராஸ்ரோட்ஸ்' எனும் தலைப்பில் 10.06.2012 இல் வெளிவந்தது.

சிலைத் திருடர்களுக்கு புத்தர்களின் தலைகளை மட்டும் திருடி விற்பதும் லாபம் தரக்கூடியதாகவே இருக்கிறது போலும். 2003ஆம் ஆண்டு திருவாரூர் மாவட்டம் திருநாட்டியத்தான் குடியில் (புத்தர் சிற்பம்) கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. பின்னர் ஒருமுறை அங்கு சென்று பார்த்தபோது அச்சிலையின் தலைப்பகுதியைக் காணவில்லை (பா.ஜம்புலிங்கம், தமிழகத்தில் புத்தர் இருக்கிறார், புதிய தலைமுறை, ஆண்டு மலர், 2017, ப.210).

குழுமர் புத்தரின் பூர்வீகம்

புத்தர் சிற்பம் இருக்கும் காலிமனை தொடக்கத்தில், கோவிலில் பூசனை செய்து வரும் பண்டாரம் சமூகத்தைச் சார்ந்த ஒருவருக்குச் சொந்தமானதாக இருந்தது. அவர் பேராசிரியர் பழமலையின் உறவினர்களிடம் அந்நிலத்தை விற்றுவிட்டார். (க.ஆ. 17.03.2017, முருகானந்தம், 35, குழுமர்). அந்நிலம் பராமரிக்கப்படாததால் புத்தரைக் காண வருவோர் முட்களையும் புதர்களையும், கழிவுகளையும் கடந்து மிகவும் சிரமப்பட்டே அவரைக் காண முடிந்தது.

தன் பெற்றோர் காலத்தில் இச்சிற்பத்திற்கு விளக்கு வைத்து பூசை செய்ததாகக் கூறியதை நடராஜப்பிள்ளை நினைவு கூர்கிறார். (க.ஆ. 24.06.2006, நடராஜப்பிள்ளை, 88, குழுமர்). பண்டாரம் குடும்பத்தினருக்குச் சொந்தமாக புத்தர் சிற்பம் இருக்கும் காலத்திலும் கூட வழிபாடுகளோ பூசைகளோ செய்யப்பட்டதில்லை எனத் தெரிவிக்கின்றனர். (க.ஆ. 17.03.2017, ஆறுமுகம், 55, குழுமர்). இவற்றிலிருந்து சற்றொப்ப எழுபது ஆண்டுகளுக்கு முன் புத்தருக்கு வழிபாடு நடந்திருக்கக் கூடும் என்பதை ஊகிக்க முடிகிறது. பின்னாட்களில் அறிஞர் பா.ஜம்புலிங்கம் அவர்களின் வலைப் பூவை வாசித்தபோது 2011 ஆண்டு அளவிலேயே புத்தரின் தலை திருட்டுப் போனதாக அறிந்தேன்.

‘குழுமர் புத்தரைப் பற்றிய செய்தியைப் பத்திரிக்கைகளில் பார்த்துப் பேராசிரியர் பழமலை, முனைவர் ஜம்புலிங்கத்தைத் தொலை பேசியில் அழைத்துப் பாராட்டினார். 27.01.2011 அன்று தஞ்சாவூர் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு ஓர் ஆய்வரங்கத் தொடக்கவுரைக்காக வந்த பேராசிரியர் பழமலை அவர்களை மரியாதை நிமித்தமாக முனைவர் பா.ஜம்புலிங்கம் சந்தித்த போது’ குழுமர் புத்தரின் தலை திருட்டுப் போனதாகக் கூறி வருந்தியுள்ளார். ‘(முனைவர் பா.ஜம்புலிங்கம், பவுத்த சுவட்டைத் தேடி).

காணக்கிடைக்கும் பவுத்த சிற்பங்களின் அமைவிடங்கள்

முனைவர் பா.ஜம்புலிங்கம் தனது, ‘சோழ நாட்டில் பௌத்தம்’ என்ற தலைப்பிலான ஆய்வேட்டில், இதற்கு முன் காணப்பட்ட / காணப்படுகின்ற புத்தர் சிற்பங்கள் தொடர்பான இடங்களைப் பின்வருமாறு பாகுபடுத்திக் காண்கிறார். பவுத்த விகாரங்கள் இருந்த இடங்கள், பவுத்தக் கோவில்கள் இருந்த இடங்கள், பிற கோவில்களில் புத்தரது சிற்பங்கள், பொது விடங்களில் வழிபாட்டில் புத்தரது சிற்பங்கள், பிற இடங்களில் புத்தரது சிற்பங்கள், மற்றும் வெளிநாட்டு அருங்காட்சியகங்களில் புத்தரது சிற்பங்கள்.

பிற இடங்களில் புத்தரது சிற்பங்கள்’ எனும் வகைப்பாட்டிற்கு, வயல்வெளிகளிலும் (உலகிய நல்லூர்) தெருக்களிலும் (பரவாய், ஒகனூர், வீரகனூர், பெண்ணாடம், விக்கிரமங்கலம்), தனியார் இடங்களிலும் (ஆயிரவேலி அயிலூர், குழுமர், பள்ளூர்) அரசு அலுவலகங்களிலும் (சிவகாஞ்சி காவல் நிலையம்), கல்வி நிறுவனங்களிலும் (தஞ்சை தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகப் பதிப்புத்துறை, செம்மஞ்சேரி ஆசிரியியல் நிறுவனம், தொடக்கப்பள்ளிகள் (பெரியதிருக் கோணம், சோமண்டார்புடி) உள்ள புத்தர் சிற்பங்களை உதாரணமாகச் சுட்டலாம்.

இவ்வகைமையில், தனியாருக்குச் சொந்தமான இடத்தில் உள்ள புத்தர் சிற்பங்களை அப்பகுதியிலுள்ள அரசு அருங்காட்சியகங்களில் வைத்துப் பராமரித்திட வேண்டி அதிகாரிகள் அவற்றின் உரிமையாளர்களை அணுகிப் பேசுகின்றனர். சிலர் ஒப்புதல் அளித்து, அதன் அடிப்படையில் அருங்காட்சியகங்களுக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டு சிற்பங்கள் பாதுகாக்கப்படுகின்றன. சிலர் தம்முடைய நிலத்தின் ஒரு பகுதியிலேயே சிறிய அளவில் மேற்கூரை அமைத்துச் சிறப்பாகப் பராமரிக்கின்றனர் (பள்ளூர்). ஆனால் சிலர் அருங்காட்சியகத்திற்குத் தர ஒப்புவதில்லை. இதற்கு உதாரணமாக ஆயிரவேலி அயிலூரில் உள்ள புத்தர் சிற்பத்தின் உரிமையாளரைக் கூறலாம்.

ஆயிரவேலி அயிலூரில் ஒருவரது வீட்டின் முன்பகுதியில் அழகிய புத்தர் சிற்பம் மார்பு வரை புதைந்த நிலையில் உள்ளது. அச்சிற்பத் திற்குத் தினமும் நீராட்டி, திருநீறிட்டு, பூ வைத்து வழிபாடு நடைபெறுகிறது. அச்சிற்பத் திற்குச் சிறு மேடை அமைத்து வழிபடலாமே? எனக் கேட்டதும் தான் தாமதம், அப்பெண் மணியின் விழிகளில் நீர் பெருக்கெடுத்தது. ‘பிள்ளைகளைப் படிக்க வைத்துக்

கரை சேர்ப்பதே பெரும்பாடாக உள்ளது' என தழுதழுத்தார். குழுமர் புத்தர் இருக்கும் நிலத்தின் உரிமையாளர்களை அரசு அதிகாரிகள் அணுகி புத்தர் சிற்பத்தை அருங்காட்சியகத்துக்கு எடுத்துச் செல்ல அனுமதிக்குமாறு வேண்டியுள்ளனர். ஆனால் அவர்கள் தர மறுத்து விட்டனர் எனக் கூறப்படுகிறது.

மீண்டும் குழுமர்

சற்றொப்ப ஐந்தாண்டுகள் கழித்து புத்தரைக் காண மீண்டும் குழுமர் செல்கிறேன், நிறமற்ற வெயில் பொழுது. யாருமற்ற வீடுகள். மூங்கில் படலையைத் தள்ளி வைத்துவிட்டு தோட்டத்தில் உள் நுழைகிறேன். தலையற்ற புத்தர் அமர்ந்திருக்கிறார். பூவரசங்கன்றுகளின் நிழலில், சுற்றிலும் அரளி, கனகாம்பரம், நந்தியாவட்டை மலர்ச்செடிகள், கொய்யா, தேக்குக் கன்றுகள், பாத்திகளில் காலையில் நீர் பாய்ச்சியதற்கான அடையாளமாய் ஈரம், வடகிழக்கு மூலையில் தேவையற்ற மரங்கள், வாரைகள், கூரை ஓடுகள், தள்ளி எருக்குழி.

புத்தருக்கு தலை இருந்தபோது இந்த இடம் எப்படி இருந்தது என நினைத்துப் பார்க்கிறேன். சாய்ந்து கிடக்கும் மரக்கிளைகள், புதர்கள், முட்செடிகள், மலக்கழிவுகள். . . ஆனால் தலை போனதும் பாத்தி வெட்டி தோட்டம் அமைத்து கன்றுகள் நட்டுத் தூய்மை யாகப் பராமரிக்கப்படுகிறது. நனவுலகிற்கு வருகிறேன். என்ன செய்திருந்தால் இவரைப் பாது காத்திருக்கலாம் என எண்ணங்கள் ஓடிக் கொண்டிருக்கின்றன. ஒருபோதும் சரி செய்ய முடியாத தவறு நிகழும்போது இப்படியோசித்துப் பார்ப்பது கொஞ்சம் ஆகவாசம் தரும்தானே.

• அந்த நிலத்திலேயே (காலிமனை) சிறு காண்கிரீட் மேடை அமைத்து அதில் புத்தரை இருத்தியிருக்கலாம்.

• அரசு / தொல்லியல் துறை அதிகாரிகள் கேட்டபோது எடுத்துச் செல்ல அனுமதித் திருந்தால் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் அமைந்துள்ள அரசு அருங்காட்சியகத்தில், பிற புத்தர்களோடு குழுமர் புத்தரும் பாதுகாப்பாக இருந்திருப்பார்.

• ஊர்ப்பொதுமக்கள் வேண்டியபடி அவர்களிடம் ஒப்படைத்திருந்தால் ஊர்ப் பொது இடத்தில் மேடை அமைத்து அமர வைத்து அழகு பார்த்திருக்கலாம்.

நினைவுகள் அவ்வளவாக மகிழ்ச்சி தருவதாக இல்லை. 'புத்தருக்கு தல போனதும் அவரப் பார்க்க வரவுங்க கூட்டமும் கொறஞ்

சிடுச்சிங்க. முன்னல்லாம் தெனம் ஒருத்தரு ரெண்டு பேரு அவரப் பார்க்க வருவாங்க. இப்பல்லாம் யாரும் வரதில்ல. ஊருக்கு பவுசே போயிட்டுது. கால் நீட்டி அமர்ந்திருந்த தாய் ஒருத்தி வெறித்த பார்வையுடன் யாருடனோ பேசுவது போல பேசிக்கொண்டிருக்கிறாள்.

கிளம்பும் போது, ஒரு முதியவர் 'மனசு பொறுக்காத யாரோதான் இந்தக் காரியத்த செஞ்சிருக்கணும். புத்தரோட செரச ராவோட ராவா தூக்கிட்டுப் போயிட்டானுவோ' என வருந்துகிறார். உடன் தாழ்ந்த குரலில், 'புதுசா ஒரு தலய செஞ்சி அதுல வச்சிடலாம். அந்த ஊட்டுக்காரங்ககிட்ட நீங்க பேசிப்பாருங்க. தல இல்லாத உடம்ப பார்க்க சகிக்கலய்யா' என அவர் தழுதழுக்கிறார். நான் பதிலேதும் பேசவில்லை. நகர்கிறேன்.

குழுமர் புத்தர் இப்படியே தலையிழந்த நிலையிலேயே இருக்கட்டும். தொல்லியல் சின்னங்களைப் பாதுகாக்கும் முறைகளில் உள்ள நமக்குள் ஊறிப்போன அலட்சியத்தையும், அரசும் ஊரும், வேண்டிக் கேட்டும் தர மறுத்த பிடிவாதத்தையும் இன்று தலையைத் தொலைத்து நிற்கும் புத்தர் நாம் வாழும் காலமெல்லாம் நமக்கு உணர்த்திக் கொண்டே இருக்கட்டும். இவரைப் பார்க்கும் ஒவ்வொரு வரும் அவரைப் பாதுகாக்க முடியவில்லையே எனும் குற்ற உணர்வின் வலியை என்னைப் போலவே உணரட்டும்.

துணை நூல்கள்:

1. பழமலை த, சனங்களின் கதை, தோழமை, குடந்தை, 1988 நாளிதழ்கள் / வார இதழ்கள் / மலர்கள்
1. புத்தர் சிலை கண்டுபிடிப்பு, தினமணி, தினத்தந்தி, தினமலர், நாள் 26.06.2006.
2. தியான புத்தர் சிலை பெரம்பலூரில் கண்டுபிடிப்பு, தினகரன், நாள் 27.06.2006.
3. ஞானவேல் த.செ., இது எங்கசாமி - கருப்பனார், ஆனந்தவிடன், ப.82-85, நாள் 31.10.2004.
4. வீரமணி.சு., தமிழகத்தில் புத்தர் இருக்கிறார். புதிய தலைமுறை ஆண்டு மலர் - 2017, ப.210.
5. Granite Statue of Buddha Identified in Perambalur District, The New Indian Express, The Hindu, dated 26.06.2006.
6. Srivatsan .A. Dr. Buddha at the Cross roads, The Hindu, dated 10.06.2012.

தகவலாளர்கள்:

1. திரு. நடராஜபிள்ளை, 88, ஆண், குழுமர்..... நாள் 24.06.2006.
2. திரு. விஸ்வநாதன், 43, ஆண், குழுமர், விவசாயம், நாள் 24.06.2006.
3. திரு. ஆறுமுகம், 55, ஆண், குழுமர், விவசாயம், நாள் 17.03.2017.
4. திரு. முருகானந்தம், 35, ஆண், குழுமர், பூசகர், நாள் 17.03.2017.

காக்கை

காக்கைச் சிறிதளிலே
ஜனவரி 2020

கட்டுரை

நழுத்து மோகன்

nmohanmuthu054@gmail.com

கவிஞர் இன்குலாப்: அரசியல் கவிதை

உலக அளவிலும் இந்திய, தமிழ்ச் சூழல்களிலும் அடுத்தடுத்து பல தோல்விகளைச் சந்தித்த போதும் அவர் ஓய்ந்துவிடவில்லை. உலக அளவில் நெருக்கடிகள் ஏற்பட்ட போது அவர் இந்திய அளவில் தன்னைச் சுருக்கிக் கொண்டதுண்டு. இந்திய அளவில் அவர் ஏமாற்றப்பட்ட போது, தமிழ்ச் சூழல்களில் தன் அக்கறை முழுவதையும் அவர் செலுத்தியதுண்டு. எல்லாச் சூழல்களுமே அவருக்கு எதிராக இருந்தபோது போராட்டமே எனது நியதி என்று அதனைத் தன் இறுதி ஆதாரமாகக் கொண்டதுண்டு.

நண்பர் சார்லி, கவிஞர் இன்குலாபைப் பற்றிய கருத்தரங்கம் என்று சொன்னவுடனேயே என்னைப் பற்றிக் கொண்ட தலைப்பு “அரசியல் கவிதை” என்பதுதான். அப்படி ஓர் கவிதை வகைமை அல்லது வடிவம் உள்ளதா, என்று ஆங்கில நூல்களைப் புரட்டியபோது, அது பற்றிய பேச்சு மேற்கில் நிகழ்ந்துள்ளது என்று தெரிந்து கொண்டேன். தமிழில் அத்தகைய கவிஞர்கள் என்று சிந்தித்த போது பாரதியும் பாரதிதாசனும் ஜீவாவும் உடனடியாக நினைவுக்கு வந்தார்கள். வெளிநாட்டுக் கவிஞர்களை எண்ணிப் பார்த்த போது, ரஷ்யக் கவிஞர் மயகோவ்ஸ்கி அரசியல் கவிதைக்கு மறுக்கமுடியாத இலக்கணமாக வந்து நின்றார்.

அரசியல் கவிதை

“அரசியல் கவிதை என்பது அரசியலையும் கவிதையையும் ஒன்றிணைக்கிறது.” “கவிதையின் அரசியல்” என்ற நூலின் ஆசிரியர் டேவிட் ஓர் என்பார், “கவிதையும் அரசியலும் வெளிப்பாட்டுப் பண்பாலும் உணர்ச்சிகளாலும் உறவுபடுத்தப்படுகின்றன. அவை இரண்டுமே உணர்வுத் தூண்டுதலின் வகைப்பட்டவை.” அரசியல் கவிதை மக்களின் உணர்வுகளோடு உறவு பட்டது. அரசியல் சமகால நிகழ்வுகளோடு தொடர்பு கொண்டது. அரசியல் கவிதை அதனோடு அடையாளப் படுத்தக் கூடிய ஓர் அரசியல் கருத்தியலில் வேர்கொண்ட அரசியல் குழலால் நிர்ணயிக்கப் படுகிறது. அதன் மொழியும்கூட அதன் சொந்த வாசகர்களை அல்லது கேட்போரை நோக்கியதாகவே அமைந்திருக்கும்.” (Wikipedia, David Orr (2008), The Politics of Poetry, Poetry 192(4))

இன்குலாபின் சொந்தச் சொற்களிலேயே அரசியல் கவிதை என்பதற்கான வரையறையை நாம் பெறமுடியும்,

நான் “எழுதியதெல்லாம் மொழி பெயர்ப்புத்தான்

இளைஞர் விழிகளில்
எரியும் சுடர்களையும்
போராடுவோரின்
நெற்றிச் சுழிப்புகளையும்
இதுவரை கவிதையென்று
மொழிபெயர்த்திருக்கிறேன்.” (பக்.10)

சேரிகளின் ஓலங்களில்
வயல்வெளிகளின் புலம்பலில்
ஊர்வலங்களில்
உரிமை முழக்கங்களில்
எந்த ராகங்களை இசைத்துச் சென்றோமோ,
அந்த ராகங்களுக்கு நான் வீணை மீட்டுகிறேன்” (ப.11)

வெண்மணி அவர் வாழ்க்கையில் ஒரு திருப்புமுனையை ஏற்படுத்தியது என்று கவிஞர் தனது கவிதை ஒன்றில் குறிப்பிடுகின்றார். வெண்மணியின் தாக்கம் “மனுசங்கடா..” கவிதையில் அதன் எல்லாவித உக்கிரங்களுடனும் பதிவாயிற்று. “நாங்க எரியும்போது (சர்க்காரும் கோர்ட்டும்) எவன் மகரைப் புடுங்கப் போனீங்க?” என்ற வரிகள் அம்மணமாக நின்று தமிழ்நாடு முழுவதையும் அதிர்ச்சியில் ஆழ்த்தின.

நிர்ணயவாதத்தை மறுக்கும் பல இலக்குகள்

தமிழ் தேசியம், சோசலிசம், சாதி ஒழிப்பு, பெண்கள் விடுதலை, ஈழத் தமிழர் விடுதலை எனப் பல இலக்குகளை இணைத்து இன்குலாப் கவிதை பாடுகிறார். ராஜராசேச்சுவரங்கள், தஞ்சை பெரிய கோயில், தாஜ்மகால்கள், எகிப்தியப் பிரமிடுகள் என் எல்லாவகை அதிகாரப் பிரம்மாண்டங்களுக்கும் எதிராக அவரது குரல் உயருகிறது. கீழ் வெண்மணி, தியான்மென் சதுக்கத்தில் கொல்லப்பட்டோர், போபாலில் நடந்த ரசாயனப் படுகொலைகள், திண்ணியத்தில் மலம் தின்னுமாறு வற்புறுத்தப் பட்டோர் என எளிய மக்கள் மீதான கொடுமைகள் ஒவ்வொன்றுக்கும் எதிராக அவர் கோபம் கொள்ளுகிறார். சிலி, வியட்நாம், கியூபா, நிக்கராகுவா, சேகுவாரா, மண்டேலா, மாவோ, கார்ல் மார்க்ஸ், அம்பேத்கர், பாரதிதாசன், சிங்காரவேலர், அப்பு, குட்டிமணி, ஈழப் போராளிகள், அரவாணிகள் என ஒவ்வொரு புரட்சிக்காரரையும் பற்றி அவர் கவிதை பாடுகிறார். சைக்கிள் ஓட்டிக்கொண்டு சிவப்பு இலக்கியங்களை விநியோகம் செய்யும் செஞ்சட்டை பஞ்சாப் சரம் போன்ற சாதாரண மனிதர்களும் அவருக்குப் போராளிகள் ஆகின்றனர்.

பலவகைப் போராட்ட இலக்குகளை ஒன்றிணைக்கும்போது, கவிஞர் இன்குலாப், இந்தியா போன்ற ஒரு மூன்றாம் உலக நாட்டின் சிக்கல் நிறைந்த சமூக அமைப்பு குறித்த ஓர்மை கொண்டவராகக் காட்சி அளிக்கிறார். பொருளாதார அல்லது வர்க்க நிர்ணயவாதத்தை (determinism) அவரது கவிதைச் சொற்கள் லாவகமாகக் கடந்து செல்கின்றன. சமூகக் கொடுமைகளை ஆராய்ந்து அறியும் தருக்கப் புலமையை விட, மனதால் தோய்ந்து சக உணர்வு (co-feeling) கொள்ளும் மானுடம் கவிஞரில் தொழில் படுகிறது. அதுவே ஒற்றைப்படையான நிர்ணயவாதத்தைக் கடந்து செல்ல வைக்கிறது. இன்குலாபின் கவிதைகளில் நிர்ணயவாதம் விலக்கப்படும் போது எவரும் கோபம் கொள்ளுவது கிடையாது.

காக்கை

காக்கைச் சிறுக்கினினை
ஜனவரி 2020

கவிஞரும் ஒரு மிகப்பெரும் நெருக்கடியும்

கவிஞர் இன்குலாப் வாழ்ந்த காலம் புரட்சிக்காரர்களுக்கு மிகவும் சோதனை நிறைந்த காலம். கம்யூனிஸ்டுகள் அந்தக் காலங்களில்தான் பல தோல்விகளைச் சந்தித்தார்கள். சோவியத் சாம்ராஜ்யம் வீழ்ந்துபட்டது. ஒவ்வொரு குடியரசும் துண்டு துண்டாகச் சிதறிப் போயிற்று. ஏராளமாக சர்வதேசியம் பேசிய கம்யூனிஸ்டுகள் சோவியத்துக்களில் நெருக்கடி வெடித்த நேரத்தில் உலக நாடுகளின் கம்யூனிஸ்டு இயக்கங்களோடு எந்த ஓர் உரையாடலையும் நிகழ்த்தவில்லை. தமது பிரச்சினைகளை தோழமைக் கட்சிகளுக்குத் தெரியப்படுத்தி ஆலோசனைகளை வேண்டவில்லை. யாருமே அதனை வீழ்த்தாமல் அது தானாகவே வீழ்ந்தது. கவிஞர் இன்குலாப், குறிப்பிட்ட அக்காலத்தின் நெருக்கடியைச் சந்தித்தார் என்றே கருதுகிறேன். 20 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதி ஆண்டுகளிலான அந்நெருக்கடிகள் கவிஞர் இன்குலாபின் அரசியல் கவிதைக்கு ஓர் ஊற்றுக்காலாக அமைந்தது என்றே சொல்ல வேண்டும்.

தியான்மென் சதுக்கத்தில் மாணவர் மீது நடந்த துப்பாக்கிச் சூடு குறித்த அவரது கவிதை ஒன்று:

“எனது நம்பிக்கைத் திசைகளில்
எனது கொடிகள் முறிகின்றன

நூறு பூக்களின்
சருகுகளோடு
இளங்கபாலங்கள்
நூறாயிரம்

மறதியில் உலரும்
உலகக்கனவுகளை
ஈரப்படுத்த
இப்போது
கண்ணீர்.

முன்மொழியப்பட
இனி ஓர் தேசமில்லை

ஆனால்
எங்கும் உண்டு
என்

தோழமை மக்கள்” (பக்.56).

முன்மொழியப்பட ஒரு தேசமில்லை என்ற போதிலும் இன்குலாப் உலகமெங்கும் உள்ள போராளும் மக்களோடு தோழமை கொள்ளத் தயங்கவில்லை.

“வறண்ட பாலையில்
களளியாய் முளைத்தாலும்
பூமியின்
தாவர நம்பிக்கை
தகர்ந்து போவதில்லை” (பக். 157)

“நெருப்பின் பிணமான கரித்துண்டு” என்ற உவமைக்கு மாற்றாக உடனடியாக “கரித்துண்டு நெருப்பின் தொட்டில்” என்ற மற்றொரு உவமையைக் கண்டு பிடிக்கிறார்.

எதற்காக இன்குலாப் போராட்டத்தை எழுதுகிறாய்? என்று நண்பர் ஒருவர் கேட்கிறார். அவர் சொல்லுகிறார்

போராட்டம்
என் பிறப்பின் நியதி
போராட்டம்
என் வாழ்வின் நியதி
போராட்டம்
என் முடிவின் நியதி

எவ்வளவு பலவீனமாய்
என் குரல் ஒலித்தாலும்
கவனி
நான் பேசியாக வேண்டும்

புரட்சிகர அரசியலின் ஒரு தொடர்ச்சியான, உறுதியான வடிவம் கவிஞர் இன்குலாப். நடைமுறை அரசியலிலும் கவிதை, இசை, நாடகம் போன்ற வடிவங்களிலும் பங்கேற்று சளைக்காமல் வேலை செய்தவர் கவிஞர் இன்குலாப். உலக அளவிலும் இந்திய, தமிழ்ச் சூழல்களிலும் அடுத்தடுத்து பல தோல்விகளைச் சந்தித்த போதும் அவர் ஒய்ந்துவிடவில்லை. உலக அளவில் நெருக்கடிகள் ஏற்பட்ட போது அவர் இந்திய அளவில் தன்னைச் சுருக்கிக் கொண்டதுண்டு. இந்திய அளவில் அவர் ஏமாற்றப்பட்ட போது, தமிழ்ச் சூழல்களில் தன் அக்கறை முழுவதையும் அவர் செலுத்தியதுண்டு. எல்லாச் சூழல்களுமே அவருக்கு எதிராக இருந்தபோது போராட்டமே எனது நியதி என்று அதனைத் தன் இறுதி ஆதாரமாகக் கொண்டதுண்டு.

இத்தனைக்கிடையிலும் அவர் சமூக நெருக்கடிகள் தொடர்ந்து தீவிரமடைந்து வருவதைக் கவனிக்கத் தவறவில்லை. உலகமயமாக்கம், கார்ப்பரேட் முதலாளியம் அவை. இன்குலாபின் அனுபவம் குறிப்பிட்ட சில புள்ளிகளைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. ஒரு கோட்பாட்டு இடைவெளி உருவாகி வருகிறது. போராடுவதற்கான புதிய கோட்பாட்டு வியூகங்கள் உருவாக்கப்பட வேண்டும். தமிழ் சார்ந்து, மூன்றாம் உலக நாடுகள் சார்ந்து, கிழை உலகம் சார்ந்து புதிய கனவுகள் படைக்கப்பட வேண்டும். அவற்றுக்கான எழுச்சிகள் உருவாக்கப்பட வேண்டும்.

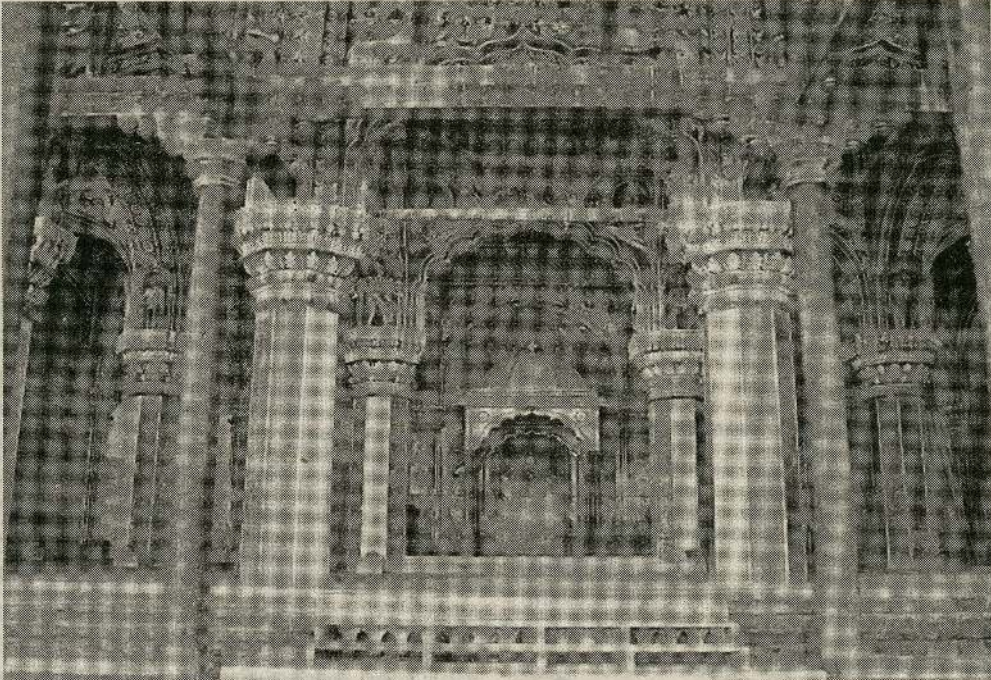
[மதுரை, கருமாத்தூர் அருள் ஆனந்தர் கல்லூரியில் கவிஞர் இன்குலாப் குறித்து நடத்தப்பட்ட கருத் தரங்கில் வாசிக்கப்பட்ட கட்டுரையின் சுருக்கம்]

கட்டுரை

டாக்டர் சு.நரேந்திரன்

கும்பினியார் ஆட்சியும் தஞ்சை மராட்டிய அரசு வீழ்ச்சியும்

கி.பி. 1787இல் ஏற்பட்ட இந்த உடன்படிக்கையைக் கும்பினியார் மாற்றி அமைக்க நினைத்தனர். இதன்படி 1792இல் வேறொரு உடன்படிக்கை நிறைவேறியது. அதில் அரசர் கொடுக்க வேண்டிய தொகையைக் கொடுக்கா விடில் மன்னார்குடி, திருவையாறு, மாயவரம், பட்டுக்கோட்டை ஆகிய சுபாக்கள் வசூலைக் கும்பினியார் ஏற்றுக்கொள்ளலாம் என்பதாகும். இதன்படி அந்த சுபாக்களை தம் வசம் ஒப்பிடுவிக் வேண்டும் என்று ரெஸிடெண்டு மக்லோட் அமர்சிம்மனை கேட்டதுடன் உடன்படிக்கையில் ஒப்பமிட கேட்டார் இப்பது உடன்படிக்கையில் அமர்சிம்மன் கையெழுத்து இட மறுத்தார்.

தஞ்சை மராட்டியர்களின் வரலாற்றில் பிரதாப சிம்மனின் ஆட்சியில் தான் பல போர்க்களங்களை அவர்கள் சந்திக்கும் நிலை ஏற்பட்டது. பிரதாப சிம்மனுக்கு முன்னவர்களின் ஆட்சி, போர் நிகழ்ச்சியின்றி அமைதியாகவும் பின்னவர்களின் ஆட்சி ஆங்கிலேயர்களுக்குப் பணிந்த அரசாகவும் திகழ்ந்தது.

இவரது ஆட்சியில் நவாப்புகள் நிஜாம்கள் மட்டுமின்றி இந்தியாவில் வாணிபம் செய்து பொருளிட்ட வந்த ஆங்கிலேயரும், பிரெஞ்சுக்காரர்களும் தென்னாட்டு அரசியல் விவகாரங்களில் தலையிட்டு வெற்றியும் கண்டனர். தஞ்சை அரசில் ஆங்கிலேயரும் பிரெஞ்சுக்காரரும் முதன்முதலாகத் தலையிட்டது 1739 முதல் 1763 வரை ஆட்சி செய்த பிரதாப சிம்மன் காலத்திலாகும். 1749இல் ஆங்கிலேயர் தஞ்சை மன்னருக்குரிய தேவிக் கோட்டையைத் தமதாக்கிக் கொண்டனர். இதேபோல கி.பி. 1759இல் காரைக்கால் பிரெஞ்சுக்காரருக்கு உரியதாயிற்று.

தஞ்சையில் புரட்சியாளரான காட்டு ராஜா சாகுசி பிரெஞ்சுக்காரர்களின் -துணை கொண்டு ஆட்சியைப் பிடிக்கச் செய்த முயற்சிகள் தோல்வியுறவே, கிழக்கிந்திய கம்பெனியார் பிரதாப சிம்மனின் ஆளுகையில் இருந்த கொள்ளிடம் கடலோடு கலக்கும் இடத்தில் உள்ள தீவான தேவிக் கோட்டையைக் கைப்பற்ற முயன்றனர். இப்போர் லாரன்ஸ், கிளைவ் முதலான கம்பெனித் தளபதிகள் தலைமையில் நடைபெற்று இரண்டு முறை தோல்வியுற்று பிறகு வெற்றியடைந்தனர். இதன் காரணமாகப் பிரதாப சிம்மன் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியிடம் சமாதானம் செய்து கொண்டு தேவிக் கோட்டையை அளித்து போர்ச் செலவுகளையும் கொடுத்தார். தேவிக் கோட்டை விவகாரம் இந்திய உள்நாட்டு விவகாரங்களில் ஆங்கிலேயர் முதல் தலையீடாக கருதப்பெறும். இது தொடங்கிய வேளை, சிறந்த வேளை. ஆகவே ஒரு நூற்றாண்டுக்குள் ஆங்கிலேயர் தஞ்சை அரசையே துடைத்துப் போக்கும் நிலை உருவாயிற்று.

கி.பி. 1763இல் பிதாப சிம்மனின் மறைவுக்குப் பிறகு இரண்டாம் துளஜா அரசரானார். 1771இல் துளஜா இராமனாதபுரம் சேதுபதியுடன் போர் செய்தார். இது ஆற்காட்டு நவாப்புக்கு வருத்தத்தைத் தந்தது. ஆகவே தஞ்சையின் மேல் ஆற்காடு நவாப் போர் தொடுக்க எண்ணினார். 1769 முதல் தஞ்சை மராட்டிய மன்னர் தமக்குச் செலுத்த வேண்டிய தொகையைக் கொடுக்கவில்லை என்று கூறலானார். இது

உண்மையன்று. இதை அரசர் மறுத்த நிலையிலும் ஆற்காட்டு நவாப்பும் ஆங்கிலேய கிழக்கிந்திய கம்பெனியாரும் சேர்ந்து கொண்டு அரசருக்குக் கடும் தொல்லைகள் கொடுத்தனர்.

இதன் முடிவாக ஓர் உடன்படிக்கை அரசர் செய்து கொண்டார். இதன்படி இரண்டு ஆண்டுக்குரிய தொகை (டேஷ்குஷ்) எட்டு லட்சம் ரூபாய் கொடுக்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்யப்பட்டது. ஒப்பந்தப்படி தொகை கொடுத்து வந்த போதிலும் நவாப் முகமது அலிகான் தஞ்சையைக் கைப்பற்ற வேண்டும் என்ற எண்ணம் கொண்டிருந்தமையாலும் கம்பெனியாரைச் சரிகட்டிக்கொண்டு ஜெனரல் ஸ்மித் தலைமையில் தஞ்சைமேல் படையெடுத்தார். கடுமையான போருக்குப் பிறகு ஒருநாள் எதிர்பாராத விதமாக ஸ்மித் கோட்டையைப் பிடித்தார். துளஜா மூன்றாண்டுகள் சிறைப்படுத்தப்பட்டார். பிறகு நவாப் தஞ்சை கோட்டைக்கு உரியவரானார். இவரால் பல லட்சம் மதிப்புள்ள பொன்னும் மணியும் கைப்பற்றப்பட்டன.

நவாப்புக்கு இங்ஙனம் கும்பினி அதிகாரிகள் உதவியது இங்கிலாந்து அரசின் ஒப்புதல் இல்லாமலேயே நடந்த செயலாகும். இங்கிலாந்திற்கு இச்செய்தி வந்ததும் ஆங்கிலேய நிர்வாகம் நன்கு ஆராய்ந்து துளஜாவை மீண்டும் அரசராக ஆக்குமாறு 1776ஆம் ஆண்டு ஆணை பிறப்பித்தது. இதன்படி சென்னையில் கவர்னராக இருந்த லார்டு பிகாட் தஞ்சைக்கு வந்து கோட்டையைக் கைப்பற்றி, துளஜாவை மீண்டும் அரியணையில் அமர்த்தினார்.

துளஜா மீண்டும் அரசராகிய போதிலும், கும்பினியின் ஆதரவில் அவர்கட்கு அடங்கியே இருக்கவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. நவாப் அரண்மனையில் தங்கியிருந்த காலத்தில் விலை உயர்ந்த நகைகளைக் கைப்பற்றிக் கொண்டு விட்டதால் துளஜா கப்பம் செலுத்த முடியாது என தெரிவித்த பின் சரபோஜியை, சுவிகாரம் எடுத்தபின் 1787இல் மறைந்தார்.

துளஜா மறைவுக்குப் பின்பு அரசியல் குழப்பம் சூழ்ந்த நிலையில் பிரதாப சிம்மனின் மற்றொரு மகனான அமர்கிம்மன் தஞ்சை அரசுக் கட்டிலில் அமர்ந்தார். இதற்குக் கும்பினி பெரிதும் துணை நின்றது. கும்பினியின் கவர்னர் சர் அர்ட்டால்லு கேம்பல் என்பவரைத் தலைமையாகக் கொண்ட குழு தஞ்சைக்கு வருகை புரிந்து சரசுவதி மஹாலில் இருந்த பண்டிதர்களை சுவிகாரம் எடுத்தது இந்து தர்மத்தின் நூல்களின் படி செல்லுமா என்று விசாரணை செய்தபின் துளஜாவின் மனைவியரால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட சரபோஜி சுவிகாரம் செல்லாது என அறிவித்த

தது. இதனால் அமரசிம்மன் சரபோஜியின் காவலராக தஞ்சை அரசர் என அங்கீகரிக்கப் பட்டார். இந்நிலையில் கும்பினியார் கவர்னர் 1787இல் ஓர் ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ளச் செய்தார். அதன்படி நாட்டின் பாதுகாப்புக்காக இருக்கும் வெள்ளையர் துருப்புக்களின் செலவுக்காக 4 லட்சம் வராகன் 6 தவணைகளில் கொடுக்க வேண்டும் என்பதாகும்.

கி.பி. 1787இல் ஏற்பட்ட இந்த உடன்படிக்கையைக் கும்பினியார் மாற்றி அமைக்க நினைத்தனர். இதன்படி 1792இல் வேறொரு உடன்படிக்கை நிறைவேறியது. அதில் அரசர் கொடுக்க வேண்டிய தொகையைக் கொடுக்கா விடில் மன்னார்குடி, திருவையாறு, மாயவரம், பட்டுக்கோட்டை ஆகிய சுபாக்கள் வசூலைக் கும்பினியார் ஏற்றுக்கொள்ளலாம் என்பதாகும். இதன்படி அந்த சுபாக்களை தம் வசம் ஒப்புவிக்க வேண்டும் என்று ரெஸிடெண்டு மக்லோட் அமர்சிம்மனை கேட்டதுடன் உடன்படிக்கையில் ஒப்பமிட கேட்டார் இப்படி உடன்படிக்கையில் அமர்சிம்மன் கையெழுத்து இட மறுத்தார்.

சரபோஜியைச் சனிகாரம் எடுத்துக் கொண்டது செல்லாதென ஒரு நாடகம் நடப்பித்து அமரசிம்மனை அரசராக்கிய கும்பினியார், அமர்சிம்மனிடம் இரண்டு உடன்படிக்கைகள் செய்து கொண்டும் தஞ்சை முழுவதையும் தம் ஆளுகைக்கு கீழ்க்கொணர முடியவில்லை. ஆகவே இந்நாடகத்தில் மேலும் ஒரு காட்சி நடிக்கப் பெற்றது. 1796 மார்ச்சுத் திங்களில் சென்னை கவர்னர் லார்ட் ஹோபர்ட் சரபோஜியின் உரிமையைப் பற்றி முன்னர் கருத்துக் கூறிய பண்டிதர்களையே அழைத்து விசாரிக்குமாறு மக்லோட்க்கு ஆணை பிறப்பித்தார். அப்பொழுது கவர்னர் ஜெனரலாக இருந்தவர் லார்ட் கார்ன்வாலிஸ் என்பவர். விசாரணையில் 12 பண்டிதர்கள் தம் கருத்தைத் தெரிவித்தனர்.

பண்டிதர் தாதராவை விசாரித்த பொழுது தான் பொய் சொன்னதாகப் பலமுறை ஸ்வார்ட்ஷ் பாதிரியார் முதலாகப் பலர் முன்னிலையிலும் அழுதுகொண்டே சொன்னார். அயனாசாரியார் தனக்குத் தர்ம சாத்திரம் தெரியாதென்று கூறினார். அப்பா சாஸ்திரி தனக்குத் சாத்திரம் தெரியாதென்றும் அரண்மனைச் செய்திகள் தெரியாதென்றும் பிறர் போல் தானும் கையெழுத்திட்டதாகவும் அதற்குப் பெரிதும் வருந்துவதாகவும் கடிதத்தில் எழுதிக் கொடுத்தார். ஸ்த்ய நிதி ஆசார்ய என்பவர் அமர்சிம்மன் பக்கம் செல்லுங்கள் என்று தனாதிகாரி சொன்னதாகக் கூறியதாக

வும் சொல்லாவிட்டால் தனக்கு விடப்பட்ட மான்யம் பறிபோகும் என்று அஞ்சியதாகவும் கூறினார். நரசிம்மாச்சாரியார் அமர்சிம்மனுக்கு அதிகாரம் உண்டு எனக் கையினால் எழுதிக் கொடுக்க மாட்டேன் என்று செகான்னார். அபனாசாரியார் பிறர் எழுதியது போல் தானும் எழுதியதாகக் கூறினார். புஜங்கராவ், பாபண்ணா இருவரும் தமக்குச் சாத்திரம் தெரியாதென்றும் 10 பேர் செய்ததுபோல் தாங்களும் செய்ததாகக் கூறினர்.

இங்ஙனம் தாம் முன்னர் கூறிய கருத்தை மாற்றி கூறியமையின் இது பற்றி சென்னை கௌன்சில் இலண்டனுக்கு எழுதியது. 1798 அக்டோபர் திங்களில் சரபோஜியை அரசராக்கு மாறு இலாண்டனிலிருந்து ஆணை வந்தது. இதன்பின்னர் ஆட்சிப் பொறுப்பேற்ற சரபோஜியின் தனி ஆட்சி ஓராண்டு மட்டுமே நீடித்தது. பின்னர் சரபோஜி கும்பினியாரோடு 1799 அக்டோபர் 25ல் ஓர் உடன்படிக்கை செய்து கொண்டார். இவ்வொப்பந்தப்படி வசூல் செய்யும் உரிமை கும்பினியாருக்கு உரியதாயிற்று. இதில் 25,000 அமர்சிம்மனுக்குக் கொடுக்கும் தொகையும், ஒரு லட்சம் சரபோசி மன்னருக்கும் வசூல் செய்வதற்குரிய தொகைகளும் போக எஞ்சியுள்ள நிகர வருமானத்தில் ஐந்தில் ஒரு பங்கு கோவில் சத்திரப் பராமரிப்பிற்கு கொடுக்கப்படும் என்பதாகும்.

இக்கால கட்டத்தில் சரபோஜிக்கு, தஞ்சை மாநகரம் மற்றும் சில கிராமங்கள் மட்டும் ஆட்சிக்கு உட்பட்டதாயிற்று. எஞ்சிய பகுதிகள் ஆங்கிலேயர் வசம் ஆயின. ஆகவே சிறிது சிறிதாக நிர்வாகத்தை கைப்பற்றிய நிலையில் பல ஆங்கிலேயர்கள் கும்பினியின் சார்பில் ஆட்சிப் பொறுப்பில் இருக்கலாயினர். இதன் காரணமாக ஆங்கிலேய நிர்வாகப் பிரதிநிதியாக ரெசிடெண்டு ஒருவர் தஞ்சாவூரில் நியமிக்கப்பட்டார். 1832 மார்ச் 8ஆம் தேதி சரபோசி மரணமடைந்தார்.

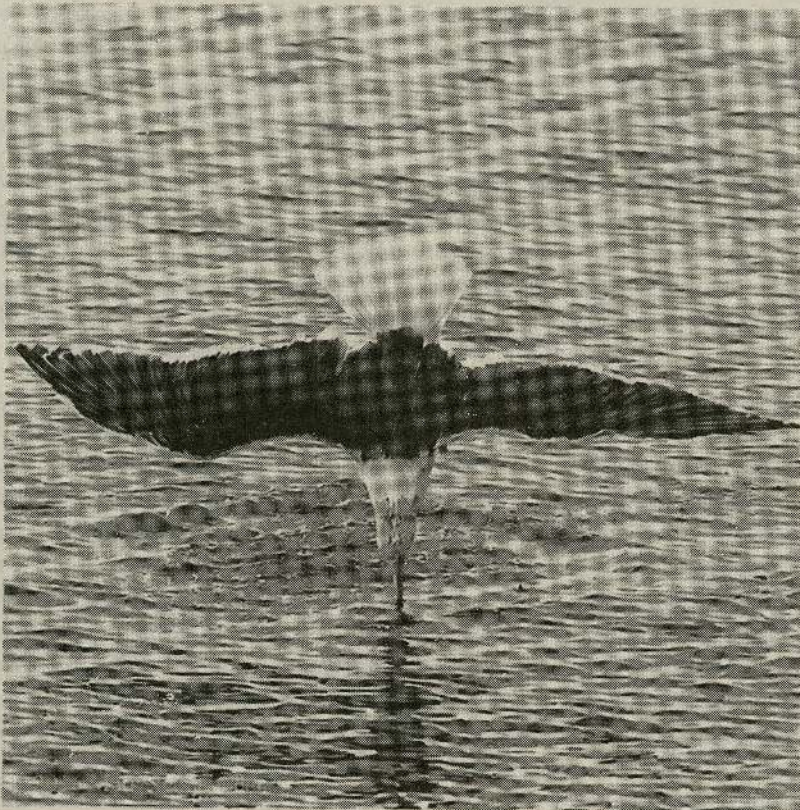
இரண்டாம் சரபோஜிக்கு ஒரே மகன் இருந்தார். அவர் இரண்டாம் சிவாஜி எனப் பெயர் பெற்றார். இவர் 1832 முதல் 1855 வரை அரசராக இருந்தார். இவருக்கு மூன்று மனைவிமார் இருப்பினும் ஆண் குழந்தை இல்லை. ஆகவே 1852இல் வாரிசுக்கு ஓர் ஆண் மகவு வேண்டும் என்பதற்கு ஒரே நாளில் 17 பெண்களை திருமணம் செய்து கொண்டார். எனினும் அவர்கள் திருவயிற்றில் குழந்தைகள் பிறக்கவில்லை. இவர் இறந்ததும் தஞ்சையில் பெயரளவில் இருந்த மராட்டிய மன்னர் ஆட்சி மறைந்தது. தஞ்சை மாநகர் ஆங்கிலேயன் நேர்பார்வைக்கு உட்படலாயிற்று.

கட்டுரை

ஜோடி குருஸ்
mjloedcruz@gmail.com

இரைத்தாவும் புள்ளுப் பாய்ச்சலும்...

“உங்க குலம் செழிக்கனுமின்னு எங்க ளுக்கும் ஆசதாம், ஆனா எங்களுக்கு வயிறுன்னு ஒண்ணு இருக்க, அதுல பசின்னு ஒண்ணு வருத அத என்ன பண்ண? சரி உங்களுக்கும் வேண்டாம் எங்களுக்கும் வேண்டாம், நாங்க கூட்டமா உங்க முன்னால வந்து நிக்கிறோம் உங்களல யாராவது எங்கள தூக்கி முழுங்கிருங்க” என்றதாம் தலைமை அடிமீன்.

தமிழரின் வாழ்வியலை நுணுக்கமாக ஆராயும்போது நம்முன்னோரின் வாழ்க்கை முறையும், அவர்தம் அன்றாடச் செயல்பாட்டுக் கூறுகளும் இன்று நினைத்தாலும் நம்மை வியக்க வைத்தபடியே இருக்கிறது. அவர்கள் பெயர் சொல்லி அழைத்த எதுவுமே மேம்போக்காக சொல்லப்பட்டது அல்ல. காரண, காரியங்களை அலசி ஆராய்ந்தே ஒவ்வொரு செயலையும் செய்து, பேச்சு வழக்கையும் அது போலவே வடிவமைத்திருக்கிறார்கள். தலைமுறை தலைமுறையாய் பெற்ற பட்டறிவின் துணையோடு, எதிர்காலச் சந்ததிகளின் வாழ்க்கைத் தேவைகளையும் மனதில் கொண்டே ஒலிப் பயன்பாட்டை மொழியாக்கி நடைமுறை வாழ்வினுள்ள ஒவ்வொன்றையும் பெயர் சொல்லி அழைத்து மகிழ்ந்திருக்கிறார்கள். இன்றைய கீழடிவரை நமக்குக் கிடைக்கும் செய்தி அதுதானே.

பகுக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு நிலத்திலும், அந்த நிலத்துக்கேயான சொல்லாடல்கள், சொல்வடைகள். “எந்தப் புற்றுல எந்தப் பாம்பு கிடக்குமோ” என்பது தமிழர்களிடம் பரவலாக உள்ள சொல்வடை. அதுவே நடுநாட்டுப் பகுதியில் வேறுவிதமாய் இருக்கிறது. “எந்தக் கிளையில் எந்தக் குரங்கு தொங்குமோ” இதுபோல எந்த நிலமோ அந்த நிலத்துக்கான உவமானம், உவமேயம். ழாட்டி சொல்வாள், மீனும், தேனும் கண்ட அண்ணக்கி மீன் நெய்தலுக்கானது, தேன் குறிஞ்சிக்கானது. இரண்டையுமே பார்த்ததுப் பிடித்து விட வேண்டும், எடுத்து விடவேண்டும். நாளை, அடுத்த வேளை என்ற நிலை இல்லாத பழங்குடி வாழ்க்கை, அந்த வாழ்க்கை முறைக்கேயான பதிவுகள்.

சிறுபிராயத்தில், என் காதுபடக் கேட்ட ஒருகதை இன்றும் என் நினைவுகளிலிருந்து அகல மறுக்கிறது. ஆழ்கடல் வேட்டத்துக்காக பாய் ஓட்டில் கட்டுமரத்தில் போனவர்கள், திரும்பி வரும் வேளை, எக்காற்றும் இல்லை. உடல் வலிமையை வைத்து கட்டுமரத்தில் முழங்கால் முட்டுப் போட்டு துளவையால் தொடுத்தபடியே கரை வந்தார்களாம். களைப்பில் முதியவர் சொன்னாராம், “இந்தக் காத்துப்பய மட்டும் எங்கையில் கெடைச்சாம் கைக்கிள வச்சிக் கசக்கிறுவம்”. எவ்வளவு கடினமான தொழில்பாடுகளையும் எள்ளலோடு கடந்து போகவும் நம் முன்னோருக்குத் தெரிந்திருந்தது.

சமீபத்தில், பாம்பன் சின்னப் பாலம் கடற்கரையில் அமர்ந்திருந்தேன். அந்தி மயங்கும் வேளை, மறுநாள் பொழுது விடியமுன்னே

தொழிலுக்குப் போவதற்காக வலைகளை வள்ளங்களில் ஏற்றியபடி இருந்தார்கள். வரப்போகும் தேர்தல் பற்றி பேச்சு வந்தது. கடற்கரைகளில் கடலோடிகளின் உரையாடல் களை தேடலோடு அவதானிப்பது சிறுபிராயம் தொட்டு எனது வழக்கம். அது படு சுவராஸ்யமானதும் கூட. நிகழ் சூழல்களை, சம்பவங்களைத் தொழில்சார் பட்டறிவின் துணையோடும், சொல்வடைகளோடும் உரையாடி மகிழ்வதில் கடலோடிகளுக்கு நிகர் எனக்குத் தெரிந்து வேறு யாரும் இல்லை. நக்கலும், நையாண்டியும், சுயசார்புத் திமிரும் கடலோடிகளின் இயல்பு. தனிநபரை நக்கலாக அழைப்பதற்காக வைக்கப்பட்ட குட்டியாண்டியார், குடுத்திக்காரன், ஊந்தான், கிண்டான், உருண்டான், கறிச்சட்டி, ஓட்டசட்டி, ஓளக்கரிசி, ஓம்பப்பொடி, பொரியரிசி, கிண்ணிமுத்தான், ஓலவுட்டான், போன்ற பெயர்களே இன்றும் அவர்களின் அடையாளமாக, குடும்பப் பெயர்களாக கடலோரங்களில் நின்று நிலைத்து விட்டது.

“பஞ்சாயத்துத் தேர்தல் வருதாம்!”

“ஆமா இனும பூதா எரத்தாவும் புள்ளுப் பாய்ச்சலுமாதாம் கெடக்கும்.”

“வெள்ளயும் சள்ளையுமா அலை வான்வள, இனும அடுத்த அஞ்சி வருசத்துக்கு இவன்வள எங்க பாக்க.”

“நடக்குற கதயச் சொல்லுங்கப்பு.”

“சரி, காவாப் புள்ளு மட்டும் திரும்ப வந்து எரைமீனுக்கு நன்றியா சொல்லும்.”

“கொன்னாப் பாவம் தின்னாப் போச் சின்னு போய்க்கிட்டே இருக்கும்.”

“இதுதாம் யதார்த்தம் அப்பச்சி.”

கடலில் கணியம் வைத்து வள்ளம் பாய் ஓட்டில் இருக்கும் போது மன்றாடி சொல்வார், “பாயத் தட்டு, எரத்தாவும், புள்ளுப் பாய்ச்சலுமாக் கெடக்கு, அடிமீனும், பருவெட்டும் ஓடிக்கெடக்கும், வல வுடுவோம்.” நெய்தலின் வாழ்வியல். நெத்தலி, சூடை, சாளை போன்றவை இரைத்தாவு மீன்கள், அவற்றைத் தின்ன அடிமீன்களான சீலா, பாறை, கட்டா, மாவுளா, பூவாளி, உள்ளம், சுறா போன்ற மீன்கள் வரும். ஒரே சாடலில் ஒரு அடிமீன் ஐம்பது நெத்தலி, சாளைகளைத் தின்றுவிடும்.

இதுசார்ந்து கடலோடிகளிடம் ஒரு கதை உண்டு.

அடிமீன்களின் பிரச்சினை தாங்க முடியாமல் பொடிமீன்களெல்லாம் கூட்டம்

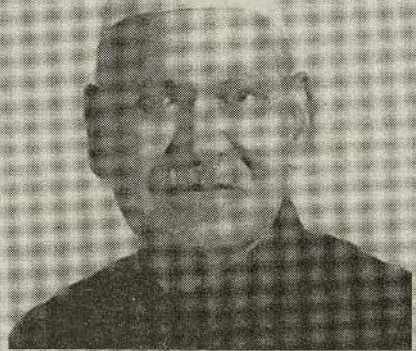
போட்டுப் பேசினார்களாம். பேச்சுவார்த்தை முடிவில், அடிமீன்களிடம் மனுப் போட்டு தங்களுடைய பிரச்சினையைச் சொல்வது என்று முடிவானது. நாளது தேதிவரையில் நீங்கள் கோடிக் கணக்கில் எங்களைச் சாப்பிட்டிருக்கிறீர்கள், இப்படியே போனால் நாங்கள் இல்லாமலே ஆகிவிடுவோம். எங்கள் குலம் தழைக்க, நீங்கள் எங்களைச் சாப்பிடுவதை சிறிது காலம் நிறுத்தி வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதே பொடிமீன்கள் தரப்பிலிருந்து அடிமீன்களிடம் கொடுக்கப்பட்ட மனுவின் சாரம்.

“உங்க குலம் செழிக்கனுமின்னு எங்களுக்கும் ஆசதாம், ஆனா எங்களுக்கு வயிறுன்னு ஒண்ணு இருக்க, அதுல பசின்னு ஒண்ணு வருத அத என்ன பண்ண? சரி உங்களுக்கும் வேண்டாம் எங்களுக்கும் வேண்டாம், நாங்க கூட்டமா உங்க முன்னால வந்து நிக்குறோம் உங்கள்ல யாராவது எங்களை தூக்கி முழுங்கிருங்க” என்றதாம் தலைமை அடிமீன். யார் முன்னணியில் நின்று அடிமீன்களை எதிர் கொள்வது என்பதில் பொடிமீன்கள் மத்தியில் தகராறு ஏற்பட, வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திய அடிமீன்கள், பலவகை மீன்கள் ஒன்று போல கிடைத்த மகிழ்ச்சியில் அவ்வளவையும் விழுங்கி ஏப்பம் விட்டுவிட்டனவாம்.

ஒரு ஜீவராசியின் உயிர் மற்றொன்றுக்கு இரையாகி விடுகிறது. இதுதான் உணவுச் சழற்சியின் நடைமுறை. காலகாலமாகவே வேட்பாளர்களான அடிமீன்களுக்கு வாக்காளர்கள் பொடிமீன். இவர்களைச் சுற்றியே காவாப் புள்களான அரசியல்வாதிகள் வட்டமிட்டபடி இருப்பார்கள். கடலோரங்கள் என்றில்லாமல் சமவெளிப் பிரதேசங்களிலும் இதே கதைதான். சாக்ரடீஸ், பிளேட்டோ, அரிஸ்டாட்டில், ஆடம்ஸ்மித், கீன்ஸ், கார்ல் மார்க்ஸ் என யார் வந்தாலும் வாழ்வியல், பொருளாதாரம், அரசியல் சார்ந்து தத்துவங்களை முன்னெடுப்பார்கள். தத்துவார்த்த சிந்தனைகளை மக்களிடம் விதைப்பார்கள். அவையும் முதலாளித்துவம், கம்யூனிசம், சோசியலிசம், ஜனநாயகம் என பல்வேறு பரிணாமங்களை எடுக்கும். கால ஓட்டத்தில் எல்லாமே மாறி, அதிகார மையங்களாக உருப்பெறும். இறுதியில் எஞ்சுவது என்னவோ மனுசன், மனுசன் சாப்பிடுறாண்டா தம்பிப் பயலேதான்.

சுயசார்புள்ள, வலிமையான, ஆளுமையுள்ள கடலோடிச் சமூகங்களும் அரசியல்வாதிகளுக்கு இரைதாவாக மாறிப் போனதில் ஆச்சரியமில்லை. அன்றாட வாழ்வில் கல்வி, வேலைவாய்ப்பு, வியாபாரம், தொழில்,

இரா.எட்லின் முகநூல் பதிவிலிருந்து...

தமிழ்நாட்டில் 69 சதவிகித இட ஒதுக்கீடு உறுதிப்படுத்தப்பட்ட போது இந்தியாவின் குடியரசுத் தலைவராக இருந்தவர் திரு சங்கர் தயாள் ஷர்மா. அதைத் தாங்கிக்கொள்ள முடியாதவராய் அவர் இருந்திருக்கிறார். அதை இப்படியாக வெளிப்படுத்தியும் இருக்கிறார் என்பதை இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ் 25.09.1994 இல் வெளிவந்திருக்கும் அவரது பேச்சில் இருந்து தெரிகிறது. அவர் கூறுகிறார் “although the quota system might have taken away posts from brahmin, no one could take away brahmin's brain” அதாவது. இடஒதுக்கீடு மூலமாக பார்ப்பனர்களிடம் இருந்து பணியிடங்களை வாய்ப்புகளைப் பறிக்கலாமே தவிர மூளையைப் பறிக்க இயலாது. மொத்த இந்தியாவின் தலைமகனாக இருந்தவருக்குள்ளேயே இவ்வளவு சாதிய வன்மம் இருந்திருக்கிறது என்பது எவ்வளவு துயரமானது.

மருத்துவம் எனப் பலவகைகளில் சமவெளி அரசியலின் நுகர்த்தடி, கடலோரப் பிரதேசங்களை அழுத்துகிறது. காரணம் இவர்களிடம் ஒற்றுமையோ, ஒத்த கருத்தோ இல்லை. தொடரும் மக்கள் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்காமல், அவற்றை தன் குடும்பத்துக்குப் பணம் கொட்டும் சொத்தாக, தன் தலைமுறைகளுக்கு கடத்தும் போலித் தலைமைகள் நிறைந்து கிடக்கிறது கடலோரம். வாடகைத் தலைமைகளையும், மதவாதிகளையும் நம்பி ஏமாறும் இந்த மக்கள், என்று ஒன்றுபட்டு தமது பலத்தை உணர்வார்களோ அன்றுதான் உண்மையான விடுதலை. தேர்தல் அரசியலைத் தாண்டி, இளைய தலைமுறையிடம் ஏற்பட்டிருக்கும் எழுச்சி அதைச் சாத்தியமாக்கும் என நம்புகிறேன்.

கட்டுரை

என்.செல்வராஜா

வாசிப்பின் வலிமை: வோர்ஜீனியா மாநில நீதிமன்றத்தின் ஒரு வித்தியாசமான தீர்ப்பு

நீதிபதியின் தீர்ப்பைப் பெரும்பான்மை யான கறுப்பினத்தவர்கள் ஏற்க மறுத்தனர். அந்த ஐவரும் வெள்ளையினத்தவராக இருந்ததால்தான் இத்தகைய அர்த்தமற்ற தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டுள்ளதெனவும் அவர்கள் கறுப்பினப் பிள்ளைகளாக இருந்திருந்தால் தீர்ப்பு வேறுவிதமாக மாற்றி எழுதப்பட்டிருக்கும் என்றும் முணுமுணுத்தனர்.

அமெரிக்காவின் வடக்கு வெர்ஜீனியா (Northern Virginia) மாநிலத்தில் ஒரு அமைதியான கிராமம் ஆஷ்பேர்ன்.

இங்குள்ள கறுப்பினத்தவர்களுக்கான சிறிய பள்ளியொன்றின் சுவர்களில் செப்டெம்பர் 2016இல், சில விஷமிகளால் இனவாத சலோகங்கள் இரவோடிவாக எழுதப்பட்டிருந்தன. இச்செயலானது அங்கு தலைதாக்கியிருந்த கறுப்பினத்தவருக்கு எதிரான KKK இனவாத இயக்கத்தின் கைவரிசையெனவே ஆரம்பத்தில் அம்மக்கள் நம்பினர். ஆனால் அந்தக் கிறுக்கல் களுக்கிடையே டைனோசர்களுக்கும் வேறு சில்லறைத்தனமான அடையாளங்களையும் கூர்ந்து அவதானித்த பாதுகாப்புத்துறையினர், இலகுவில் உண்மைக் குற்றவாளிகளை இனம் கண்டுகொண்டனர்.

பாட்சாலை நிர்வாகத்தினரால் இடை நிறுத்தப்பட்டிருந்த ஐந்து ‘குளப்படிக்காரச் சிறுவர்களே’ அவர்கள். பாட்சாலை நிர்வாகத் துடன் கொண்ட காழ்ப்புணர்வின் வெளிப்பாடாக இந்த கிராமத்துப் பாட்சாலைக் கட்டிடத்தில் தங்கள் கைவரிசையைக் காட்டியிருந்தார்கள்.

அவர்கள் 16-17 வயதுடைய ஐந்து வெள்ளையினச் சிறுவர்கள் என்று கண்டறிந்த தும் அவர்களுக்கு எதிராக வழக்குத் தொடரப் பட்டது. வழக்கை விசாரித்தவர் அலெஜாண்ட்ரா ரூடா (Alejandra Rueda) என்ற பெண் நீதிபதியா வார். அக்குற்றச்செயலில் சம்பந்தப்பட்டிருந்த சில சிறுவர்களுக்கு தாம் சுவரில் தீட்டிய சுவஸ்திகா இலச்சினையின் அர்த்தம் கூடப் புரிந்திருக்க வில்லை. சிறுவர்களின் வயதையும், குற்றச்செய லின் இனவாதத் தீவிரத்தையும் மனதிற்கொண்ட நீதிபதி, விசாரணையின் இறுதியில் அந்த ஐவருக்கும் வித்தியாசமானதொரு தண்டனை வழங்கித் தீர்ப்பளித்தார்.

அதாவது, குற்றவாளிகள் ஐவருக்கும் முப்பத்தைந்து ஆங்கில நூல்களின் தலைப்பை வழங்கி ஒரு வருட காலத்தில் அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் அந்த முப்பத்தைந்து நூல்களில் ஏதாவது பன்னிரண்டு நூல்களை மாதத்திற் கொண்டு என்ற ரீதியில் தெரிவு செய்து, அவற்றினை ஆழமாக வாசித்து, தாம் வாசித்த ஒவ்வொரு புத்தகத்தின் சாரத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு, அந்த நூல்கள் பற்றிய பன்னிரண்டு ஆய்வுகளை ஒவ்வொருவரும் நீதிமன்றக்குச் சமர்ப்பிக்கவேண்டும். இதனைச் செய்யத் தவறும் பட்சத்தில் தீவிர தண்டனையை எதிர்கொள்ள வேண்டியிருக்கும். இதுவே அவரது தீர்ப்பு. இத்தகைய தண்டனைகள் இளையோர் குற்றவியல் கோவையில் ‘இயற்பண்பு சார்ந்தவை’ (Disposition) என்று குறிப்பிடப்படுகின்றன.

நீதியரசர் கொடுத்த முப்பத்தைந்து புத்தகங் களின் பட்டியலில் அலிஸ் வோக்கரின் ஊதா

நிறம் (The Color Purple) சாயிம் பொட்டொக்கின் எனது பெயர் ஆஷர் லெவ் (My Name is Asher Lev), மாயா அஞ்ஜெலாவின் கூண்டுப்பறவை ஏன் பாடுகின்றது என்று நானறிவேன் (I know why the Caged Bird sings) அலன் பட்டொன் எழுதிய என்னுயிர் நாடே நீ அழு (Cry The Beloved Country), காலிட் ஹுசெய்னி எழுதிய கைட் ரண்ணர் (Kite Runner) ஆகிய நூல்களும் அடங்கியிருந்தன.

நீதிபதியின் தீர்ப்பைப் பெரும்பான்மை யான கறுப்பினத்தவர்கள் ஏற்க மறுத்தனர். அந்த ஐவரும் வெள்ளையினத்தவராக இருந்ததால்தான் இத்தகைய அர்த்தமற்ற தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டுள்ள தெனவும் அவர்கள் கறுப்பினப் பிள்ளைகளாக இருந்திருந்தால் தீர்ப்பு வேறுவிதமாக மாற்றி எழுதப்பட்டிருக்கும் என்றும் முணுமுணுத்தனர்.

நீதிபதி அலெஜாண்ட்ரா ரூடா தனது தீர்ப்பை மாற்றிக்கொள்ளத் தயாராகவில்லை. இவர்கள் ஐவரும் இளம் குற்றவாளிகள். இவர்களை வளர்த்தோருக்கான சிறைச்சாலைக்கு அனுப்பிவைக்க சட்டத்தில் இடமில்லை. ஆகக் கூடிய தண்டனையாக இளையோர் சீர்திருத்தப் பள்ளிகளுக்கு அனுப்பலாம். அங்குசென்று இவர்கள் அங்குள்ள குற்றவாளிகளால் மூளைச் சலவை செய்யப்பட்டு, மேலும் தீவிரமான இனவாதிகளாகத் திரும்பிவரவும் கூடும். குறைந்த பட்ச தண்டனையாக மாதமொரு முறை பொலிஸ் நிலையத்துக்கு வந்து கையெழுத்து இட்டுச் செல்லப் பணிக்கலாம். இவை எதுவும் இப்பிள்ளைகளின் சமூக ஒருமைப்பாடு, சகிப்புத் தன்மை தொடர்பான அறியாமையைப் போக்காது. புத்தகங்கள் மட்டுமே அதனைச் செய்யக்கூடும். அதனால் ஓராண்டின் பின்பு இவர்களை மீண்டும் பார்ப்போம். பொறுத்திருங் கள். அவர்களுக்கு வேண்டிய புத்தக வசதிகளை பெற்றோரும், கிராம நூலகமும் செய்து தரவேண்டும் என்று தனது முடிவில் தீர்க்கமாக இருந்துவிட்டார்.

இது நடந்து ஓராண்டு முடிவில் இந்த ஐவரையும் மீண்டும் நீதிமன்றக்கு அழைத்து அவர்களது வாசிப்பின் பின்னர் தயாரித்திருந்த ஆய்வேடுகளை பரிசீலனை செய்யும் பணியை நீதித்துறை ஏற்பாடு செய்திருந்தது.

அண்மையில் இந்த ஐவரையும் பற்றிய ஒரு கள ஆய்வினை அடிப்படையாகக் கொண்ட நிகழ்ச்சியை, பீ.பி.சி. தொலைக்காட்சிக்காக, ஊடகவியலாளர் எம்மா ஜேன் கெர்பி மேற் கொண்டிருந்தார். அதில் மேற்படி ஐந்து இளையோரையும் உரையாட வைத்திருந்தார். அந்நிகழ் வின் வாயிலாகக் கண்டறிந்த உண்மை பார்வை யாளர் அனைவரையும் ஆச்சரியப்பட வைத்துள் ளது. புத்தகத்தின் சக்தியை நவீன உலகம் மீண்டும் அறிய வைத்திருக்கிறது.

செப்டெம்பர் 2016 இல் அவர்கள் மேற்கொண்ட குற்றச்செயலுக்குப் பின்னர் அவர்கள் இரண்டாண்டுகளாக எவ்விதமான குற்றச் செயல்களிலும் ஈடுபட்டிருக்கவில்லை. அவர்களது தண்டனைக்கால வாசிப்பு, அவர்களது அறிவுக்கண்களை அகலத் திறந்துவிட்டிருக்கிறது. அண்மையில் அவர்கள் தொலைக்காட்சியில் மேற்கொண்ட சுயபரிசீலனை வெளிப்படைத் தன்மையுடையதாக எவ்வித மேடை நடிப்புக்கும் ஆட்படாதவகையில் அறிவுபூர்வமாக அமைந்திருந்தது.

அவர்கள் வாசித்த நூல்கள் அவர்களை அடிப்படைவாதம், இனவாதம், என்றால் என்ன என்பதையும், நாஜிகள் ஜேர்மனியில் யூதர்களுக்குத் தெவிராக மேற்கொண்ட மனிதநேயமற்ற இனப் படுகொலையின் தார்ப்பரியம் என்பவற்றையும் தெளிவாகப் புரியவைத்திருக்கிறது. அங்கு பேசிய ஐவருள் ஒருவன், “தென்னாபிரிக்காவில் நிலவிய நிறவாதம் பற்றிய எதுவுமே அறிந்திராத எனக்கு அலன் பட்டனின் நூல்களே அறியாமை இருளை அகற்றி வைத்த அகல் விளக்காக அமைந்து விட்டது. கறுப்பினம் - வெள்ளையினம் என்பவற்றுக்கும் மேலாக மனித இனம் என்றொன்று உள்ளதை எனக்கு அவரது நூல் புரியவைத்தது” என்றான். “அதுவரை நாம் கற்ற பாடசாலைக் கல்வியில் இவையெதுவும் எமக்கு உறைக்கவேயில்லை. சக மாணவர்களை நிறத்தையும், இனத்தையும் அடிப்படையாக வைத்து இவ்வளவு காலமும் ஒதுக்கிவைக்க எம்மால் எப்படி முடிந்ததுள்ளது?” என்று வருத்தப்பட்டான் மற்றொரு சிறுவன். இன்னொரு சிறுவன், தான் லியோன் ஊரிஸ் எழுதிய ‘எக்ஸோடஸ்’ என்ற நூலை வாசிக்கும் வரை ‘இஸ்ரவேல்’ என்ற நாடு பற்றி எதுவுமே அறியமுற்படவில்லை என்றான்.

வாசிப்பை நேசிப்பவர்களுக்கு இந்த வழக்கும் அதன் தீர்ப்பும் நிச்சயமாக எட்டவேண்டும் என்பதே எனது இக்கட்டுரையின் பிரதான நோக்கமாகும்.

மேற்படி ஐந்து மாணவர்களினதும் கூற்றுக்களை பீ.பீ.சி. நிகழ்ச்சியில் செவிமடுத்து முடித்ததும் எனக்கு சமூக உணர்வுள்ள ஒரு நூலகவியலாளன் என்ற வகையில் சில கேள்விகள் கிளர்ந்தெழுந்தன.

இலங்கையில் நூலகர்களாகப் பயின்ற எமக்கு இன ஒருமைப்பாடு பற்றி மாணவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தத் தக்க சில நல்ல நூல்களை பரிந்துரை செய்யத் தயாராக இருக்கிறோமா?

அரசியல் வேறுபாடுகளுக்கு அப்பால் இனவாத சிந்தனைகளால் சிதைவுறாமல் சிங்கள மக்கள் பற்றியும் இஸ்லாமியர்கள் பற்றியும் தமிழர் பற்றியும் மற்றவர்கள் அறிந்துகொள்ளக்கூடிய பொதுத்தளம் ஒன்றினை ஏற்படுத்திவைத்

பின்குறிப்பு:

நிதிபதி அலெஜாண்ட்ரா ரூடா வழங்கிய பட்டியலில் இருந்து இச்சிறுவர்கள் தேர்ந்தெடுத்திருந்த பன்னிரண்டு நூல்களின் பட்டியல்:

1. Things Fall Apart/ Chinua Achebe
2. I know why the Caged Bird Sings/ Maya Angelou
3. The Tortilla Curtain/ T.C.Boyle
4. The Kite Runner/ Khaled Hosseini
5. To Kill a Mockingbird/ Harper Lee
6. Twelve Years a Slave/ Solomon Northup
7. The Crucible/ Arthur Miller
8. Cry the Beloved Country/ Alan Paton
9. My Name is Asher Lev/ Chaim Potok
10. Exodus/ Leon Uris
11. The Colour Purple/ Alice Walker
12. Night/ Elie Wiesel

திருக்கிறோமா?

மேலாதிக்க உணர்வுடன் தமிழ், முஸ்லீம் மக்களை எதிர்கொள்வதில் குறியாக இருக்கும் சிங்கள-ஆங்கில பத்திரிகைகளும், தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிகளும் ஏற்படுத்திவைத்துள்ள தளத்தை மறுதலித்து. ஒரு நாட்டின் சம அந்தஸ்துள்ள மூவின மக்கள் என்ற கருத்தை கட்டியெழுப்ப தமிழ் சிங்கள இலக்கியகர்த்தாக்கள் இதுவரைகாலமும் இணைந்து முயற்சி செய்ததாக வரலாற்றில் பதிவுகள் ஏதும் உள்ளனவா?

இன ஒருமைப்பாடு தொடர்பாக இதுவரை எழுதப்பட்டுள்ள மும்மொழிகளிலுமான நூல்கள் சிலவற்றை இலங்கையின் அறிவுஜீவிகள் பட்டியலிட்டு ஒவ்வொரு பாடசாலைகளுக்கும் ஏன் வழங்கமுடியுமாதுள்ளது?

இதனை கல்வித் திணைக்களம் பாடசாலை நூலகங்களில் கட்டாய இருப்பில் வைத்திருக்க அதிபர்களுக்கு ஏன் பணிசெய்யக்கூடாது?

அமெரிக்காவில் நடந்தது போன்று ஒரு அலெஜாண்ட்ரா ரூடா (Alejandra Rueda) எம்மிடையே எழுந்துவரும் வரையும் காத்திராமல் அரசியல்வாதிகளால் சின்னாபின்னப்பட்டிருக்கும் இன ஐக்கியத்தினை ஏன் அறிவுஜீவிகள் கைகளில் ஏந்தக்கூடாது? இவை அனைத்தையும் கல்விச் சமூகத்தினதும் நூலகர்களினதும் சிந்தனைக்கு விட்டுவைக்கிறேன்.

கட்டுரையாளர்: நூலகவியலாளர், இலண்டன்
நன்றி: பி.துவாரகன், யாழ்ப்பாணம்

சிறுகதை

சோ.தர்மன்

காவல்

“நாய்க்குப் பொறந்த பயலே... நாய்க்குப் பொறந்தபயலேனு...” திட்டுறாரு அதுவும் என் முன்னாலயே. ஒவ்வொரு தடவை அவரு அப்படி திட்டும் போது எனக்கு கருக்னு குத்துனது மாதிரி இருக்கு, பொறுமைக்கும் ஒரு எல்லையிருக்கா இல்லையா, நாங்க என்ன சூடு சொரணையில்லாத மனுசங்களா என்ன பேசுனாலும் கேட்டுக்கிட்டு இருக்க, மனசு வெறுத்துப் போயி நாலு நாளா இங்க வந்து நிம்மதியா ஓறங்கி எந்திருச்சுப் போறன்.”

‘சூல்’ என்கிற நாவலுக்கு சாகித்ய அகாடெமி விருதுபெற்றதன் மூலம் தமிழ் இலக்கியத்துக்குப் பெருமை சேர்த்திருக்கிற கரிசல் இலக்கிய எழுத்தாளர் நண்பர் சோ.தர்மன் அவர்களை ‘காக்கை’ நெஞ்சார வாழ்த்தி மகிழ்கிறது. ஆர்

துணிப்பான நிலா வெளிச்சத்தில் மிகவும் துல்லியமாகத் தெரிந்தது. அவைகள் நேற்று மாதிரியே பாதையை மறித்துப் படுத்துக் கிடப்பது. உடனடியாக முடிவு எடுத்தாக வேண்டும், யோசிக்க நேரமில்லை. முருகேசன் பின்னால் உட்கார்ந்திருந்த தன் மகளிடம் சொன்னான்.

“நல்லா புடிச்சுக்கோ கால்களை கீழே தொங்கப் போடாதே, பயப்படாதே”

வண்டியின் ஆக்ஸிலேட்டரை திருகினான். நினைத்தது மாதிரியே நடந்தது. நேற்றுப் போலவே ஏழெட்டு நாய்களும் வண்டியைச் சூழ்ந்து கொண்டன. வேறு வழியில்லை வண்டியை விட்டு இறங்குவதைத் தவிர, மகள் கனகவள்ளி வெவ்வேலத்துப் போனாள். பயத்தில் நடுங்கியவள் அப்பாவின் முதுகுக்குப் பின்னால் ஒளிந்து கொண்டாள். நிலா வெளிச்சத்தில் அவைகளின் நிறங்கள் கூட துணிப்பாய் தெரிந்தது. எந்த நேரத்தில் மேலே பாய்ந்து பிராண்டி கடித்துக் குதறப் போகிறதோ என்று பயந்த படியே நின்றார்கள் அப்பாவும் மகளும். டிராபிக் போலீஸ் என்றால் அம்பதோ நூறோ விவகாரம் முடிந்து விடும், பயப்பட வேண்டிய அவசியமில்லை. இவைகளோ லஞ்சம் வாங்காத நாய்களாயிற்றே. நல்ல வேளை அப்படி எதுவும் நடக்கவில்லை. ஆனால் ரொம்பவும் கிட்டத்தில் நெருங்கி வரவர கொஞ்சம் பயம் அதிகரித்தது.

“நேத்து இதே நேரத்துக்கு வந்தது நீ தான”

செவலை நாய் உறுமியது.

“ஆமா... இனிமே வரமாட்டேன்”

“எங்கள் நிம்மதியா தூங்க விடுகிறீர்களா? நேர் பாதை இருக்கும்போது, குறுக்குப் பாதை வழியா எதுக்கு வரனும்”

“அது மனுசங்களோட பிறவிக்குணம். ஆயிரம் புத்தி சொன்னாலும் அவங்களுக்குப் புரியாது, நாட்ல எல்லாப் பிரச்சினைக்கும் காரணமே நேர்வழியை மறந்திட்டு, குறுக்குப் பாதை வழி போக நினைக்கிறதுதான்.”

மேக துணுக்கொன்று பிரகாசித்த நிலவை மூடியதால் இலேசாக இருள் கவ்வியது. முருகேசனுக்கு கொஞ்சம் பயம் வந்தது. நாலாபக்கமும் சுற்றிப் பார்த்துக் கொண்டான்.

“கண்டதக் கழியத மறந்து கொஞ்சம் மனசு ரிலாக்ஸ் பண்ணிக்கிறதுக்காக நிம்மதியா ஓறங்கலாமேனு தான் இப்படி ஒதுக்குப் புறமா வந்து படுத்து ஓறங்குறோம்.”

இப்போது பயம் கொஞ்சம் விலகி சகஜநிலைக்கு வந்திருந்தான் முருகேசன். ஒவ்வொரு நாளையும் உற்றுப் பார்த்தான். எல்லாமே பணக்கார வீட்டு நாய்கள். பார்த்த உடனேயே தெரிகிறது இவைகள் விட்டேத்தியாய் அலையும் தெரு நாய்கள் இல்லையென்று.

“என்ன அப்படிப் பாக்குற எல்லாரும் பணக்கார வீட்டுப் பசங்க மாதிரி தெரியுதா, வாஸ்தவம்தான். பெரிய பெரிய பணக்காரங்க உத்தியோஸ்த்தர்கள் வீட்ல வேல பாக்குறோம். வசதி வாய்ப்புக்கு ஒன்னும் குறையில்ல, ஆனா மனசு சரியில்ல அதுதான் இப்படி வந்து ரிலாக்ஸ் பண்ணோம்.

செவலை நாய் சொல்லி முடித்ததும் வெள்ளை முன்னால் நெருங்கி வந்து நின்றது. வாட்டசாட்டமான தோற்றம் கழுத்தில் பட்டை கட்டியிருந்தது. “எங்களுக்கு மனச்சாட்சிஹு ஒன்னு இருக்கு, மனுசங்க மாதிரி மனச்சாட்சி இல்லாதவங்க கெடையாது, வசதியா பிரியாணியாப் போட்டாப்ல மனச்சாட்சிய அடகுவச்சிட்டு என்ன பொழப்பு, மனுசப் பொழப்பு. எங்க மொதலானி ஊருக்குப் போயி நாலு நாளாகுது, என்னையையும் நம்பித்தான நம்பிக்கையோட வெளியூர் போறாரு, அந்த நம்பிக்கைக்கு நான் துரோகம் செய்யலாமா? இந்த நாலுநாளும் எவனோ ஒருத்தன் ராத்திரி வீட்ல வந்து தங்கிட்டு காலையில போறான். நான் இவங்களுக்கு காவல் இருக்க முடியுமா? அதவிட நாக்கப் புடுங்கிட்டு செத்துறலாம். நாங்க என்ன மனுசங்களா, பேசாம இருக்க, மானமுள்ள நாய்ங்க அதனாலதான் எப்படியும் நாசமாப் போங்க கூடிக்குலாவுங்கனு சொல்லிட்டு கேட்டத்தாண்டி இங்க வந்து நிம்மதியா ஓறங்கி எந்திரிச்சப் போறம்.”

முருகேசனும் கனகவள்ளியும் பேசாமல் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். குட்டையாக நீளமாக இருந்த நாயொன்று உட்காரும்படி சைகை காட்டியதால் இருவரும் தயங்கியபடியே உட்கார்ந்தார்கள். இப்போது நிலவை மறைத்திருந்த மேகக் கூட்டம் விலகிவிட்ட படியால் நிலவொளி பட்டு செவலை மின்னியது கறுப்புக் கலர் துணிப்பாய் தெரிந்தது.

“நான் மூனு கிலோ மீட்டர் தள்ளி யிருக்கிற வீட்ல வேலபாக்கிறவன், பேரு ஜிம்மி. ஆனா எனக்கு மாதிரி ஒரு அவமானம் இந்த உலகத்துல வேறயாருக்குமே வரக்கூடாதுனு எங்கள் வாகனமா வச்சிருக்கிற அய்யனாரப்பன தெனமும் வேண்டிக்கிறேன். என்னோட எஜமானி அம்மா அழகுனா அப்படி ஒரு அழகு என் மேல நல்லா பிரியமா இருப்பாங்க. சில

காண்க

காண்கச் சிறுகிளிலே
ஜனவரி 2020

நேரம் மடியில் படுக்கவச்சுக் கூட கொஞ்ச வாங்க. அவங்க பக்கத்துல படுத்து தூங்குறதும் உண்டு. தங்கமான குணம், எனக்கு எந்தக் கொறையுமில்ல, ஆனா எஜமானர் தன்னோட மகன திட்டும் போதெல்லாம்

“நாய்க்குப் பொறந்த பயலே... நாய்க்குப் பொறந்தபயலேனு...”

திட்டுறாரு அதுவும் என் முன்னாலயே ஒவ்வொரு தடவை அவரு அப்படி திட்டும் போது எனக்கு சுருக்கு குத்துனது மாதிரி இருக்கு, பொறுமைக்கும் ஒரு எல்லையிருக்கா இல்லையா, நாங்க என்ன குடு சொரணையில்லாத மனுசங்களா என்ன பேசுனாலும் கேட்டுக்கிட்டு இருக்க, மனசு வெறுத்துப் போயி நாலு நாளா இங்க வந்து நிம்மதியா ஓறங்கி எந்திருச்சுப் போறன்.”

முருகேசன் பேசாமல் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான் கனகவள்ளிக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. தூரத்தில் செல்லும் வாகனங்களின் இலேசான சத்தமும், ஏதோ ஒரு ஆலையின் சைரன் சத்தமும் அரிச்சலாய் கேட்டது.

“எம்மா ஒन्नையை எம்மவ மாதிரி நெனச்சு சொல்றேன், எங்களுக்குள்ள என்னைக்குமே செக்ஸ் விஷயத்துல ஒளிவு மறைவு கெடையாது. எல்லாமே வெளிப்படையானதுதான். இப்ப பாக்கையில் நாங்க ஆணும் பெண்ணும் ஒன்னாத்தான் படுத்துக் கெடக் கோம், ஏதாவது ஒரு சின்னப் பிரச்சினை கூட கெடையாது. என்னைக்குமே நாங்க ஆணும் பெண்ணும் சம்மதிச்சா மட்டும் தான் உறவு வைப்போமே ஒழிய ஒங்கள மாதிரி பெண் சம்மதிக்காதபோது வல்லுறவு வச்சதே கெடையாது. செக்ஸ் என்பது உடலோடு சம்பந்தப்பட்டது கெடையாது அது மனசோட சம்பந்தப்பட்டதுனு அஞ்சறிவு உள்ள எங்களுக்கு தெரியுது ஆறறிவு உள்ள ஒங்களுக்கு தெரியல, ஆண்களப் பாத் ஒடனே பொம்பள தன் வாலால குறிய மறைச்சிட்டா ஆம்பள காதவழிக்கு வெலகிப் போயிருவம். மல்லுக் கட்டி வலுக்கட்டாயமா கற்பழிக்கிறது. ஒலகத்துல மனுஷங்களத் தவிர வேற எந்த மிருகங்களும் செய்றது இல்ல. காரணம் வெளிப்படைத் தன்மை இல்லாதது தான்.”

அறிவிப்பு

மோகனராஜன் எழுதும் ஈழத் தமிழர்களுக்கு கருணாநிதி என்ன செய்தார், ஈழப் பயணக் கட்டுரை அடுத்த இதழில் வெளிவரும். - ஆர்

நாளையிலருந்து சத்தியமா இந்த வழியில் வரமாட்டேன், நான் நேர்வழியில் போய் விடுகிறேன்.”

என சொல்லிவிட்டு முருகேசன் எழுந்து வண்டிப் பக்கம் போனான்.

வண்டியில் சாவியைக் காணவில்லை.

“எங்களுக்குத் தெரியாதா மனுசங்களப் பத்தி, கொஞ்சம் அசந்தாலும் விருட்னு வண்டியக் கெளப்பிட்டு ஓடியிற மாட்டிகளா, சாவி பத்திரமா இருக்கு, இந்தா பாரு.”

துக்கி காட்டியபடியே பெண் நாய் ஒன்று முன்னால் வந்தது.

“நான் வேல பாக்கிற வீட்ல மொத்தம் அஞ்சு பேரு எஜமானியம்மா மட்டும்தான் பொம்பிளை, பையன்க மூனு பேரு. மூனு பேருமே காலேஜ்ல படிக்கிறாங்க எஜமானர் பெரிய பிஸினெஸ்மேன். எனக்கு வசதி வாய்ப்புக்கு ஒன்னுமே கொறச்சல் இல்ல. ஜூலி ஜூலினு எல்லாருமே ரொம்ப பிரியமா இருப்பாங்க எங்க போனாலும் கார்ல என்னையும் கூட்டிட்டுப் போவாங்க பிரியமா இருப்பாங்க.”

“அப்புறமா எதுக்கு இங்க வந்து கட்டாந்தரையில் படுத்து சீரழியிற, ஏசியில மெத்தையில படுத்து ஓறங்கவேண்டியதான ஜூலி.”

“ஓறக்கம் வரமாட்டேங்கே கண்ணுக்குள்ள அதுதான் தெரியுது, மறக்க முடியலையே.”

“என்னத்த மறக்க முடியல சும்மா சொல்லு அதுதான் மொதல்லயே என்னயமவ மாதிரினு சொல்லிட்டியே.”

“எஜமானரும் சரி, மூனு பையன்களும் சரி, நாலு பேருமே தெனம் குளிச்சிட்டு நெற அம்மணமா எம் முன்னால வாராங்க நானும் பொம்பளதான எனக்கும் மானம் மரியாதை இருக்குமில்ல ஒரு பயலுக்கும் புரியமாட்டேங்கு, ஒவ்வொரு தடவையும் அந்தக் கண்ணராவி யைப் பார்க்கும் போதெல்லாம், வாந்தியெடுக்கிறது மாதிரி காறிக் காறிக் துப்புனேன், ஒரு பயலுக்கும் அறிவில்ல பேசாம கண்ணப் பொத்திக்கிட்டு காலம் தள்ளுறன். வாழ்க்கையே வெறுத்துப் போச்சு அதனால தான் ராத்திரியில நிம்மதியா ஓறங்கி எந்திரிச்சுப் போவம்னு தெனம் இங்க வாரன்.”

அதன் நிறமே வித்தியாசமாக இருந்தது சுத்தவெள்ளை நிறம் இடையிடையே கறுப்பு பார்க்கவே லட்சணமாகவும் அழகாகவும் இருந்தது. “எனக்கு என்ன பிரச்சினையினா, வசதி வாய்ப்புக்கு கொறச்சல் இல்ல. ராத்திரி முழுக்க கண் முழிச்சு காவல் காக்கோம். பகல்

பொட்டுனு கண் மூட முடியல எப்பப் பத்தா
லும் மியூசிக் பாட்டு டான்ஸ். கேவலம்னா
அப்பிடி ஒரு கேவலம். மாமனும் மருமகளும்
டான்ஸ் ஆடுறாங்க. மகளும் அப்பனும், மகளும்
அம்மாவும், அண்ணன் பொண்டாட்டியோட
தம்பி, தம்பி பொண்டாட்டியோட அண்ணன்,
சில நாட்கள் கூட்டங் கூட்டமாக வெளியாட்
களும் வந்து ஆடுறாங்க, விடிய விடிய சத்த
ஆடுகாலிப் பய குடும்பம் ஆம்பளையும் பொம்
பளையும் நிதானமே இல்லாம தண்ணியப்
போட்டு ஆட்டம்னா அப்படி ஆட்டம்.”

மூன்று கால்களுடன் கிந்திக் கிந்தி நடந்து
வந்து தன் முன்னால் நின்ற வெள்ளையை
உற்றுப் பார்த்தான். முகம் குரவிப் போய்,
மனுஷர் முகம் மாதிரியே இருந்தது.

“விபத்து நடக்கிறது எங்கேயும் சகஜம்
தானே. கார் சக்கரம் ஏறி ஒரு கால் எடுத்தாச்சு
ஒன்னோட செல்லமகன் தான் காரை ரிவர்ஸ்
எடுக்கும்போது, நான் படுத்துக் கெடந்ததப்
பாக்காம கால்ல ஏத்திட்டான். கால எடுக்க
வேண்டியதாப் போச்சு, டாமினு என்னோட
அழகான பேர இப்ப நொண்டினு கூப்பிடுறாங்க
அடிக்கடி பேசிக்கிறாங்க என்னமோ புளு
கிராஸ்னு ஒன்னு இருக்காமே அங்கபோயி
விடப் போறாங்களாம். எத்தனை வருஷம்
ஒழைச்சிருக்கேன், கொஞ்சமாவது நன்றி
வேண்டாமா, ஒன்னோட மகனுக்கு கால்
போச்சுனா வீட்ட விட்டு விரட்டி விட்டுவியா
நன்றி கெட்ட ஜென்மங்க, இதெல்லாம் போக
ராத்திரியில இங்க வரறதுக்கு முக்கிய காரணம்
பொள்ளாச்சி வெவகாரத்த ஓயாம ராத்திரி
முழுக்க டி.வி.யில போடுறான் மனசைப்
பிசையது. ஒங்களவிட நாங்க நூறு மடங்கு
மேல. விருப்பம் இல்லாத பொண்ணுகிட்ட
வல்லுறவு வைக்கிறது. மனுஷப்பயலத் தனித்து
வேற எந்த மிருகத்துக்கிட்டயும் கெடையாது.”

“சரிப்பா சாவியக் குடு போகட்டும்
இனிமே இந்தப் பாதை வழி வ்ராதிரும், நாங்க
நிம்மதியா ஒறங்கலும்.”

இப்ப நீங்க கூடியிருக்கோம்ல்ல,
இதுவந்து ஒங்குள மாதிரி ஒட்டுக்காக சேர்ந்த
கூட்டணி கெடையாது. ஒருத்தருக்கொருத்தர்
எறக்கப்பட்டு சேர்ந்த கூட்டணி.

முருகேசனும் கனகவள்ளியும் வேச
வேசமாகப் புறப்பட்டுப் போனார்கள். அந்த
ஒதுக்குப்புறமான பாதையில் இப்போது இரவு
நிறைய நாய்கள் வந்து படுத்து உறங்குவதாகவும்
இரவு நேரங்களில் யாருமே அந்தப் பாதை வழி
போக முடியவில்லை என்றும் மக்கள் பேசிக்
கொண்டார்கள். இரவு தெரு முழுக்க நாய்கள்
நிம்மதி தேடி அலைகின்றன.

முருகானந்தம் எம்.எம்.சி. முருகால் பதிவிலிருந்து...

குடியுரிமை திருத்தச்சட்ட மசோதா ஒரு
தொள்ளிக்கட்டையில் தலையைச்சொரியும் வேலை
என நினைத்தேன். அதுவும் மயிருள்ள மண்டை
யிருந்தால் கூட பரவாயில்லை. அதுவுமில்லை
என்றால் கபாலம் வரை கிரீரென்று இறங்கத்தான்
செய்யும். மண்டை மேல்முடி காலியாயிருப்பது
கூட பிரச்சனையில்லை. மண்டைக்குள்ளும் சரக்
கில்லை என்பவன் இதைச் செய்யாமலிருந்தால்தான்
அதிசயம்.

வங்கதேசத்திலிருந்து வரும் அகதிகளால்
பெரிய பிரச்சனை என்பது சங்கிகள் வெகுதூரமாக
இடும் ஊளை. காரணம் அவர்கள் பெரிதும்
இஸ்லாமியர்கள் என்பது அவர்களின் கணிப்பு.
எனவே வேகமாக ஊளையிட்டார்கள்.

வங்கதேசத்துடனான எல்லை வரையறை
பலசிக்கல்களை உடையதாக நாற்பதாண்டுகளுக்கு
மேல்நீடித்தது. வங்கம் இந்தியா, வங்கதேசம் என
இருநாடுகளுக்குள் வந்தாலும் ஒரே தேசிய இனத்த
வர்கள், மொழி மற்றும் மானிடவியல் ரீதியாகவும்
ஒரே வகைப்பாட்டிற்குள் அடங்குபவர்கள். என்ப
தால் தோற்றம் மற்றும் மொழி கொண்டு அவர்களை
எளிதில் பிரித்தறிய இயலாது. எனவே மேற்கு
வங்கம், மற்றும் வங்கதேச எல்லைப்புறங்களில்
பரஸ்பரம் அரசியல் எல்லைகள் இரு தரப்பு
குடிமக்களாலும் பொருட்படுத்தப்பட்டதில்லை.
இலங்கை ஒருவேளை இந்திய தீபகற்பத்துடன்
இணைந்த நிலப்பரப்பாக இருந்தால் இலங்கை
தமிழர்களை எப்படிப் பிரித்தறிவது கடினமோ அது
போல. இந்த சிக்கல்கள் பஞ்சாபிலும் உண்டு.
பாகிஸ்தானிலும் ஒரு பஞ்சாப் இருக்கிறது. அவர்
களும் பஞ்சாபி மொழி பேசுபவர்கள். ஆனால்
பாகிஸ்தான் இந்தியா உறவுபோல இல்லாமல்
வங்கதேசத்துடனான உறவு பெரிய நெருடல்கள்
இல்லாதது என்பதால் எல்லைகள் ஒப்பீட்டளவில்
கண்காணிப்புக் குறைவானவை. எனவே அரசியல்
எல்லைகள் பெரிதாக நெருடுவதில்லை.

வங்கதேசத்தவர்கள் பெரிதும் 1971இல் கிழக்கு
மற்றும் மேற்கு பாகிஸ்தான் மோதலில் வெளியேறி
னர். இந்திரா காந்தி வங்க தேச போரில் இந்தியா
இறங்க அங்கிருந்து வரும் அகதிகளால் இந்தியா
விற்கு ஏற்படும் நெருக்கடிகளையும் ஒரு காரண
மாக முன்வைத்ததை இங்கு கவனிக்க வேண்டும்.

ஆனால் எண்ணிக்கையில் எத்தனை பேர்
வங்கதேசத்திலிருந்து குடியேறினார்கள் என்பது
ஒரு தொன்மம். கருப்புப்பண தொன்மம் போல.
திட்டவாட்டமான தரவுகள் இல்லை. அதற்கு
வாய்ப்புமில்லை.

கட்டுரை

தி.சு.நடராசன்

பின்னை நவீனத்துவம், சூதும் வாதும்

பின்னை நவீனத்துவம் எனும் கருத்து நிலை, 1960க்கு முன்னாலேயே தோன்றிவிட்டது. பின்னர், தொடர்ந்து, பல அறிஞர்கள் இதிலே ஆர்வம் காட்டினர். அலெக்சாண்டர் ஜெர்னி சாவ், ஈகாப்ஹாசன், யூகன் ஹேபர்மாஸ், டி. மேன், லியோதா, டெர்ரிடா, மார்க்சிய வாதியாகிய ஃபிரிடெரிக் ஜேம்ஸ்சன், ஃபூகோ, உம்பர்ட்டோ ஈகோ, முதலியவர்களை இங்குக் குறிப்பிட வேண்டும். இவர்கள் பலவிதமான சொல் விளையாட்டுக்களில் அடையாளங் காணப் படுபவர்கள் எனினும் மொத்தத்தில் இவர்கள், பின்னை நவீனத்துவத்தின் கொள்கையாளர்களாக அறியப்படுபவர்கள்.

வரலாறு உருவாவதா?
உருவாக்கப்படுவதா?
வரலாறு, எழுதப்படுவதா,
செய்யப்படுவதா?

20ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் எழுந்த கேள்வி இது. அறிவுப் புலத்தின் புத் தெழுச்சி மற்றும் நவீனத்துவம், நவீன சிந்தனை, பழமையை மறுத்தெழுந்த புதிய சொல்லாடல் என்ற ஒரு மரபில் உதித்த இந்தக் கேள்வி, முக்கியமாகச் சமூக வரலாறு என்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டு, தேசிய உணர்வுகளின் வெளிப்பாடாக உணரப்பட்டது. சமூக எழுச்சியின் அறைகூவலாக இந்த வரலாறு எழுதத் தல என்பது தோற்றம் கொண்டது; வளர்ந்தது. புதிய வரலாறு என்பது உள்ளவாறு உண்மைகளைத் தேடுதல், அதன் அர்த்தங்களைக் கொண்டுவருதல் என்பவற்றோடு தொடர்புடையதாக இருந்தது. ஆனால், சமூக-பொருளாதார உற்பத்தி உறவுகளும் பகிர்மானங்களும் மாறி வருகிறபோது, முக்கியமாக அறிவுப் புத்தெழுச்சியின் பலன்களை வெகுவாக அனுபவித்து வந்த ஐரோப்பிய சமூகத்தின் அடையாளங்களும் தனித்துவங்களும் நெருடல் களுக்கும் நெருக்கடிகளுக்கும் உட்பட்டு வருகின்றன. வரலாற்றின் முனைப்புகளும் சக்திகளும், தேவைகளும் மாறிவருகின்றன. மாற்றங்கள் மற்றும் வளர்ச்சிகள் என்பவை இவற்றின் அடையாளங்கள்.

தேசம் என்பது ஓர் உண்மை. ஒரு கருத்தியல், ஒரு உணர்வு. இருக்கட்டும் ஆனால், இந்தக் காலப்பகுதியில் எழுந்த தேசியவாதம் என்பது, தனது இயல்பினைக் கடந்து, சீறிப் பாய்ந்து வெளிக் கிளம்பி வருகிறபோது, சும்மா வரவில்லை; பாசிசம், நாசிசம் என்ற வன்மங்களின் சமூக யதார்த்தங்களும் அவற்றின் பின்னங்களும்தான் அணையை உடைத்துக் கொண்டு வருகின்றன. இது ஒரு பக்கம் என்றால், ஒரு நிலைமை என்றால் மறுபக்கம் முதலாளித்துவம் என்ற அமைப்பு, நெருக்கடிகளுக்காளாகிறது. தேசிய முதலாளித்துவம் போய், தொழில் குழும முதலாளித்துவம் தோன்றி வளர்ச்சி பெறுகிறது. உலகமயமாதல் என்பது பரவலாகவும் வலிமையாகவும் தோன்றுகிறது. இதனுடைய நிலைப்பாட்டில், அதுகாறும் இருந்துவந்த 'நவீனத்துவம்' எனும் வாழ்க்கைப் போக்கு மற்றும் அதன் சிந்தனை வடிவம், போதாததாகவும் பரிசீலனைக்குரியதாகவும் ஆகிவிடுகிறது. எனவே, இதற்கு மறுதலையாக அல்லது வளர்ச்சியாகப் பின்னை நவீனத்துவம் என்பது வெளிக் கிளம்புகிறது. 'பின்னை' என்ற அடைமொழி, பிந்தியகாலம் என்பதையும் குறிப்பிடலாம்; மறுதலிப்பு, எதிர்ப்பு என்பதையும் குறித்து வரலாம்; ஆனால், இதுவே அதன் நோக்கம்.

இருபதாம் நூற்றாண்டு, போர் மேகங்களும், அவற்றின் தூறல்களும் இடி மின்னல்களும் சூழ்ந்த காத்திரமான ஒரு வெளியோடு தொடங்குகிறது. அது உருண்டு புரண்டு வருகிறபோது, பாசிசம், நாசிசம், பின்னை நவீனத்துவம், உலகமயமாதல் என்ற முக்கியமான புலங்கள் அதன் கண்களில் ஒளிர்ந்தன. (இவற்றோடு சோசலிசப் புரட்சி அடிமை கொண்டு கிடந்த நாடுகளின் விடுதலை என்பவற்றையும் சேர்த்துக் கொள்ளலாம்) இருபத்தோராம் நூற்றாண்டு பிறந்தது.

சமுதாயவியல் மற்றும் அழகியல் சிந்தனை வெளிகளில் மனிதநேயம் பற்றி அக்கறைப் பட்டுக் கிடந்த நவீனத்துவத்துக்கு மாறாகப் பின்னை நவீனத்துவம் (Post modernism) வந்தது. இதற்குத் தனிச்சிறப்பும் அடையாளங்களும் உண்டு என்பதால், இங்கே தனித்துப் பேசுவதற்கு அதற்கு உரிமையும், சலுகையும் உண்டு. நவீனத்துவம் என்பது போதாமையில் பொருமுகிறபோது, பின்னை நவீனத்துவம் அதனை உடைத்துக் கொண்டு வருகிறது; வலிமை பெற்றதாக வளர்ந்து வருகிறது. அங்கீகரிக்கப்பட்ட கருத்து நிலைகளை அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்து அவற்றை மறுவாசிப்புச் செய்கிறது. புதிய அர்த்தங்களைச் சொல்கிறது. மறுதலிப்பும் மாற்றும் இதன் பார்வைக்கு அனுகூலமானவை. இது, தற்காலத்தின் ஓர் இயங்குநிலை வடிவம்; செயல்பாடாக நிகழ்கிறது. பல சொல்லாடல்களை வம்புக்கிழுக்கிறது. உதாரணமாகத் திருமணம் என்ற நிகழ்வை, அதன் கருத்துநிலையை, அதனுடைய முன் பின்-விழுமியங்களை, விளைவுகளை அது வம்புக்கு இழுக்கிறது. வம்புக்கு இழுப்பது அதன் மரபுகளை வீழ்த்துவதன் காரணமாக இருக்கலாம். பொதுவாக, வரையறைகளோடு கூடிய கருத்தியல் வடிவங்களைப் புரட்டிப் போடுகின்ற ஒரு காரியத்தைச் செய்வதில் இது ஆர்வங்காட்டுகின்றது. இந்த மறுதலிப்புக்களும் மாற்றுக்களும் எல்லாபோதுகளிலும் சரியாகவே இருக்கும் என்று சொல்லமுடியாது. மேலும், இந்தப் பின்னை நவீனத்துவம், தெளிவானதாகவோ, கறாரான கருத்து வடிவத்துடனோ, வரையறையுடனோ அமைந்திருக்கவில்லை என்பதையும் இங்கே சொல்லியாக வேண்டும். ஆனால் இந்த முரண்பட்ட தன்மையே இதன் வலிமையாகவும் ஒரே வழிமுறையாகவும் விளங்குகிறது.

பின்னை நவீனத்துவம் எனும் கருத்து நிலை, 1960க்கு முன்னாலேயே தோன்றிவிட்டது. பின்னர், தொடர்ந்து, பல அறிஞர்கள் இதிலே ஆர்வம் காட்டினர். அலெக்சாண்டர் ஜெர்னிசால், ஈகாப்ஹாசன், யூகன் ஹேபர்மாஸ், டி மேன், வியோதா, டெர்ரிடா, மார்க்சிய வாதியாகிய ஃபிரிடெரிக் ஜேம்ஸ்ஸன், ஃபூகோ, உம்பர்ட்டோ

ஈகோ, முதலியவர்களை இங்குக் குறிப்பிட வேண்டும். இவர்கள் பலவிதமான சொல் விளையாட்டுக்களில் அடையாளங் காணப் படுபவர்கள் எனினும் மொத்தத்தில் இவர்கள், பின்னை நவீனத்துவத்தின் கொள்கையாளர்களாக அறியப்படுபவர்கள்.

பின்னை நவீனத்துவம், சமுதாயவியலை உட்கொண்டு எழுந்த ஒரு சிந்தனை வடிவமே யாகும்; குறிப்பிட்ட பொருளாதாரப் பின்னணியில், இன்னது என்று துலாம்பரமாகக் காட்டிக் கொள்ளாமலேயே பல புதிய செயல்பாடுகளுக்கு இடம் தந்து இது இயங்குகிறது. மனிதநேயம், ஓர் ஒழுங்குமுறை மற்றும் புதியது என்ற நிலைகளோடு இயங்குகின்ற நவீனத்துவத்தை வம்புக் கிழுத்து, எதிர்விளையாட்டுப் புரியும் பின்னை நவீனத்துவம், இன்றைய பிஜேபி. அரசியலுக்கு, உகந்ததாக இருக்கின்றது. அரசியல் பொருளாதாரத் தளங்கள் வேகமாக மாறிவருகின்ற சூழமைவுகளில், தத்துவ விசாரங்கள் அரசியல் விவகார உணர்வுகளாக அறியப்படுகின்றன. இதனிடையே பின்னை நவீனத்துவம் தோன்றி வருகின்ற சூழ்நிலையில், சற்று முன்னர், முதல் உலகப் போரின் (1922-43) பிற்பாடு, இத்தாலியில் முசோலினியின் தேசிய தீவிரவாத அரசியலின் பின்னணியில் ஃபாசிசம் தோன்றியது. பின்னர் ஜெர்மனியில், ஹிட்லரின் தேசிய இனவாத அரசியலால் நாஜியிசம் தோன்றியது (1935-1945) மதம்-இனம் என்ற பெயரால் லட்சக்கணக்கான யூதர்களைக் கொன்று குவித்தது. தீவிர தேசியவாதம், இனவாதம், சமயக்காழ்ப்பு, வன்மம், கொடூரம் முதலியவற்றின் ஒரு தொகுப்பு இது. இனவாதம்-சமயவாதம், எளிதாகத் தீப்பிடிக்கக் கூடியது. இதையே, ஒருவகையில் மோடி-ஷாவின் பி.ஜே.பி. ஆட்சி நிரூபித்துக் கொண்டிருக்கிறது. இந்தியாவில் 21ஆம் நூற்றாண்டு இப்படித்தான் பிறக்கிறது.

மனிதநேய மேம்பாடு பேசும் சிந்தனை முறையைச் சிதறடித்துவிட்டுத் தாராளத்துவம் பேசும் பின்னை நவீனத்தை ஏதேனும் ஒருவகையில் சவிகரித்துக் கொண்டு, பாசிசமும் நாஜியிசமும் உள்ளிட்ட தேசிய - இனவாதத்தையும் வன்மத்தையும் பின்பற்றிக்கொண்டு, பி.ஜே.பி. அரசியல், இந்தியாவில் விளையாட்டு நிகழ்த்திக் கொண்டிருக்கிறது; அறிவோம். 'பன்யா' பொருளாதாரத்தின் ஆசைகளினூடே வளர்ந்து வரும் பி.ஜே.பியின் அரசியல் பொருளாதாரம் இதனைத்தான் செய்து கொண்டிருக்கிறது. தொழிற்குழும பொருளாதாரம் ஒருபக்கம்; அதற்கேற்ற சமய, இனவாத அரசியல் இன்னொரு பக்கம். இப்படிப் போய்க் கொண்டிருக்கிறது. சாதாரியமான பேச்சுக்கள் மூலமும் அபாதுடியான சட்டங்கள் மூலமும் எல்லாவற்றையும் சாதித்து

விடலாம் என்ற நம்பிக்கையில் திளைக்கும் அரசு, குடியுரிமைச் சட்டத்திருத்தம் என்ற பெயரில் தேசிய இனங்களைப் பிரித்தாளுவது; கலவரப் படுத்துவது என்று முடிவு பண்ணியிருக்கிறது. புத்தமதிகள் கூறும் விஞ்ஞானிகள், சமூக அறிவறிஞர்கள் முதலியோரைப் பொறுக்கி யெடுத்துச் சாகடிப்பது, பத்திரிகைகளையும் ஊடகங்களையும் காயடிப்பது, உச்சநீதிமன்றத் தையும் ரிசர்வ் வங்கியையும், நிதி நிறுவனங்களையும் பொம்மைகளாக்குவது, அரசு நிறுவனங்களையும் மலடுகளாக ஆக்குவது அல்லது வீற்றுத் தீர்ப்பது, முகேஷ் அம்பானிகள், அனில் அம்பானிகள், அதானி, அகர்வால்கள் முதலியவர்களை வளர்த்து அவர்களை பினாமிகளாக ஆக்கிக் கொள்வது. இந்த அரசின் வித்தைகள், இவை. "எல்லாத் தளங்களும் நம் தளங்கள்; நம்முடைய அராஜகம், நம்முடைய நாட்டின் ராஜரீகம். இதனை அடைய, சமயம், இனம், மொழி, மரபு இவற்றின் பன்முகத் தன்மைகளை, ஒற்றைத் தளமாக ஆக்குவோம்" இதுதான் இந்த அரசின் பிரகடனம்.

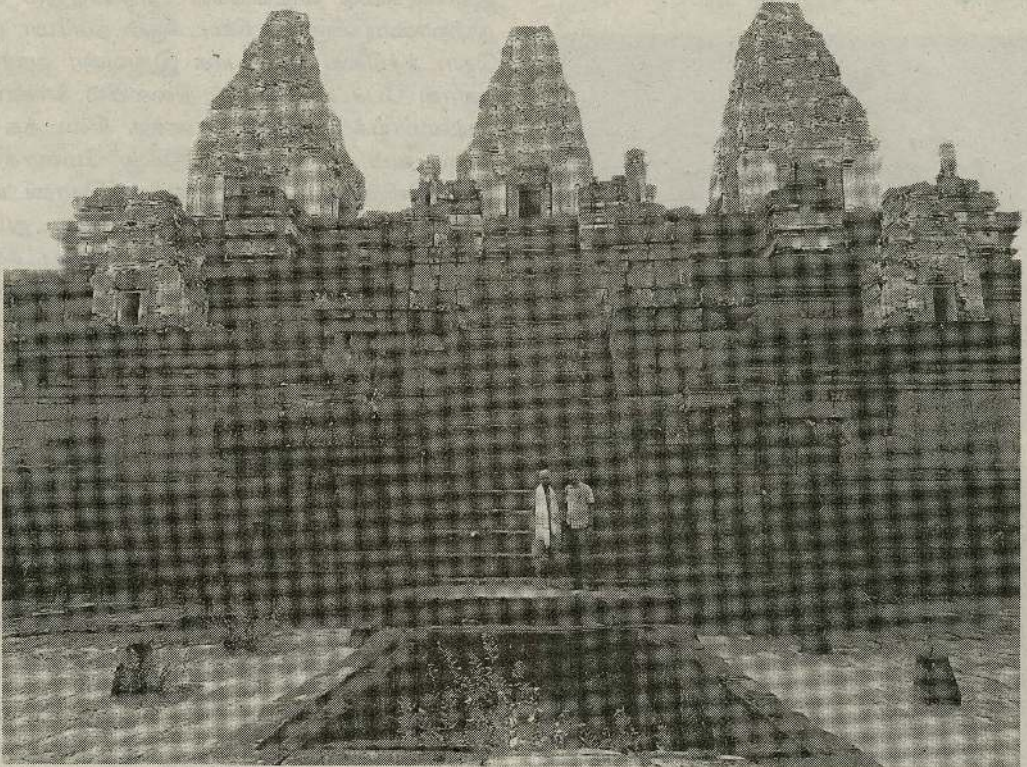
ஆனால், பின்னை நவீனத்துவம் இதுமட்டு மல்ல, அதன் விளையாட்டுக்கள், தாராளத்துவத் தையும் பன்முகத் தன்மையையும் வரவேற்கக் கூடியன. ஆனால் மனிதநேயம் உள்ளிட்ட ஒழுங்குமுறைகளை மறுதலிப்பன. ஆயின், பின்னை நவீனத்துவம், எதிர்நிலை கொண்ட ஒரு கருத்துப்போக்கு கொண்டதல்ல. ஆனால் இன்றைய இந்துத்துவ அரசியல் இதன் தாராளத் துவப் போக்குகளை, மறுதலிப்பின் உத்திகளைத் தன் அரசியல் நிலைப்பாடுகளுக்கு ஏற்புடையதாக ஆக்கிக் கொள்கிறது. தாராளத்துவம் என்பதனை சுதந்திரமாக விளையாடுவதற்குரிய மனோ நிலையாக ஆக்கிக் கொள்கிறது. ஒரு திட்டமான ஒழுங்குமுறைக்கு மறுதலையாக இருப்பதனைத், திட்டமிட்டுக் குழப்பும் அரசியலுக்குத் தோதாக இது ஆக்கிக் கொள்கிறது. போகட்டும்.

இன்று, பின்னை நவீனத்துவம், இலக்கியத் திறனாய்வில், ஒரு சக்திவாய்ந்த முறையியலாக அறியப்பட்டுக் கிடக்கிறது. இலக்கியப் போக்கின் பன்முகத் தன்மைகளைக் கட்டியங் கூறி இது, வரவேற்கிறது. பின்னை அமைப்பியலோடு இணைந்து, இது கட்டவிழ்ப்பு, மறுவாசிப்பு எனும் அணுகுமுறைகளை கொண்டு கலை, இலக்கியத்தை விளக்குகின்றது. பின்னைக் காலனித்துவம் எனும் கருத்தியலோடு சேர்ந்து இது, எழுத்துக்களில் காலனிய ஆதிக்கத்திற் குட்பட்ட பார்வை முறைகளை மறுதலிக்கிறது. இது, பின்னை நவீனத்துவத்தின் ஒரு பக்கம். இன்று இதற்கு மாற்றாக, இன்னொரு கொள்கை, இலக்கியச் சிந்தனை உலகில் வளரக் காணோம். காத்திருக்க வேண்டியிருக்கிறது.

டிராட்ஸ்கி மருது

மதத்தை முன்னிறுத்தும் குடியுரிமைச் சட்டம்

மதக் கட்டமைப்புக்கு உள்ளே இருந்து கொண்டுதான் சாதியக் கட்டுமானத்துக்கு எதிராக ராமானுஜர் போராடினார்; சனாதனத்தை எதிர்த்து அருணகிரிநாதர் போராடினார். வள்ளலாரும் உருகினார். இவை எல்லாவற்றையும் தூக்கி எறியச் சொல்லித்தான் பெரியார் வந்தார். எனவே நமக்குப் பெரியார்தான் ஆயுதம். மதத்தையும் கலையையும் தொன்மத்தையும் சேர்த்துக் குழப்புகிற கூட்டத்துக்கு எதிர்வினையாற்ற வேண்டுமானால் மதத்தையும் கலையையும் பிரித்துப்பார்க்கிற உணர்வு நம்மிடையே மேலோங்க வேண்டும்.

நீ

ண்ட நாட்களாக எனது மனதில் உறைந்திருந்த ஆசை அல்லது கனவு 'திப்புலின் புலி' என்கிற மரத்தாலான சிற்பத்தைப் பார்த்துவிட வேண்டும் என்பது. இலங்கை நண்பர் நித்தியும் ராஜாவும் லண்டன் அருங்காட்சியகத்துக்கு என்னை அழைத்துச் சென்று காண்பித்தார்கள். அதற்கடுத்து கம்போடியாவிலுள்ள அங்குர்வாட்டை பார்க்க வேண்டும் என்பது. 1990களில் நாசருடன் படம் செய்துகொண்டிருந்தபோது முயற்சித்தேன். நிறைவேற்றவில்லை. அந்த வாய்ப்பு புகைப்படக் கலைஞர் நண்பர் ராஜூ மூலம் அண்மையில் கிடைத்தது.

தெற்காசிய நாடுகள் அனைத்தும் கலந்து கொள்ளும் மிகப்பெரிய புகைப்படக் கண்காட்சி இந்தமுறை கம்போடியாவில் நடந்தது. கண்காட்சிக்கு நண்பர் ராஜூவும் நானும் போயிருந்தோம். ஆண்டுக்கு ஒருமுறை இரண்டு நாட்கள் மட்டுமே நடத்தப்படும் இந்தக் கண்காட்சி கடந்த 15 ஆண்டுகளாக நடத்தப்பட்டு வருகிறது. இதை கண்காட்சி என்று சொல்வதைவிட ஒரு 'இயக்கம்' என்று சொல்வது பொருத்தமாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். ஏனென்றால் இந்தக் கண்காட்சி வெறும் காண்பியல் வடிவமாக மட்டுமின்றி, அந்தப் புகைப்படங்களின் பின்னால் ஒளிந்திருக்கும் கதையை வெளிப்படுத்துவதுதான் இந்தக் கண்காட்சியின் முக்கியத்துவம் என்பதால் தெற்காசியக் கலைஞர்கள் ஆண்டுக்கு ஒருமுறை தவறாமல் கூடுவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

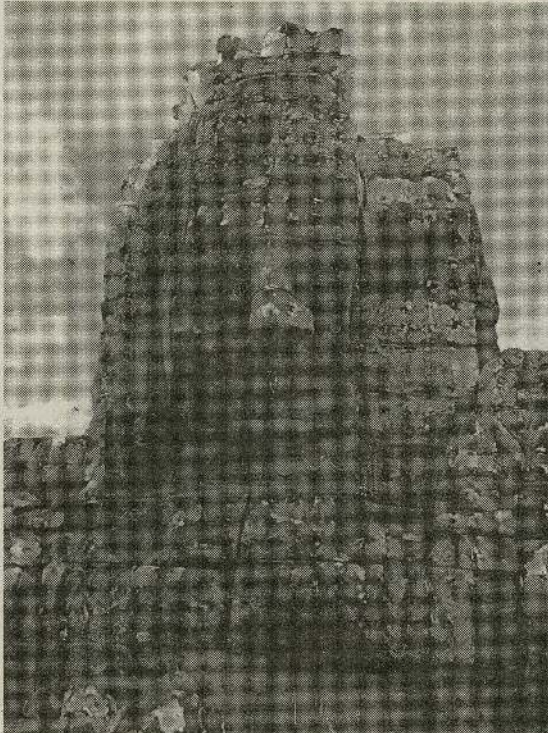
எளிய மக்களின் வாழ்வியலை அவர்தம் புறச்சூழலை காண்பியல் மரபோடு இணைத்து புகைப்படக் கோர்வையைக் கொண்ட ஒரு காட்சியரங்காக அமைகிறபோது அது இன்னும் கூடுதல் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது.

அங்குவார்ட் என்பது சென்னையைப் போன்ற பரந்த நிலப்பரப்பைக் கொண்ட ஒரு இடம். சுமார் 80 கி.மீ. சுற்றளவுகொண்டது. பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு அமைக்கப்பட்ட உலகின் மிகப்பெரிய வழிபாட்டுத் தலங்களைக் கொண்டுள்ள இடம். அடிஅடியாகப் பார்த்து ரசிக்கப்பட வேண்டிய ஆவணமாய் அமைந்துள்ள இடம் அது.

6ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து 12ஆம் நூற்றாண்டுவரையிலான தமிழ்நாட்டின் கலாசாரத் தொடர்பையும் வரலாற்றுச் சிறப்பையும் அறிய உதவும் சான்றாதாரங்கள் இந்த மண்ணில் காட்டிக் கிடக்கின்றன. குறிப்பாக, மகாபலிபுரம், காஞ்சி கைலாசநாதர் கோயில், குடுமியான் மலை அருகில் உள்ள மூவர் கோயில் ஆகியவற்றை அங்குவார்ட் போடு தொடர்புபடுத்தி ஆய்வுக்குப்படுத்தினால் இடைப்பட்ட காலத்து தமிழகத்தின் கட்டிடக் கலை, சிற்பக் கலை பற்றிய வரலாற்றுத் தரவுகளை பேரளவுக்கு காண்பியல் வடிவில் படிக்கவும் புரிந்து கொள்ளவும் முடியும்.

கம்போடியாவில் உள்ள அங்குர்வாட், இலங்கை பொலனருவா, இந்தோனேசியாவில் உள்ள பிரம்பானான் ஆகிய இடங்களில் அமைந்துள்ள கலை வடிவங்கள் அனைத்தும் 6ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து கிடைக்கும் நம்மோடான தொடர்ச்சியை குறிப்பாக இதுவரை வார்த்தைகளால் பேசப்பட்டுவந்த நிலையில் காண்பியல் வடிவமாய்க் கண்டது எனக்கு கிடைத்த தனி அனுபவம். 6 நூற்றாண்டுக்கு மேலாக ஒரு இடத்திலிருந்து மறு இடத்துக்குக் கொண்டயாகக் கொடுக்கப்பட்டதும் பெறப்பட்டதுமான காண்பியல் சித்திரத் தொடரை கட்டிடக்கலை, சிற்பம் வழியாக ஒரே குவிமையத்தில் ஒன்றாகப் பார்க்கக் கிடைக்கும்படியான ஒரு காட்சிக் கூடமோ, புத்தகமோ இதுவரையில் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. உலகிற்கு தமிழ்ச் சமூகம் அளித்துள்ள காணுதற்கரிய காட்சி வடிவங்கள் எல்லாம்க்களும் பார்க்கவும் படிக்கவும் வரவேண்டும் என்பதும் தமிழார்வலர்கள் யாராவது இதை முன்னெடுத்துச் செய்ய வேண்டும் என்பதும் எனது தீராத ஆசையாகவும் எதிர்பார்ப்பாகவும் இருக்கிறது.

ஏனென்றால் எஞ்சியிருக்கிற அடையாளங்களைத் தக்க வைக்கவும் பாதுகாத்து வைக்கவும் வேண்டிய தேவையும் அவசியமும் இப்போது எழுந்திருக்கிறது. இளைஞர்களும் பெரியவர்களும் இணைந்து களத்துக்கு வந்தால்தான் இது

காக்கை

காக்கைச் சிற்பினிலே

ஜனவரி 2020

சுலபமாகும். திரும்பத் திரும்ப நான் வலியுறுத்திச் சொல்லுகிறேன். சித்திரக் கோர்வைகளை காண்பியல் வடிவங்களோடு இணைத்துச் சொல்ல வேண்டியது இப்போது அவசியமானதும் அவசரமானதும் ஆகும். அதுவே, நம்மை இன்னும் வலிமையான தளத்தில் நிலைநிறுத்தும் என நான் நம்புகிறேன்.

உலகில் இத்தாலிய மக்களைப் போல் காண்பியல் வடிவங்களை காப்பாற்றி வைத்திருக்கிறவர்கள் எவரும் இல்லை. அவர்களைப்போல நாம் நம்முடைய மரபையும் கலையையும் சித்திரத்தையும் பாதுகாக்க வேண்டும். பண்பாட்டுத் தளத்தில் தமிழர்களுக்குக் கிடைத்த இசுலாமியப் பண்பாடு, வெள்ளையர்கள் மூலம் வந்த கிறித்துவம் நமக்களித்த பண்புநிலைகள் எல்லாம் அருங்கொடைகள்.

இந்தக் கொடைகளையெல்லாம் நம்முடைய பண்பாட்டு அடையாளங்களோடு இணைத்துக் கொண்டு பரிமாற முன்வந்தால்தான் மதரீதியாக நம்மைப் பிரிக்க நினைக்கிற மதவாத சக்திகளையும் பிரிவினை வாத சக்திகளையும் எதிர்த்து நிற்க முடியும். நமது பூகோள எல்லையைத் தாண்டி உலகம் முழுவதும் இருக்கிற தமிழர் பண்பாட்டு நிலைகளுக்கு முன்னால் காண்பியல் ரீதியாகப் பேசவேண்டும். எனவே அதற்கான புத்தகங்கள், ஆவணங்கள் அனைத்தையும் நாம் காப்பாற்ற முன்வர வேண்டும்.

கம்போடியா மக்கள் மிக வெள்ளந்தியானவர்கள். அவர்களைச் சந்திக்கப் போனால் எழுந்து நின்று தலைகுனிந்து இருகரம் கூப்பி வணங்கி வரவேற்கிற காட்சியெல்லாம் மனிதகுலத்தில் மிக உன்னதமானது. சுற்றுலா தான் அந்த நாட்டின் முக்கியமான வருவாய்தரும் தொழில் ரிக்ஷா ஓட்டுகிற தொழிலாளியிலிருந்து பெரிய வணிகம் செய்கிற வசதியானவர்கள் வரை தங்களது மனக்குறைகளை வெளியிலிருந்து வருகிற மக்களிடம் சொன்னால், தனது நாட்டைப் பற்றிய மதிப்பு குறைந்துவிடுமோ என பண்போடு சொல்லத் தயங்குகிறார்கள். ஆனால், மனக்குறைகளை இறக்கிவைக்க சுற்றுலாப் பயணிகளை விட்டால் அவர்களுக்கு வேறு ஆள் இல்லை.

கடந்த 60 ஆண்டுகளாக நாட்டில் நடந்து வந்துள்ள மாற்றங்கள், நாங்கள் யார் என்பதையே அழித்துவிட்டது. பிரெஞ்சுக் குடியரசின்கீழ் எமது நாடு இருந்தபோது பிரெஞ்சு மொழியைக் கற்கச் சொன்னார்கள் இரண்டாம் உலகப்போர் நடைபெற்ற காலத்தில் ஜப்பான் மொழியைப் படிக்கச் சொன்னார்கள். போர் முடிவுற்றதற்குப் பிறகு கொரிய மொழி படிக்கச் சொன்னார்கள். இப்போது சீனத்தைப் படிக்கச் சொல்லுகிறார்கள். உயிர் வாழ்க்கைக்காகவும் வாழ்வியல் தேவைக்காகவும் நான்கு மொழியை படிக்க வேண்டிய நிர்பந்தம் எம்மக்களை அழுத்துகிறது.

எங்களது மொழி இன்னதென்று தெரியாமல் எங்கள் அடையாளத்தை இழந்து நிற்கிறோம் என்று அவர்கள் சொல்லுகிறபோது அவர்கள் முகத்தில் படர்ந்த துயரத்தையும் ஆற்றாமையையும் வெறும் எழுத்திலெல்லாம் சொல்லிவிட முடியாது.

தமிழ்நாட்டில் இருக்கிற ஒரு கூட்டம், நம்மோடு நட்பாகவும் தோழமையாகவும் இருப்பதுபோன்ற பாவனைகாட்டி திராவிட அரசியலையும் உழைப்பையும் அதன் உயிர்ப்பான கொள்கைகளையும் சிறுமைப்படுத்தி வருகின்றன. மதக் கட்டமைப்புக்கு உள்ளே இருந்து கொண்டு தான் சாதியக் கட்டுமானத்துக்கு எதிராக ராமானுஜர் போராடினார்; சனாதனத்தை எதிர்த்து அருணகிரிநாதர் போராடினார். வள்ளலாரும் உருகினார். இவை எல்லாவற்றையும் தூக்கி எறியச் சொல்லித்தான் பெரியார் வந்தார். எனவே நமக்குப் பெரியார்தான் ஆயுதம். மதத்தையும் கலையையும் தொன்மத்தையும் சேர்த்துக் குழப்புகிற கட்டத்துக்கு எதிர்வினையாற்ற வேண்டுமானால் மதத்தையும் கலையையும் பிரித்துப்பார்க்கிற உணர்வு நம்மிடையே மேலோங்க வேண்டும்.

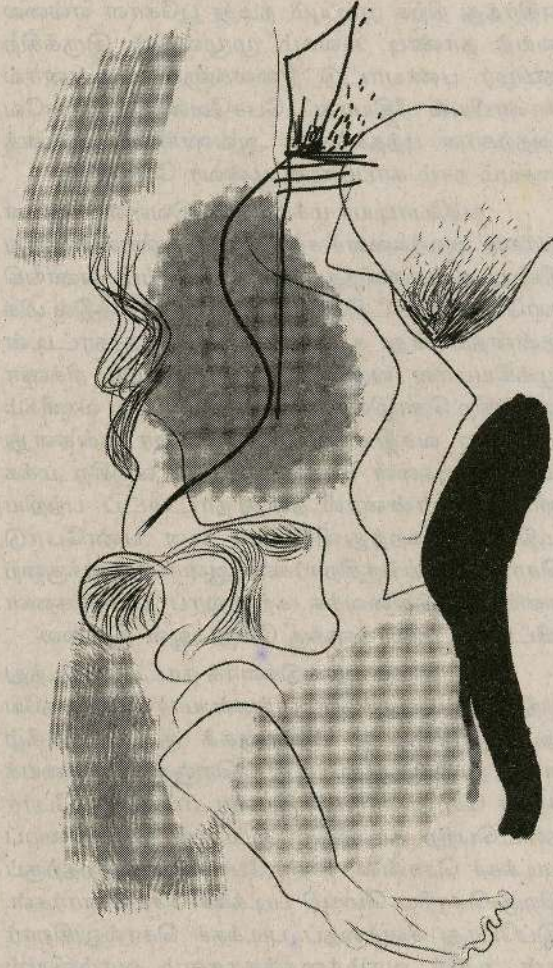
இந்த நிலையில்தான் குடியுரிமைச் சட்டம் என்கிற பெயரில் மதத்தை முன்னிறுத்துகிற அவலம் இங்கே நடந்து கொண்டிருக்கிறது. இதைத் துரத்தியடிக்க வேண்டியதும் தூர நிறுத்தி வைப்பதும் ஒவ்வொரு குடிமகனின் கடமை என்பதை நாம் ஒவ்வொருவரும் உணர வேண்டும். குடியுரிமைச் சட்டம் என்ற பெயரில் மாறுவோம் போட்டுக்கொண்டு அரங்காடத் துடிக்கும் கொடிய மதத்தை அனுமதித்தால் தமிழ் அடையாளம் போகும். தமிழர் அடையாளம் போகும். வங்காள விரிகுடாவைச் சுற்றி இருக்கிற திராவிட மற்றும் தமிழர் பண்பு நிலையும் அழியும். எனவே, அதுசேகரித்து வைத்திருக்கிற தமிழ் காண்பியல் கூறுகளை இணைத்து தமிழ் மக்களை வழிநடத்தும் நாளை எதிர்நோக்கியே நம்முடைய பயணம் அமையவேண்டும்.

காங்கிரஸ்

காங்கிரஸ் சிறுக்கினிலே
ஜனவரி 2020

வானவில் புன்னகை

தன்னைத்தானே தரத் தயாராயிருந்தது கித்தான்
காத்திருந்தன தொடக்கத்திற்காக தூரிகைகள்
குழைத்த வண்ணங்கள் முகத்தில் குழப்பம்
எந்த வண்ணம் முதலில்
இரண்டாம்....
மூன்றாம்...
..எதேது..
இறுதி வண்ணம் ஏன் கடேய்சியில்...
வண்ணமொன்று கிசுகிசுத்தது ஓவியனிடம்..
"முதலில் குழை என்னை
முழுதாய்ப் பயன்கொள் என்னை..
என்னை மட்டும்..
இன்னொரு வண்ணமெழுப்பியது எதிர்க்குரல்:
" ஏற்க மாட்டேன்
இங்கு சமம் எல்லோரும்
ஒருவருக்கேன் தேவையற்ற முக்கியத்துவம்"
ஒற்றைக்குரலிலொரு வாக்கிய வன்மம்
"ஒரே கித்தான் ஒரே வண்ணம்"
"ஆதி வண்ணங்களை முதலில் அழை
அடுத்த வண்ணங்களை பிறகு அழை"-
இதுவுமொரு குரலாய்
நீண்டு யோசித்த ஓவியன்
தூரிகையுடன் வானம் பார்க்க
தொலைவின் வானவில்
புன்னகைத்து சொன்னதொரு சேதி..

கட்டுரை

நா இராமச்சந்திரன்
nrfolk@gmail.com

நாட்டார் தெய்வ வழிபாட்டு மரபு

நாட்டார் அம்மன்கள் பழிவாங்கும் அம்மன்கள். நாட்டார் தெய்வங்களை உயர்சாதியினரின் இந்து சமய வழிபாட்டுக்குள் அடக்கும் நோக்கத்தோடு காளி அல்லது பார்வதியின் அவதாரம் அல்லது சிவனின் உறவினர் என்று இணைக்கின்றனர். மாரியம்மனைப் பார்வதியுடனும் சிவனோடும் தொடர்புப்படுத்திப் பல கதைகள் காணப்படுகின்றன. மாரியம்மன் முந்திய பிறவியில் ஒரு பிராமணப் பெண்ணாகப் பிறந்து தாழ்த்தப்பட்ட சாதியைச் சார்ந்த ஒருவரால் ஏமாற்றித் திருமணம் செய்து கொள்ளப்பட்டுப் பழிவாங்குவதாகக் கதைகள் காணப்படுகின்றன.

தமிழகத்தில் நாட்டார் தெய்வ வழிபாட்டு மரபு இன்று நெருக்கடிக்கு உள்ளாகியுள்ளது. அத் தெய்வங்களை இந்துத்துவம் தனதாக்கிக் கொள்ள முயற்சி செய்கிறது. உழைக்கும் மக்களை வருணப் பாகுபாட்டில் ஒதுக்கி வைத்த வைதீகச் சமயம் அவர்களின் தெய்வங்களையும் ஒதுக்கி வைத்ததுதான் வரலாறு. “சென்றுநாம் சிறுதெய்வம் சேர்வோம் அல்லோம்” என்று திருநாவுக்கரசர் பாடியுள்ளதை நாம் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். மறைமலையடிகள் நாட்டார் தெய்வ வழிபாட்டையும் வழிபடுவோரையும் பழித்துப் பேசியுள்ளதையும் நாம் அறிவோம். நாட்டார் சமய மரபு தெய்வத்தை மையமாகக் கொண்டதன்று.

“நாட்டுப்புற வழிபாட்டு முறைகள் வீடுபேற்றை அல்லது மோட்சத்தை நோக்கமாகக் கொண்டவையாக இல்லாமல் இப்புலக வாழ்க்கை நலனை நோக்கமாகக் கொண்டவை. வைதீகச் சமயத்தில் தெய்வத்திற்கும் மனிதனுக்கும் உள்ள இடைவெளி அதிகமாக இருக்க நாட்டுப்புறச் சமயத்தில் மனிதர் தெய்வத்துக்குக் கட்டளையிடுகின்ற அளவுக்கு நெருக்கமான உறவு உடையதாக இருக்கின்றது” (இ.முத்தையா, அடித்தள மக்களின் குறியீட்டுப் பயண வெளிகள், 2010). சிவனைக் கூட தங்க ஞடைய சிவனாகத்தான் பார்க்கின்றனர்.

மக்களையும் நாட்டார் தெய்வங்களையும் தனித்தனியே பிரித்துப் பார்க்க இயலாது. தெய்வங்களின் இருத்தல் என்பது மக்களின் மூலமாகவே உணர இயலும். மக்களின் வாழ்வியலோடும், பண்பாட்டோடும் சிந்தனையோடும் தெய்வங்கள் பின்னிப் பிணைந்துள்ளன. அத்தகைய தெய்வங்களின் பன்முகப் பண்பாட்டுக் கூறுகளை முழுமையாகப் புரிந்து கொள்வதும் விளக்குவதும் எளிதன்று. இத்தகைய தெய்வங்களுக்கு மரபுவழியாகச் சொல்லப்படும் புராணக் கதைகள் உள்ளன; வழிபாட்டு மரபுகள் உள்ளன. அப்புராணக் கதைகளும் வழிபாட்டு மரபுகளும் தெய்வங்கள் மனிதனோடு பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை கொள்ளும் உறவை வெளிப்படுத்துகின்றன. மனித சமூகம் தனக்கென்று தெய்வங்களைத் தனது தேவைக்கேற்ற வகையில் கட்டமைத்துக் கொண்டு நகர்ந்து செல்கிறது. இந்தத் தொடர்ச்சியான இயக்கத்தைத் தெய்வங்கள் மக்களின் வாழ்வியலில் கொண்டுள்ள பங்கை வெளிப்படுத்துவதன் மூலமே புரிந்துகொள்ள இயலும்.

நாட்டார் தெய்வங்களின் இயல்புகள் குறித்துப் பல ஆய்வாளர்கள் தமிழில் விளக்கி

யுள்ளனர். “நாட்டுப்புறத் தெய்வங்கள் மக்கள் பண்பாட்டோடு ஒட்டி உறவாடுபவை. மக்களின் வாழ்வியலின் அங்கமாக இருப்பவை. குறிப்பிட்ட வட்டாரத்தைத் தெரிந்து கொள்ளவோ, அவ்வட்டார மக்களை இனங்காணவோ அடையாளங்களாக இருப்பவை நாட்டுப்புறத் தெய்வங்களேயாகும்” என்று துளசி. இராமசாமி (1999) கூறுகிறார். “நாட்டுப்புறத் தெய்வங்கள் எல்லாம் மனிதர்களாக இருக்கும்போது மக்கள் வாழ்வியலில் இணைந்திருந்தவர்கள். அவர்களுக்குக் கெடுதல்களோ நன்மைகளோ செய்து அவர்களோடு வாழ்ந்தவர்கள். தெய்வமாக மாறியபின் அந்தந்த மக்களின் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரங்களாக இருக்கின்றவர்கள். நல்லது நடந்தால் பலன் கிடைத்தது என்று பெருமைப் படுகின்றார்கள்; நல்லது நடக்காவிட்டால் தெய்வங்களை வெறுத்தொதுக்குவதில்லை; தெய்வக் குற்றம் ஏற்பட்டுவிட்டது; அடுத்து, குறையை நிவர்த்தி செய்து வழிபட வேண்டும் என்று நம்புகிறார்கள். நம்பிக்கை வீண்போகாது என்பது அவர்கள் எண்ணம். நாட்டுப்புறத் தெய்வங்களை வழிபடுவது என்பது ஊர் கூடிச் செய்வதாகும்; சாதி கூடி முடிவெடுப்பதாகும்; குலத்தினர் வழிபடுவதாகும். ஆகவே, நல்லது நடந்தாலும், கெட்டது நடந்தாலும் வழிபாட்டைத் தடைப்படுத்த மாட்டார்கள். தடைப்படுத்தினால் அடுத்த குலத்தினர் மதிக்கமாட்டார்கள். ஏளனமாகப் பேசுவார்கள்” (துளசி. இராமசாமி, 1999).

மக்களின் வாழ்வியல் தேவைகளை நிறைவேற்றும் ஆதாரமாக நாட்டார் தெய்வங்கள் செயலாற்றுகின்றன. நல்ல விளைச்சல் கிடைப்பதற்காகவும், நோய் நொடிகள் அகலுவதற்காகவும் - வராமலிருப்பதற்காகவும், குழந்தைப் பேறு கிட்டுவதற்காகவும், செல்வம் பெருகுவதற்காகவும், மேலும் பல்வேறு தேவைகளுக்காகவும் நாட்டார் தெய்வங்கள் பல்வேறு முறைகளில் வழிபடப்படுகின்றன.

“நாட்டுப்புறத் தெய்வம் ஒரு பொருள் (object) இல்லை. அது மனித வசிப்பின் குறியீட்டு வெளிப்பாடு. தெய்வத்தின் இழைகளான உருவம், தொன்மக்கதை அல்லது கதைப்பாடல், நிகழ்த்துதல், வழிபாட்டுச் சடங்கு முறைகள், களிப்பு நிகழ்வுகள், பழக்கவழக்கங்கள், அழகியல் வெளிப்பாடுகள் ஆகிய அனைத்தும் மனித வசிப்பின் குறியீட்டு வெளிப்பாடுகளாம்” என்று இ.முத்தையா (அடித்தள மக்களின் குறியீட்டுப் பயண வெளிகள், 2010:207) குறிப்பிடுவது பொருத்தமானது.

நாட்டார் தெய்வம் நடைமுறையில் தனித்தவொரு செயல்பாடாக விளங்குவதில்லை.

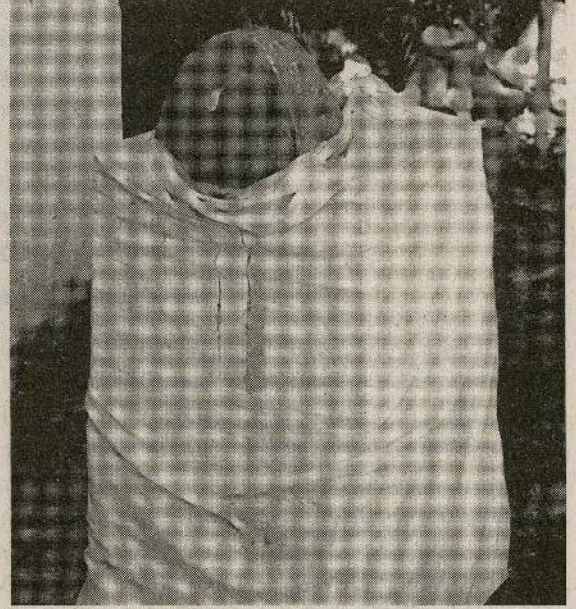
பல்வேறு செயல்பாடுகளிலிருந்து உருப்பெறுகிற மனோபாவமாகவே வெளிப்படுகிறது. தெய்வம் என்பது தன்னளவில் ஒரு வழக்காறெனச் செயல்பட முடியாதது. இது பல வழக்காறுகளின் தொகுதியில் உருவாக்கியுள்ள கருத்தாக்கம். ஒரே நேரத்தில் இருந்து கொண்டிருப்பது போலவும் இல்லை என்பது போலவும் தோற்றளிமப்பது. நாட்டார் தெய்வத்தைச் சேகரித்தல் அல்லது அறிந்துகொள்ளுதல் என்பது அத்தெய்வம் குறித்த வழக்காறுகளைச் சேகரித்தல் அல்லது அறிந்து கொள்ளுதலே (லூயிஸ் ஜோசப் தருமராஜ், 1999).

நாட்டார் தெய்வங்களைப் பொதுவாகத் தென் மாவட்டங்களில் அம்மன்கள், மாடன்கள் என்று இருவகையாகப் பகுப்பர். முத்தாரம்மன், முப்பிடாதி(ரி) அம்மன், இசக்கியம்மன், தோட்டுக்காரி அம்மன், பூலங்கொண்டான் அம்மன், சின்னணஞ்சி, மாரியம்மன், தீப்பாச்சி அம்மன், மாடத்தி அம்மன், பூச்சியம்மன், பத்திரகாளியம்மன், செல்லத்தம்மன் போன்ற பெண் தெய்வங்கள் அம்மன்கள் என்ற வகைக்குள் அடங்குகிறார்கள்.

இசக்கி அம்மன் என்று பொதுவாகச் சொன்னாலும் பல்வேறு இசக்கி அம்மன்கள் உள்ளனர். குலைவாழை இசக்கி, நீலி (பழையனூர் நீலி), முப்பந்தல் இசக்கி போன்ற இசக்கிகள் காணப்படுகின்றனர். இத்தெய்வங்களுக்கான கதைகளும் வெவ்வாறானவை.

நாட்டார் அம்மன்கள் பழிவாங்கும் அம்மன்கள். நாட்டார் தெய்வங்களை உயர்சாதியினரின் இந்து சமய வழிபாட்டுக்குள் அடக்கும் நோகத்தோடு காளி அல்லது பார்வதியின் அவதாரம் அல்லது சிவனின் உறவினர் என்று இணைக்கின்றனர். மாரியம்மனைப் பார்வதியுடனும் சிவனோடும் தொடர்புப்படுத்திப் பல கதைகள் காணப்படுகின்றன. மாரியம்மன் முந்திய பிறவியில் ஒரு பிராமணப் பெண்ணாகப் பிறந்து தாழ்த்தப்பட்ட சாதியைச் சார்ந்த ஒருவரால் ஏமாற்றித் திருமணம் செய்து கொள்ளப் பட்டுப் பழிவாங்குவதாகக் கதைகள் காணப்படுகின்றன.

நாட்டார் அம்மன்கள் அடிப்படையில் தனி உரிமை வாய்ந்தவை. திருமணம் செய்து கொண்ட அம்மன்கள் துணைவனுக்கு அடங்குவதில்லை. துணைவனைக் கொல்லும் கதைகளும் உள்ளன. நெருக்கடியை விளைவிக்கும் தெய்வங்களாக விளங்குகின்றன. வாழ்க்கையில் தடைகள் ஏற்படும்போது மக்கள் இத்தெய்வங்களை வணங்குகின்றனர். கொள்ளை, பஞ்சம் போன்ற தீமைகளை விளைவிப்பவை. அத்தீமை

களை விலக்கும் ஆற்றலும் அத்தெய்வங்களுக்கு உண்டு என்று நம்புகின்றனர். அத்தெய்வங்களின் உருவங்கள் கரடுமுரடாகச் செதுக்கப்பட்ட அல்லது முகமற்ற படிமங்கள். அத்தெய்வங்கள் மண்ணுக்குரியவை. அச்சமூட்டுபவை. சடங்கின் ஒரு பகுதியாகத் தெய்வமுறல் நிகழும். இரத்தப்பலி கேட்பவை அல்லது கொடுக்கப் படுபவை. பார்ப்பனரல்லாத பூசாரிகளால் பூசை செய்யப்படுபவை.

நா.வானமாமலை இத்தகைய பெண் தெய்வங்கள் குறித்துப் பின்வருமாறு கூறுகிறார்: “தேவியரில் பெரும்பாலானவர்கள் மூர்க்க தேவதைகளே. பரட்டைத் தலை, கொட்டை விழி, கோரப் பற்கள் முதலிய அகர அம்சங்கள் எல்லாத் தேவதைகளுக்கும் பொதுவானவை. இத்தெய்வங்கள் பெண்ணாதிக்கச் சமுதாயத்தின் எச்சமாக நிற்கின்றன. இவற்றுள் முத்தாரம்மன், குமரி, செல்வி முதலிய தேவியர் தென்பாண்டி. நாட்டில் பிரபலமானவர்கள். மணம்புரிந்து கொள்ளாத இத்தேவியர்களைப் பயத்தோடுதான் மக்கள் வழிபட்டனர். இத்தெய்வங்கள் தமக்குக் கொடுக்க வேண்டியதைப் பக்தர்கள் தராவிட்டால் பெருந்துன்பம் விளைவிக்கக் கூடியவர்கள் என்று நம்பினார்கள். ‘யக்கி’ என்ற சமண மதத்தவரது சாந்த தேவதை, பாமர மக்களின் இசக்கியாக மாறிவிட்டாள். காளி, மாரி முதலியன வங்கத்திலிருந்தும் கருநாடகத்திலிருந்தும் பண்பாட்டுத் தொடர்பின் காரணமாக இங்குக் குடியேறியவை. சக்கம்மாள், ராஜ கம்பள நாயக்கர்களது தெய்வம். கொத்து பல்லாரியிலிருந்து அவர்கள் வருகிற காலத்தில் அதனையும் கூடவே கொண்டு வந்துவிட்டார்கள்.

காக்கை

காக்கைச் சிறுவனிலே
ஜனவரி 2020

நாட்டார் தெய்வக் கோவில்களெல்லாம் தனியொரு குடும்பத்தினராலோ சில குடும்பத்தினர் சேர்ந்தோ வழிபடப்பட்டு வருவன. சில வேளைகளில் ஒரே தெய்வம் வெவ்வேறு சாதியாரால் ஒரே ஊரில் வெவ்வேறு இடங்களில் வழிபடப்படுவதும் உண்டு. ஒரு தெய்வத்திற்கு ஓர் ஊரில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பல பீடங்கள் காணப்படுவதற்கு இதுவே காரணம்.

தேவியரில் பல தேவக் கடவுளரோடு இணைப்புப் பெற்றுவிட்டன. காளி தனியாகவே வணங்கப்பட்டது. அது சைவ சமயத்தில் பார்வதியோடு சேர்ந்து ஓர் அம்சமாகிவிட்டது. பெரும்பாலும் பழமையான தேவதைகள் சிவனது மனைவிகளாக மாறிவிட்டன. ஆயினும் சிவன், விஷ்ணு கோயில்கள் இல்லாத சிறு கிராமங்களிலும் ஒரு தேவியின் கோயில் இருக்கும். இக்கோயிலுக்குச் சிறப்பான நாள் களில் கொடை கொடுப்பார்கள். நவராத்திரியின் போது திருவிழாவும் நடைபெறும். சிறு கோயில்களில் ஒரு நாள் மட்டுமே கொடை நடைபெறும்” (1964).

கடலை மாடன், வண்ணார மாடன், புலமாடன், கௌதலமாடன் போன்ற ஆண் தெய்வங்களை மாடன்கள் என்று அழைக்கின்றனர். முத்துப்பட்டன், பிச்சைக்காலன், சின்னத்தம்பி, குமரப்பராசா போன்ற ஆண் தெய்வங்களை மாடன்கள் என்று பொதுவாகச் சொல்வதில்லை. கடலை மாடன் கைலாயத்தில் பிறந்து உலகிற்கு வந்து கோவில் கொண்டு வழிபடப்படுகிறான். பிறப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டு இவனுடைய கதையைத் ‘தெய்வ வம்சம்’ என்பர். பிற மாடன்களும், ஆண் தெய்வங்களும் மனிதர்களாகப் பிறந்து பல்வேறு காரணங்களால் வன்கொலை செய்யப் பட்டவர்கள் என்பதால் இவர்களை ‘வெட்டுப் பட்ட வாதைகள்’ என்று குறிப்பிடுவர். இத்தெய்வங்களுக்குப் பெரும்பாலும் கட்டட அமைப்பு களோ சிலைகளோ அமைக்கப்படுவதில்லை. சிலைக்குப் பதிலாகப் பீடங்கள் அமைத்திருப்பர் (தற்போது இத்தெய்வங்களுக்குக் கோவில்களைக் கட்டிச் சிலைகளை அமைத்து வருகின்றனர். இந்துத்துவாவின் வைதீக நெறி குறித்த நகர்வால் இது நடைமுறைப்படுத்தப் பட்டு வருகிறது).

நாட்டார் தெய்வ வழிபாட்டிடத்தில் நடைபெறும் விழா ஆண்டுக்கு ஒரு முறையோ அல்லது சில ஆண்டுக்கால இடைவெளி விட்டோ நடைபெறும். தமிழகத்தில் இவ்விழா வினைத் திருவிழா, பரண்வெட்டு, படுகளம்,

கொடை, ஊட்டு என்று அந்தந்த பண்பாட்டுக்கு ஏற்ப அழைக்கின்றனர். நெல்லை, துத்துக்குடி, குமரி மாவட்டங்களில் கொடை என்று பொதுவாக அழைக்கின்றனர். தம்புரான் கோவில், காளி கோவில்களில் நடைபெறும் விழாவினை ஊட்டு என்றும் அழைப்பர். நெல்லை மாவட்டத்தில் சில இடங்களில் பரண்வெட்டு என்று அழைப்பதும் உண்டு. கொடை என்பது தெய்வத்துக்குக் கொடுத்தல் என்றும், ஊட்டு என்பது தெய்வத்திற்கு ஊட்டுதல் என்றும் பொருள்படுகின்றன.

பார்ப்பனர் பூசை செய்யும் இந்து சமயக் கோவிலில் நடைபெறும் திருவிழாவினின்றும் கொடை விழா அடிப்படையில் பல்வேறு வகையில் வேறுபடுகின்றது. தெய்வத்திற்கு அளிக்கப்படும் உணவு இந்து சமயக் கோவிலில் படைப்பது போன்று சிறிய அளவில் படைப்பதில்லை. நாட்டார் தெய்வக் கோவில் கொடையில் படைக்கப்படும் உணவினைப் ‘படைப்பு போடுதல்’ என்றே குறிப்பிடுகின்றனர். சைவப் படைப்பு, மாமிசப் படைப்பு என்று சொல்லும் வழக்கம் உள்ளது. பொருள் வசதிக்கேற்ற வகையில் ஒரு கோட்டை அரிசி, மூன்று கோட்டை அரிசி, பன்னிரண்டு கோட்டை அரிசி (கோட்டை என்பது 21 மரக்கால் அளவு) சோறு பொங்கி அதனுடன் கறிக்குழம்பு அல்லது சைவக் குழம்பு சேர்த்து தெய்வத்தின் முன் குவியலாகப் படைப்பர். வாழைக்குலை, இளநீர்க் குலை, நங்கு போன்றவற்றை முழுதாக விழாப் பந்தலிலும் தெய்வத்தின் முன்னும் படைப்பர். தங்களைச் செழிப்பாக வைத்திருக்கும் தெய்வத்துக்கு நன்றிக் கடனாகச் செழிப்பாக உணவு படைப்பர்.

பெரும்பாலான நாட்டார் தெய்வக் கோவில்களில் சாமியாட்டம் என்பது முக்கிய நிகழ்வாகும். விழா எந்தத் தெய்வத்திற்கு நடைபெறுகிறதோ அந்தத் தெய்வத்தின் கதையைத் தெய்வத்தின் முன் பாடி சாமியாட்டத்தை வரவழைக்கும் வழக்கம் உள்ளது. தென் மாவட்டங்களில் வில்லுப்பாட்டு, கணியான் கூத்து ஆகிய நிகழ்த்து கலைகளின் மூலமாகத்

தெய்வத்தின் கதை பாடப்படும். கொங்குப் பகுதியில் உடுக்கைப்பாட்டு மூலமாக நிகழ்த்துதல் நடைபெறும். தெய்வத்தின் கதை பாடப்படாத தெய்வம் சாமியாடியின் உடம்பில் இறங்கும் என்பது நம்பிக்கை. நையாண்டி மேளமும் பல இடங்களில் சாமியாட்டத்திற்காகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது.

நாட்டார் தெய்வக் கோவில்களெல்லாம் தனியொரு குடும்பத்தினராலோ சில குடும்பத்தினர் சேர்ந்தோ வழிபடப்பட்டு வருவன. சில வேளைகளில் ஒரே தெய்வம் வெவ்வேறு சாதியாரால் ஒரே ஊரில் வெவ்வேறு இடங்களில் வழிபாட்டுவதும் உண்டு. ஒரு தெய்வத்திற்கு ஓர் ஊரில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பல பீடங்கள் காணப்படுவதற்கு இதுவே காரணம். ஓர் ஊரிலிருந்து மற்றோர் ஊருக்குக் குடிபெயர்ந்து செல்பவர்கள் தாம் வழிபட்டு வந்த தெய்வத்தைத் தாம் வாழப்போகும் இடத்திற்குக் கொண்டு செல்லும் வழக்கம் உள்ளது. அவ்வாறு செல்லும்பொழுது தாம் வாழ்ந்த இடத்திலுள்ள தெய்வம் உறைந்த பீடத்திலிருந்து 'பிடிமண்' எடுத்துச் சென்று ஊரில் ஓரிடத்தில் அப்பிடிமண்ணைப் போட்டு அத்தெய்வத்திற்குப் பீடமமைப்பது மரபு. இவ்வாறு உருவான தெய்வத்தைப் 'போட்டுக் கொடுத்த சாமி' என்று கூறுவர். மக்கள் ஏதேனும் ஒரு காரணத்திற்காக வெளியூர் சென்று திரும்பும்போது குறிப்பிட்ட ஒரு தெய்வம் அவர்களைத் தொற்றிக் கொண்டு வந்துவிடும் என்ற நம்பிக்கை உள்ளது. அத்தெய்வத்தை அமைதிப்படுத்துவதற்காகப் பீடம் அமைத்து வழிபாடு நிகழ்த்தும் வழக்கம் உள்ளது. குடும்பத்தில் ஒருவருக்கு நோய் அல்லது விபத்து ஏற்பட, அதன் பின்னர் அக்குடும்பத்தில் யாரேனும் ஒருவருக்குக் குறிப்பிட்ட தெய்வம் கனவில் தோன்றி, தன்னால் தான் அந்நிலை ஏற்பட்டது என்றும் தனக்குப் பீடமமைத்து வழிபாடு செய்ய வேண்டுமென்றும் கட்டளையிட அவ்வாறு அவர்கள் செய்வதுமுண்டு. நாட்டார் தெய்வங்களுக்காக உருவாக்கப்பட்ட கதைகளில் இச்சம்பவங்கள் காணப்படுகின்றன.

வெட்டுப்பட்ட வாதைகள் என்று குறிப்பிடப்படும் கொடுஞ் சாவுற்றவர்களெல்லாம் ஆவிகளாக மாறிப் பழிவாங்குவதை அத்தெய்வங்களுக்குரிய கதைகள் விவரிக்கின்றன. இக்கதைகள் குறித்து நா. வானமாமலை பின்வருமாறு விளக்குகிறார்: "சோகக் கதாபாத்திரங்கள் வாழ்க்கையில் தங்களைக் கொன்றவர்களை எதிர்க்கும் வலிமையில்லாதவர்கள். இப்பாத்திரங்களின் சாதியாராலோ,

வர்க்கத்தாராலோ கொன்றவர்களை எதிர்த்து அழிக்கச் சக்தியில்லை. எனவே, இக்கொடுமையை எதிர்த்துக் கிளம்பும் கோபத்தைக் கதையில் காட்ட, சோகக் கதாபாத்திரங்களைச் சாவிற் குப் பின் பேய்களாக்கி, அவை பழிதீர்த்துக் கொள்வதாகக் கதையை முடிப்பது மரபாகும். இனக்குழுக்களில் ஒருவன் கொலை செய்யப்பட்டால் பழிவாங்குவது குழுவின் கடமையாகும். இனக்குழுக்கள் அழிந்த பின் இது ஒரு மரபெச்சமாகிவிட்டது.

தொடக்கத்தில் இந்துத்துவ இயக்கத்தினர் மக்களிடையே பணியாற்றும்போது நாட்டார் தெய்வ வழிபாட்டைத் தடுக்க முயற்சி செய்தனர். ஆனால், வழிபடுவோர் நாட்டார் தெய்வ வழிபாட்டைக் கைவிடுவதாக இல்லை. இந்துத்துவ இயக்கங்களைப் புறக்கணிக்கத் தொடங்கினர். அதன்பின் அத்தெய்வங்களை இந்துத்துவம் தனதாக்கிக் கொண்டது. திறந்த வெளித் தெய்வங்களுக்குக் கட்டட அமைப்புகள் உருவாக்கப்பட்டன. சில இடங்களில் சிறிய கோபுரம் கட்டி, கலசம் வைத்துக் கும்பாபிஷேகம் நடத்தப்படுகின்றது. சில பார்ப்பன மடாதிபதிகள் தமது காலில் பட்டுத்துணியைச் சுற்றிக் கொண்டு ஒடுக்கப்பட்டோர் வாழும் இடங்களிலுள்ள கோவில்களுக்கு வந்து சென்றனர். நாட்டார் அம்மன் கோவில்களில் விளக்கு பூசைகள் நடத்தப்படுகின்றன. வசதி படைத்தோர் நாட்டார் கோவில்களுக்கு வாகனங்கள் செய்து கொடுத்துள்ளனர். இந்த நிகழ்வுகள் ஒருசில நாட்களில் நடந்தேறி விடவில்லை. முதலில் உயர் சாதியினரிடமும், பொருளாதாரச் செயல்பாட்டில் வணிகத்தை மையப்படுத்தி மேலெழுந்து வந்து, சமய ரீதியாக அங்கீகாரம் கிடைக்காத சாதிகளிடமும் இந்துத்துவம் நீண்டகாலமாகத் திட்டமிட்டு மெதுவாக இப்பணிகளைச் செய்து வருகிறது. ஓரளவுக்கு மக்களிடம் அங்கீகாரத்தைப் பெற்று வருகிறது. நாட்டார், தாங்கள் வழிபட்டு வந்த, தங்களது அடையாளங்களான தெய்வத்தையும் தெய்வ வழிபாட்டு முறையையும் மெல்ல மெல்ல இழந்து வருகின்றனர். ஒற்றைப் பண்பாட்டாக்கல் முயற்சியில் இதுவும் ஒன்று.

இந்துத்துவம் மட்டும் இதனைச் செய்ய வில்லை என்பதையும் நாம் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். கிறித்தவத்தில் புனிதர் வழிபாடும் வழிபாட்டு முறையும் நமது பண்பாட்டின் நாட்டார் வழிபாட்டு முறையைப் பின்பற்று பவை. இசுலாமிய சமயத்தில் தர்க்கா வழிபாடு நாட்டார் வழிபாட்டுக் கூறுகளைக் கொண்டவை. இவற்றிலும் இப்பிரச்சினைகள் காணப்படுகின்றன.

காஞ்சி

காஞ்சி

காஞ்சி

காஞ்சி

காஞ்சி

காஞ்சி

காஞ்சி

காஞ்சி

காஞ்சி

காஞ்சி

புதியமாதவி

பாலையின் கனவுகள்

தோழி, சிவகாமி
பச்சையமில்லாத பாலையின் கனவுகள்
தண்ணீரில்லாத தேசமாய்,
அடியே பச்சைக்கிளி அறியுமோ
வைகை நதிக்கரையில் வசந்தமாக வந்தவனும்
அவன் தான் என்பதை,
பசுமை தர மறுத்தவனை
பாலை மணலாறு
மறக்கவோ மன்னிக்கவோ!
நதியின் பிழையன்று கொடுமணல்,
சுட்டெரிக்கும் பயணத்தில்
கனவுகளை மட்டுமே சுமந்தவைவது
காதலைக் கொல்லுமோ?
காலத்தை வெல்லுமோ!
என் செய்வேன்!
கத்துவேன் கொல்? முட்டுவேன் கொல்?
பெரு நகர இரைச்சலில்
இராட்சத பஸ்க்கரங்களுக்கு நடுவில்
சிக்கித் தவிப்பது கனவுகள் மட்டுமா?
சொல்லடி அவனிடம்,
தோழி,
வனங்களை அழித்து
மரங்களை நடுபவன்
அறிவானோ
மழையின் தாகத்தை,
கடல் நீர் பாய்ந்து
கழனிகள் விளைவதில்லை.யென
காரணங்களை அடுக்கி அடுக்கி
கண்ணீரைத் துடைக்கிறாயோ,
அடியே, சிவகாமி,
ஏமாற்றுவது நீயல்ல,
திணைமயக்கங்களும் புதிதல்ல
கங்கையைச் சுமப்பவன் அறியாத காதலா!
பொருளதிகாரம் புரியாதவனா அவன்!
புணர்ச்சி விதிகளின் ஒற்றுப்பிழைகள்
தண்டனைக்குரியதா?
அரண்மனையின் விதிகளும் சட்டங்களும்
அந்தப்புரங்களோடு முடியட்டும்
அலைகளிடம் காட்டாதே
அடங்கிப்போ வென

உரக்கச் சொல்லவெ.தோழி
கோட்டைக்கதவுகள் தாண்டி எதிரொலிக்கட்டும்,
கடற்கரையில் உப்புவிற்றவன்
வெள்ளத்தில் கரைவானோ
அடியே, கடைபரப்பி நிற்பதுதான்
விதியோ வினையோ?
கனவுகளை விதைத்த மருத நிலத்தவன்
விதைகளை மட்டும் விதைக்காமல்
விட்ட தென்ன?
பச்சையமற்ற பூமி
காற்றடித்து மணல்வெடித்து
எரிகிறதே.சுடுமணலில்
கனவுகளும் எரிக்கிறதே,
தேவீ, உன் கழுத்துமாலையின்
மண்ணை ஓடுகள்
நிஜத்துடன் உரசி உரசி
பற்றி எரிகிறதே,
பாலைக்கிழத்தியே,
கனவுகளைக் காப்பாற்றி விடு,
கனவுகள் ரொம்பவும் முக்கியமானவை,
கனவுகள் தான் வாழ்க்கை,
கனவில் வருகிறான்,
கட்டிப்பிடிக்கிறான்
தோளணைத்து தூங்குகிறான்
கனவுகளில் ஓட்டிக்கொண்டிருக்கிறது
அவன் முத்தத்தின் வாசனை
தோழி, வருவான் தானே
கவிதையின் சிதையில்
கனவுகளுக்கு எரியூட்ட.

காக்கை

காக்கைச் சிறுகிளையே
ஜனவரி 2020

கட்டுரை

பா.செயப்பிரகாசம்

jpirakasam@gmail.com

கி.ராஜநாராயணன் மீது வன்கொடுமைச் சட்ட வழக்கும் வரலாற்றுச் சிறப்புமிகு தீர்ப்பும்

இறந்து கிடந்த பிரேதங்களில் இன்னொன்று யாருடையது என்று வெகுநேரம் கழித்துத்தான் எல்லோருக்கும் தெரிய வந்தது. நெருப்பில் உருகி இணைந்த அந்த 'ரெட்டை உடலை' நீளமான ஒரு கம்பில் துணியில் தொட்டில் கட்டி, அதில் இரண்டு பிரேதங்களையும் போட்டு புஜங்களில் கம்பைத் தூக்கிச் சுமந்து சென்று தகனம் செய்தார்கள். உயிர்ளியும் நேரத்தில் சாதியாவது, தீண்டாமையாவது!

மே

ஏழு 2015 - நாங்கள் உறைந்து போயிருந்தோம். மதுரை நடுவர் நீதிமன்றத்திலிருந்து புதுச்சேரியிலிருக்கும் கிராவுக்கு 'சம்மன்' வந்தது.

மூன்றுஆண்டுகள் முன் கிரா. குடும்பத்தில் ஒரு சம்பவம் நிகழ்ந்தது. வாழ்வுக்குத் துணையாய் வந்தவர் என்று மட்டும் அவரைக் குறிப்பிடுவதில்லை; வாழ்நாள் முழுக்க கிரா. எழுத்துக்கும் இணையாய் நடந்துவந்தவர் கணவதி அம்மா. புதுச்சேரி அரசுக் குடியிருப்பு அடுக்குமாடி வீட்டில் விடிகாலையில் மாடிப் படியிலிருந்து இறங்குகையில், கடைசிப்படி என்று நினைத்துக் கால்வைத்து சறுக்கி விழுந்துவிடுகிறார்; இடுப்பு எலும்பு முறிவு ஏற்பட்டு விட்டது.

அரசு மருத்துவமனை, புதுவைக் கடற் கரை ஓட்டியுள்ள 'தாயாரம்மா' மருத்துவமனை, எலும்பு மருத்துவம் என அலைந்து கொண்டிருந்த கிரா.வுடன் நாங்களும் அலைந்து கொண்டிருந்தோம். "இடிவிழுந்தான் கூத்தை இருந்திருந்து பாரு" என்கிற மாதிரி ஆகியது.

எந்தக் கவலையும் லவலேசமும் வெளிக் காட்டிக் கொண்டவரில்லை கிரா. இந்த இடியிலிருந்து மீண்டு கொண்டிருக்கிறார் என நாங்கள் எண்ணியவேளை - நெஞ்சாங்குலை ரணமாகிற கல்லெறியாக இந்த சம்மன் வந்தது. இந்த வழக்கை ரத்து செய்யுமாறு, கிரா. பதில்மனு தாக்கல் செய்கிறார். மதுரையில் இலக்கிய வாசிப்புக்கொண்ட உயர்நீதிமன்ற வழக்குரைஞர் ராமச்சந்திரனைப் பார்த்து பதில்மனு தாக்கல் செய்து, வழக்கைத் தொடர்ந்து கவனித்துக் கொள்கிறார் கிராவுக்கு கடப்பாடுடைய அகரம் பதிப்பகம் மீரா. கதிர்.

'சண்டே இந்தியன்', 30 செப்டம்பர் 2012 இதழில் கிரா நேர்காணல் "வர வரக் கண்டறி மனமே" வெளியாகியிருந்தது. நேர்காணல் செய்தவர் எழுத்தாளர் அப்பணசாமி.

"கரிசல் பகுதியின் தலித் வாழ்க்கை பற்றி எழுத நீங்கள் அதிகம் பிரயாசைப் பட வில்லையே?" (கிரா. பதில் தீர்ப்பில் சுட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளது.)

2012 ல் நேர்காணல் வெளிவந்தது. 2015 - மே 7-ல் கிரா. மீது வன்கொடுமைத் தடுப்புச் சட்டத்தின்கீழ் வழக்குப்பதிவாகி நடுவர் நீதிமன்றத்திலிருந்து சம்மன் வருகிறது. குறிவைத்துக் கத்தி வீச, மூன்று வருடங்கள் தேவைப்பட்டிருக்கிறது.

பன்னிரெண்டு பிள்ளைகளைக் கொண்ட குடும்பத் தலைவர், வீட்டில் தீப்பிடித்தவுடன் ஓடிஓடிப் பிள்ளைகளைத் தூக்கிவந்து காப்

பாற்றுகிறார். ஒன்பது வயதுடைய நான்காவது பையன் ராகவன் உள்ளே அகப்பட்டுக் கொள்கிறான். பெரியம்மை போட்டிருந்த அந்தக் குழந்தையை 'நீண்ட தலைவாழைக் குருத்திலையில், நிறைய விளக்கெண்ணெய் தடவி, பிறந்த மேனியாகப் படுக்க வைத்திருந்தார்கள்'. ஊரார் கூடி, அந்த நள்ளிரவில் நெருப்பை அணைத்த பிறகு எங்கும் இருட்டு. தீப்பிடித்த வீட்டிற்குள் உள்ளே தலைமயிரும் ஆடையும் இல்லாமல் கரிக்கட்டையாய்க் கருகிப் போன இரண்டு பிரேதங்கள், ஒன்றையொன்று சேர்த்துக் கட்டிப் பின்னிக் கொண்டு கிடந்தன. அம்மை கண்ட குழந்தையைத் தூக்க உள்ளே உயிரைப் பணயம் வைத்துப் புருந்தது வேறு யாருமல்ல, அந்த ஊர்ச் சேரிப்பெண். பிச்சை எடுப்பவன்.

இறந்து கிடந்த பிரேதங்களில் இன்னொன்று யாருடையது என்று வெகுநேரம் சுழித்துத்தான் எல்லோருக்கும் தெரிய வந்தது. நெருப்பில் உருகி இணைந்த அந்த 'ரெட்டை உடலை' நீளமான ஒரு கம்பில் துணியில் தொட்டில் கட்டி, அதில் இரண்டு பிரேதங்களையும் போட்டு புஜங்களில் கம்பைத் தூக்கிச் சுமந்து சென்று தகனம் செய்தார்கள். உயிர்எரியும் நேரத்தில் சாதியாவது, தீண்டாமையாவது!

'கிடை'கதை - பண்ணைவீட்டு வாலிபத் தால் சீரழிவாக்கப்பட்ட தாழ்த்தப்பட்ட 'சிவனி', உயர் சாதி அக்கிரமத்தை எதிர்த்து பேயாடுகிறதாக முடிகிற குறுநாவல். அது ஒரு குறியீடு. நேரடி வார்த்தைகள் ஒதுங்கி ஓரம் கொள்ள, கலைநேர்த்தியுடன் வெளிப்பட்ட காட்சிப்படுத்தல்.

கிரா.வின் "நெருப்பு" சிறுகதை, குறுநாவலான 'கிடை', போன்ற கிரா.வின் படைப்புக்களை வாசித்தவர்கள் எவரும் இந்த வழக்குப் போடும் புள்ளியில் வந்து நின்றிருக்க மாட்டார்கள்.

இந்த வன்கொடுமைச் சட்ட வழக்கு தொடர்பான இறுதித் தீர்ப்பில், "கிரா. மீது வன்கொடுமைச் சட்டம் மற்றும் இந்தியச் சட்டத்தின் கீழ் வழக்குப் பதிவு செய்யப் போதிய முகாந்திரம் இல்லை. அவருக்கு எதிரான இந்த வழக்கை ரத்து செய்வதே, நீதித்துறை அவருக்குச் செய்யும் கவுரவம் எனக் கருதுகிறது."

என்று தள்ளுபடி செய்கிறார் மதுரை உயர்நீதிமன்றக் கிளையின் நீதியரசர் ஜி.ஆர். சுவாமிநாதன்.

2

சென்னை உயர்நீதிமன்ற மதுரைக்கிளையின் நீதியரசர் ஜி.ஆர்.சுவாமிநாதன் 16-10-2019 அன்று வழங்கிய தீர்ப்பு இங்கே தரப்படுகிறது.

“கருத்து வெளிப்பாட்டின் மீது, உச்ச மான (Extreme) அச்சுறுத்தல் வன்முறை; அடிப்படை மனித உரிமைகள் காப்பதற்குப் பலர் தங்கள் உயிரைத் தியாகம் செய்துள்ளனர். ‘சுதந்திரமான உரையாடல்’ கொலையாளிக் கான அழைப்பு (Assassin’s veto) எனத் ‘திமோதி கார்ட்டன் ஆஷ்’ தனது கட்டுரையில் வெளிப் படுத்தியுள்ளார். எழுத்தாளர் சல்மான் ருஷ்டி யைக் கொல்ல ஈரான் அதிபர் அயாத்துல்லா கொமானி, ‘பஃவா’ விதித்தபோது, “இலக்கிய விமர்சனத்துக்கான உச்சபட்ச தண்டனை கொலை” என எழுத்தாளர் வி.எஸ்.நைபால் தெரிவித்தார். பொது நிகழ்வில் ஒரு உரை யாளரைப் பேசவிடாமல் மௌனிக்கச் செய்தல் “அதிகாரத்தனம்” (Heckler’s veto) என அமெரிக்க கருத்துரிமைப் போராளி ஹாரி கால்வின் ஜீனியர் விவரிக்கிறார். இவை அனைத்தும் வழக்குக் தொடுப்பவரின் அதிகாரம் எனக் கூற முடியும். நியாயபூர்வ கருத்து வெளிப்பாடு களுக்கு எதிராகச் சட்டப்படியான குற்றவியல் நடவடிக்கையைக் கட்டமைப்பதாகும் இது.

“வரலாற்றாளர் ராமச்சந்திர குஹா, திரைக்கலைஞர் அபர்ணாசென், இயக்குநர் மணிரத்னம் போன்ற கருத்துரிமையாளர் 49 பேர்களுக்கு எதிராக, முஸாபூர் நீதிமன்றத்தில் அண்மையில் பதிவு செய்த வழக்கு ஒரு சான்று. இந்திய அரசின் குறிப்பிட்ட சில நடைமுறைகள் குறித்து, விமரிசித்து இவர்கள் இந்தியப் பிரதமருக்கு சான்றாதாரத்துடன் வெளிப் படையாய் ஒரு கடிதம் வரைந்தார்கள். சுதீர்குமார் ஓஜா என்ற வழக்குரைஞர் இவர் களுக்கு எதிராக முஸாபூர் நீதிமன்றத்தில் தேசத் துரோக வழக்குத் தொடர்ந்தார். நீதிமன்ற வழிகாட்டுதல்படி, இவர்கள் மீது தேசத் துரோகம், பொது அமைதிக்குக் கேடு விளை வித்தல், மத உணர்வுகளைப் புண்படுத்தல், வேண்டுமென்றே அவமானப்படுத்தல், சமுதாயச் சீரியல்பைக் குலைத்தல் போன்ற பிரிவுகளில் வழக்குத் தொடர் அனுமதிக்கப் பட்டது. இது ‘அறிவுசார் சமூகத்துக்கு’ மிகுந்த மனவேதனையை உருவாக்கியது. இந்த வழக்குப் பதிவு இப்போது ரத்து செய்யப்பட்டு விட்டாலும், வழக்குத் தொடுத்த ஓஜா மீண்டும் நீதிமன்றம் செல்வேன் என்று அறிவித்துள்ளார்.

“புகழ்பெற்ற ஓவியர் ஹீசேன் மீதான வழக்கை இங்கு நினைவு கூறல் பொருத்த மானது. நாட்டின் வெவ்வேறு பகுதிகளில் நீதிமன்றங்களில் அவர் மீது வழக்குகள் தொடுக்கப்பட்டன. அவரது சில ஓவியங்கள் ஆபாசமானவை, கொச்சையானவை எனக்

குற்றம் சுமத்தப்பட்டது. ஆபாசம் என்றால் என்ன என்பதைத் தெளிவாக விளக்கி, அதன் அடிப்படையில் அவர் மீது தொடரப்பட்ட வழக்குகளைத் தள்ளுபடி செய்தார் டெல்லி உயர் நீதிமன்ற முன்னாள் நீதியரசர் சஞ்சய் கிஷன் கவுல். இந்த முக்கியத்துவமிக்க தீர்ப்பின் இறுதி வாசகம் கூறியது, “90 வயதின் ஓவியர் தன் இல்லத்தில் இருந்தவாறே கலைப் பணியைத் தொடரத் தகுதியானவர்.”

“கிரா. மீதான வழக்கு இதிலிருந்து வித்தியாசமானதல்ல; கிரா.என அழைக்கப்படும் கிரா.ஜநாராயணன் தமிழின் ஆகச்சிறந்த படைப்பாளிகள் வரிசையில் முன்னிலை வகிப்பவர். அவருடைய “கோபல்லபுரம்” நாவலின் ஆங்கில மொழியாக்கம், பெங்குயின் இந்தியா பதிப்பகத்தினரால் வெளியிடப் பட்டுள்ளது.

“1922-இல் பிறந்த கிரா.ஜநாராயணன், தன் வறண்ட சுரிசல் மண்ணின் அபூர்வமான நாட்டுப்புறக் கதைகள், வழக்காறுகளை ஐந்து தலைமுறைகளாகத் தொடர்ந்து சேகரித்து வருபவர். கிரா. ஒரு நேர்த்தி யான கதைசொல்லி.1958-இல் வெளியான ‘மாயமான்’ சிறுகதை, தமிழிலக்கியப் பொற்காலத்தின் முத்திரை பதித்த கதை. அவருடைய நாட்டுப்புறக் கதைகளின் தொகுப்பு ‘எங்கே போகின்றன மந்திகள்?’ (Where are you going monkeys?) என்ற தலைப்பில் ஆங்கில மொழியாக்கம் கண்டுள்ளது. மதிப்புறு கலைமாமணி விருது, சாகித்திய அகாதமி விருதுகளின் சொந்தக்காரர்.”

என்ற ஆங்கில மொழியாக்க நாவல் மதிப்புரை கவனத்தில் கொள்ளவேண்டிய ஒன்று.

‘இந்திய அரசின் மிக உயரிய விருதான ‘ஞான பீட விருதுக்கு’ ஏக தகுதியுடைவர் கிரா’ என்ற குழல் தமிழ் வட்டாரத்தில் நிலவி வருகிறது. இத்தகு நிறைகளும் தகுதிகளும், மதுரை குற்றவியல் நடுவர் நீதிமன்றத்தை வழக்குப் பதிவு செய்வதினின்றும் தடுக்க வில்லை. 2012, செப்டம்பர் 30, “சண்டே இந்தியன்” வார இதழில் வெளிவந்த அவருடைய நேர்காணல் அதற்கு மூலமாய் அமைந்தது.

“நீங்கள் ஏன் தலித் வாழ்க்கையைப் பற்றி எழுதவில்லை?” -

என்ற கேள்விக்குக் கிரா.அளித்த பதில், “எனக்கு அவர்கள் மொழி தெரியாது.ஆகவே அவர்களுடைய வாழ்வை என்னால் விவரிக்க இயலாது” எனத் தெரிவித்திருந்தார்.

காக்கை 100

காக்கைச் சிறுகளிலே
ஜனவரி 2020

(பள்ளர்களில் இரண்டு வகை இருக்கிறார்கள். ஆத்தா பள்ளர் என்று ஒரு இனம்; அஞ்ஞா பள்ளர் என்று ஒரு இனம். இதுவே நமக்குத் தெரியாதில்லையா? இப்ப பசு அம்மான்னு கத்துதுன்னு சொல்றோம்; எருமாடு “ஞ்ஞா” என்று தான் சொல்லும். இத வச்ச அவங்களுக்குள்ள பிரிவு இருக்கு. அதவொட்டி பழக்க வழக்கங்கள் மாறுது. அவங்க பேச்சு மொழிகள் வித்தியாசம் தெரியும். இப்படி அந்த மொழி தெரியாம நா அவங்க வாழ்க்கையை எழுத முடியாது. தலித் வாழ்க்கையை அவங்கதான் எழுதணும்.” : சண்டே இந்தியன், நேர்காணல், பக்.36, செப்டம்பர் 30, 2012 - கட்டுரையாளர்)

“வழக்குத் தொடுத்தவர் இரு விசயங்களை ஆட்சேபகரமாகக் கருதுகிறார். புகார்தாரர் ‘பள்ளர்’ சமுதாயத்தைச் சார்ந்தவர். தாழ்த்தப்பட்ட இனப்பட்டியலில் அது வருகிறது. அவர்கள் தங்களை ‘தேவேந்திர குல வேளாளர்’ எனப் பெருமையுடன் அழைத்துக் கொள்கிறார்கள். பட்டியலினத்தவர் என்ற பிரிவிலிருந்து தங்களை நீக்கி, தனிப்பிரிவில் சேர்க்க வேண்டுமென அதில் ஒரு பிரிவினர் கோரிக்கை வைக்கிறார்கள். மனுதாரர் சுட்டிக்காட்டும் ஒரு விசயம் - ‘தலித்’ என்ற சொற்பயன்பாடு ‘மும்பை உயர் நீதிமன்றத்தால்’ வெறுப்புக்குரிய ஒரு சொல்லாகக் கருதப்பட்டுள்ளது. அரசின் ஆணைகள் அச்சொற் பயன்பாடு குறித்தும் கோபத்தை வெளிப்படுத்தியுள்ளன. ஆனால் ‘தலித்’ பற்றி குறிப்பிடுகிறபோது ‘அவன்’ என்று வெளிப்படுத்துகிறார்” என்பது வழக்குத் தொடுத்தவரின் குற்றச்சாட்டு.

“ஏன்னா அது எனக்குத் தெரியாது. அவனோட மொழி எனக்குத் தெரியாது. ஆத்தான்னு சொல்றோம். அம்மான்னு சொல்றோம். அஞ்ஞா அப்படின்னு கேள்விப்பட்டிருக்கீங்களா?” - கி.ரா. நேர்காணல், சண்டே இந்தியன், பக்.36 : கட்டுரையாளர்)

“ஆங்கிலத்தில் தன்னிலை ஒருமையில் ‘நான்’ (I); முன்னிலை ஒருமை ‘நீ’ (you). படர்க்கையில் ஆண்பால் எனில் ‘அவன்’ (He). ஆங்கிலத்தில் படர்க்கையில் He என்ற ஒற்றைச் சொல் மட்டுமே உள்ளது. தமிழில் படர்க்கை ஒருமையில் உள்ள ‘அவன்’ என்பது, ‘அவர்’ என மரியாதைச் சொல்லாகவும் ‘அவன்’ என மரியாதையற்ற சொல்லாகவும் இருவகையாகப் பயன்படுத்தமுடியும். பயன்படுத்தும் இடத்தை முன்னிட்டு ‘அவன்’ என்ற சொல் மதிப்புறு சொல்லாகவும் வெளிப்படுகிறது. வேண்டு

மென்றே எங்களை அவமானப்படுத்துவதற்காக ‘அவன்’ என்று சொல்கிறார் என்பது புகார்தாரரின் புகார். வன்முறை தடுப்புச்சட்டம், 1989-இன் கீழ் வருவதால் பிரிவு 156(3) குற்றவியல் தண்டனைச் சட்டத்தின் படி இந்த வழக்கு சிறப்பு நீதிமன்றத்துக்கு அனுப்பப்பட்டு அது PRC எண் 80/2014 என கோப்புக்கு எடுக்கப்பட்டு குற்றஞ் சாட்டப்பட்டவருக்குச் சம்மன் அனுப்பப்படுகிறது.

“மனுதாரர் வழக்குத் தொடுத்தபோது, நடைமுறையிலிருந்த தாழ்த்தப்பட்டோர், பழங்குடியினர் மீதான வன்கொடுமைத் தடுப்புச் சட்டம் 1989, பிரிவு 3-இல் திருத்தம் மேற்கொள்ளப்படவில்லை. அச்சட்டத்தின்படி, தாழ்த்தப்பட்டோர் அல்லாத எவராயினும் தாழ்த்தப்பட்டோரை இழிவு செய்யும் நோக்கத்துடன் வேண்டுமென்றே அவமானப்படுத்துவாராயின், ஆறு மாதம் முதல் ஐந்து ஆண்டுக் காலம் தண்டனைக்குரியவராவார். திருத்தப் படாத சட்டத்தின்படி, தாழ்த்தப்பட்டோர், பழங்குடியினர் அல்லாத ஒருவர், பொது இடத்தில் வேண்டுமென்றே அவமானப்படுத்திப் பேசுதல், அபராதத் தொகையுடன் ஆறு மாதம் முதல் ஐந்து ஆண்டுகள் தண்டனைக்குரியதாகும்.

“இப்பிரச்சனையில் தீர்ப்புக் கூறுமுன் ‘செகன்னாத்’ என்ற இளம் தமிழறிஞரின் துணையைத் தேர்ந்தேன். அவரது கூற்றுப்படி ‘அவன்’ என்ற ஆண்பால் சொல், பொருளடக்கத்தை ஒட்டி தமிழிலக்கியப் பரப்பில் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளது. சினத்தின் வெளிப்பாடாகவும், அவமரியாதையின் வெளிப்பாடாகவும் வந்துள்ளது. சங்க இலக்கியம் முதலாகச் சமகாலம் வரை, போற்றத்தக்க, ஆளுமை கொண்டவர்களைக் குறிப்பிடவும் ‘அவன்’ என்ற ஆண்பால் ஒருமைச் சொல் கையாளப்பட்டுள்ளது. புறநானூற்றுப் பாடல் 72, “மாங்குடி மருதன் தலைவனாக” என்றனரைக் கிறது.

“முறைசெய்து காப்பாற்றும் மன்னவன் மக்கட்கு இறையென்று வைக்கப் படும்” (திருக்குறள் - 388).

திருவாசகத்தில் “அவன் அருளாலே அவன்தான் வணங்கி” என்ற வாசகம் வருகிறது. நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியின் முதற்பாடல்-

“உயர்வற உயர்நலம் உடையவன் யவன் அவன் மயர்வற மதிநலம் அருளினன் யவன் அவன் அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதி யவன் அவன் துயரறு சுடரடிதொழுது எழுஎன் மனனே”.

சேக்கிழாரின் பெரியபுராணம், “உலகெலாம் உணர்ந்து ஒதற்கு அரியவன்” என்கிறது;

கடவுள் கூட 'அவன்' என்றழைக்கப்படுதலை மேற்காட்டிய சான்றுகள் மெய்ப்பிக்கின்றன.

“வேதமறிந்தவன் பார்ப்பான் - பல
வித்தை தெரிந்தவன் பார்ப்பான்
நீதிநிலை தவறாமல் - தண்ட நேமங்கள்
செய்வான் நாயக்கன்” -

என்கிறார் பாரதியார். அவருடைய தாசனான பாரதிதாசன் தன் வழிகாட்டி பாரதியை

“பைந்தமிழ்த் தேர்ப்பாகன்

அவன் ஒரு செந்தமிழ்த் தேனி, சிந்துக்குத் தந்தை” என்று பாடுகிறார்.

மேற்காட்டிய அனைத்து எடுத்துக்காட்டுகளும் ‘அவன்’ என்ற சொல் அவமானப்படுத்தும் வார்த்தையல்ல என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகின்றன. மற்றொரு பக்கம் அது ‘தோழமைச் சொல்லாகவும்’ வெளிப்படுகிறது.

“2002 - ILR 2 Del 237 (D.P.Vats vs State) என்ற வழக்கில் டெல்லி உயர்நீதி மன்றம் வழங்கிய தீர்ப்பில் மற்றொரு தெளிவும் கிடைக்கிறது. தாழ்த்தப்பட்டோர் மற்றும் பழங்குடியின மக்களில் ஒருவரையோ, அல்லது ஒரு குழுவையோ நேரடியாகக் குறிக்காத பட்சத்தில் அது ஒரு குற்றச் சொல்லாகக் கருதப்படல் கூடாது. ஒரு சொல்லாடல் ஒரு குழுவுக்கு எதிராய் வெளிப்பட்டபோதும் குற்றமாக எண்ணப்படக் கூடாது.

“இவ்வழக்கில் கவனிக்கத்தக்க முக்கியமான அம்சம் ஒன்றுள்ளது. மாண்புமிகு டெல்லி உயர்நீதி மன்றத்தின் மூன்று நீதிபதிகள் கொண்ட நீதிபதிகள் ஆயத்தின் தீர்ப்பில், பட்டியலினத்தின் ஒரு உறுப்பினருக்கு முரண்பட்ட வகையில் பட்டியலினத்தைச் சார்ந்த ஒருவரையோ அல்லது ஒரு குழுவையோ எதிர்த்து வார்த்தைப் பிரயோகம் செய்வது குற்றம் என நிரூபிக்கப்படாத வரையில், இப்பிரிவு 3(1) (X) குற்றமாகக் கருதப்படாது. இதில் ஒரு உறுப்பினர் என்ற சொல் மிக நுணுக்கமான முக்கியத்துவமுடைய சொல்லாகும். அச்சொல்லாடல் ஒரு குழுவையோ, பொதுமக்களையோ அல்லாமல் ஒரு தனி மனிதருக்கு எதிராக உபயோகப் படுத்தப்பட்டுள்ளதாக சந்தேகத்துக்கிடமின்றி நிரூபிக்கப்படாத வரையில் அது குற்றமாக எண்ணப்படல் கூடாது. பொதுமைப் படுத்தப்பட்ட வார்த்தைகளால் எல்லோரையும் குறிப்பிட்டு, தனிநபரைக் குறிப்பிடாமல் கூறப்படும் சொல்லாடல் குற்றமாகாது. பகுத்தறியும் அறிவு மிகுந்த ஒருவர் உள்நோக்கத்தோடு, சாதியின் பெயரில் அவமானப்படுத்தும், அச்சுறுத்தும் இழிசொற்களை ஒரு தனிநபரைப் பற்றிப் பயன்படுத்தி

னால் மட்டுமே இப்பிரிவின்படி குற்றமாகும். ஒரு குழுவைப் பொதுவாகக் குறிப்பிடுவது இப்பிரிவின்படி குற்றமாகாது.

“எக்கோணத்திலிருந்து நோக்கியபோதும் வன்கொடுமைத் தடுப்புச் சட்டம் 1989-இன் சிறுகளும் இவ்வழக்கில் தென்படவில்லை. அடுத்த கேள்வி, இந்திய குற்றவியல் சட்டம் 504-இன் கூறுகள் உள்ளதா என்ற கேள்வி.

“வேண்டுமென்றே ஒருவரை அவமானப்படுத்துவது, அது அவரைப் பொது அமைதியைக் கெடுக்கும் வகையில் செயல்படத் தூண்டுவது; அல்லது அவரை வேறு குற்றங்களைச் செய்ய வழிவகுக்கும் என்பதை அறிந்தே செய்வது, குறைந்தபட்சம் இரு ஆண்டுகளும் அபராதத் தொகையுமான சிறைத் தண்டனைக் குரியது” என 504 சட்டப்பிரிவு சொல்கிறது.

2013(14), Sec.44, (Fiona Shrikandi Vs State of Maharashtra and others) வழக்கில், உச்ச நீதிமன்றம் கீழ்க்காணும் தீர்ப்பை வழங்கியது.

“இந்திய குற்றவியல் சட்டம் பிரிவு 504-இன் கீழ்க்காணும் கூறுகள் கொண்டுள்ளது:

1. வேண்டுமென்றே அவமானப்படுத்தல்
2. அவமானத்துக்குள்ளானவரைப் பாதிப்புக்குள்ளாக்கிக் கேடு செய்யத் தூண்டுதல்
3. அத்தனிநபர் பொது அமைதியைக் குலைப்பதாகவோ, அல்லது வேறு எதிர்வினைகள் ஆற்றவோ செய்யக்கூடும் என்பதை அறிந்தே செய்தல்: இவ்வாறான சூழலில், வேண்டுமென்றே ஒருவரை அவமரியாதைப்படுத்துவது 504 இ.பி.கோ.வின் கூறுகளை நிறைவு செய்கின்றது. அதன் முக்கிய அம்சம் அது வேண்டுமென்றே ஒருவரை அவமானப்படுத்துவது என்னும் நோக்கில் செயற்படுதல்”

“மேற்கண்ட தீர்ப்பின் விளக்கத்தின் அடிப்படையில் பொது அமைதிக்குக் கேடு விளைவிக்கும் வகையில் ஒருவரைத் தூண்டிவிடும் நோக்கில் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் 90 வயதைக் கடந்துள்ளார். அவரது நேர்காணலை வெளியிட்டு அந்த வார இதழ் 90-ஐக் கொண்டாடியுள்ளது. சில குறிப்பிட்ட கேள்விகளை அவர் முன் வைத்த போது, தாழ்த்தப்பட்டோரின் வாழ்வியலைத் தன்னால் ஏன் சித்தரிக்க முடியவில்லை என்பதை அவர் விளக்கியுள்ளார். தாழ்த்தப்பட்டோரை இழிவுபடுத்த வேண்டுமென்னும் உள்நோக்கம் அவருக்கில்லை. ஆகவே 504 பிரிவின் அத்தியாவசியக் கூறுகள் இவ்வழக்கில் உறுதிப்படவில்லை.

“மனுதாரரின் புகாரில் குறிப்பிட்டுள்ள குற்றச்சாட்டுகள், புகார்கள் குறித்து மட்டுமே நீதிமன்ற நடுவர் கவனம் கொண்டுள்ளார்.

வழக்கைத் தொடரப் போதுமான ஆதாரம் உள்ளதா என்பதை மேலெழுந்தவாரியாக பரிசீலித்துள்ளார். வழக்கின் சாதக, பாதக அம்சங்களைக் குறித்து விவாதிக்கும் நிலையில் அவருடைய எல்லைகள் இல்லை. குற்றஞ் சாட்டப்பட்டவர் தனக்குச் சாதகமான அம்சங்களைக் கொண்டிருக்கக்கூடும் ஆயினும் இதில் நடுவரிடம் விரிவான உரையாடலை எதிர் பார்க்க இயலாது.

“கருத்துச் சுதந்திரம் தொடர்பான தெளிவான விசயங்களில் மேற்கண்ட அளவீடு களை, இயந்திர கதியாகப் பொருத்திப் பார்க்கக் கூடாது. பேச்சுரிமை மீதான தாக்குதல் இப்போது நாகரீகமாகிப்போனது. போதுமான ஆதாரம் வழக்குத் தொடுக்க உள்ளதா என விவேகமுள்ள எவரும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத அளவு புகார்தாரரின் குற்றச்சாட்டுகள் அபத்தமானவை என்பதை நடுவர் கவனித் திருக்கவேண்டும். தீய உள்நோக்கமுடன் இந்த நடைமுறை மேற்கொள்ளப்படுகிறதா என்பதையும் நடுவர் கவனத்தில் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

முஸாபர் காவல்துறை பதிவு செய்த முதல் தகவல் அறிக்கையின் (FIR) மீது, வரலாற்றாளர் ராமச்சந்திர குஹாவின் வாசகம் வருமாறு:

“கருத்துரிமையை ஒடுக்க, கட்சிகளைக் கடந்து அனைத்து அரசியல்வாதிகளும் காலனியகால அடக்குமுறைச் சட்டங்களைப் பயன்படுத்துவது ஆச்சரியம் அளிக்கவில்லை. சனநாயக வெளி இவ்வாறான செயல்களால் சுருக்கப்படுவது கண்டும் நீதித்துறை அசைவின்றி இருப்பது அதிருப்தியை உருவாக்குகிறது. சனநாயகத்தின், சுதந்திரத்தின் குரல்களை ஒடுக்கும் அதிகார உள்நோக்கத்துடன் தொடுக்கப்படும் வழக்குகளுக்கு நீதித்துறையில் இடமில்லை; தீங்கு செய்கிற போக்குகளைத் தடுத்து நிறுத்த கீழமை நீதிமன்றங்களுக்கு உச்சநீதிமன்றம் வழிகாட்டுதல் வழங்கவேண்டும். பலியெடுக்கும், வஞ்சம் தீர்க்கும் மனக்கணக்குகள் கொண்ட அரசியல்வாதிகள் மிகுதியாகி வருகின்றனர். இச்சூழலில் மக்களின் சுதந்திரத் துக்கும் கருத்துரிமைக்கும் நீதிமன்றங்கள் சட்டப்பூர்வப் பாதுகாவலர்களாய் செயல்படுவதையே குடிமக்கள் எதிர்நோக்குகிறார்கள். இத்தொடர்பில், காந்தி 1910-இல் ஆசைப்பட்டதை, நம் காலத்திலேனும் செயல்பாட்டுக்குக் கொண்டுவர வேண்டும். “ஒவ்வொரு மனிதனும் ஆணாயினும், பெண்ணாயினும் அவரவர் விரும்பிய கருத்தைத் தேர்வு செய்வது, செயலாற்றுவது, செயலாற்றுகையில் உடல் ரீதியான வன்முறை பிரயோகிப்போ,

வன்முறைப் பரப்புரையோ கூடாது’.

“இம்மாதிரியான கருத்துரிமை மறுப்பு விசயங்களில் குற்றவியல் நீதிமன்ற நடுவரோ, காவல்துறையோ அவசரகதியில் செயலாற்ற கருத்துச் செலுத்தக் கூடாது. புகார்கள் ஒவ்வொரு முறை வருகிறபோதும் கருத்துரிமை தொடர்பான தங்கள் அறிவைத் தூசிதட்டி மேம்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். இதன் தொடர்பில் ஒவ்வொரு நீதிபதியையும், சென்னை உயர்நீதிமன்றத் தலைமை நீதிபதி சஞ்சய் கிஷன் கவுல், பெருமாள் முருகன் வழக்கில் வழங்கிய சிறப்புமிகு தீர்ப்பின் வாசகங்களுக்குச் செல்லுமாறு கேட்டுக்கொள்வேன். மட்டுமல்ல, கவுதம் பாட்டியாவின் துன்புறுத்தல், அதிர்ச்சி அல்லது சீர்குலைவு (Offend, Shock or Disturb) என்ற நூலையும், அபிநவ் சந்திர சூட் வரைந்த குடியரசு அல்லது மறுப்பு (Republic or Rhetoric) என்ற நூலையும் நீதிபதிகள் வாசிக்க வேண்டும். எப்போதெல்லாம் இந்த முதல் மனுதாரர் போன்றவர்களின் கைகளில் விளையாட்டுப் பொருளாக நீதிமன்றம் ஆக்கப்படுகிறதோ, அப்போதெல்லாம் நீதியின் மரியாதையும், நாட்டின் இதயத் துடிப்பும் கேள்விக் குறியாகிறது என்பதை நினைவில் கொள்ள வேண்டும். வெளிப்படையான பேச்சுரிமை, கருத்துரிமை தொடர்பான மோசமான தாக்குதல் தொடுத்த செய்தித் தொழில் நுட்பச் சட்டம் 2000, பிரிவு 66-ஈ, சட்ட விரோதமானது என்ற தீர்ப்பைக் கருத்தில் கொள்ளவேண்டும். இது போன்ற புகார்கள், வழக்குகள் அடிப்படை உரிமைகளை மூச்சுத் திணறச் செய்பவை என்பதை நீதிபதிகள் உணரவேண்டும். புதிய நுட்பமான அணுகுமுறையைக் கையாளுபவர்களாக, உரிமைக் காப்பாளர்களாக ஆதல் அவசியம்.

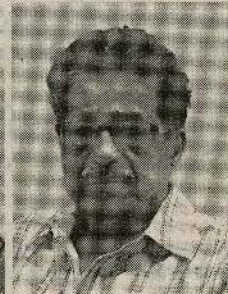
“கலை ஆளுமைகள், எழுத்தாளனுமைகள், இலக்கிய ஆளுமைகளைக் கவுரவித்தல் ஒரு நாகரீக சமுதாயத்தின் அடையாளம். கிராவுக்கு இப்போது 97 வயது அண்மையில் அவருடைய துணைவியை இழந்துள்ளார். அவரைப் பக்கவாத நோய் தாக்கியதாகச் சொல்லப்படுகிறது. அவருக்கு எதிரான இந்த வழக்கை ரத்து செய்வதே, நீதித்துறை அவருக்குச் செய்யும் கவுரவம் எனக் கருதுகிறது. ஏற்கெனவே நான் குறிப்பிட்டவாறு, அவருக்கு எதிரான வன்முறைக் குற்றச்சாட்டுக்களில் சிறிய அளவும் உண்மையில்லை. இந்த வழக்குத் தொடுப்புச் சட்டப்பூர்வ நடைமுறையைத் தவறாகப் பயன்படுத்தும் நோக்குக் கொண்டது. எனவே நீதி காக்கும் நோக்கில் இவ்வழக்கு ரத்து செய்யப்படுகிறது.”

கட்டுரை

ஓவியர் ரமணி

படைப்புலகில் மாற்குவும் ஒரு பிரம்மணே!

ஒரேமாதிரியான படைப்புகளை திரும்பத் திரும்ப படைப்பதில் மாற்குவுக்கு நாட்ட மிருப்பதில்லை பரீட்சார்த்தமான புனைவு களிலேயே தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டிருப்பார். அவ்வேளைகளில் மிகவும் உற்சாகமாகவே காணப்படுவார். அந்த உருவாக்கத்தில் தான் நினைத்ததைச் சாதித்துவிட்டால் அவருக்கு குஷி பிறந்துவிடும். புதிதுபுதிதாகப் படைப்பதில் மாற்குவும் ஒரு பிரம்மணே!

மே

வைத்தீஸ்வரன் சிவசுப்ரமணியம் என்பது என் இயற் பெயர். 'ரமணி' என்ற புனைபெயராலேயே நான்

பெருமளவில் அறியப்பட்டேன். ஓவியர் மாற்குவின் மாணவர்களில் நான்தான் முதல் மாணவன் என்று கூறிக் கொள்வதில் எனக்கு எப்பொழுதும் பெருமையுண்டு. அளவெட்டியைச் சேர்ந்த எஸ்பொன்னம்பலம் மாஸ்டர், ஸ்கந்தவரோதயாக் கல்லூரியில் எனக்கு ஓவிய ஆசிரியராக இருந்தவர். அவர்தான் என்னைச் சைக்கிளில் ஏற்றிக்கொண்டுபோய் மாற்கு மாஸ்டரிடம் ஒப்படைத்தார். பருத்தித்துறையைச் சேர்ந்த திரு. குலநாயகம் அவர்களும் மாற்கு மாஸ்டர் அவர்களும் நடாத்திவந்த 'ஓய்வுகால ஓவியக் கழகம்' என்னைப் புடம் போட்டது எனலாம். ஓவியக்கலையின் பல நுணுக்கங்களை நான் மாற்கு மாஸ்டரிடமிருந்து தெரிந்துகொண்டாலும், எனக்கான ஒரு தனித்துவத்தையே என்னிடமிருந்து எதிர்பார்ப்பார் மாஸ்டர். இன்னொருவரைப் பிரதிபண்ணுவதை, பிரதிபலிப்பதை அவர் ஒருபோதும் அனுமதிப்பதில்லை.

தமிழ்நாட்டில் இருந்து இலங்கைக்கு வருகைதந்த பிரபல்யமான சிற்பி 'மணிவர்மன்' அவர்களும் எனக்கு இன்னுமொரு குரு என்று தான் சொல்வேன். சிற்பக்கலையை அவரிடம் முறைப்படி கற்றேன். விடுதலைப் போராளி பொன்.சிவகுமாரன், தந்தை செல்வா, மு.சிவ சிதம்பரம், செல்வி தங்கம்மா அப்பாக் குட்டி போன்ற பதினைந்துக்கும் மேற்பட்ட ஆளுமைகளின் முழு உருவச்சிலைகளைச் (Live size) செய்து கொடுத்திருக்கிறேன். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக விடுதலைப் போராளி குசையின் வேண்டுகளின் பேரில் 10 அடி விட்டத்தில் 15 அடி உயரத்தில், 2 பெண்கள், 5 ஆண்கள் உள்ளிட்ட போராளிகள் சிலையை வடித்திருக்கிறேன். நான் உருவாக்கிய சிலைகளுள் இதுவே உயரமானதும், எனக்கு மிகவும் பிடித்தமானதுமாகும். கவீடன் உப்சலாப் பல்கலைக்கழகத்தின் முன்னாள் பேராசிரியரான பீற்றர் சாக் (Peter Schalk) அவர்கள் நான் இந்தச் சிலையை உருவாக்கிக்கொண்டிருந்த காலகட்டத்தில் இலங்கை வந்திருந்தார். என்னைப் பாராட்டி எனக்கொரு சான்றிதழும் வழங்கினார். இவர் ஈழவிடுதலைப் போராட்டத்தில் மிகுந்த அக்கறை கொண்டவர் என்பதை இங்கு பதிவுசெய்கிறேன்.

இவை தவிர, எனது படைப்புகள் தினகரன், வீரகேசரி, தினக்குரல், சுதந்திரன், கனடா 'தாய்லீடு' போன்ற பல பத்திரிகைகளில்

வெளியாகியுள்ளன.

உலகப் பிரசித்திபெற்ற ஓவியர்கள், சிற்பிகள் பலருக்கு அவர்களைப் பின்பற்றும் ஒரு நீண்ட மாணவர் பரம்பரை உலகெங்கிலும் எவ்வாறு உருவாயிற்றோ அதுபோலவே மாற்கு வும் பல வாரிசுகளை உருவாக்கி விட்டுத்தான் சென்றிருக்கின்றார்.

மாற்கு அவர்கள் Fine Arts Collegeஇல் டிப்ளோமாப் பட்டப்படிப்புக்காகப் பயின்று கொண்டிருந்த காலத்திலேயே டேவிற் பெயின்ரரின் மானசீகமான மாணவனாக விளங்கினார். நுண்கலைக் கல்லூரியில் டிப்ளோமாப் பட்டப்படிப்பானது ஐந்து வருடங்கள் கொண்டதாகும். மாற்கு மாஸ்டரின் படைப்பாற்றல் டேவிட் பெயின்ரரை மிகவும் கவர்ந்தது. மூன்றாவது வருடத்திலேயே டபிள் புரொமோஷன் கொடுத்து இறுதி ஆண்டில் படிக்க அனுமதிக்கப்பட்டார். அவருடன் படித்த வேறு எவருக்குமே இந்தச் சலுகை கிடைக்கவில்லை.

ஒரேமாதிரியான படைப்புகளை திரும்பத் திரும்ப படைப்பதில் மாற்குவுக்கு நாட்டமிருப்பதில்லை பரீட்சார்த்தமான புனைவுகளிலேயே தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டிருப்பார். அவ்வேளைகளில் மிகவும் உற்சாகமாகவே காணப்படுவார். அந்த உருவாக்கத்தில் தான் நினைத்ததைச் சாதித்துவிட்டால் அவருக்கு குஷி பிறந்துவிடும். புதிதுபுதிதாகப் படைப்பதில் மாற்குவுமே ஒரு பிரம்மனே!

ஓவியர் கே.கே. ராஜா மாற்குவின் இன்னுமொரு முக்கியமான மாணவன். நீண்டகாலமாக நான் அவரது செயற்பாடுகளைப் பற்றி அறிந்து வருகிறேன். அவர் இலங்கைக்கு வர இருப்பதாக ஓவியர் தர்மதாஸ் என்னிடம் கூறினார். லண்டனில் இயங்கிவரும் 'விம்பம்' கலை, இலக்கிய, திரைப்பட மற்றும் கலாசார அமைப்பின் ஏற்பாட்டில் இலங்கையில் வாழும் சிறார்களிடையே ஓவியப் போட்டி ஒன்றை நடாத்தி, அதில் திறமை உள்ளோருக்கு ஊக்குவிப்புத் தொகையாகப் பரிசு வழங்கப் படவிருப்பதாகத் தர்மதாஸ் என்னிடம் கூறியபோது நான் மிகவும் மகிழ்ந்தேன். இங்கு நடைபெறவிருக்கும் சிறுவர் ஓவியக் கண்காட்சிகூட கே.கே.ராஜாவினது அசாதாரணமான துணிச்சலே. இலங்கையின் முக்கியமான ஐந்து நகரங்களில் கண்காட்சிகளை நடாத்து வதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்துள்ளார். விம்பம் அமைப்பினர் அனைவருக்கும் எனது வாழ்த்துக்களும் பாராட்டுக்களும்.

